DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

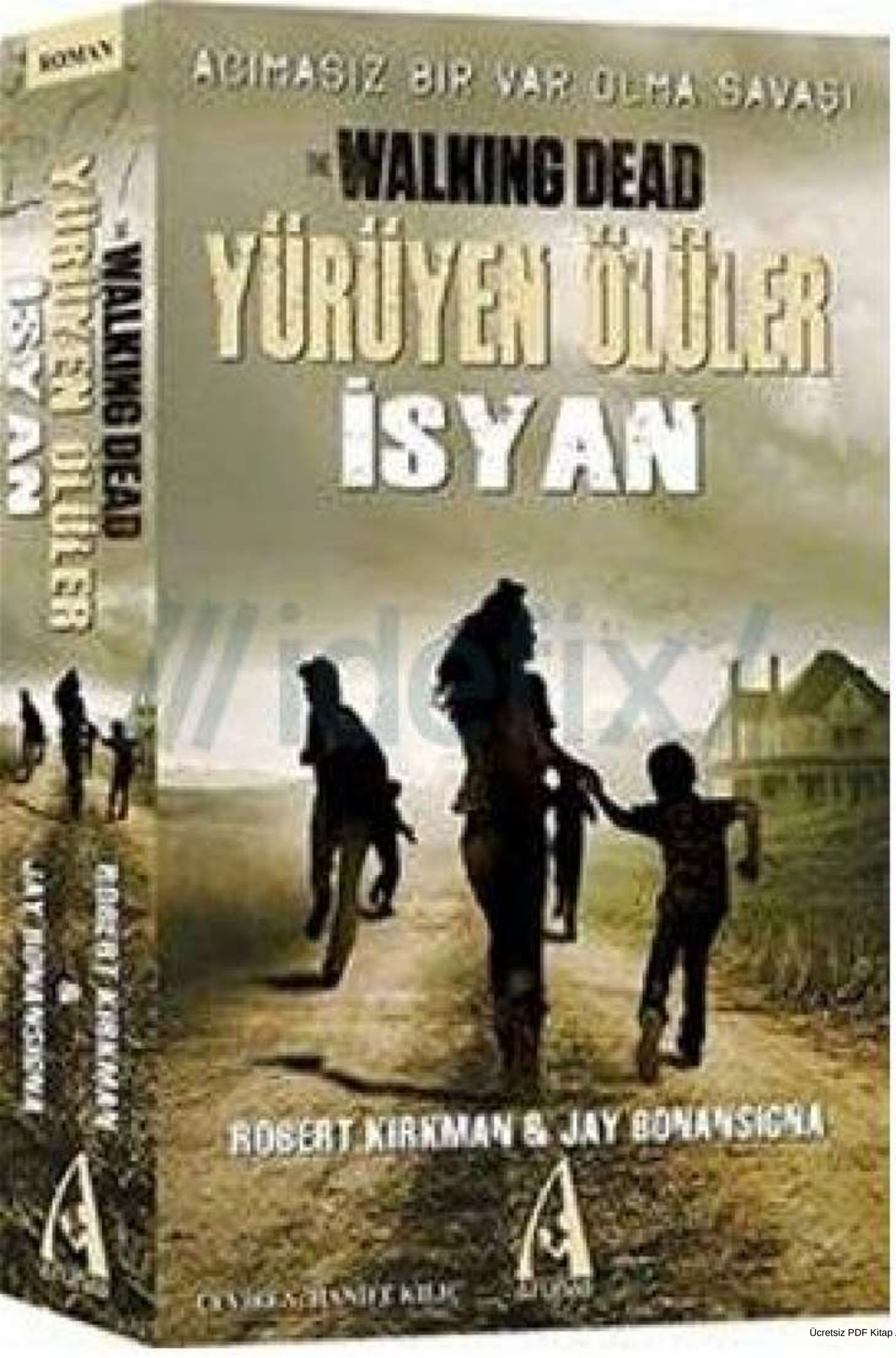

YÜRÜYEN ÖLÜLER

İSYAN

JAY BONANSINGA
&
ROBERT KIRKMAN

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane
HASRET =)

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN:
HANİFE KILIÇ

arunas
yayıncılık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ARUNAS YAYINCILIK - 110

ROMAN

Copyright © 2012 JAY BONANSINGA & ROBERT KIRKMAN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları **St. Martin's Press, LLC** aracılığı ile Kirpi Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti.'ne aittir. Yayınevimizden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Orijinal Adı: The Walking Dead: The Road to Woodbury
Editör: Ercan Portakal
Çeviren: Hanife Kılıç
Kapak, Dizgi, Grafik: Ercan Portakal
Baskı: Ezgi Matbaacılık
ISBN: 978-605-4751-40-2
Yayınevi Sertifika Numarası: 15870
Basım Tarihi: Mayıs 2013

Arunas, bir Kirpi Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

İnönü Mh. Muammer Aksoy Cd. No:102 Sefaköy, Küçükçekmece / İstanbul
Telefon: 0212 471 66 30
Faks: 0212 471 57 30

www.arunasyayincilik.com

info@arunasyayincilik.com

arunas yayıncılık facebook

arunas yayıncılık

YAZARLAR HAKKINDA

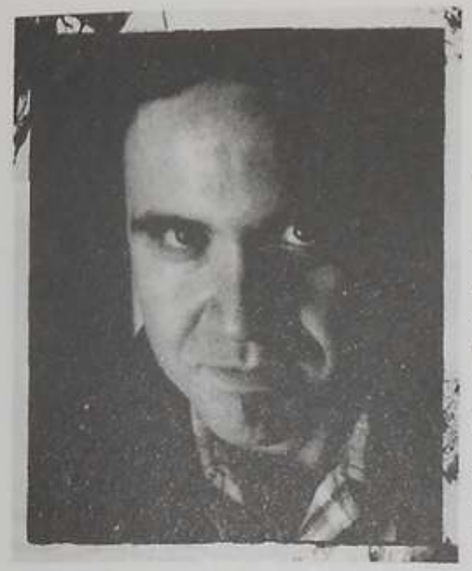

Jay Bonansinga

Amerikalı yazar ve yönetmen. *City of Men* adlı bir kısa film ve *Stash* adlı uzun bir sinema filminin yönetmenliğini yapmıştır. Ayrıca bildiğimiz gibi *Walking Dead* serisini Robert Kirkman'la birlikte yazmaktadır. Genelde korku ve bilimkurgu kitapları yazmaktadır.

Robert Kirkman

Amerikalı çizgi roman yazarı ve çizer. En çok ses getiren çalışmaları *Walking Dead* ve *Invincible*'dır. Şu anda Amerika'nın en büyük çizgi roman yayımcısı şirketlerinden biri olan Marvel Comics'de çalışmaktadır. Oradaki en önemli yazarlardan biridir. Yazdığı *Invincible* adlı çizgi romanın haklarını satın alan Paramount Pictures, filmin senaristliğini de kendisine yaptıracağını açıklamıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İTHAF

Hayatımın aşkı Jilly'ye ithaf edilmiştir.

- Jay Bonansinga

Yıllardır beni gerçekte olduğumdan çok daha yetenekli gösteren tüm insanlara: Charlie Adlard'a, Cory Walker'a, Ryan Ottley'e, Jason Howard'a ve tabii ki... Bay Jay Bonansinga'ya.

- Robert Kirkman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TEŞEKKÜRLER

Robert Kirkman'a, David Alpert'e, Brendan Deneen'e, Nicole Sohl'e, Circle of Confusion ekibine, Andy Cohen'a, Kemper Donovan'a ve Tom Leavens'a teşekkürlerimi sunarım.

- Jay Bonansinga

Bana, insanın kendisi için çalışmasının önemini öğreten ve başarmak istediğimiz şeye odaklanıp çok çalışarak neler başarabileceğimizi gösteren babam, Carl Kirkman için.

Ayrıca her şeye boş verip düzenli işimi bırakarak kendi yolumu çizmem için beni yüreklendiren kayınbabam, John Hicks için. İkisine de çok şey borçluyum.

- Robert Kirkman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

Kanlı Günlerin Başlangıcı

Yaşamak, ölmekten daha çok acı verir.
- Jim Morrison

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Kısım

Ormandaki açık alanda hiç kimse, uzun ağaçlar arasından gelen ısırganları duymuyordu.

Soğuk ve sert Georgia toprağına çakılan çadır kazıklarının metalik çınlamaları, uzaktan gelen ayak seslerini bastırıyordu. Davetsiz misafirler etraftaki çamların gölgesinde, beş yüz metre ötedeydi. Poyrazda çıtırdayan çalıları ya da ağaç tepeleri ardında tembel tembel sesler çıkaran ihlalcilerin habercisi boğuk iniltileri kimse duymuyordu. Çürümüş etlerin, dışkılarla marine edilmiş kara küflerin malum kokusunu kimse almıyordu. Sonbahar odunlarının dumanı ve ikindi esintisinde çürüyen meyvelerin kokusu, yürüyen ölülerin kokusunu maskeliyordu.

Gelişen kamp alanındaki tek bir kişi bile yaklaşan tehlikeyi uzunca bir süre fark etmedi. Yaşayanların çoğu, rayların altındaki kalaslar, telefon direkleri ya da inşaat demirlerinin paslı parçaları gibi buldukları şeyleri yontarak destek direkler yapmışlardı. Şimdi de harıl harıl bunları taşıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçlarını atkuyruğu yaparak toplamış zayıf, genç kadın, bezgin bezgin inleyerek "Zavallıca... Şu halime bak," dedi. Arazinin kuzeybatı köşesinde, yerde katlı duran, üstüne bir parça boya sıçramış çadır bezinin yanında tuhaf bir hâlde çömeliyordu. Üstünde Georgia Teknoloji Üniversitesi yazan, büyük beden kazağı, antika takıları ve yırtık kotuyla tir tir titriyordu. Al al, çilli yanakları vardı. Dalga dalga salınan koyu kahverengi, uzun saçlarını, ince ve küçük bir kuş tüyüyle bağlamıştı. Lilly Caul, gergin bir tik yığınına dönüşmüştü. Oradan buradan çıkan bir tutam saçını sürekli kulağının arkasına atıyor, tırnaklarını yiyip duruyordu. Küçük eliyle çekici iyice kavramıştı. Demir kazığa ardı ardına vuruyor ama bir türlü kazığın başını tutturamıyordu. Yağlıydı sanki kazık.

"Tamam Lilly. Rahatla biraz," .dedi arkasından bakan iri adam.

"İki yaşındaki bir çocuk bile bunu becerebilir."

"Kendine bu kadar yüklenme."

"Kendime yüklenmek istemiyorum ki." Çekici iki eliyle tutup birkaç kez daha vurdu. Kazık hâlâ olduğu yerde duruyordu. "Bu aptal kazığa yüklenmek istiyorum."

"Çekice çok fazla yükleniyorsun."

"N'apıyorum?"

"Çekici, sapının ucundan tut. Alet de işini yapsın."

Birkaç kez daha indirip kaldırdı çekici.

Kazık, sert zeminden çıkıp fırladı. Üç metre öteye düştü.

"Kahretsin! Kahretsin!" Lilly çekiçle yeri dövdü. Gözlerini devirip nefes verdi.

"Sorun yok, hayatım. Dur da sana göstereyim."

İri adam ona yaklaşıp dizleri üstüne çöktü. Çekici kadının elinden nazikçe çekmeye başladı. Lilly geri çekildi. Aleti vermek istemiyordu. "Bana bir saniye ver, olur mu? Bunu yapabilirim, yapabilirim," diye ısrar etti. Kazağının içindeki dar omuzları gerilmişti.

Başka bir kazık alıp tekrar denemeye başladı. Demir kazığın tepesine, tereddütle, hafif hafif vurdu. Toprak, çimento gibi sertti. Direniyordu. Bu Ekim çok soğuk geçiyordu. Atlanta'nın güneyindeki ekilmemiş topraklar da sertleşmişti. Kötü bir şey değildi bu. Sert toprak aynı zamanda kuru ve gözenekliydi. En azından şimdilik öyleydi. Bu yüzden de kampı burada kurmaya karar vermişlerdi. Kış yaklaşıyordu. Bu birlik de bir haftayı aşkın bir süredir burada yeniden toplanıyordu. Buraya yerleşiyor, dinleniyor ve gelecekleriyle ilgili tekrar düşünüyorlardı. Tabii aslında bir gelecekleri varsa...

"Kazığa sadece çekicin başıyla vur," dedi irikıyım zenci. Kızın yanında durmuş, iri kollarını indirip kaldırarak nasıl yapacağını gösteriyordu ona. Koca koca elleri, kızın tüm kafasını avcuna alabilirmiş gibi görünüyordu. "Yerçekimini ve çekicin ağırlığını kullan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lilly, zenci adamın inip kalkan kollarına bakmamak için epeyi çaba harcadı. Kolsuz kot gömleği ve yırtık pırtık fanilasıyla çömelirken bile etkileyici görünüyordu Josh Lee Hamilton. Milli Futbol Ligi'ndeki oyuncular gibi yapılıydı. Kaya gibi omuzları, ağaç gövdesi gibi iri yarı baldırları ve kalın bir boynu vardı. Yine de kendini oldukça nazik bir şekilde idare etmeyi beceriyordu. Uzun kirpikli, hüzünlü gözleri ve kelleşen alnını hep kırıştıran saygılı çehresi, pek beklenmedik bir sevimlilik katıyordu ona. "Zor bir şey değil... Görüyorsun ya?" Kıza nasıl yapacağını tekrar gösterdi. Hayali çekici sallayıp dururken bir domuzun karnı kadar büyük olan dövmeli pazıları da inip kalkıyordu. "Dediğimi anladın mı?"

Lilly, ihtiyatla Josh'un kavisli kollarından çevirdi bakışlarını. Onun kasları, üçgen biçimindeki sırtı ve geniş omuzları ne zaman gözüne ilişse hafif bir suçluluk duygusuyla ürperiyordu Lilly. Bazı Georgialıların "dönüşüm" dedikleri bu dünya üzerindeki cehennemde birlikte onca zaman geçirmelerine rağmen Josh'la olan yakın bağlarının ötesine geçmemeye özen gösteriyordu. En iyisi içindekileri platonik olarak yaşamaktı. Bacı-kardeş olmak, arkadaşlığın ötesine geçmemek en güzeliydi. Ciddi davranmalıydı... Özellikle de bu kara vebanın ortasında.

Ama bütün bunlar, Josh ona "sevgilim" ya da "hayatım" dediğinde utangaç gülümsemelerle karşılık vermesine engel olamıyordu. Geceleri uyku tulumuna girerken kuyruk kemiği üzerindeki Çince harflerle yazılmış dövmeyi görmesi için

de elinden geleni yapıyordu Lily. Ona ümit mi veriyordu? Korunmak için kullanıyor muydu onu? Laf olsun diye sorulan bütün bu sorular cevapsız kaldı.

Midesinde için için yanan korku közleri, tüm etik meseleleri, sosyal davranışlardaki ince ayrıntıları dağlamıştı. Hayatının çoğunda bu korku onun için itici ve durdurucu güç olmuştu. Lisedeyken ülser olmuştu. Georgia Teknoloji Üniversitesi'nde yarım kalan işi boyunca da sakinleştirici ilaçlar kullanmak zorunda kalmıştı. Ama artık bu ülser içten içe kaynayıp duruyordu. Korku, uykusunu zehirliyor, düşüncelerini karartıyor, kalbini sıkıştırıyordu. Ona bir şeyler yaptıran bu korkuydu.

Çekici öyle sıkı tutuyordu ki bileğindeki damarlar seğirmeye başlamıştı.

"Tanrı aşkına! O kadar da zor değil!" diye kükredi. Sonunda çekicin kontrolünü ele geçirip saf bir öfkeyle kazığı yere çaktı. Başka bir kazığı alıp çadır bezinin karşı köşesine geçti. Demir kazığın ucunu kumaştan geçirip çılgınca, şiddetle çakmaya başladı. Kazığa indirebildiği kadar indiremediği darbeler de oldu. Boynundan ve alnından terler boşandı. Vurdu da vurdu. Bir an için kendini kaybetti.

Nihayet durdu. Yorulmuş, nefes nefese kalmış, terden sırılsıklam olmuştu. "Evet... Böyle de yapabiliriz," dedi Josh yumuşacık sesiyle. Ayağa kalktı. Çadırı yere bağlayan altı tane kazığa bakarken keskin hatlı, esmer yüzüyle sırıtıyordu. Lilly hiçbir şey söylemedi. Ağaçların arasından kimseye gö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rünmeden kuzeye doğru gelen zombilerin buraya varmalarına artık beş dakikadan daha az bir zaman kalmıştı.

* * *

Lilly Caul ve hayatta kalan arkadaşlarının sayısı artık yüze yaklaşmış, karışık bir toplum inşa etmek için gönülsüzce burada toplanmışlardı. Ama içlerinden biri bile, derme çatma çadırlarını diktikleri bu boş, kırsal alanın ölümcül dezavantajını fark etmedi.

İlk bakışta arazi, çok güzel görünüyor. Şehrin elli kilometre güneyindeki bu yeşil alanda bir yılda normalde milyonlarca kilo elma, armut, şeftali yetişiyordu. Ormanın arasındaki bu açıklık, toprağı sertleşmiş, üzerinde yabani otlar kurumuş doğal bir havzadaydı. Bölgenin sahipleri, bitişikteki meyve bahçelerinin de sahipleri olmalıydılar. Eski sahiplerinin bırakıp gittiği arazi, bir futbol sahası büyüklüğündeydi. Kumlu araba yolu, araziyi iki koldan kuşatmıştı. Bu dolambaçlı yolları, tepe gibi uzayıp giden akçamlar ve meşelerden oluşan sık ormanın kocaman duvarları çevreliyordu.

Çayırlığın kuzey ucunda yanıp virane olmuş büyük bir malikânenin kalıntıları vardı. Kararan tavan pencereleri, taşlaşmış iskeletler gibi göğü gölgeliyordu. Yakınlarda çıkan bir hortum evin pencerelerini uçurmuştu. Son birkaç aydır yangınlar, Atlanta'nın güneyindeki kenar mahallelerin ve çiftlik evlerinin büyük bölümünü yok etmişti.

Yine Ağustos'ta, ilk kez biri yürüyen cesetlerle karşılaştığında, Güney'de, panik alıp başını yürümüş, önemli altyapıları yerle bir etmişti. Hastaneler dolup taşmış, ardından da kapatılmışlardı. İtfaiye binaları kararmış, 85. otoyol enkazlarla tıkanmıştı. İnsanlar pilli radyolarında kanal aramaktan vazgeçmiş, çöp de olsa yiyecek bir şeyler, yağmalayacak yerler aramaya başlamışlardı. Denk gelecek bir tanıdık veya içinde oturabilecekleri bir yer arıyordu gözleri.

Bu terk edilmiş arazide toplanan insanlar, karışık tütün tarlalarıyla Pike, Lamar, Meriwether ilçelerinin sıra sıra dizili, ıssız alışveriş merkezlerinden dolanarak geçip giden tozlu arka yollarda bulmuşlardı birbirlerini. Her yaştan insanın, küçük çocuklu bir düzineden fazla ailenin bulunduğu araçların kafilesi büyüdü de büyüdü... Ta ki bir sığınak bulma ihtiyacı ortaya çıkıp mola vermek zaruri hâle gelene dek.

Bu sekiz bin metrekarelik boş araziye yayılmışlardı. Tıpkı Büyük Buhran döneminde evsiz insanların yaşadığı Hooverville kasabalarına benziyordu burası. Kimisi arabalarında yaşıyor, kimisi yumuşak çimlerin arasına oyuklar açıyordu. Bir kısmı da bölgenin uçlarına ufak çadırlar kurup yerleşmişti. Ateşli silahları da cephaneleri de çok azdı. Bahçe aletleri, spor malzemeleri, mutfak eşyaları –medeni hayatın tüm güzellikleri- artık birer silaha dönüşmüştü. Hayatta kalan onlarca insan hâlâ bu soğuk, sert zemine kazık çakmakla meşguldü. Sessiz ve görünmez bir saatin zamanıyla yarışıyormuş gibi özenle çalışıyor, derme çatma sığınaklarını yapmak için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çabalıyorlardı. Hepsi de çamların arasından kuzeye doğru yaklaşan tehlikeden bihaberdi.

Yerleşimcilerden biri, uzun, sırık gibi bir adam, çayırlığın ortasındaki çadır bezinden oluşan devasa alanın kenarında duruyordu. Otuzlu yaşlarının ortasındaki bu adam, üstünde John Deere yazan bir şapka ve deri bir ceket giymişti. Kocaman çadır kumaşları adamın keskin yüz hatlarını gölgeliyordu. Çadır bezinin altında toplanan asık suratlı bir grup genci yönlendiriyordu. Buz gibi havayı dolduran çınlayan metallerin gürültüsünü bastırarak "Hadi bakalım hanımlar, girin şunun içine!" diye bağırdı.

Gençler, aslında geniş bir sirk çadırının orta direği olan kocaman, ahşap bir direği kavradılar. Çadırı, 85. otoyolda, devrilmiş açık kasalı bir kamyonun yanındaki hendekte yığılı olarak bulmuşlardı. Aracın önünde boyaları çıkmış kocaman bir palyaçonun bulunduğunu gösteren küçük bir izdi bu. Yüz metreden fazla bir alanı kaplayan bu lekeli, eski püskü çadırın üstü, küf ve hayvan pisliği kokuyordu. Ama John Deere şapkalı adamı çok etkilemişti. Ortak bir alan, erzakların konulacağı, düzenin sağlanacağı, az da olsa medeniyet izlerini taşıyan bir yer için mükemmel bir örtü olacaktı bu çadır.

"Dostum… bu direk, onun ağırlığını taşımaz ki," diye yakındı gençlerden biri. Asker montu giymiş, Scott Moon adlı tembel bir çocuktu bu. Uzun, sarı saçları yüzüne sarkıyor, liseden arkadaşları olan öteki dövmeli, piercingli kaba saba çocuklarla uğraşıp onlara kızarken burnundan soluyordu.

"Sızlanıp durmayı kes. O direk, o çadırı tutar," diye homurdanarak sertçe cevapladı şapkalı adam. Adı Chad Bingham'dı. Bu yerleşkedeki aile babalarından biriydi. Dört tane kızı vardı. Biri yedi yaşında, biri de gençti. Dokuz yaşında da ikizleri vardı. Valdosta'lı ufak tefek, sessiz, sakin bir kadınla mutsuz bir evliliği vardı. Chad, hep babası gibi sıkı disiplinci, katı biri olmayı düşlerdi. Ama babasının oğulları vardı. Kızların yaptığı mantıksız hareketlerle hiçbir zaman uğraşmak zorunda kalmamıştı. Ayrıca Chad'in babası yaşamdan sonra gelen ölü etlerinin çürüyen, irinli oyuklarıyla da hiçbir zaman uğraşmak zorunda kalmamıştı. Bu yüzden Chad Bingham, şimdi sorumluluğu alıyor, alfa erkeği görevini üstleniyordu. Tıpkı eskiden babasının dediği gibi "*Birisi bunu yapmak zorunda*"ydı. Çocuklara baktı. "Düz tutun şunu!"

Kaba saba oğlanlardan biri perçinlediği dişleri arasından "En fazla bu kadar yükseliyor," diye inledi.

"Senin kafan yükselip uçmuş," diye espri yaptı Scott Moon. Boğuk boğuk kıkırdıyordu.

"Düz tutun şunu!" diye emretti Chad.

"Ne?"

"Şu lanet olası şeyi düz tutun, dedim!" Chad, kerestedeki oyuktan çatal bir pimi kopardı. Devasa eğlence çadırının dış yüzeyi, gürleme sesleri çıkararak güz rüzgârlarıyla sarsılıyordu. Bu sırada öbür gençler de ellerindeki ufak destek direkleriyle çadırın uç köşelerine doğru koştular.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çadırın büyük tepesi biçimlenip, bir uçtaki geniş kapısından ormanın içindeki bu açık alanın geniş manzarası görünürken Chad, çayırlığın düzleşen kuru yaprakları arasından dışarı bakıyordu. Bakışları, kaportaları açık arabalardan geçip, yerde toplanarak azıcık kalan kiraz zulalarını sayan annelerle çocukların oluşturduğu kümelere, otomat makinelerinin dökümtülerin ve dünyevi eşyalarla dolu beş-altı kamyonete yöneldi.

Chad'ın gözleri, bir an otuz metre ötede, arazinin kuzey ucuna yakın bir yerde duran iri yarı, zenci adama takıldı. Açıkhava kulübünün kapısında bekleyen yapılı bir fedai gibi Lilly Caul'ün başında nöbet tutuyordu. Chad, Lily'yi sadece ismen tanıyordu. Hepsi bu. Bu kızla ilgili çok fazla şey bilmiyordu. Bir de onun Megan'ın güzel bir kız arkadaşı olduğunu biliyordu. Adamla ilgili bu kadarını bile bilmiyordu. Chad haftalarca bu devin yakınlarında olmasına rağmen onun ismini bile hatırlayamıyordu. Jim miydi? John? Yoksa Jack miydi? İşin aslı Chad bu insanların hiçbiriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği hepsinin son derece korkmuş, ümitsiz olduğu ve "düzen, düzen" diye haykırdıklarıydı.

Ama bir süredir Chad'la bu heybetli, zenci adamın gözleri birbirlerinin üzerindeydi. Birbirlerini tartıyor, tanımaya çalışıyorlardı. Tek bir kelime bile konuşmamışlardı. Ama Chad birbirlerine meydan okuduklarını hissediyordu. İri adam, Chad'le yumruk yumruğa gelebilirdi. Ama Chad adamın bu noktaya gelmesine asla müsaade etmezdi. Onun heybeti, 38 kalibrelik bir mermiyle boy ölçüşemezdi. Chad, palaskasının arkasına soktuğu Smith & Wesson marka 52 model çelik kaplama silahın namlusuna da aynen böyle bir kurşun sürmüştü.

Ama şu anda bu iki adamın arasındaki kırk beş metrelik alanda farkındalığın beklenmedik akımları, şimşek gibi akıyordu. Lily, siyahi adamın önünde oturmuş, kızgın kızgın çadır kazıklarının tozunu attırıyordu. Zenci adam, Chad'a dik dik bakarken bakışlarında karanlık, rahatsız edici bir şey parladı. Farkındalık, ateş alan bir elektrik devresi gibi adım adım ve çabucak geldi.

Daha sonra bu iki adam –ötekiler gibi- o anda gerçekleşen çok önemli iki olayı kaçırdıklarını anlayacaklardı. İlk olay, açıklıktaki çadır inşasının gürültüsünün son bir saattir ısırganları buraya çekmesiydi. İkincisi, ve belki de daha önemlisi, arazinin tek ve kritik bir kusuru vardı.

Sonradan bu iki adam acıyla fark edecekti ki diplerindeki orman, yandaki tepelerden birinin zirvesine kadar uzanıyor ve doğal bir engel oluşturarak ağaçların ardındaki her türlü sesi azaltıyor, boğuyor, ve bu coğrafi yapısıyla neredeyse yok ediyordu.

Bu tepenin ardından bir üniversite bandosu bile gelse o ziller gözlerinin önünde birbirine vuruluncaya dek hiç kimse onların sesini duyamazdı.

* * *

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lilly Caul, birkaç dakika bu saldırıdan habersiz, mutlu mesut olduğu yerde kaldı. Fakat bu şeyler büyük bir hızla onun etrafında toplanmaya başlamışlardı. Çınlayan çekiçler ve seslerle çıkan gürültünün yerini çocukların bağırış çağırışları aldı. Lilly, ufaklıkların oyun oynadıkları için bağırdıklarını sandı. Bu yüzden de Josh kazağının arkasına yapışana dek sinirli sinirli kazıkları yere çakmaya devam etti.

"Ne-" Lilly şaşırarak sıçradı. Gözlerini kırpıştırarak bu heybetli adama doğru döndü.

"Lilly, gitmemiz -"

Beş metre ileride karanlık bir suret ağaçların arasından sendeleye sendeleye çıktığında Josh cümlesinin daha yarısını söyleyebilmişti. Koşacak, Lilly'yi kurtaracak zamanı yoktu. Kızın elindeki çekici kapıp onun tehlikenin geldiği yerden geriye itmekten başka bir şey yapacak zamanı kalmamıştı.

Lilly neredeyse içgüdüsel olarak düşüp yuvarlandı. Ardından toparlanıp ayağa kalktı. Bir çığlık boğazının arkasına yapışıp kalmıştı.

Açıklık alana sallana sallana gelen hastane önlüğü giymiş bu uzun boylu, soluk renkli, ilk yürüyen cesedin ardından iki yaratık daha geliyordu. Bu ilk cesedin bir omuzu yoktu ve lif bağları solucanlar gibi kıpraşıyordu. Arkadan gelen yaratıkların biri erkek, biri kadındı. İkisinin de ağızlarının yerinde açık bir oyuk vardı. Kanı çekilmiş dudaklarından kara safra sızıyordu. Düğme gibi gözleri sabitlenmiş ve donmuştu.

Üçü birlikte kendilerine has o kasıntı yürüyüşleri, çat diye kapanan çeneleri, piranalar gibi açılarak kararmış dişlerini ortaya çıkaran dudaklarıyla yaklaşıyorlardı.

Yürüyen cesetlerin Josh'ın etrafını sarması yirmi saniye sürmüştü. Çadır kent hızlı ve etkileyici bir dönüşüme girmişti. Erkekler, uyduruk kılıflarına uzanarak demirli, ev yapımı silahlarını aradılar. Arsız kadınlardan bazıları kalın tahtalar, ot kancaları, dirgenler ve paslı baltaları kapıştılar. Bakıcılar, çocuklarını toplayıp arabalara, kamyon önlerine oturttular. Yumruk yapılmış eller kapı kilitlerine vurdu. Kamyon kasalarının kapıları çınladı.

Daha çok çocukların ve bunamanın ilk evrelerinde olabilecek bir çift yaşlı kadının attığı çığlıkların bir kısmı -tuhaftır ama- çabucak dindi. Yerini askeri talimlerin ya da geçici milis kuvvetlerinin korkunç sakinliğine bıraktı. Bu yirmi saniyelik arada şaşkınlığın gürültüsü, çabucak savunma ve püskürtme meselesine dönüşmüştü. Öfke kontrollü bir şiddete aktarıldı. Bu insanlar bunu daha önce yapmışlardı. Buradaki işlerde bir öğrenme eğrisi vardı. Silahlı adamlardan bazıları, çekiçlerini sakince bırakıp tüfeklerinin dipçiklerine fişek doldurdular. Silah sergilerinde gösterilen, çalıntı tabancalarının ya da paslı aile yadigârı revolverlerin namlularını kaldırarak kampın uçlarına doğru açıldılar. Çınlayan ilk atış, 22 kalibre Ruger'in keskin patlamasıydı. En güçlü silah sayılmazdı ama tam isabet ederdi. Atış yapması da çok kolaydı. Bu patlama ölü bir kadının kafatasının tepesini otuz metre öteye uçurmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın ağaçların arasından ancak çıkmıştı ki büyük dereler gibi tepesinden dökülen kafatası sıvıyla yıkanarak yere yıkıldı. Bu temizlik işlemi saldırının on yedinci saniyesinde gerçekleşmişti. Yirminci saniyeye kadar işler iyice hızlı bir şekilde gerçekleşmeye başlamıştı.

Arazinin kuzey köşesinde Lilly Caul, kendini hareket edip ayakları üstüne kalkarken buldu. Bir uyurgezer gibi taş kesilmiş halde ağır ağır hareket ediyordu. Dürtüleri onu ele geçirdi. İstemsizce Josh'tan geri kaçarken buldu kendini. Üç ceset Josh'un etrafını çabucak sarmıştı. Josh'unsa bir tek çekici vardı. Silahı yoktu. Kararmış dişlerle dolu, üç çürük ağız ona doğru yaklaşıyordu.

Kamptakiler etrafa dağılırken Josh en yakın zombiye doğru döndü. Çekicin sivri ucunu Hastane Önlüklü'nün kafasına geçirdi. Çıkan çatırtı sesleri, buz kalıplarının çatlamasını getiriyordu akla. Beynin içindekiler aktı. Eskiden hasta olan bu yaratık yere düşerken basınçla dolan vücudu, sesli bir nefesle fıslayarak boşaldı.

Çekiç sıkışmıştı, yürüyen ceset yıkılırken Josh'un iri elinden kayıp gitmişti.

Bu sırada yaşayan öteki insanlar, bu açıklık alanın her köşesine yayılmışlardı. Ağaçların en uzak köşesinde duran Chad'ın elinde Smith marka, çelik kaplama bir silah vardı. Silah patlayıp sıska, yaşlı bir adamı göz yuvasından vurarak çenesinin yarısını uçurdu. Ölü ihtiyar, iğrenç kokulu sıvıların buğusu içinde kendi etrafında dönerek otların arasında bir

fırıldağa dönüştü. Bir dizi arabanın ardında çadır direği, hırlayan bir kadını ağzından şişleyip bir çamın gövdesine yapıştırdı. Çayırlığın doğu ucunda bir balta, çürüyen bir kafatasını sanki bir narı yarıyormuş gibi kolayca kesip açtı. Yirmi metre ötede patlayan bir tabanca çürüyen, eski bir işadamının üst kısmıyla birlikte yaprakları da uçurdu.

Lilly Caul, hâlâ arazide pusuya düşen Josh'tan uzaklaşıyordu. Bu ölüm curcunasında titriyor, ürperiyordu. Korku, tıpkı bir iğne gibi etine batıyor, nefesini kesiyor, beynini durduruyordu. O heybetli, zenci adamın dizleri üstüne çöktüğünü gördü. Yürüyen öbür iki ölü, çöken çadır bezi üzerinden bacaklarına doğru örümcek gibi hızla ilerlerken Josh da çekice uzanmaya çalışıyordu. Çimlerin üstünde başka bir çekiç daha vardı ama ona uzanamıyordu.

Lilly dönüp koşmaya başladı.

Arazinin dış taraflarındaki çadırlardan çayırlık alanın ortasına gelmesi bir dakikadan az sürdü. Çayırlığın ortasında kasaların arasında yaklaşık iki düzine insan toplanmıştı. Erzaklar da yarısı kurulmuş sirk çadırının altına gizlenmişti. Birkaç araç çalışmış, karbon monoksit bulutları arasında bu toplaşan kalabalığa doğru ilerliyordu. Kamyonun açık kasasındaki silahlı adamlar kadınları ve çocukları koruyorlardı. Bu sırada Lilly dikdörtgen biçimindeki yırtık pırtık bir bavulun arkasına eğiliyordu. Ciğerleri hava almaya çalışarak şişiyor, cildi korkuyla kıvranıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saldırı boyunca bu şekilde kaldı. Elleriyle kulaklarını tıkıyordu. Josh'un ağaç sınırına yakın olduğunu, ellerinin yere yığılan kadavraya saplanan çekicin etrafında gezindiğini, onu olabilecek son anda kuvvetlice çekerek çıkardığını ve en yakın saldırgana doğru savurduğunu görmedi Lilly. Çekicin kör ucunun erkek zombinin çenesine çarpıp Josh'un kuvvetli darbesiyle çürüyen kafatasını ikiye yardığını görmedi. Çarpışmanın son kısmını da kaçırdı Lily. Kadın o kararmış, kesici dişlerini az daha Josh'un ayak bileğine geçiriyordu. O sırada kafasına bir kürekle vurulmuştu. Birkaç adam Josh'un imdadına yetişip son zombinin hakkından gelmişti. Josh da yuvarlanarak oradan kaçmış, hiçbir yerine bir şey olmamıştı. Ama yine de dibinden geçen bu ıska onu çok sarsmıştı. Adrenalinden titriyordu.

Saldırının tamamı, yüz seksen saniyeden daha az bir sürede etraflarını sarmıştı. Onu savurmuşlardı artık. Saldırı, ağlayan çocukların, damlayan sıvıların ve bozulan bedenlerin kaçırdıkları gazlardan oluşan yumuşak, monoton bir ses halinde yok olup gidiyordu.

Sonra kalıntıları güneydeki dere yatağına sürüklerken Chad ve onun sevgili alfa köpekleri toplamda yirmi dört tane yürüyen ölü saydılar. Üstesinden gelinebilecek bir tehdit seviyesiydi bu. En azından şimdilik…

* * *

"Tanrım. Lilly, şunu hazmedip gidip adamdan özür dilesene!" Megan isimli genç kadın, sirk çadırının dışındaki bir battaniyeye oturmuş, Lilly'nin önünde hiç dokunulmadan olduğu gibi duran kahvaltıya bakıyordu.

Güneş daha yeni doğmuş, açık gökyüzünde solgun ve soğuk duruyordu. Çadır kentte yeni bir gün daha başlamıştı. Lilly, hurdası çıkmış Coleman marka bir kamp ocağının önüne oturmuş, kâğıt bardaktan kahve yudumluyordu. Soğukta kurutulmuş yumurtaların donmuş artıkları kamp tavasında dururken Lilly de uykusuz bir gecenin suçlulukla dolu düşüncelerinden kurtulmaya çalışıyordu. Bu dünyada bezginlere ya da korkaklara hiç rahat yoktu.

Öteki yaşayanlar, artık tamamen kurulmuş olan yırtık pırtık, kocaman sirk çadırının etrafında vızıldayarak işlerini yapıyorlardı. Sanki önceki gün hiç öyle bir saldırı olmamıştı. İnsanlar, çadırın bir ucundaki geniş kapıdan geçerek katlanabilir sandalyeleri ve kamp masalarını çadıra taşıyorlardı. Bu geniş kapı eskiden fillerin ve palyaço arabalarının geçmesi için yapılmış olmalıydı. Çadırın dış yüzeyinin kalbi, yön değiştiren esintilerle, hava basıncındaki değişikliklerle atıyordu. Kamp alanının başka kısımlarına da daha fazla sığınak yapılıyordu. Babalar bir araya gelip yakacak odunları, şişe suları, cephaneleri, silahları ve konserve yiyecekleri sayıp döküyordu. Anneler daha çok çocuklarla, battaniyelerle, montlarla ve ilaçlarla ilgileniyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yakından bakınca dikkatli bir gözlemci, her eylemde üstü kapalı, ince bir kaygı tabakası olduğunu görebilirdi. Ama hangi tehlikenin daha büyük bir tehdit olduğu belirsizdi. Zombiler mi, yoksa yaklaşan kış mı?

Sonunda Lilly, "Ne diyeceğime karar veremedim daha," diye mırıldanarak soğuk kahvesinden bir yudum aldı. Elleri hâlâ titriyordu. Saldırıdan bu yana on sekiz saat geçmişti. Ama Lilly hâlâ utançtan kıpkırmızı kesiliyor, Josh'la konuşmaya cesaret edemiyordu. İçine kapanmış, kaçıp onu ölüme terk ettiği için Josh'un kendinden nefret ettiğine ikna olmuştu. Josh birkaç kez onunla konuşmaya çalışmışsa da Lilly bunu kaldıramamış, ona hasta olduğunu söylemişti.

"Söyleyecek ne var?" Kot ceketinin cebinde tek içimlik purosunu arıyordu Megan. Ucuna ufak bir parça ot sıkıştırıp çakmakla yaktı. Sağlam bir esrar alıyordu. Yirmili yaşlarının sonlarını yaşayan, buğday tenli, genç kadının kına rengi, dalgalı saçları ufak ve sevimli yüzünün kenarlarından sarkıyordu. Öksürerek yeşil bir duman üfledi. "Şu adama baksana bir. Ne kadar iri yarı."

"Ne demek istiyorsun sen?"

Megan güldü. "Kendi başının çaresine bakabilir demek istiyorum, dostum."

"Bunun onunla ilgisi yok."

"Onunla yatıyor musun?"

"Ne?" Arkadaşına baktı Lilly. "Sen ciddi misin?"

"Basit bir soru bu."

Lilly başını sallayıp, iç geçirdi. "Onu böyle bir şeyle gururlandırmam bi-"

"Yapmazsın… Değil mi? Akıllı, küçük, dürüst Lilly. Sapına kadar doğrucu."

"Keser misin artık?"

"Neden ama?" Megan'ın gülüşü sırıtışa döndü. "Neden onun tepesine tırmanmıyorsun? Neyi bekliyorsun? O vücut… Ondaki silahlar -"

"Kes şunu artık!" Lilly'nin öfkesi alevlendi. Burun direğinin arkası sanki çatlıyormuş gibi keskin keskin sızlıyordu. Duyguları yüzeye çıkmak üzereydi. Titremesi geri dönmüştü. Sesinin yüksekliği kendini bile şaşırttı.

"Ben senin gibi değilim… Tamam mı? Sosyal bir kelebek değilim. Tanrım. Meg. Bir yerden sonra sayamadım artık. Şimdi bu adamlardan hangisiyle birliktesin?"

Megan bir an ona bakıp öksürdü. Ardından tek içimlik bir sigara daha yapıp ona uzattı. "Biraz düşünme de rahatla. Üşüyor musun?"

"Hayır, sağ ol."

"Seni rahatsız eden şeye iyi gelir. İçini kemiren şeyleri öldürür."

Lilly gözlerini ovuşturup başını salladı. "Tam bir baş belasısın, Meg."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Megan sigarasından bir tane daha çekip dumanını üfledi. "Pisliğin teki olmaktansa baş belası olmayı yeğlerim."

Lilly hiçbir şey demeden başını sallamaya devam etti. Acı gerçekse şuydu: Lilly bazen Megan Lafferty'ın tam olarak o- pisliğin teki olup olmadığını düşünürdü. Bu iki kız, Marietta'daki Sprayberry Lisesi'nin son sınıfından beri birbirlerini tanıyorlardı. Ayrılmaz ikiliydiler o zamanlar. Ödevlerden, haplara, erkek arkadaşlara varıncaya kadar her şeylerini paylaşırlardı. Ama sonra Lilly kariyer yapmaya karar verip Atlanta'daki Massey İşletme Yüksekokulu'nda iki yıl okudu. Bu iki yıl onun arafta kaldığı dönemdi. Daha sonra da Georgia Teknoloji Üniversitesi'nde asla bitiremeyeceği işletme mastırına başladı. Moda danışmanı olmak istiyordu. Belki de bir kıyafet tasarımı işini yürütürdü. Mychael Knight Moda şirketinde herkesin imrendiği bir staja başvurmuş, mülakata gireceği yere de gitmişti. Ama sonra tırsaklık edip bu işten vazgeçmişti. Eski dostu, korku, yine tüm planlarını boşa çıkarmıştı.

Korku onu o görkemli koridordan kaçırmış, vazgeçirip Marietta'ya, evine döndürmüştü. Megan'la birlikte o miskin hayatını yaşamaya devam etmişlerdi. Ot çekip kafayı buluyorlar, kanepede oturup *Project Runway* adlı moda programının tekrarlarını izliyorlardı.

Son yıllarda bu iki kadın arasındaki bir şey değişmiş bir kimya uyumsuzluğu ortaya çıkmıştı. Lilly için bu, farklı dilleri konuşan iki insan arasındaki engele benziyordu.

Megan'ın hırsı, amacı, hedefi yoktu. Böyle de mutluydu. Ama Lilly'nin hâlâ hayalleri vardı. Bunlar çok geçici heveslerdi belki de. Ama yine de hayalleri vardı işte. İçten içe New York'a gitmeye can atıyordu. Ya da bir internet sitesi kurmaya... Ya da Mychael Knight'taki danışma görevlisine geri dönüp "Of, af edersiniz. Dışarı çıkmam gerek. Bir buçuk yıl kadar..." demek için can atıyordu.

Lilly'nin babası, Everett Ray Caul isimli, dul ve emekli bir matematik öğretmeniydi. Her zaman kızını yüreklendirirdi. Everett saygılı, kibar bir adamdı. 90lı yılların ortasında karısı, göğüs kanserinden ağır ağır öldükten sonra tek kızını şefkatle yetiştirmeyi kendine görev edinmişti. Kızının hayattan daha fazla şey istediğini biliyordu. Onun koşulsuz sevgiye, bir aileye ve bir eve ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Ama elinde bir tek Everett vardı. Bunların hepsi, son birkaç ayda gerçekleşen olayları Lilly için bir cehenneme çevirdi.

Yürüyen ölüler, ilk kez ortaya çıkarak Cobb County'nin kuzey tarafını yerle bir etmişti. Mavi yakalı işçilerin çalıştığı yerlerden, Kennesaw koruluğunun kuzeyindeki sanayi bölgelerinden çıkıp kötü huylu hücreler gibi halkın arasına sızmışlardı. Everett, Lilly'nin bavullarını toplayıp hurdası çıkmış VW marka arabalarıyla kaçmaya karar vermişti. US 41 otobanına kadar da ilerlemişlerdi. Sonrasında önlerine enkaz yığınları çıkıp onları yavaşlatmıştı. Oranın bir kilometre güneyinde ne idiği belirsiz bir kent otobüsü bulmuşlardı. Arka sokaklarda ine çıka ilerliyor, hayatta kalanları topluyordu. Bu otobüse binmek üzerelerdi. Zombiler yaklaşırken kendi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ni otobüsün açılan kapısından içeri iten babasının görüntüsü Lilly'nin o gün bugündür hep rüyalarına girmiş, onu hiç rahat bırakmamıştı.

Yaşlı adam onun hayatını kurtarmıştı. Lilly'nin ardından bu körüklü kapıyı son dakikada çat diye kapatmıştı. Kaldırıma düşüp üç yamyamın elinde bulmuştu kendini. Otobüs oradan çekip giderken camlar, yaşlı adamın kanıyla yıkanmıştı. Ses telleri yanana dek haykırmıştı Lilly. Daha sonra da dış dünyayla bütün bağlarını kopardı. İkili koltuklarının birinin üstünde cenin gibi kıvrılmış, Atlanta'ya kadar bütün yol boyunca o kanlı kapıya bakıp durmuştu.

Lilly'nin Megan'ı bulması küçük bir mucizeydi. Felaketin o aşamasında telefonlar hâlâ çalışıyordu. Arkadaşıyla Heartsfield Havaalanı'nın dış taraflarında bir randevu ayarlamayı başarmıştı. Bu iki kadın yürüyerek yola çıkmış, güneye doğru otostop çekmişlerdi. Issız evlerde duraklamış, yalnızca hayatta kalmaya odaklanmışlardı. Aralarındaki gerilim iyice artmıştı. İkisi de korku ve kaybın acısını farklı yollarla çıkarıyor gibiydi. Lilly içine kapanmış, Megan da tam tersi istikamete yönelmişti. Çoğu zaman uyuşturucu alarak kendinden geçiyor, sürekli konuşuyor, yollarına çıkan her yolcuya bağlanıyordu.

Atlanta'nın otuz kilometre güneybatısında konvoy oluşturmuş insanlara takılmışlardı. Lawrenceville'li üç aile minivan model iki araçla yola çıkmışlardı. Megan, kalabalık olurlarsa güvende olacaklarını söyleyerek Lilly'yi ikna et-

miş, Lilly de bir süreliğine onlara katılmayı kabul etmişti. Meyve bahçeleri aralarında dolanıp durdukları sonraki birkaç hafta da kimseye yaklaşmadı. Ama Megan, kocalardan birine göz koymuştu. İsmi Chad'dı. Ağzındaki Kopenhag esrarı ve ince ama kaslı kollarındaki çapa dövmeleriyle tam bir serseriye, kabadayıya benziyordu. İnsanı korkuyla uyandıran bu kâbusun ortasında onların flörtleştiğini gören Lilly şaşırmıştı. Üstelik çok geçmeden Megan'la Chad "çişlerini yapmak için" mola verdikleri binaların gölgelerinde kaybolmaya başlamışlardı. Lilly'le Megan arasındaki ipler iyice gerilmişti.

İşte tam bu sıralarda Josh Lee Hamilton sahneye çıkmıştı. Bir akşam gün batımına doğru Kmart otoparkındaki ölü sürüsü konvoyu olduğu yere çivilemişti. O sırada bu siyahi yaratık, yükleme alanının gölgeleri arasından çıkıp onları kurtarmaya gelmişti. Fiyat etiketleri rüzgârda uçuşan iki çapayı etrafa savurarak Faslı bir gladyatör gibi gelmişti. Altı zombinin işini çabucak bitirmişti. Konvoydakiler de ona bol bol teşekkür etmişti. Josh dükkânın arka koridorlarında son model birkaç tüfekle, kamp malzemesi göstermişti onlara.

Josh motosikletine binip minivanları gerekli malzemelerle doldurmalarına yardım ettikten sonra bu gruba katılmaya karar vermişti. Konvoy, Meriwether County'nin aralarındaki terk edilmiş meyve bahçelerine doğru ilerlerken Josh da motosikletiyle onları takip ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lilly bu büyük Suzuki'nin arkasında gitmeyi kabul ettiği günden pişmanlık duymaya başlamıştı. Bu yapılı adama duyduğu bağlılık, babasının ölümü üzerine duyduğu kederin yansıması mıydı? Bitmeyen dehşetin ortasında ümitsizce onu kullanmaya mı çalışıyordu? Megan'ın önüne gelenle yatması kadar basit ve açık bir şey miydi bu? Lilly, o korkak davranışının –geçen gün Josh'u savaş alanında tek başına bırakmasının- hastalıklı, karanlık, bilinçaltından gelen, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet olup olmadığını merak ediyordu.

"Kimse sana pisliğin tekisin demedi Megan," diyebildi sonunda Lilly. Hiç inandırıcı değildi sesi. Aksine çok yapmacıktı.

"İlle de söylemen gerekmez." Megan hiddetle sigarasını ocağa basıp ayağa kalktı. "Yeterince şey söyledin zaten."

Lilly doğruldu. Arkadaşının bu bir dakikası diğerini tutmaz hallerine alışıktı, öyle yetişmişti. "Senin derdin ne?"

"Sensin… Sensin benim derdim."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Unut gitsin. Daha fazla konuşmak istemiyorum artık," dedi Megan. İçtiği ot, etkisini göstererek boğuk uğultular çıkarıyordu. Sesinin kederli tonu da bu uğultular arasından geçip çıkıyordu. "Sana şans diliyorum, cilveli kız… Ona ihtiyacın olacak."

Megan, öfkeyle arazinin doğu ucundaki araba dizilerine doğru çekip gitti.

Lilly, arkadaşının karton kutularla dolu büyük bir römorkun ardında gözden kayboluşunu izledi. Öteki insanlar, bu iki kızın arasındaki ufak tartışmayı pek önemsemediler. Birkaç kafa dönüp onlara baktı. Birkaç kişi fısırtıyla bir şeyle konuştu. Ama yerleşimcilerin çoğu erzakları toplayıp sayma işlerine devam ettiler. Kederli yüz hatları, sinirli sinirli geriliyordu. Rüzgâr, metal ve dolu kokuyordu. Yavaşça içeri süzülen soğuk bir cephesi vardı.

Açıklığa bakan Lilly, bir an için tüm bu işler onu dondurmuş gibi hissetti. Bu bölge, alıcı ve satıcılarla dolu bir bitpazarına benziyordu. İnsanlar erzaklarını alıp satıyor, odunlarını istifliyor ve boş boş sohbet ediyordu. Arazinin etrafında en az yirmi küçük çadır vardı. Ağaçlar arasına birkaç çamaşır ipi gerilmişti. Yürüyen ölülerin kanla lekelenmiş kıyafetlerini de almışlardı. Hiçbir şey israf edilmiyordu. Yaklaşan kış tehdidi, onları durmadan harekete geçiriyordu. Lilly arkası açık kamyonun yanında ip atlayan çocukları gördü. Birkaç oğlan çocuğu da futbol topuyla oynuyordu. Mangalda yanan ateşi gördü. Dumanın isleri park edilmiş arabaların üstünde uçuyordu. Hava mis gibi pastırma yağı ve ceviz tütsüsü kokuyordu. Öyle bir kokuydu ki bu, başka zaman olsa, miskin yaz günlerini, arabalarının dibinde yapılan mangal partilerini, futbol maçlarını, arka bahçede yapılan barbeküleri, bir araya gelen aileleri hatırlatırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu hareketli, ufak yerleşim alanını incelerken Lilly'nin içinde karanlık bir korku dalgası yükseliyordu. Gülüp oynayan çocuklara baktı... Anne-babalar burayı bir şeye benzetmeye çalışıyorlardı... Hepsi de zombi yemiydi... Lilly sezginin şiddetli ağrısını hissetti birden... Gerçek kafasına dank etmişti.

Bu insanların ölüme mahkûm olduğunu artık açıkça görebiliyordu. Georgia'nın çayırlıklarına bir çadır kent kurma planı, bu büyük plan işe yaramayacaktı.

2. Kısım

Ertesi gün Lilly, kurşuni renkteki göğün altında Chad ve Donna Bingham'ın çadırları önünde onların kızlarıyla oynuyordu. Bu sırada yandaki çamurlu giriş yolu etrafındaki ağaçların üstünden bir öğütme sesi yankılandı. Bölgedeki yerleşimcilerin yarısı, bu sesle kaskatı kesildi. Yüzler, düşük viteste yaklaşan bir motorun iniltilerine doğru döndü.

Herhangi biri olabilirdi bu. Eşkıyaların insanları yağmaladığı, ağır silahlı serseri çetelerinin insanları ayaklarındaki pabuçlara kadar soyduğu söylentileri dolanıyordu bu vebalı bölgede. Yerleşimcilerin araçlarından bazıları, şu anda dışarıda çöplerden yiyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Ama ne olacağı hiç belli olmaz tabii.

Lilly, kızların seksek oynadığı yerden kaldırdı başını. Çubukla çizilen kareler, kiremit rengi, ufak bir yamaya benziyordu. Büyük kız, Sarah, yola bir göz atmıştı. Solmuş kot elbisesi ve şişme yeleğiyle tam bir erkek gibi görünüyordu. Büyük, mavi gözleri meraklı meraklı etrafa bakıyordu. On

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beş yaşındaki Sarah, dört kız kardeşin akıllı elebaşıydı. Yavaşça konuşmaya başladı. "Bu şey -"

"Her şey yolunda tatlım," dedi Lilly. "Bizimkilerden biridir, kesin."

Üç küçük kız boyunlarını uzatarak annelerini aramaya başladı.

Donna Bingham ortalıklarda görünmüyordu. Ailenin geniş kamp çadırının arkasında çinko kaplı teneke bir trampetin içinde çamaşır yıkıyordu. Chad Bingham bu çadırı dört gün önce seve seve kurmuştu. İçine alüminyum çocuk karyolaları, soğutucu raflar, havalandırma boruları, pilli bir DVD oynatıcı ve *Küçük Denizkızı, Oyuncak Hikâyesi 2* gibi çocuk masallarının bulunduğu bir kütüphane yerleştirmişti. Lilly çocukları toplarken Donna Bingham'ın sürünen ayak sesleri de çadırın etrafından duyulabiliyordu.

"Ruthie'yi al Sarah," dedi Lilly. Sakin ama çabucak söyleyivermişti bunu. Motor sesleri yaklaşıyor, yanan benzinin dumanları ağaçların üstünden yükseliyordu. Lilly ayağa kalkıp, hızla ikizlere doğru koştu. Dokuz yaşındaki Mary ve Lydia örgülü lepiska saçları ve aynı model montlarıyla birbirinin tıpatıp aynı, iki melektiler. Sarah, yedi yaşındaki Ruthie'yi kapıp getirirken Lilly de ufaklıkları toplayıp çadırın kapısına doğru getiriyordu. Üstündeki minyatür kayak ceketinin yakalarından sarkan dalgalı saçlarıyla 1930'lu yılların çocuk yıldızı Shirley Temple'ı andıran Ruthie, ufacık, sevimli bir haylazdı.

Lilly çocukları çadıra götürürken Donna Bingham da çadırın etrafından çıkıp geldi. "Neler oluyor?" Keten ceketli, ürkek kadın, tepesinden kaynar sular boşanmış gibi görünüyordu. "Kim bu? Serseriler mi? Yabancı biri mi?"

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Lilly. Dört kız tek sıra halinde içeri girerken o da kapıyı tutuyordu. Bu yerleşimci grup buraya geldiğinden beri, bu beş gün içinde Lilly gerçek bir dadı olmuştu. Anne-babalar, yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıktığında ya da yürüyüşe gittiklerinde veyahut biraz yalnız vakit geçirmek istediklerinde pek çok çocuğa göz kulak oluyordu. Lilly bu durumdan memnundu. Biraz zihni dağılmış oluyordu. Hem çocuklara bakması, Josh Lee Hamilton'la konuşmaması için de bir bahane oluyordu. "Biz, kim olduklarını anlayana kadar çadırın içinde, kızların yanında kal."

Donna Bingham, çocuklarıyla birlikte seve seve çadırın içine kapandı.

Lilly yola doğru dönüp on beş ileri vitesli, International Harvester marka, tanıdık bir kamyonetin ızgarasını gördü. Araç yolun ucundan, odun dumanlarının sisleri arasından çıkıp geliyordu. Dönemeçlerden kıvrıla kıvrıla gelirken nefes nefese kalmış gibi dumanlar çıkarıyordu egzozundan. Lilly'ye doğru bir ferahlık dalgası göndermiş, içini rahatlamıştı. Gergin olmasına rağmen gülümsedi Lilly. Arazinin batı ucunda yükleme bölgesi olarak kullanılan boş toprağa doğru yürüdü. Külüstür araba, çimlerin üzerinde gelirken tı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kırdıyor, duracakmış gibi titriyordu. Üç genç, iple bağlanmış kasalarla birlikte arabanın arkasında geliyordu. Bu kasalar, öne doğru devrilip yüzeyi girintili çıkıntılı kamyonetin önüne çarpacakmış gibi duruyordu.

Lilly, kamyonetin önüne doğru gelirken şoför de aracın açık penceresinden "Lilly Marlene!" diye bağırdı. Bob Stookey, iri yarı yağlı elleriyle direksiyonu kavramıştı. Tam bir ırgat eliydi onunkiler.

Lilly yorgun argın gülümseyerek "Bugün menüde ne var, Bob?" diye sordu. "Yine mi kremalı kek yoksa?"

"Ah, bugün bir sürü garnitür ve gurme lezzetle döndük, küçük hanım." Bob derin kırışıkları olan yüzünü arkadaki tayfaya doğru kaldırdı. "Terk edilmiş bir hedef bulduk. Sadece bir çift yürüyen ölüyle ilgilenmemiz gerekti… Ama malı götürdük."

"Anlat".

"Dur bakalım…" Bob vitesi çekip arabayı istop ettirdi. Gürleyen motorun sesini de kesti. Teni, bronzlaşmış bir inek postu gibiydi. O mahzun mahzun bakan gözlerinin kenarı kanlanmıştı. Bob Stookey, New South'da hâlâ saçlarını briyantinle yağlayarak yaşlanmış başının üstünden geriye atan son adamlardan biriydi. "Gereksiz ıvır zıvırlar, uyku tulumları, aletler, konserve meyveler, el fenerleri, kahvaltı gevreği, hava durumu radyoları, kürekler, kömür bulduk. Başka ne vardı? Birkaç tane demlik ve tava, salkımlarında ufak, çilli birkaç domates olan domates fideleri, birkaç tüp, son kullan-

ma tarihi yalnızca birkaç hafta önce bitmiş otuz beş litre süt, biraz el dezenfektanı, ispirto, deterjan, şeker, tuvalet kâğıdı, bir tane oyuncak çim hayvan, organik tarımla ilgili bir kitap, çadırıma asacağım bir balık figürü ve armut ağacında keklik de bulduk."

"Bob, Bob, Bob… Hiç tüfek yok mu? Dinamit falan?"

"Bu havalı şeylerden daha iyisi var." Bob, yanındaki yolcu koltuğunda duran şeftali kasasına uzandı. Onu pencereden çıkarıp Lilly'ye uzattı. "Bana bir güzellik yapıp şunu çadırıma götürsene. Ben de ağır şeyleri taşımaları için arkadaki üç herife yardım edeyim."

"Ne ki bu?" Lilly başını eğip irili ufaklı şişelerle dolu kasaya baktı.

"Tıbbi malzemeler." Bob kapısını açıp dışarı çıktı. "Onları güvenli bir yere koymalıyız."

Lilly, alerji karşıtı antihistaminlerle, ağrı kesici ve uyuşturucu olarak kullanılan kodeinlerin arasında yarım litrelik altı şişe likör gördü. Başını kaldırıp Bob'a baktı. "Tıbbi malzemeler mi?"

Sırıttı Bob. "Çok hasta bir adamım ben."

"Bak sen," dedi Lilly. Bob'un geçmişi hakkında yeterince şey biliyordu. Sevimli, güler yüzlü, hafif ruhsuz bir adamdı. Eskiden orduda sıhhiyeciymiş. Bu da onu bu çadır kentte tıbbi eğitim almış tek kişi yapıyordu. Hem de iflah olmaz bir sarhoştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkadaşlıklarının ilk zamanlarında, Lilly ile Megan hâlâ yoldayken, zombilerle dolu bir mola yerinde sıkıştıklarında Bob onları kurtarmış, alkolikliğini saklamak için beceriksiz bir çabanın içine girmişti. Ama grup beş gün önce bu ıssız çayırlığa yerleştiğinde Lilly, kimse Bob'u soymasın diye geceleri sallana sallana çadırına gitmesine yardım etmeye başlamıştı. Soygunculuk da her tür insanın bulunduğu bu büyük ve gergin grupta gerçek bir tehditti. Bob'u sevmişti Lilly. Ona da çocuklara da göz kulak olmaktan hiç gocunmuyordu. Ama bu durum Lilly'nin ihtiyacı olan ek bir stres katmanını da beraberinde getirmişti. Lilly'nin bu strese, bağırsak temizleyiciye ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacı vardı.

Aslında tam şu anda Bob'un kendinden daha çok başka bir şeye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi Lilly. Kirli eliyle düşünceli düşünceli ağzını sildiğini de söyleyebilirdi.

"Lilly, söylemek istediğim başka bir şey -" Durup tuhaf bir şekilde yutkundu.

Lilly derin bir iç geçirdi. "Çıkar ağzındaki baklayı, Bob."

"Benim üstüme vazife değil… Tamam. Sadece söylemek istedim… Ah, kahretsin." Derin bir nefes aldı. "Josh Lee, iyi bir adam. Onunla görüşüyorum, görüşeceğim de."

"Evet… Yani?"

"Yani sadece diyorum ki."

"Devam et."

"Ben sadece… Bak… Bugünlerde pek iyi sayılmaz, tamam mı? Ona surat astığını düşünüyor."

"Ne yaptığımı düşünüyor?"

"Bir sebepten ona kızgın olduğunu düşünüyor. Ama nedenini bilmiyor."

"Sana ne dedi?"

Bob omuz silkti. "Beni ilgilendirmez. Onun sırdaşı falan da… Bilmiyorum, Lilly. Sadece onu görmezden gelmemeni istiyor."

"Görmezden gelmiyorum zaten."

Bob ona döndü. "Emin misin?"

"Bob, sana söyledim -"

"Tamam, bak." Bob gergin gergin el salladı. "Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum. Sadece bu iki kişi, buradaki herkes gibi, iyi insanlar. Böyle bir şeyin yaşanması çok ayıp. Biliyorsun, böyle zamanlarda…" Sesi alçaldı.

Lilly yumuşamıştı. "Söylediklerin için teşekkür ederim Bob, gerçekten."

Başını eğdi.

Bob konuşmanın bittiğini düşünüp dudaklarını büktü. "Bu sabah gördüm onu. Kütük yığınlarının orada hızlı hızlı odun kesiyordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

Yükleme bölgesiyle odun yığınlarının arasında yüz metreden az bir mesafe vardı. Ama oraya gitmek onlarca insanın öldürülüp istismar edildiği Bataan Ölüm Yürüyüşü'ne çıkmak gibi geliyordu Lilly'ye.

Başı önünde ağır ağır yürüdü. Ellerinin titremesini gizlemek için kot pantolonunun cebine sokmuştu onları. Bavullardaki kıyafetleri ayıran bir grup kadının arasından geçip sirk çadırının arkasına doğru dolanması gerekiyordu Lilly'nin. Kırık bir kaykayı tamir eden çocukların yanından geçip yerdeki bir battaniyenin üzerine yayılan bir dizi silahı inceleyen adamlardan uzak durmalıydı.

Chad Bingham da bu adamların arasındaydı. Cahil bir zorba gibi grubun lideri konumundaydı. Lilly, adamların yanından geçerken başını eğip paslı tabancalara baktı. Ayrı ayrı kalibreleri olan, farklı biçim ve modeldeki on bir silah, mutfak çekmecelerindeki gümüş çatal-kaşık takımı gibi düzenli bir şekilde dizilmişti. Kmart'tan aldıkları 12 kalibrelik iki av tüfeği de onların yanında uzanıyordu. Yalnızca on bir tabanca, iki av tüfeği ve sınırlı sayıdaki mermiler... Yerleşimcilerin tüm cephanesi buydu. Bu cephane, kampçılarla felaket arasında ince bir savunma dokusu olarak duruyordu artık.

Lilly ilerledikçe boynundaki tüyler diken diken oluyordu. Korku, içini yakarak bağırsaklarını deliyordu. Titremesi giderek arttı. Ateşi çıkıyormuş gibi hissediyordu. Titreme,

Lilly Caul'un hep başının belası olmuştu. Georgia Teknoloji Üniversitesi'ndeki kabul heyetine sunum yapacağı zamanı hatırladı. Elindeki kartlarda notları vardı. Haftalarca da çalışmıştı. Ama North Avenue'deki o ciddi toplantı odasındaki kıdemli profesörlerin karşısına çıktığında o kadar çok titremişti ki elindeki kartlar düşüp tüm yere saçılmıştı. Lilly de tıkanıp kalmıştı.

Şimdi de arazinin batı ucundaki aralıklı çite doğru ilerlerken binlerce etkenin arttırdığı aynı gerilimi hissediyordu. Titremesini cebindeki ellerinin ve yüz hatlarının içinde hissediyordu. Öyle yoğundu ki bu titreme, eklemleri tutulup olduğu yerde donup kalacağını sanıyordu Lilly. "Kronik endişe bozukluğu," demişti Marietta'daki doktor.

Son haftalarda bir yürüyen ölü saldırısından hemen sonra böyle bir inme inmişti Lilly'ye. Saatlerce süren bir titreme nöbeti geçirmişti. Ama şimdi, gelişmemiş, ilkel bir yerden gelerek tüm bedenine yayılan daha derin bir korku duyuyordu. Kendi içine dönüyor, babasının kaybı ve kederle burulmuş kendi yaralı ruhuyla yüzleşiyordu.

Keresteye inen bir balta sesiyle irkilip tüm dikkatini çite verdi.

Kuru kütüklerle dolu uzun bir sıranın etrafında küme halinde toplanmış bir grup adam vardı. Dalından kopmuş ölü yapraklarla kavak pamukları, ağaçların üstünde rüzgârla dönüp duruyordu. Islak toprak ve çamların soluk renkli iğneleri kokuyordu havada. Yaprakların arkasında gölgeler kıvrılarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dans ediyordu. Lilly'nin korkusu, beynindeki bir akor çatalı gibiydi. Üç hafta önce Macon'da bir zombi, çöp bidonunun arkasından yalpalayarak çıktığında az daha ısırılacağını hatırladı. Lilly'ye göre şimdi ağaçların ardında dans eden gölgeler, o çöp bidonunun arkasındaki geçit gibi görünüyordu. Tehditle, korkunç mucizelerle ve bozulma kokusuyla çürüyordu bu geçit. Ölü, yeniden canlanıyor, hayata dönüyordu sanki.

Başka bir balta darbesi onu hareketi geçirdi. Dönüp odun yığınının en uzak noktasına doğru koşmaya başladı.

Josh, gömleğinin kollarını sıvamış, arkası Lilly'ye dönük olarak duruyordu. Dikdörtgen biçimindeki bir ter izi, kot gömleğinin içindeki geniş kürek kemiklerinden aşağı doğru iniyordu. Kasları kıpırdıyor, nabız atışlarıyla titreyen esmer ensesindeki derisi katlanıyordu. Sabit bir ritimle çalışıyordu. Baltayı savuruyor, vuruyor, geri çekiyor, hazırlıyor ve bir "KÜT" sesiyle yeniden indiriyordu. Lilly ona doğru yürüyüp boğazını temizledi. "Çok yanlış yapıyorsun bu işi," dedi titrek sesiyle. Her şey basit ve sıradanmış gibi davranmaya çalışıyordu.

Baltanın ucu havadayken öylece donup kaldı Josh. Dönüp Lilly'ye baktı. Heykel gibi pürüzsüz, kara cildi terden parlıyordu. Savaştan yeni dönmüş gibi göründü bir an. Kırpışan gözleri, şaşkınlığını açığa vuruyordu. "Bu işte bir yanlışlık olduğunu anlamıştım zaten," diyebildi sonunda. "On beş dakikada ancak yüz kütüğü kırabildim."

"Baltanın sapını çok aşağıdan tutuyorsun."

Josh güldü. "Böyle bir şey olduğunu tahmin ediyorum."

"Bırak da kütükler kendileri halletsin bu işi."

"İyi fikir."

"Nasıl yapılacağını göstermemi ister misin?"

Josh kenara kayıp baltayı ona uzattı.

"İşte böyle," dedi Lilly. Etkileyici, akıllı ve cesur görünmek için elinden geleni yapıyordu. O kadar çok titriyordu ki kütüğü yarmak için ufak bir hamle yaparken baltanın başı sallanıyordu. Lilly baltayı indirdi. Balta, kütüğü sıyırıp yanından geçerek yere saplandı. Lilly onu çekip çıkarmaya çalışıyordu.

"Şimdi anladım," dedi Josh. Memnun memnun başını salladı. Lilly'nin titrediğini fark etti. Gülümsemesi kayboldu. Ona doğru yaklaştı. İri ellerini, topraktan baltayı çıkarmaya çalışırken baltanın sapını kavrayan Lilly'nin gerilim dolu ellerinin üstüne koydu. Dokunuşu şefkatli ve rahatlatıcıydı. Yumuşak bir ses tonuyla "Her şey yoluna girecek, Lilly," dedi.

Lilly baltayı bırakıp yüzünü ona doğru döndü. Josh'un gözlerinin içine bakarken küt küt atıyordu kalbi. Bedeni üşüyerek ürperdi. Duygularını dile dökmeye çalışıyordu. Ama tek yapabildiği utanarak bakışlarını kaçırmaktı. Sonunda sesini ayarlamayı başarabildi. "Bir yere gidip konuşalım mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

"Nasıl beceriyorsun bunu?"

Lilly, yerde bağdaş kurmuş bir meşe ağacının kocaman dalları altında oturuyordu. Ağaç, Lilly'nin etrafındaki soluk yapraklardan oluşan halıya karmaşık gölgeler düşürüyor, halıyı beneklendiriyordu. Lilly konuşurken bu kocaman ağacın gövdesine yaslanıyordu. Gözleri, az ötedeki ağaçların sallanan tepelerine dalıp gitmişti.

Josh Lee Hamilton'ın ara sıra savaş gazilerinin ve acil servislerdeki hemşirelerin yüzünde gördüğü o dalgın bakış vardı Lilly'nin yüzünde de. Ebedi bir yorgunluğun, savaş sonrası yaşanan travmanın yabani bakışlarıydı bunlar. Binlerce metre öteye dalıp gitmiş bakışlar... Josh, kollarını onun narin, ince bedenine sarıp, kucaklayarak saçlarını savurmak ve her şeyi düzeltmek istiyordu. Ama bir şekilde bunun zamanı olmadığını hissediyor, biliyordu. Şimdi, dinleme zamanıydı.

"Neyi beceriyorum?" diye sordu. Josh, Lilly'nin karşısında oturuyordu. O da bağdaş kurmuş, nemli bir mendille boynunu siliyordu. Azalan stokunun son parçası olan bir kutu sigara, yerde, önünde duruyordu. Sonuncuları tüketip tüketmemekte neredeyse tereddüt ediyordu. Kaderini tayin edecekmiş gibi batıl bir sancı duyuyordu.

Lilly başını kaldırıp ona baktı. "Yürüyen ölüler saldırdığında...onlarla nasıl başa çıktın? Yani nasıl korkudan altına etmedin?"

Josh, bitkin bir kahkaha attı. "Nasıl korkulmayacağını biliyorsan bana öğretmek zorundasın."

Lilly bir an ona baktı. "Hadi oradan."

"Ne?"

"Saldırdıklarında ödünün koptuğunu mu söylüyorsun bana?"

"Aynen öyle."

"Ah, hadi canım." İnanamayarak başını yana yatırdı Lilly. "Sen mi korktun?"

"Sana bir şey söyleyeceğim, Lilly." Josh, sigara paketini alıp sallayarak içinden bir sigara aldı. Zippo çakmağıyla da yaktı. Düşünceli düşünceli bir fırt çekti. "Bugünlerde bir tek aptallarla deliler korkmuyor. Sen korkmuyorsun. Umursamıyorsun."

Aralıklı çit boyunca dizilen çadırların ötesine baktı Lilly. Kederli kederli iç geçirdi. Ufak suratı asılıp kül gibi oldu. Söz dağarcığıyla işbirliği yapmayı inatla reddeden düşüncelerini dile getirmeye çalışıyor gibiydi. Sonunda "Uzun zamandır bununla uğraşıyorum. Bununla... gurur duymuyorum. Hayatımda pek çok şeyi mahvettiğini düşünüyorum."

Josh ona baktı. "Ne mahvetti?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pısırıklık faktörü."

"Lilly -"

"Dur. Dinle. Söylemeliyim bunu." Ona bakmadı Lilly. Gözleri utançtan yanıyordu. "Bu... felaketten önce... ben biraz sıkıntılıydım. Birkaç fırsatı kaçırmıştım. Ödleğin teki olduğum için bazı şeyleri yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Ama şimdi menfaatler... Bilmiyorum işte. İstemeden birini öldürtebilirdim." Sonunda başını kaldırıp bu heybetli adamın gözlerinin içine bakabildi. "Benim için değerli olan biriyle ilgili her şeyi mahvedebilirdim."

Josh, onun neden bahsettiğini biliyordu. Kalbini sıkıştırıyordu bu durum. Lilly Caul'u gözüne kestirdiğinden beri en son Greenville'de genç bir delikanlıyken hissettiği duyguları hissediyordu. Tıpkı genç bir çocuğun bir kızın boyun kıvrımları, saçının kokusu, burun kemiği üzerindeki çil beneklerine duyduğu coşkulu bir hayranlık, bir büyülenmeydi bu. Evet, Josh Lee Hamilton, cidden abayı yakmıştı. Ama Lilly'den önce, vebadan önce, dünya böyle kararmadan önce pek çok kez çuvalladığı için bu ilişkide çuvallamaya hiç niyeti yoktu.

Eskiden Greenville'de Josh, tam bir şıpsevdiydi. Durmadan kızlara çarpılır, âşık olurdu. Ama aceleci olduğundan her şeyi sürekli mahvederdi. Kızların ayaklarını yalayan büyük, yaşlı bir köpek gibi davranırdı. Ama bu sefer öyle değildi. Bu sefer akıllı davranacaktı Josh... Akıllı ve dikkatli olacak, tek seferde tek adım atacaktı. Güney Carolinalı iri yarı, yaşlı

bir hödük olabilirdi. Ama aptal değildi. Geçmişteki hatalarından ders çıkarmaya hazırdı.

Doğuştan yalnızlığı seven Josh, 1970'lerde yetişmişti. O zamanlar Güney Carolina hâlâ zencilere karşı ayrımcılık yapan Jim Crow yasasının uygulandığı korkunç günlere sıkı sıkıya bağlıydı. Hâlâ zencilerle beyazların okullarını ayırmak için uğraşıyor, aynı zamanda da yirminci yüzyıla girmeye çalışıyorlardı. Josh da bekâr annesi ve dört kız kardeşiyle birlikte virane gibi toplu konutlar arasında sürünüp duruyordu. Tanrı vergisi iriliğini ve gücünü futbol sahasında değerlendirmeye çalıştı. Burs alabilmek umuduyla Mallard Creek Lisesi'nin en iyi takımında oynuyordu. Ama oyuncuların akademik ve sosyoekonomik basamakları tırmanmasını sağlayan bir şey eksikti onda: *acemi hücumu*.

Josh Lee Hamilton hep kibar ruhlu biri olmuştu... maalesef. Kendinden çok daha zayıf çocuklarının onun önüne geçmesine müsaade etmiş, tüm yetişkinlere "evet efendim", "tamam efendim" diyerek saygı göstermişti. Hiç kavgacı bir ruhu yoktu yani. Bunların hepsi, seksenlerin ortasında futbol kariyerinin sonunu getirmişti. Bu, aşağı yukarı annesi Raylene'nin hasta olduğu döneme denk gelir. Doktorlar onun "lupus eritematozus" olduğunu söylemişlerdi. Ölümcül bir hastalık değildi. Ama Raylene için ölüm fermanı gibiydi. Sürekli ağrılarla, ciltte çıkan yara berelerle, felçli gibi bir hayat sürmeye mahkûm olmuştu. Kız kardeşleri kötü evliliklerle ya da kariyer yapılamayacak işlerle eyalet dışına sürüklenmişlerken Josh da annesinin bakımını üstlenmişti. Yemek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pişirmiş, temizlik yapmış, annesine de güzelce bakmıştı. Birkaç sene içinde aşçılıkta o kadar ustalaşmıştı ki bir lokantada iş bile bulmuştu.

Aşçılık konusunda doğuştan yetenekliydi. Özellikle de et pişirmekte çok başarılıydı. Güney Carolina ve Georgia'daki et lokantalarının mutfaklarını bir üst sınıfa taşımıştı. 2000'li yıllara kadar Southeast'te en beğenilen aşçıbaşılardan biri olmuş, aşçı yamaklarından oluşan büyük grupları denetlemişti. Lüks sosyal etkinlikler için yemek yapmış, *Atlanta Homes and Lifestyles* adlı dergide fotoğrafı çıkmıştı. Ayrıca mutfaklarında her zaman güler yüzlü bir gözetmen olmayı başarmıştı. Lokantalar dünyasında pek sık rastlanan bir durum değildi bu.

Karşılıksız aşkın kendisini dört bir yandan kuşattığı, günlük korkularla dolu şu zamanlarda Lilly için özel bir şeyler pişirmeyi çok istiyordu.

Şimdiye kadar konserve bezelyeler, pişirilip ambalajlanmış etler, kahvaltılık gevrekler ve süt tozuyla idare etmişlerdi. Bunların hiçbiri romantik bir akşam yemeği ya da ilan-ı aşk için uygun ortamı yaratmıyordu. Bölgedeki tüm et ve taze ürünler haftalar önce bitip gitmişti. Ama Josh, yandaki odunlar arasında dolaşabilecek bir yaban domuzuna ya da tavşana dikmişti gözlerini. Yahni yapabilirdi. Ya da yabani soğanlar, biberiye ve Bob Stookey'nin o terk edilmiş içki dükkânından arakladığı Pinot Noir marka kırmızı şarapla birlikte kendi suyunda güzelce pişirebilirdi eti. Onu mısır

ununu kaynatarak yapacağı polentayla* birlikte servis eder, birkaç özel dokunuş da eklerdi. Çadır kentteki bazı kadınlar, kuş yemliğinde buldukları içyağlarından mum yapıyorlardı. Çok hoş olurdu bu. Mumlar, şarap, meyve bahçesindeki armutlardan da, buğulanmış armut tatlısı yapardı. Böylelikle hazır olabilirdi Josh. Meyve bahçeleri olgunlaşmış meyvelerle doluydu hâlâ. Belki de domuzla servis edeceği tatlı-ekşi soslu elma yapardı. Evet. Kesinlikle. Sonra da Josh, Lilly'ye akşam yemeğini sunmak için hazır olacak, onunla ilgili duygularını açıklayacak, onunla birlikte olmayı, onu korumayı, onun erkeği olmayı ne kadar çok istediğini söyleyecekti.

"Bunları söyleyerek nereye varmak istediğini biliyorum, Lilly," dedi sonunda. Sigarasının külünü taşa bastı. "İki şeyi bilmeni istiyorum. Birincisi, yaptığının utanılacak bir yanı yok."

Başını eğdi Lilly. "Sana saldırırlarken dayak yemiş bir köpek gibi kaçmamdan mı bahsediyorsun?"

"Dinle beni. Senin yerinde ben olsaydım, ben de aynı boktan şeyi yapardım."

"Saçmalık bu, Josh. Ben seni kurtar-"

---

* Kalın öğütülmüş mısır unu. Mısır irmiği.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dur da sözümü bitireyim." Sigarasını söndürdü. "İkincisi, senin kaçmanı ben *istedim*. Sen beni duymadın. 'Kaç, kurtul şu cehennemden,' diye bağırdım sana. Kalsaydın çok mantıksız olurdu zaten. Elimizdeki tek çekiçle ikimiz de o Tanrının cezası yaratıklarla başa çıkmak zorunda kalacaktık. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Yaptığın şey için utanmana gerek yok."

Lilly bir nefes aldı. Başını eğmeye devam etti. Gözü yaşlandı. Bir damla yaş, burun kemiğinden aşağı süzüldü. "Josh, teşekkür ederim. Yapmaya çalıştığın şey -"

"Biz bir takımız, değil mi?" Lilly'nin o güzel yüzünü görebilmek için eğildi. "Öyle değil mi?"

Başını salladı Lilly.

"İyi bir ikiliyiz, değil mi?"

Tekrar başını salladı. "Evet."

"Tıkır tıkır çalışan bir makine gibiyiz."

"Tabii." Elinin arkasıyla yüzünü sildi. "Evet, tamam."

"Öyleyse bu şekilde devam edelim." Nemli mendilini ona doğru fırlattı Josh. "Anlaştık mı?"

Lilly kucağındaki mendile baktı. Onu alıp Josh'a döndü. Gülebilmişti. "Tanrım. Ne kadar iğrenç bu mendil, Josh."

* * *

Çadır kentte hiçbir saldırı olmadan üç gün geçti. Yalnızca birkaç küçük olay bu sakinliği bozmuştu. Bir grup çocuk, yol kenarındaki bir su kanalında titreyen bir gövdeye rastlamışlardı bir sabah. O kurtlu, gri yüzünü kaldırmış, uçsuz bucaksız ağaç tepelerine bakıyor, acı acı inliyordu. Mekanik bir biçerdöverle kavgaya tutuşmuş gibi görünüyordu yaratık. Eskiden kollarının, bacaklarının olduğu yerler hırpalanmış, uzuvlarının kökleri kalmıştı bir tek. Kolu bacağı olmayan bu yaratığın buraya nasıl geldiğini kimse anlayamadı. Chad tek bir balta darbesiyle indirmişti onu. Çürüyen burun kemiğinin ortasından geçirmişti baltayı. Bir başka durumda ise dışarıdaki ortak tuvaletlerde yaşlı bir kampçı ikindi dışkısını çıkarırken farkında olmadan bir zombinin üzerine işediğini fark etmişti. Yürüyen ölü, her nasılsa lağımda sıkışıp kalmıştı. Genç adamlardan biri, toprak burgusunu batırarak çabucak öldürmüştü yaratığı.

Bunlar ayrı ayrı rastlantılardı. Hafta ortası, olaysız geçti.

Bu ateşkes dönemi, yerleşimcilere organize olacak, son sığınaklarını da dikecek, erzaklarını istifleyecek ve yakın çevreyi keşfedecek zamanı vermişti. Hayatları bir düzene oturmuş, koalisyonlar, komiteler ve hiyerarşiler kurmuşlardı. Toplam on aile vardı bu yerleşimciler arasında. Aileler, karar alma aşamasında yalnız insanlardan daha çok etkili oluyorlardı. Daha çok tehlike altında olmaları, çocukları koruma zorunlulukları, belki de geleceğin gen tohumlarını taşıdıkları simgesi… Bütün bunlar birleşince onlara sözü edilmeyen bir kıdem üstünlüğü veriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aile reisleri arasında da Chad Bingham fiili bir lider olarak ortaya çıkıyordu. Her sabah sirk çadırı içinde yapılan toplu görüşmelere başkanlık ediyor, mafya lideri gibi geçici bir yetkiyle herkese görevler atıyordu. Her gün kamp etrafında kasılarak dolaşıyor, enfiye* çekerek yanaklarını şişiriyordu. Tabancası da apaçık görünüyordu. Yaklaşan kış, geceleri ağaçların arkasındaki rahatsız edici gürültüler, Lilly'yi bu sözde yönetici hakkında endişelendiriyordu. Chad'ın gözü öteki aile babalarından biriyle birlikte olan Megan'ın üstündeydi. Herkesin, hatta adamın hamile karısının bile gözü önünde yaşıyorlardı aşklarını. Buradaki tüm düzen görüntüsünün sözde bir külhanbeyinin elinde olmasından endişeleniyordu.

Lilly'nin çadırıyla Josh'ın çadırı arasında yalnızca on metre vardı. Lilly her sabah uyanıp yüzünü çadırının fermuarlı ucuna dönüyordu. Sanka marka kahvesini içerken bu heybetli adama karşı duyduğu hislerini anlamaya çalışarak Josh'un çadırına bakıyordu. O ödlek hareketi hâlâ içini kemiriyor, aklından çıkmıyor, rüyalarını ele geçiriyordu. Atlanta'daki o otobüsün kanlara boyanmış katlanır kapısıyla ilgili kâbuslar görüyordu. Ama artık o kirli camdan kayıp

* Kurutulmuş tütünden yapılan ve burna çekilen keyif verici, aksırtıcı toz, burun otu.

yere düşerek zombilere yem olan babasının yerinde Josh'u görüyordu.

Josh'un suçlayıcı bakışları onu hep sıçrayarak uyandırıyordu. Pijamalarının içinde soğuk terler döküyordu.

Rüyalarla işkenceye dönen bu gecelerde, küflenmiş uyku tulumu içinde gözünü bile kırpmadan uzanır, gözlerini ufak çadırının küflü tepesine dikerdi. Bu küçük, ikinci el çadırı, KOA Kamp Zincirleri şirketinin başıboş bir kampına akın ettikleri sırada almıştı. Sigara, kurumuş sperm ve bayat birayla leş gibi kokuyordu içinde. Bu çadırda uzanırken ister istemez duyuyordu sesleri. Tepenin ardında, ağaçların arkasındaki uzak karanlıktan hafif hafif sesler geliyordu. Bu sesler, rüzgârın, cırcır böceklerinin ve hışırdayan yaprakların sesiyle karışıyordu. Pek de doğal olmayan çıtırtılar, sarsak sarsak ayak sürüme sesleri, Lilly'ye kurutma makinesine atılmış eski ayakkabıların oraya buraya çarparak çıkardığı sesleri hatırlatıyordu.

Korku, uzaktaki görüntüleri Lilly'nin kafasında değiştiriyor, siyah-beyaz olay yeri fotoğrafları gibi korkunç görüntülere dönüştürüyordu. Ölüm sertliğiyle kararıp bozulan bedenler hâlâ kıpırdıyordu. Ölü gözler dönüp kötü kötü bakıyordu ona. Kızgın bir tavaya atılmış kurbağalar gibi hoplayıp zıplayarak dans eden kadavralar, şiddet ve porno içerikli, sessiz filmler çekiyorlardı. Her gece gözünü kırpmadan çadırında uzanırken Lilly, bu seslerin ne demek olduğunu düşü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nür, dışarıda neler olduğunu anlamaya çalışır ve bir sonraki saldırının ne zaman gerçekleşeceği üstüne kafa yorardı.

Daha çok düşünen bazı kampçılar, ortaya teoriler atıyorlardı.

Harlan Steagal isimli, Athensli bir genç adam, her gece kamp ateşinin etrafında felsefi toplantılar düzenlemeye başladı. Kalın, kemik çerçeveli gözlük takan bu adam, mezun olmuş inek bir öğrenciydi. Psödoefedrin, kahve ve kalitesiz otlarla kafaları güzelleşen altı-yedi kişilik uyumsuz bir grup, herkesin canını sıkan belirsiz sorulara cevap arıyordu. Vebanın başlangıcını, insanlığın geleceğini ve belki de şu an asıl konuşmaları gereken konuyu, yürüyen ölülerin davranış biçimlerini tartışıyorlardı.

Beyin takımı, yalnızca iki olasılık olduğu konusunda hemfikirdi:

Zombilerin istemsiz beslenmeleri dışında içgüdüleri, kasıtları ya da davranış biçimleri yoktu. Onlar yalnızca dişleriyle sinir uçlarını çalıştırıyor, "kapatılması" gereken ölüm makineleri gibi birbirlerinin üstüne atlıyorlardı.

Ya da şimdiye dek yaşayan hiçbir insanın çözemediği karmaşık bir davranış biçimleri vardı.

Bu ikinci seçenek, vebanın ölülerden canlılara nasıl bulaştığı, bunun sadece yürüyen ölülerden birinin ısırmasıyla mı olduğu sorularını ortaya çıkarıyor, ayrıca neden topluca hareket ettiklerini, Pavlovcu bir öğrenme eğrisi izleyip izle-

mediklerini ve daha da geniş ölçekli olarak genetik bir zorunluluktan kaynaklanıp kaynaklanmadıklarını sordurtuyordu. Yani, Harlan Steagal'in deyimiyle *"Bu ölü şeyler tuhaf, berbat, korkunç bir evrimi mi gerçekleştiriyorlardı?"*

Lilly üç gündür süren bu saçma sapan tartışmaların çoğuna kulak asmıyor, çok da oralı olmuyordu. Fikir yürütüp olayı çözümleyecek zamanı yoktu. Tüm güvenlik önlemlerine rağmen çadır kent saldırıya uğramadan ne kadar çok yaşarsa Lilly de o kadar savunmasız hissediyordu. Artık çadırların çoğu kurulmuş, çayırlığın etrafına park edilen araçlarla da bir barikat oluşturulmuştu. Böylece işler biraz sakinleşmişti. İnsanlar yerleşmiş, kendi hallerinde yaşıyorlardı. Yemek pişirmek için kullanılan birkaç kamp ateşi ve ocak, etrafa yayılan dumanları ve kokularıyla istenmeyen ihlalcilere davetiye çıkarmasın diye hemen söndürülüyordu. Ama yine de her gece iyiden iyiye geriliyordu Lilly. Bir soğuk hava kütlesi içeri giriyormuş gibi hissediyor, ürperiyordu. Geceleri gökyüzü bulutsuz ve açık oluyor, her sabah donmuş toprağın, çitlerin ve çadır bezlerinin üstünde kırağı oluşuyordu. Bu biriken soğuk, Lilly'nin karanlık sezgilerini yansıtıyordu. Korkunç bir şeyler yaklaşıyordu sanki.

Bir gece yatmadan önce Lilly Caul, sırt çantasından deri ciltli bir takvim çıkardı. Vebanın ortaya çıkmasından bu yana geçen haftalarda pek çok kişisel cihaz çalışmamaya başlamıştı. Elektrik şebekesi kesilmiş, kaliteli piller miadını doldurmuş, servis sağlayıcıları yok olmuş, dünya ilkel haline geri dönmüştü. Geride sadece tuğla, çamur, kâğıt, ateş,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

et, kan ve ter kalmıştı. Bir de kimi zaman buldukları içten yanmalı motorlar… Lilly her zaman analog bir kız olmuştu. Marietta'daki evi plaklarla, transistorlu radyolarla, kurmalı saatlerle ve her köşede yığılı olan ilk kitap baskılarıyla doluydu. Haliyle kapağında solmuş, altın renklerle kabarmalı olarak *Amerikan Aile Sigortası* yazan küçük siyah defterinde bu vebalı günlerin çetelesini de tutmaya başlamıştı.

O gece 1 Kasım Perşembe olarak işaretlenmiş kutucuğa kocaman bir çarpı işareti koydu.

Ertesi gün 2 Kasım'dı. Pek çok kişiyle birlikte onun da kaderinin geri dönüşü olmayan bir biçimde değişeceği gündü.

* * *

Cuma günü şafak sökerken hava açıktı ve keskin bir soğuk vardı. Lilly, gün doğar doğmaz uyandı. Uyku tulumunda titreyip duruyordu. Burnu o kadar üşümekten uyuşmuştu. Aceleyle kat kat giyinirken eklemleri ağrıyordu. Montunun fermuarını çekip Josh'un çadırına bakarak dışarı çıktı.

İri yarı adam çoktan uyanmıştı. Çadırının yanında durmuş, koca gövdesiyle geriniyordu. Balıkçı kazağı ve lime lime olmuş şişme yeleğiyle kendini sarıp sarmalamıştı. Dönüp Lilly'yi gördü. "Çok soğuk değil mi?" dedi.

"Sonraki saçma soruya geç," dedi Lilly. Josh'un çadırına doğru gidip, onun büyük, eldivenli ellerinde tuttuğu üstünde buharlar tüten kahve termosuna uzandı.

Josh, yuuşak bir ses tonuyla "Hava yüzünden insanlar panikledi," diyerek termosu Lilly'ye verdi. Başını sallayarak çayırlıktaki yolda boş boş dolaşan üç kamyoneti işaret etti. Konuşurken ağzından buharlar çıkıyordu. "Bir kısmımız ormana gidip toplayabildiğimiz kadar odun toplayacağız."

"Ben de geleceğim."

Josh başını salladı. "Az önce Chad'la konuştum. Çocuklarına göz kulak olmanı istiyor, sanırım."

"Tamam. Olur. Her neyse."

Termosu göstererek "Bu sende kalsın," dedi Josh. Çadırına yaslı duran baltayı kapıp Lilly'ye gülümsedi. "Öğle yemeğine kadar dönmüş olurum."

Lilly, o daha dönüp gidemeden kazağının kolundan tutup çekerek "Josh," dedi. "Ormanda dikkatli ol."

Josh'un gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. "Her zaman, hayatım… her zaman."

Dönüp egzoz dumanının bulutlarıyla kaplı kumlu yola doğru ilerledi.

Lilly, basamaklara zıplayarak arabalara binen, kamyonetlerin arkasına tırmanan grubu seyretti. Bu sırada onların ne kadar ses çıkardığını, aynı anda motorları çalışan üç büyük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kamyonetin nasıl bir gürültü yarattığını fark etmedi. Birbirlerine sesleniyor, kapıları çarpıyorlardı. Etraf karbon monoksitin sisiyle kaplanmıştı.

Bunca heyecanın içinde ne Lilly, ne de başka biri, oradan ayrılırken çıkardıkları patırtının ağaçların ötesinde nereye kadar gittiğini fark etmedi.

* * *

Tehlikeyi ilk Lilly sezdi.

Bingham ailesi, donmuş çimlerin üstünde gülüp oynayan, katlanan masalar, şeftali kasaları ve tüpler arasında koşturup duran dört kıza göz kulak olması için Lilly'yi sirk çadırının içinde bırakmışlardı. Sirk çadırının içi, eğreti bir pencereyle aydınlatılıyordu. Tavandaki çadır etekleri, gün ışığının içeri girebilmesi için aşağı çekilmişti. Buradaki hava, yıllarca çadır duvarlarına kokusu sinen küflü saman ve pas kokuyordu. Kızlar, soğuk toprağın üzerinde dağılmış katlanabilir, üç kırık sandalyeyle, sandalye kapmaca oynuyorlardı.

Lilly'nin de şarkı söylemesi gerekiyordu.

"Dah - du – du – du… dah – da – da – da," diye gönülsüzce mırıldanıyordu Lilly. The Police adlı grubun en iyi 40 şarkısından birini söylüyordu. Sesi ince ve zayıftı. Kızlar da bu sırada kıkırdayıp sandalyelerin etrafında dönüyorlardı. Lilly'nin kafası karışmıştı. Hâlâ bu büyük çadırın bir ucundaki yükleme kapısına bakıyordu. Bu kapıdan gri gün ışığı

altındaki çadır kentin büyük bir kısmı görünüyordu. Etraf büyük oranda ıssızdı. Bir yere gitmemiş olanlar da çadırlarında saklanarak buldukları şeyleri yiyorlardı.

Soğuk güneş, ilerideki ağaçlardan aşağı süzülüyordu. Rüzgâr, ıslık çalarak sirk çadırının içine giriyordu. Yükselen gölgeler, soluk ışıkta dans ediyorlardı. Lilly, orada bir yerde, belki de ağaçların arkasında ayak sürüme sesleri duyduğunu sanıyordu. Bundan emin değildi. Belki de hepsi hayal gücünün ürünüydü. Sallanan, boş çadırının içindeki sesler, kulaklarına oyun oynuyorlardı.

Kapıya sırtını dönüp gözleriyle çadırı tarayarak silah aradı. Saksı toprağıyla dolu el arabasına yaslı bir kürek gördü. Kirli bir kovanın içinde birkaç bahçe aleti olduğunu gördü. Plastik bir çöp kutusunun içinde kahvaltı tabaklarından artanları gördü. Kâğıt tabaklar, fasulyelerle, dürüm ekmekleri arasına tıkıştırılmış yumurtalarla ve boş meyve suyu kutularıyla kaplanmıştı. Çöp kutusunun yanında kirli çatal-bıçaklarla dolu plastik bir saklama kabı duruyordu. Bu çatal bıçaklar, yenilenmiş bir kampçı pikabından alınmıştı. Lilly kaptaki birkaç keskin bıçağı gözüne kestirmişti. Ama daha çok, yiyeceklerle yapış yapış olmuş, kaşığa benzeyen ucunda üç çıkıntı olan plastik aletler vardı saklama kabında. Lilly, bu aletlerin ağzından salyalar akıtarak gelen kocaman yamyamlara karşı ne kadar etkili olabileceğini düşündü.

Silahları burada bırakmadıkları için kamp liderlerine içinden küfretti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arazide kalanlar, yaşlı yerleşimcilerdi. Aralarında Bay Rhimes, Stockbridgeli iki kız kurusu, O'Toole isimli sekiz yıldır emekli bir öğretmen, Macon'daki terk edilmiş bir huzur evinden gelen yaşlı, iki kardeş ve iki düzine kadar yetişkin kadın vardı. Şu anda birçoğu arka çitlerde herhangi bir tersliği anlamak için felsefi konuşmalar yaparak çamaşır yıkamakla meşguldü.

Onlar dışında çadır kentte bulunan ruhlar, çocuklardı. On küme halindelerdi. Bazıları soğuktan korunmak için hâlâ kendi özel çadırlarında sıkı sıkıya giyiniyordu. Ötekilerse sahipsiz çiftlik evinin önünde futbol oynuyorlardı. Her çocuk grubunun başında onlara göz kulak olan yetişkin bir kadın vardı.

Lilly tekrar kapıya doğru döndü. İleride, yanmış evin verandasına tüneyerek oturan Megan Lafferty'yi gördü. Çocuklara bakıcılık ediyormuş gibi görünüyordu. Ot da içmiyordu. Lilly başını iki yana salladı. Megan, Hennessey'lerin çocuklarına bakıyor olmalıydı. Jerry Hennessey, Augustalı bir sigortacıydı. Pek de gizli olmayan bir şekilde günlerdir Megan'la kırıştırıyorlardı. Hennessey'lerin çocukları kamptaki en küçük ikinci çocuklardı. Sırasıyla sekiz, dokuz ve on yaşlarındaydılar. Yerleşkedeki en küçük çocuklar Bingham'ların ikizleri ve Ruthie'ydi. Çocuklar şimdi oyunlarına ara vermiş, gözlerini sabırsızlıkla gergin bakıcılarına dikmişlerdi.

"Hadi Lilly," dedi Sarah Bingham. Meyve kasası yığınlarının yanında eli belinde durmuş, soluklanıyordu. Genç kız, sahte yünden yapılma, modaya uygun, çok güzel bir kazak giyiyordu. Lilly'yi üzdü bu durum. "Şarkı söylemeye devam et."

Lilly tekrar çocuklara döndü. "Özür dilerim, tatlım. Ben sadece -"

Durakladı Lilly. Yukarıdaki ağaçların arasından, çadırın dışından gelen bir ses duydu. Bandıralı bir geminin gıcırdayan küpeştesini andırıyordu bu ses. Perili bir köşkün gıcırdayarak yavaşça açılan kapısının sesine de benziyordu. Ya da büyük ihtimalle devrilmiş kütüğe basan bir zombi ayağının etkisiydi bu.

"Kızlar, ben -"

Başka bir ses Lilly'nin lafını böldü. Doğudan gelen, gürültülü bir hışırtı sesiyle çadır kapısına doğru döndü. Kızılcıklar ve yaban güllerinden oluşan bir çalılığın arasından gelen bu ses, yüz metre öteden sessizliği bozuyordu.

Kaya güvercinlerinden oluşan bir sürü, aniden havalandı. Havai fişek gösterisinin durağanlığıyla yapraklar arasından fırlayıvermişlerdi. Kuş sürüsü, gri-siyah lekelerden oluşan bir takımyıldız gibi gökyüzünü doldururken Lilly de bir anlığına donakalarak onlara baktı.

Denetimli patlamalar gibi, kampın en uzak ucunda iki farklı kuş sürüsü daha havalandı. Kanat çırpan benekler, gün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ışığının önüne geçerek onu deldiler. Temiz bir havuzda dalgalanan mürekkep lekeleri gibi bir ayrılıyor, bir birleşiyorlardı.

Bu bölgede kaya güvercinleri oldukça fazlaydı. Buranın yerlileri "gökyüzü sıçanları" diyordu onlara. Kemikleri ayrılıp ızgara yapıldıklarında çok lezzetli olduklarını da söylüyorlardı. Ama son haftalarda aniden ortaya çıkmaları, yemek kaynağı olmaktan ziyade daha karanlık, daha kötü bir şeyi işaret ediyordu.

Bir şey, kuşları bu dinlendikleri yerden kaldırmış, harekete geçirmişti. Ve bu şey şimdi de çadır kente doğru ilerliyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane
HASRET =)

3. Kısım

"Beni dinleyin kızlar." Lilly ayaklarını sürüyerek hızla Bingham'ın kızlarından en küçüğünün yanına gidip onu kucakladı. "Benimle gelmeniz gerekiyor."

"Neden?" Sarah, ergenlere özgü o bilindik tavırla somurttu. "Sorun ne?"

"Benimle tartışma hayatım. Lütfen," dedi Lilly yumuşak sesiyle. Gözlerindeki bakış, tıpkı bir çoban değneği gibi bu genci yola getirdi. Sarah aceleyle dönüp ikizlerin ellerinden tutarak onları çıkışa doğru götürmeye başladı.

Lilly, kırk metre ötede ağaçların arasından çıkan ilk zombiyi gördüğünde çadır kapısının ortasındaydı. Orada durakladı. Çürük rengi, kel kafalı iri yarı bir erkekti bu. Yarı saydam gözleri, bembeyazdı. Lilly birden çocukları sirk çadırına doğru itti. Ruthie'yi kucağında sıkıca tutarken fısıldayarak konuştu: "Planlar değişti, kızlar. Planlar değişti."

Lilly, çocukları tekrardan boş sirk çadırının loş ışıklı, küf kokan havasına soktu. Yedi yaşındaki kızı, dikdörtgen biçi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mindeki bir bavulun ezip düzleştirdiği otların üstüne oturttu. "Herkes çok sessiz olsun," diye fısıldadı.

İkizlerin ortasında duran Sarah'ın yüzü dehşet içindeydi. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı. "Neler oluyor?"

"Sadece orada dur ve sessiz ol." Lilly geri dönüp hızla çadır kapısına gitti. Üç metre yukarıya iplerle sarılan devasa çadır eteğiyle boğuştu. Çadır eteği, bu kapıya doğru inip onu kapatana dek ipleri çekiştirdi.

Lilly'nin aklına birdenbire gelen asıl plan, çocukları bir arabaya saklamaktı. Mümkünse anahtarları kontakta olan bir araba olacaktı bu. Böylece kaçması gerekirse çabucak kaçacaktı Lilly. Şimdiyse tek düşünebildiği bu boş çadırda sessizce bir arada durmak ve öteki kampçıların bu saldırıyı defetmesini ümit etmekti.

Lilly birbirine sokulan kızlara dönerek "Hadi şimdi hep birlikte farklı bir oyun oynayalım," dedi. Arazinin karşısında bir yerden bir çığlık yükseldi. Lilly, titremesini durdurmaya çalıştı. Kafasının içinde bir ses çınlayıp duruyordu. *Lanet olsun! Seni aptal orospu! Hayatında bir kez olsun biraz cesaretli ol, şu çocuklar için.*

"Farklı bir oyun, evet, evet, farklı bir oyun," dedi Sarah. Gözleri korkuyla parlıyordu. Neler olduğunu artık anlamıştı. İkiz kardeşlerinin küçük ellerinden tutup Lilly'yi takip ederek üst üste dizilmiş yüksekçe iki, meyve kasası yığınının arasına girmişti.

Lilly, korkudan sesi çıkmayan Ruthie'ye "Saklambaç oynayacağız," dedi. Dört kızı da alıp kasaların arkasındaki gölgeye soktu. Hepsi çömeldi. Güçlükle soluyorlardı. "Hiç kıpırdamayacaksınız ve çok çok sessiz olacaksınız, tamam mı?"

Artık en küçükleri bile bunun bir oyun, yapmacık bir şey olmadığını anlamış olmasına rağmen Lilly'nin sesi onları geçici de olsa rahatlatmış gibi görünüyordu.

Lilly, Sarah'a "Hemen döneceğim," diye fısıldadı.

"Hayır! Dur! GİTME!" Sarah, Lilly'nin şişme montunu yakalamış, o kıymetli hayatı için ona tutunuyordu. Yalvaran gözlerle bakıyordu çocuklar.

"Çadırın karşısından bir şey alacağım sadece. Bir yere gitmiyorum."

Lilly, Sarah'nın elinden kurtulup kendi elleri ve ezilmiş çimlere dayadığı dizleri üstünde ilerledi. Uzun, orta sehpanın yanındaki kova dizilerine doğru gitti. El arabasına dayalı küreği kaptı. Sonra da yeniden saklandıkları yere doğru süründü.

Bu sırada sirk çadırının rüzgârla savrulan duvarları dışında korkunç sesler bir araya geliyordu. Başka bir çığlık daha havayı deldi. Ardından telaşlı ayak sesleri duyuldu. Sonra da kafatasına giren bir balta sesi… Lydia ağlamaya başladı. Sarah onu susturdu. Lilly, kızların önüne çömeldi. Korkudan gördükleri bulanıklaşıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soğuk rüzgâr, çadır duvarlarının eteğini savurdu. Kısacık bir arada, bir anlık bir sürede bu devam eden saldırıyı görebilmişti Lilly. En az iki düzine yürüyen ölü vardı. Tıpkı ayakta felç geçirmiş bir birlik gibi yerde sürünen, çamurlu ayaklarını görmüştü Lilly. Hepsi de gelip bu çadırlı bölgede toplanmıştı. Yaşayanların, daha çok kadınlarla yaşlıların koşuşan ayakları her yöne doğru kaçıyordu.

Bu saldırının gürültüsü bir an için Lilly'nin dikkatini dağıtmış, kızların arkasındaki sesi duymasını engellemişti.

Çadır etekleri altından uzanan kanlı, titrek bir kol Sarah'nın bacaklarından yalnızca birkaç santimetre ötedeydi.

Ölü bir el, onu ayak bileğinden yakalayınca çığlığı bastı Sarah. Yaratığın kararmış tırnakları, pençe gibi kızın etine giriyordu. Kolun orası burası parçalanmış, oyulmuştu. Sarılıp sarmalandığı cenaze kıyafetinin kolları da yırtık pırtıktı. Kız, şaşkınlıktan sarsılmıştı. İçgüdüsüyle hareket ederek sürünmeye başladı. Zombiden kaçmaya çalışırken onun geri kalan kısmını da çadırın içine çekti.

Kız kardeşler, feryatları ve haykırışlarıyla ahenksiz bir koro oluşturdular. Lilly hızla doğruldu. Terlemiş elleriyle küreği sıkıca tutuyordu. İçgüdüleri devreye girdi. Küreği tutup havaya kaldırdı. Yılan gibi başlarıyla rakibini avlayan büyük kaplumbağalar gibi öfkeyle havayı ısırdı ölü adam. Küçük kız, soğuk zeminde kıvranıp sürünüyor, dehşetten karmakarışık çığlıklar atarak ağlıyor, zombiyi de kendisiyle birlikte içeri çekiyordu.

Zombi çürük dişlerini kıza geçiremeden Lilly küreği sertçe onun kafatasına indirdi. Kürek, kırık bir çan zili gibi yavan bir metal sesi çıkardı. Çatlayan kafatası titreyerek yukarı kalktı. Lilly'nin bileklerine kadar ulaşıp onu korkuttu.

Sarah, soğuk parmakların kıskacından kurtularak ayağa kalktı.

Lilly, bir kez daha küreği zombinin kafasına indirdi... Sonra bir kez daha... Küreğin demir ucu kilise çanı gibi çınlayıp duruyordu. Ölü yaratık, sonunda çürüyen gri maddesini ve arteriyel kanlarını siyah bir ritimle fışkırtarak ufalıp gitti. Kafatası ıslak bir çatlama sesi çıkararak dördüncü darbeyle yarıldı. Düzleşmiş çimler üzerine kara kara köpükler yayıldı.

Buraya kadar Sarah kardeşlerine katılmıştı. Kızlar birbirlerine sarılmış, hepsinin gözleri pörtlek pörtlek olmuş, korkuyla inliyorlardı. Çıkışa doğru geri geri giderlerken arkalarındaki rüzgâr büyük çadır eteğini gürültüyle şişirerek savuruyordu.

İnce çizgili takım elbisesi içinde ezilen cesede arkasını dönüp yedi metre ötedeki çıkışa doğru ilerlemeye başladı Lilly. Ama birden Sarah'ın elbisesinin kolundan tutarak olduğu yerde donup kaldı. "Dur, Sarah, dur – DUR!"

Sirk çadırının öteki ucundaki büyük, çadır eteği rüzgârla havalanmış, çıkışın ağzında toplaşan en az altı ısırganı da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ortaya çıkarmıştı. Sallanıp ayaklarını sürüyerek çadırın içine giriyorlardı. Hepsi de yetişkindi. Tuhaf bir şekilde kümelenmiş, üstünde kan lekeleri olan sokak kıyafetleriyle yürüyorlardı. Kadını da erkeği de vardı. Kurtlu gözlerini kızlara dikmişlerdi.

"Bu taraftan!" Lilly, Sarah'yı sirk çadırının yaklaşık kırk beş metre ötedeki karşı ucuna doğru çekiştirdi. Sarah, küçük kardeşini kucakladı. İkizler de ezilmiş, ıslak çimlerin üstünde kayarak onların peşinden koşturdu. Lilly, artık otuz metre ötede olan çadır duvarının dibini göstererek soluk soluğa fısıldadı: "Çadırın altından dışarı çıkacağız."

Karşı duvara giden yolu yarılamışlardı ki karşılarına bir başka yürüyen ölü daha çıktı.

Solmuş, kot bir tulum içindeki çürümüş, iğrenç cesedin yüzünün yarısı kopmuş, dağınık bir yıldız yağmuru gibi kırmızı özü ve dişleri görünüyordu. Çadırın altından içeri girmişti besbelli. Şimdi de direkt Sarah'ya doğru ilerliyordu. Lilly, zombiyle kızın arasına girip küreği savurabildiği kadar sert bir biçimde savurdu. Kürek yaratığın ezik kafatasına isabet edip onu sendeletti.

Zombi çadırın orta direğine çarptı. Yaratığın hareketsizliği ve ölü ağırlığı keresteyi yerinden çıkardı. Çadırın ana hatları çat diye yere düştü. Buza çarpan bir gemi gibi çatlama sesleri yükseldi. Çadırın o koca tepesi içeriye doğru çöküp öteki küçük direkleri de kibrit çöpleri gibi yıktı. Çöken çadırın kazıkları yerde sökülürken Bingham'ların dört kızından

üçü acı acı haykırdı. Çadırın koniye benzeyen tavanı kocaman bir sufle gibi içine çöktü.

Kızların üstüne çökmüştü çadır. Onun içindeki dünya da birden kararmış, havasız kalmış, sürünme hareketleriyle dolmuştu.

Lilly, çadırın ağır kumaşı altında sağa sola sallanarak kendini toparlamaya çalıştı. Küreği hâlâ elinde tutuyordu. Ani bir heyelan gibi çöken çadırın ağırlığı üstüne bastırıyordu. Çocukların boğuk çığlıklarını duydu. On beş metre kadar ötede gün ışığını görebiliyordu. Bir elinde küreği tutarken çadırın altında ışığa doğru homurdandı.

Sonunda ayağını Sarah'nın omzuna değdirip bağırdı: "Sarah! Bir elinle elimi tut! Ötekiyle de kızları yakala ve ASIL!"

* * *

Bu sırada –her felakette olduğu gibi- Lilly için de zaman akmamaya başladı. Aynı anda üç beş şey birden ortaya çıkmıştı. Lilly ilerleyerek çadırın ucuna vardı. Havası sönerek çöken çadırın altından dışarı fırladı. Rüzgârla soğuk onu uyandırdı. Tüm gücüyle Sarah'yı dışarı çekti. Öteki iki kız da Sarah'nın arkasından çıkıp geldi. Kaynayan bir çaydanlık gibi ciyak ciyaktı sesleri.

Lilly ayağa kalkıp Sarah'yla öbür iki, küçük kızın da ayağa kalkmasına yardım etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kızlardan biri –ikizlerin en küçüğü olan Lydia- Sarah'nın iddiasına göre yarım saattir kayıptı. Lilly öbür kızları çadırdan öteye iterek onlara geride durmalarını ama uzaklaşmamalarını söyledi. Sonra çadıra doğru dönüp kalbini durduran bir şey gördü.

Çöken sirk çadırının altında kıpırdayan bir şeyler vardı. Lilly küreği yere düşürdü. Bakakalmıştı. Bacakları beli tutulmuş, buz kütleleri gibi olduğu yerde çakılı kalmıştı. Nefes alamıyordu. Yalnızca gözlerini dikmiş, altı metre ötede çılgınca kıpırdayıp duran ufak çadır parçasına bakıyordu. Küçük Lydia kaçmaya çalışıyordu. Çadır bezi, çocuğun çığlıklarını bastırıyordu.

İşin en kötü yanıysa -Lilly'yi olduğu yere çivileyen yanı- çadırın altında köstebek gibi küçük kıza doğru durmadan ilerleyen öteki tümseklerdi.

Bu sırada korku, Lilly'nin beynindeki bir fitili ateşledi. Sinirlerinde başlayıp iliklerine kadar işleyen bir yangındı bu. Öfkenin arındırıcı yangınıydı.

Yalpalayarak harekete geçti. Adrenalin patlaması, onu çökmüş çadırın ucuna doğru ilerletiyordu. Öfke, roket yakıtı gibi çalıştırıyordu kaslarını. Çadır bezini yukarı kaldırıp kafasının üstüne çekti. Çömelip kıza uzanmaya çalıştı. "Lydıa! Hayatım, buradayım ben! Bana doğru gel, tatlım!"

Çadırın altında her tarafı kaplayan, soluk karanlıkta lepiska saçlı kızı gördü Lilly. Beş metre ötedeydi. Çadırın pençesinden kurtulmaya çalışıyor, kurbağalama ilerliyordu. Lilly

tekrar bağırdı. Çadırın altına girerek kolunu uzattı. Küçük kızın elbisesinin bir ucunu yakalayıp tüm gücüyle çekti.

İşte tam bu sırada karanlıkta çocuğun sadece birkaç santimetre arkasından gelen, kolları parçalanmış yaratığı gördü. Yüzünün kanı çekilmiş, mosmor olmuştu. Küçük kızın Hello Kitty'li ayakkabısını yakalamak için sarhoş gibi uzanıyordu kıza. Çürüyen, sivri tırnaklarıyla çocuğun tenis ayakkabısının altını tırmalamıştı ki Lilly, bu sırada dokuz yaşındaki çocuğu, leş gibi kokan çadır yığınının altından çekip çıkarmayı başardı.

Lilly, çocukla birlikte arkaya, günün soğuk ışıklarına düştü.

Birkaç metre yuvarlandıktan sonra Lilly küçük kızı çekerek ona sımsıkı sarıldı. "Her şey yolunda bebeğim. Geçti. Yakaladım seni. Güvendesin artık."

Çocuk hıçkıra hıçkıra ağlıyor, zorla nefes almaya çalışıyordu. Ama onu rahatlatacak zamanları yoktu. Kampa hücum edilirken seslerin gürültüsü ve hışırtılı çadır bezi etraflarında yükseliyordu.

Lilly, hâlâ dizleri üstünde oturuyordu. Kızlara eliyle işaret ederek onları etrafında topladı. "Tamam kızlar. Beni dinleyin. Durun. Artık acele etmeliyiz. Çabuk olmalıyız. Birbirinizden kopmayın ve dediklerimi aynen yapın." Lilly ayağa kalkarken burnundan soludu. Küreği alıp arkasına döndü. Çadır kenti kuşatan o karmaşayı gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giderek daha da çok yürüyen ölü kampa üşüşmüştü. Bazıları kudurmuş gibi yabani bir açlıkla hırlayıp salyalarını saçarak üç, dört, beş kişilik gruplar hâlinde dolaşıyordu.

Kaçarak her tarafa dağılan yerleşimciler, çalışan araba motorları, savrulan baltalar ve kopup düşen çamaşır ipleri, ortalığı resmen cehenneme döndürmüştü. Bu cehennemin ve çığlıkların ortasında bazı çadırlar, içlerindeki boğuşmanın şiddetiyle sarsılıyordu. Saldırganlar buldukları boşluklardan ilerliyor, felçli yerleşimcileri bulup ortaya çıkarıyorlardı. Küçük çadırlardan biri, bacaklarını makas gibi açarak yana doğru devrildi. Başka bir çadır daha öfkeli bir şiddetle sallandı. Yarı saydam naylon duvarları, mürekkep lekeleri gibi duran kan buğularını sergiliyordu.

Lilly, elli metre ötede park edilmiş bir dizi arabaya doğru giden açık bir yol gördü. Sonra kızlara dönüp "Hepiniz, beni takip edin… Olur mu? Birbirinizin dibinde durun ve çıt çıkarmayın. Tamam mı?"

Ümitsiz ve sessiz birkaç baş sallanarak tamam dedikten sonra Lilly kızları araziye doğru çekip karmaşanın içine girdi.

* * *

Bu esrarengiz vebada sağ kalanlar, insanın canlanmış bir ceset üzerindeki en büyük avantajının hız olduğunu hemen öğrenmişlerdi. Normal şartlar altında bir insan koşarak en

kuvvetli yürüyen kadavrayı bile kolayca geçebilirdi. Ama koca bir sürü karşısında bu fiziksel üstünlüğün hiçbir manası kalmıyordu. Gelen her zombiyle birlikte tehlike katlanarak artıyordu. Ta ki kurban, kırık dökük dişlerden ve kararmış pençelerden oluşan ağır ağır ilerleyen bir dalgaya kapılıp gidene kadar…

Lilly, en yakındaki park edilmiş arabaya doğru ilerlerken fark etti bu acımasız gerçeği.

Hurdası çıkmış, Chrysler 300 marka bir araba kana boyanmıştı. Tavanında port bagaj bulunan bu araç, sirk çadırından elli metre ötedeki giriş yolunun kumlu yamacında duruyordu. Bir akasya ağacının gölgesine park edilmişti. Arabanın pencereleri kapalıydı. Ama yine de Lilly arabayı çalıştırmazsa onların kendilerine erişebileceğini sanmıyordu. Arabanın anahtarları kontakta bile olabilirdi. Uzun zamandır insanlar, çabucak kaçmaları gerekebilir diye anahtarları arabada bırakıyorlardı.

Maalesef arazi artık ölülerle dolmuştu. Birkaç saldırgan her taraftan onları kuşatmaya başlamadan önce Lilly'yle kızlar yabani otlarla kaplı çayırlık alanda ancak on metre ilerleyebildiler. Lilly sorumluluklarını üstlendiği kızlara "Arkamda durun!" diye bağırarak küreği savurdu.

Paslı demir, kanlı sabahlığının içindeki kadının alacalı yanağına çarparak onu sendeletti. Yürüyen ölü, yanı başında yağlı iş tulumları içinde duran adamlara doğru kayıp tıpkı bowlingdeki lobutlar gibi onları yere devirdi. Ama kadın, bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

süre sağa sola sallanıp sendelese de yere düşmedi. Daha fazla paralanmak istediği için geri geldi.

Lilly'yle kızlar Chrysler marka arabaya on beş metre daha yaklaşmışlardı ki bir başka zombi grubu yollarına çıktı. Kürek havada vınlayarak daha genç bir ısırganın burun kemiğine küt diye çarptı. Başka bir darbe de kirli, vizon bir kürk giymiş ölü kadının çene kemiğine indi. Bir darbe de üstündeki hastane önlüğünden bağırsakları görünen, kamburu çıkmış bir koca karının kafatasını çatlattı. Yaşlı ölü kadın sadece biraz yalpalayıp geri döndü.

Kızlar sonunda Chrysler'e ulaşabildi. Lilly, yolcu kapısını kontrol edip –çok şükür- kilitli olmadığını gördü. Zombi güruhu arabaya doğru yaklaşırken Lilly Ruthie'yi nazikçe ama hızla ön koltuğa oturttu. Anahtarların direksiyon kolonundaki yerinden aşağıya doğru sarktığını gördü. Bu kez de şansları yaver gitmişti. Lilly, yedi yaşındaki çocuğa "Arabada kal, tatlım," diyerek kapıyı çarptı.

O ana dek Sarah da ikizlerle birlikte sağ, arka yolcu kapısına varmıştı.

"SARAH, DİKKAT ET!"

Lilly'nin acı çığlığı, havayı dolduran ilkel hırıltıları boğarak yükseldi. Sarah'nın arkasında neredeyse bir düzine ölü vardı. Genç kız, arka kapıyı çekerek açtı. Ama ikizleri arabadan içeri sokacak zamanı yoktu. İki küçük kız da ayakları dolaşıp çime serildiler.

Sarah korkunç korkunç feryat etti. Lilly küreğini kapıp saldırganlarla küçük kızın arasına girmeye çalıştı. Başka bir kafatasına şiddetli bir darbe indirebildi. Av montu giyen, kokuşmuş bir zencinin koca kafatasıydı bu. Saldırgan sendeleyerek arkadaki otların arasında düşmüştü. Ama çok fazla ısırgan vardı artık. Hantal hantal yürüyerek her taraftan çıkıyor, mamalarına doğru ilerliyorlardı.

Bu karmaşanın arasında ikizler sürünerek arabaya girip kapıyı kapatmayı başardılar.

Sarah'nın aklı gitmiş, gözleri beyaz bir öfke aleviyle dolmuştu. Ağır ağır hareket eden bir zombiyi itip kendine yol açarken karman çorman bir çığlık attı. Zombilerin arasında bir açıklık bulup oradan geçerek kaçtı.

Lilly, genç kızın sirk çadırına doğru koştuğunu gördü. "SARAH, YAPMA!!!"

Sarah çadıra giden yolu yarıladıktan sonra aralarına giremeyeceği bir zombi grubu etrafını kuşatıp yoluna çıktı. Sarah'nın arkasına yapışıp onu yere yığdılar. Daha çok zombi etrafına üşüşürken Sarah sertçe yere düşmüş, ağzına giren çimleri geveliyordu. Sahte yünden yapılma kazağının göbeğinden içeri nüfuz eden dişler, bedeninden kocaman bir parça koparak ilk ısırığı aldı. Ardından da insanı sağır eden bir çığlık yükseldi. Çürük dişler şah damarına girdi. Koyu bir kan dalgası, Sarah'yı yıkayıp geçti.

Yirmi beş metre ötede, arabanın yanında duran Lilly, gıcırdayan dişler ve ölü etlerden oluşan, giderek çoğalan bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

grupla mücadele ediyordu. Toplamda yaklaşık yirmi ölü vardı. Çoğu da arabanın etrafını kuşatırken karınlarını doyurma çılgınlığının adrenalin dolu, tuhaf uğultularını sergiliyordu. Kararmış ağızları, iştahla şapırdıyor, açılıp kapanıyordu. Kana bulanmış pencerelerin ardındaki üç küçük kızın yüzü de dehşetle donup kalmıştı.

Lilly küreği savurdu da savurdu. Artan sürüye karşı tüm çabaları boşaydı. Beynindeki dişliler ve çarklar durmuş, arazide, yerde yatan Sarah'nın cesedinden gelen korkunç seslerle kangren olmuştu. Genç kızın çığlığı değişmiş, kedi kavgasını andıran hafif bir dizi sese dönüşmüştü. En az altı tane yürüyen ölü üstüne yumulmuştu. Kızı parçalıyor, ağızlarında çiğniyor ve yağlı karnını koparıyorlardı. Titreyen bedeninden kanlar fışkırıyordu.

Araba dizilerinin bulunduğu yerde Lilly'nin midesi buz kesmişti. Küreğini başka bir kafatasına indiriyordu. Zihni dehşetle çatırdayıp ürperiyordu. Sonunda tek bir hedefe odaklandı: *Onları Chrysler'dan uzak tutmak!*

Bu tek buyruğun *–onları çocuklardan uzak tutmanın-* elzemi, köpeklerin duyabileceği bir ıslık sessizliğiyle Lilly'yi harekete geçirdi. Bu his, omurgasından aşağı doğru bir enerji dalgası hâlinde yayıldı. Lilly dönüp küreği arabanın ön çamurluğuna vurdu.

Madeni bir çınlama sesi yükseldi. Arabanın içindeki çocukları, şaşkınlıkla oldukları yerde sıçradılar. Ölüler, kurşuni, mavi suratlarını sesin geldiği yöne çevirdiler.

"HADİ! HADİ!!!" Lilly, Chrsyler'dan uzaklaşıp düzensizce dizilmiş araçlar arasında en yakın arabaya doğru ilerledi. Bir camı kartonla kaplanmış, külüstür bir Ford Taurus'tu bu. Arabanın tavanına elinden geldiğince sert vurup bir madeni çınlama daha yarattı. Bu da yürüyen ölülerden pek çoğunun dikkatini çekti.

Lilly, bir sonraki arabaya doğru ilerledi. Küreği, arabanın sol, ön çamurluğuna çarparak donuk bir çınlama sesi daha çıkarttı.

"HADİ!!! HADİ!!! HADİ!!!"

Bu yaygaranın ortasında Lilly'nin sesi hasta bir hayvanın çığlıkları gibi yükseliyordu. Korkudan gerilmiş, travmayla boğulmuş, donuk, içinde biraz da delilik barındıran bir sesti bu. Küreği durmadan bir o arabaya, bir bu arabaya vurup duruyor, gerçekte ne yaptığını kendisi de bilmiyordu. Hareketleri kendi kontrolünde değildi artık. Giderek daha da fazla zombinin dikkatini çekmişti. Tembel, tuhaf tavırlarıyla sese doğru geliyordu zombiler.

Dizili araçların sonuna birkaç saniyede varıp son araç olan yüzeyi yamulmuş, Chevy S-10 marka paslı kamyonete de küreği indirmişti. Ama o zamana kadar saldırganların çoğu, Lilly'nin çıkarttığı bu tiz çığlığa kapılmış, artık ağır aksak, aptal gibi, hantal hantal ilerleyerek onun bu travma yaratan çığlıklarına doğru geliyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geride yalnızca altı zombi kalmıştı. Rüzgârla dalgalanan sirk çadırının yanındaki büyük açıklıkta, yerde uzanan Sarah Bingham'ı yemeye devam ediyorlardı.

* * *

"HADİ!! HADİ!! HADİ!! HADİ!! HADİ!! GELİN!! YÜRÜYÜN!! HADİ!!!!!" Lilly kumlu yolun üstünden atlayıp ağaçların başladığı tepeye doğru koştu.

Nabzı hızlı hızlı atıyor, gözleri kararıyor, nefes alabilmek için ciğerleri şişiyordu. Ormanın yumuşak toprağında ilerlerken küreğini düşürdü. Botları da çamura saplandı. Ağaçların arasına daldı Lilly. Omuzu, eski bir kayın ağacının gövdesine çarptı. Acı, kafatasının içinde resmen alevlendi. Baktığı yerden yüzüne doğru yıldızlar hücum ediyordu. Artık iç güdüleriyle hareket ediyordu. Bu tepede arkasından gelen koca bir zombi sürüsü vardı.

Ağaçları arasında zikzaklar çizerek ilerleyen Lilly, yön duygusunu kaybetti. Ardından gelen ısırgan sürüsü yavaşlamış, onun kokusunu kaybetmişti.

Zaman bütün anlamını yitirdi. Sanki bir rüyadaymış gibi Lilly, hareketlerinin yavaşladığını, çığlıklarının dışarı çıkmadığını hissetti. Bacakları, kâbusların görünmez bataklığına saplanıyordu. Orman, giderek sıklaşıp derinleşirken karanlık da ortalığı sarıyordu.

Sarah'yı düşündü Lilly. Zavallı Sarah... O yünden örme ufak, sevimli pembe kazağı içinde kendi kanına bulanmıştı. Bu felaket Lilly'yi iyice perişan ediyordu. Ayaklarını yerden kesip donmuş çam iğneleri, çürüyen maddeler, ölüm ve dirimin sonsuz daireleriyle dolu yumuşak zemine fırlatıyordu onu. Lilly, nefes alamayıp hıçkırarak bir acı nöbetine tutuldu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, humuslu toprağı ıslatıyordu.

Uzunca bir süre ağlasa da kimse onu duymadı.

* * *

Arama ekibi, Lilly'yi o gün akşama doğru buldu. Chad Bingham'ın öncülük ettiği beş erkek ve üç kadından oluşan bir ekipti bu. Hepsi de iyice silahlanmıştı. Lilly'nin açık mavi, yün ceketini, çadır kentin bin metre kuzeyindeki devrilmiş bir kütüğün arkasında gördüler. Ormanın derinliklerindeki buz gibi bir karanlığın ortasında, kırmızı kabuklu dalların gölgesindeki ufak açıklıktaydı. Bilincini kaybetmiş gibi görünüyor, çalıların ortasında uzanıyordu. Chad Bingham "Dikkatli ol!" diye bağırdı yardımcısına. Dick Fenster isimli, Augustalı sıska bir tamirciydi yardımcısı. "Hâlâ hareket ediyorsa çoktan dönüşmüş olabilir!"

Buz gibi havada gergin nefesler belirdi. Fenster, kısa namlulu 38 kalibre tabancasını çekip açıklığa doğru ihtiyatla ilerledi. Tabancanın horozunu çekip parmağını tetiğe dayadı. Lilly'nin yanına çöküp uzun uzadıya inceledi onu. Sonra ar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kasına dönüp gruba seslendi: "Bir şeyi yok. Yaşıyor... Isırılmamış... Bilinci yerinde!"

Açıklığa doğru yürürken "Şimdilik," diye mırıldandı Chad Bingham. "Bebeğimi öldürttü ödlek kahpe! Namussuz -"

"Hop! Hop!" Megan Lafferty, Chad'le kütüğün arasına girdi. "Dur bir saniye. Dur."

"Çekil yolumdan Megan."

"Derin bir nefes al."

"Sadece konuşacağım."

Oradaki herkesin üstüne tuhaf bir sessizlik çöktü. Arama ekibinin öbür üyeleri geride, ağaçların arasında başlarını eğerek duruyorlardı. Günün korkunç görevi, yorgun, bitkin yüzlerinden okunuyordu. Bazı adamların gözleri kızarmış, kayıplarının acısı içlerine oturmuştu.

Yakacak odun bulmak için çıktıkları keşiften dönen adamların kulaklarında hâlâ motorların ve baltaların sesi çınlıyordu. Çadır kenti öyle darmadağınık bir kargaşa içinde bulunca şok olmuşlardı. İnsanlar da zombiler gibi kanla sulanan topraklara dağılmıştı. On altı yerleşimci boğazlanmış, kimisi de yenmişti. Bunlardan dokuzu çocuktu. Geride kalan ısırganları ve kalıntılarına el değmemiş, talihsiz insanları temizleme işi de Josh Lee Hamilton'a kalmıştı. Arkadaşlarını ve sevdiklerini kafasından vurarak sonsuz huzura kavuşturacak yürek ondan başka kimsede yoktu. Kuluçka dönemi –tuhaf

ama- son zamanlarda iyice tahmin edilemez hâle gelmişti. Kimisi ısırıldıktan birkaç dakika sonra yeniden canlanıyordu. Kimisininse dönüşümü saatler, hatta günler alıyordu. Josh, bu sırada hâlâ kampta, imha ekibinin başında duruyordu. Kurbanları topluca gömmek için hazırlık yapıyordu. Sirk çadırını yeniden kurmak tam yirmi dört saatlerini alacaktı.

Chad'e "Bir dinle, dostum. Cidden," dedi Megan Lafferty. Sesi alçalmış, yumuşak ama ısrarcı bir hâl almıştı. "Üzüntüden mahvoldun biliyorum. Ama o, senin üç kızını kurtardı... Dedim ya, kendi gözlerimle gördüm. Zombileri uzaklaştırdı oradan. Kendi hayatını tehlikeye attı."

"Ben sadece -" Ağlayacak ya da haykıracakmış gibi görünüyordu Chad. "Ben sadece... konuşmak istiyorum."

"Kampta üzüntüden kafayı yiyen bir karın var... Sana ihtiyacı var onun."

"Ben sadece -"

Yine tuhaf bir sessizlik oldu. Öteki babalardan biri ağaçların gölgesinde hafif hafif ağlamaya başladı. Tabancası yere düştü. Saat beşe geliyordu. Artık soğuk hava her yerlerine giriyordu. Mahvolmuş yüzlerinin önünde buharlar yükseliyordu. Açıklığın karşısında Lilly oturmuş, ağzını siliyordu. Toparlanmaya çalıştı. Tıpkı bir uyurgezer gibi görünüyordu. Fenster ona yardım edip ayağa kaldırdı.

Chad başını eğdi. "Siktir." Arkasına dönüp uzaklaştı. Sesi de onu takip etti. "Siktir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

Ertesi gün bu çadır kentin sakinleri, ölen arkadaşları ve sevdikleri için soğuk ve kapalı göğün altında eğreti bir defin töreni düzenlediler.

Yaklaşık yetmiş beş insan, arazinin doğu kıyısındaki toplu mezar bölgesinin etrafında geniş bir yarım daire oluşturarak toplandı. Ağıt yakanlardan bazıları, Ekim rüzgârlarıyla inatçı inatçı titreşen mumları tutuyorlardı ellerinde. Ötekiler de sarsıcı bir acıyla birbirlerine sımsıkı tutunuyorlardı. Bu vebalı dünyada her şeyin bu denli rastgele olması insanı kahrediyordu. Bazı yüzlerde – bilhassa da yaslı anne-babaların yüzlerinde- görünen korkunç acı da bunu yansıtıyordu. Yıldırımın yapay zamansızlığıyla ellerinden alınmıştı çocukları. Öylesine ani gelişmişti her şey. Ağıt yakanların yüzleri yeisle* dolmuştu. Kavrulmuş gözleri gümüşi renkteki acımasız güneş ışıkları altında parlıyordu.

Parmaklıklı çitlerin ötesinde hafifçe yükselen çıplak zeminde uzanan toprağın üstüne dikildi taş yığınlarından oluşan mezarlar. On altı mezarın her biri, ufak taş yığınlarıyla işaretlenmişti. Bazı mezar taşlarında kayaların arasına özenle sıkıştırılmış yabani çiçek demetleri vardı. Josh Lee Hamilton, Sarah Bingham'ın mezar taşını Georgia'nın sembolü

* Yeis: Umutsuzluktan doğan karamsarlık, üzüntü.

olan tatlı, ufak, beyaz gül demetleriyle bezemişti. Bu çiçekler, meyve bahçelerinin kenarlarında karmakarışık bir halde ortaya çıkıyordu. Josh Lee, bu girişken, hazırcevap genç kıza iyice düşkün hâle gelmişti… Ve kızın ölümü kalbini paramparça etmişti.

"Kaybettiğimiz arkadaşlarımızı ve komşularımızı yanına alman için sana yalvarıyoruz Tanrım." Çitin ucunda durarak söyledi bunları Josh. Rüzgâr, geniş omuzları arasında gerilen haki renk asker montunu yumrukluyordu. İyice dağlanmış suratı, gözyaşlarıyla parlıyordu.

Josh, Hristiyanlığın Baptizm mezhebine mensuptu. Yıllardır inancının çoğunu kaybetmiş olsa da bu sabah erkenden birkaç kelime söylemek için arkadaşlarından izin istemişti. Baptistler, ölüler için dua ederken çok fazla şey söylemezler. Dürüst insanların ölür ölmez doğrudan cennete gittiklerine inanırlar. İnanmayanların da direkt cehenneme gittiğine… Ama Josh yine de bir şeyler söylemek zorunda hissetti kendini.

Bugün erkenden görmüştü Lilly'yi. Biraz sarılmış, içini rahatlatacak sözler fısıldamıştı. Ama bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmişti Josh. Lilly'nin içinde salt kederden daha başka bir şey vardı. Josh'un iri yarı kollarında vücudunun gevşediğini hissetti Lilly. Sıska bedeni, yaralı bir kuş gibi durmadan titriyordu. Çok az konuşmuş, sadece yalnız kalmak istediğini söylemişti. Defin törenine de gelmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onları daha güzel bir yere, cennetine al," diye devam etti Josh. Derinden gelen o kalın sesi çatlıyordu. Bedenleri imha etme işi onu çok kötü etkilemişti. Sesini kontrol etmeye çalışsa da duyguları ses tellerini boğuyordu. "Sana yalvarıyoruz- senden-"

Sözlerine devam edemedi. Arkasına dönüp başını eğdi. Gözlerinden yaşlar sessiz sessiz süzüldü. Nefes alamıyordu. Daha fazla orada kalamadı. Ne yaptığının farkında değildi. Bir an bu kalabalıktan uzaklaştığını fark etti. Ağıtlar ve dualarla dolu o yumuşak, korkunç sesten uzaklaşıyordu.

Onca şeyin arasında, kederle sarsılırken bir şeyi fark etmemişti: Defin töreninde bulunmayışıyla göze çarpan tek kişi Lilly Caul değildi. Chad Bingham da ortalarda yoktu.

* * *

"İyi misin?" Lilly açıklık arazinin ucunda durmuş, gergin gergin ellerini ovuşturuyordu. Chad Bingham'la aralarında yaklaşık beş metre vardı. Lilly, aralarındaki mesafeyi bir süre korudu.

John Deere şapkalı, gergin adam, uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Ağaçların başladığı yerde öylece durdu. Başını öne eğmiş, Lilly'ye sırtını dönmüştü. Sanki çok ağır bir yükü taşırmış gibi çökmüştü omuzları.

Defin töreni başlamadan birkaç dakika önce Chad Bingham, Lilly'nin çadırına girerek onu şaşırtmış, özel olarak ko-

nuşabilir miyiz diye sormuştu. İşlerini yoluna koymak istediğini söylemişti. Sarah'nın ölümünden onu sorumlu tutmadığını söylemiş, gözlerindeki yürek burkan bakış sayesinde de Lilly ona inanmıştı.

İşte bu yüzden Chad Bingham'ı buraya kadar, arazinin kuzey ucundaki ağaç dizileriyle dolu sık koruluğun arasındaki bu küçük açıklığa kadar takip etmişti. Çam iğneleriyle dolu, donuk zemin en fazla on sekiz metrekareydi. Yosunlu taşlarla çevrili bu arazi, bir yaprak örtüsünün altında uzanıyordu. Alacalı gün ışığı, büyük toz zerrelerinin arasından ışınlar halinde süzülüyordu. Serin havada hayvan dışkılarının ve çürümenin kokusu vardı.

Bu açıklık alan özel görüşmelerini sağlayacak kadar uzaktı çadır kentten.

"Chad -" Bir şeyler söylemek istedi Lilly. Ne kadar üzüldüğünü anlatmak istedi ona. Bu adamla ilk kez tanıştıklarında Chad, Megan'la karısının gözleri önünde oynaşmaya çalışıyordu. Dehşete düşürmüştü bu durum Lilly'yi. İşte o günden bu yana ilk kez Chad'a basit bir insan gözüyle bakıyordu. Mükemmel değildi artık. Korkmuş, içli, kafası karışık ve küçük kızının ölümüyle mahvolmuş bir adamdı Chad.

Başka bir deyişle, kabadayılık taslayan serserilerden biriydi. Hayatta kalan öteki insanlardan ne daha iyi, ne de daha kötüydü. Lilly'nin içinde artık ona karşı bir sempati dalgası yayılıyordu. "O konuyu mu konuşmak istiyorsun?" diyebildi en sonunda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, sanırım... İstemiyorum ya da... Bilmiyorum işte." Sırtı hâlâ Lilly'ye dönüktü. Sesi bozuk bir musluktan sızan suyu andırıyordu. Arada duraklıyor, damlayan sular gibi hafif hafif duyuluyordu. Kürek kemiklerine çöreklenmişti keder. Çamların gölgesinde ağır ağır titriyordu.

"Özür dilerim, Chad." Lilly ona yaklaşmaya başladı. Gözleri yaşlarla doluydu. "Sarah'yı sevmiştim. Harika bir kızdı."

Chad hafifçe bir şeyler mırıldandı. Ama Lilly onu duyamadı. İyice yanına yaklaştı. Elini kaldırıp şefkatle adamın omzuna koydu. "Böyle zamanlarda... Söylenecek pek bir şey yoktur, biliyorum." Chad'ın kafasının arkasına bakarak konuşuyordu. Şapkasının arkasındaki küçük plastik şeridin üstünde spor malzemeleri markası olan Spalding yazıyordu. Ensesinde ufak bir yılan dövmesi vardı. "Hiçbir şey seni teselli etmeyecek, biliyorum," diye devam etti Lilly. "Ama kahramanca öldü Sarah- Kardeşlerinin hayatını kurtardı."

"Öyle mi?" Sesi, bir fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Çok iyi bir kızdı."

"Evet, biliyorum... İnanılmaz bir kızdı."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Sırtı hâlâ ona dönük, başı eğikti. Omuzları hafifçe irkildi.

"Evet Chad. O bir kahramandı. Milyonda bir gelen biriydi."

"Gerçekten mi? Öyle miydi sence?"

"Kesinlikle."

"Öyleyse neden işini yapmadın, Tanrının cezası?!" Chad arkasında döndü. Elinin tersiyle Lilly'ye öyle sert vurdu ki Lilly dilini ısırdı. Kafası şiddetle sarsıldı. Başının etrafında yıldızlar dönmeye başladı. Chad kıza tekrar vurdu. Lilly arkaya doğru tökezleyip bir ağaç köküne takılarak yere yuvarlandı. Chad hemen kızın üstüne çöreklendi. Yumruğunu sıkıyor, gözlerle alev alev parlıyordu. "Seni aptal, beş para etmez orospu! Sadece kızlarımı koruyacaktın! Geri zekalı bir şempanze bile bunu becerebilirdi!"

Lilly yuvarlanarak kaçmaya çalıştı. Ama Chad iş botunun çelik burnuyla kızın kalçasına vurarak onu bir o tarafa bir bu tarafa çevirip durdu. Lilly'nin karnına ağrılar giriyor, güçlükle nefes alıyordu. Ağzı kanla dolmuştu. "N'olur ya- yapma. Dur -"

Chad eğilip Lilly'yi çekiştirerek ayağa kaldırdı. Kızın kazağının yakasından tutarak ayağa dikti onu. Kıza doğru tısladı. Ekşimsi nefesi, kızın suratına ılık ılık vuruyordu. "O küçük, orospu arkadaşınla sen bunun bir parti olduğunu mu sandınız? Geçen gece afyon içiyordun değil mi? Ha? HA?"

Chad sağ eliyle Lilly'nin çenesine bir yumruk geçirdi. Kızın dişi kırılmış, yeniden yere kapaklanmıştı. Istırap yığını gibi çökmüştü yere. Kaburgalarından ikisi kırılmıştı. Ağzına dolan kan Lilly'yi boğuyordu. Nefes alamıyordu. Her tarafı buz kesmiş, görüşü bulanıklaşmıştı.

Tepesinde gezinen Chad Bingham'ın tel gibi ince ve sıkı bedenine güçlükle odaklanabiliyordu. Devasa bir ağırlıkla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üstüne çöreklenmiş, bacaklarını açarak kızın üstüne oturmuştu adam. Hâkim olamadığı öfkesi, ağzının kenarından salya gibi akıyor, tükürükleri havada uçuyordu. "Cevap ver bana! Çocuklarımın yanında ot içiyordun değil mi?"

Lilly, Chad'ın kuvvetli ellerinin boğazını iyice sıktığını hissediyordu. Kafasının arkası yere çarpıyordu artık. "CEVAP VER BANA, SENİ ADİ OROS-"

Üçüncü bir suret, habersizce gelip Chad Bingham'ın arkasında belirmiş, onu Lilly'nin üstünden çekmişti. Bu kurtarıcının kim olduğunu doğru dürüst göremiyordu Lilly.

Yalnızca kocaman bir adamı bulanık olarak görüyordu. Öyle iri yarıydı ki bu adam, üstlerine düşen güneş ışınlarını kesiyordu.

* * *

Josh, iki eliyle Chad Bingham'ın kot ceketini kavramış, sonra da tüm gücüyle çekmişti onu.

Bu yapılı adamın içinde yükselen adrenalin dalgası, ya da sadece Chad'ın o adama göre biraz ufak tefek kalmasıyla son çekişmede Chad Bingham insandan bir gülle gibi göründü. Arazideki açıklıkta büyük bir kavis çizerek yukarı doğru gitti. Botlarından biri havaya uçtu. Şapkası döne döne ağaçların arasına girdi. Kocaman, yaşlı bir ağacın gövdesine omzunu çarptı ilk. Nefesi bedeninden çıkıp gitti. Bu ağacın önünde

yere düştü. Güçlükle soluk alıyor, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu.

Josh, Lilly'nin yanına çömelip kızın kanlı yüzünü şefkatle kaldırdı. Konuşmaya çalıştı Lilly. Ama kanayan dudaklarından sözcükleri çıkaramadı. Josh acı acı iç geçirdi. Karnından vurulmuş gibi inlemişti. Deniz köpüğüne benzeyen gözleri, hafif çilli yanaklarıyla bu sevimli yüzü şimdi böyle kana bulanmış görmek onu öfkelendirmişti. Bu öfkeyle gözlerinin önüne puslu bir örtü inmişti.

İri yarı adam ayağa kalkıp arkasına döndü. Acılar içinde kıvranan Chad Bingham'a doğru ilerledi.

Josh, yerde uzanan adamın hafif beyaz bir siluetini ancak görebiliyordu. Güneşin soluk renkli ışınları bu küflü havayı delerek aşağı iniyordu. Chad, sürünerek kaçabilmek için çelimsiz bir hamle yaptı. Ama Josh, adamın geri geri iden bacaklarını çabucak yakaladı. Tek bir çekişiyle Chad'ın vücudunu ağacın önünde iki büklüm etti. Josh bu sırım gibi adamı tutup ağaca dayadı.

Ağzı kanla dolan Chad kekeleyerek konuşmaya başladı. "Bu se- seni rah- rahatlatmayacak do- dostum- bu- bunu yapm-!"

Josh adamın titreyen bedenini yüzyıllık kara meşenin kabuklarına çarptı. Bunun şiddetiyle adamın kafatası çatladı. Aniden vurulan bir koçbaşı gibi kürek kemiklerini yerinden çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chad karmakarışık bir şeyler haykırıyor, sümükleri akıyordu. Bilincinin erebileceğinden çok daha ilkel ve istemsizdi bu hareketi. Gözlerini dönüp kafasının içine giriyordu. Chad Bingham'ı tutup arkasından kocaman bir koçbaşıyla durmadan vursanız etkisi çok daha hafif olurdu. Josh Lee Hamilton, kot giyen bu güçlü adamı daha büyük bir şiddetle ağaca çarpıyordu.

"Dostun falan değilim ben," dedi Josh. Ürpertici bir sakinliği vardı. İçinde saklı duran, erişilemez, derin bir yerden gelen kadifemsi hafif bir sesle söylemişti bunu. Bu sırada da bez bebeğe benzeyen adamı tekrar tekrar ağaca çarpıyordu.

Josh çok nadiren kontrolünü böylesine kaybederdi. Hayatındaki bu anları saysak bir elin parmaklarını geçmezdi. Bir keresinde futbol sahasında saldırgan rakip takımdan biri –Montgomery'li bir serseri- ona "pis zenci" demişti… Başka bir keresinde de Atlanta'da kapkaççılardan biri annesinin cüzdanını çalmıştı… İkisinde de kontrolünü kaybetmişti. Ama şimdi içinde kopan sessiz fırtına öncekilerden çok daha kuvvetliydi. Hareketleri kopup gitmiş, ama yine de kontrollüydü. Chad Bingham'ın kafatasının arkasını ağaca vurup duruyordu.

Chad'ın başı her vuruşta önüne düşüyordu. Kafatasının arkası oyuldukça o korkunç pat sesi giderek daha sulu, cıvık bir hal alıyordu. Chad kusup duruyordu. İstemsiz olaylardan biriydi bu da. Kahvaltı gevreğiyle iltihap parçacıkları Josh Lee Hamilton'ın kollarında zincir oluşturarak aşağı akıyor-

lardı. Bunun farkında değildi Josh. Chad'ın sol eliyle kemerinin arkasına soktuğu Smith & Wesson marka, çelik kaplama tabancaya uzandığını gördü.

Chad'in pantolonundan tabancayı kolayca çekip çıkararak çayırlık alana fırlattı.

Kalan son gücüyle beyni pek çok sarsıntı geçiriyor, kırık kafatasının arkasından kanlar süzülüyordu. Chad Bingham, bu iri yarı adamın kasıklarına diziyle vurmaya çalışsa da çabası boşuna çıktı. Josh koluyla çabucak ve kolayca engelledi Chad'in dizini. Ardından da tuhaf bir darbe indirdi. Elinin tersiyle öyle kuvvetli bir tokat attı ki tokadın yankısı birkaç saniye evvel Lilly'ye ulaştı. Bu tokatla Chad Bingham yan tarafa fırladı.

Ağaç gövdesinden yaklaşık beş metre ötede yere yığıldı Chad.

Josh, çayırlıkta sendeleyen Lilly'yi, onun boğuk sesini duyamıyordu. "Josh, dur! DUR! JOSH! YAPMA! ÖLDÜRECEKSİN ONU!"

Josh Lee Hamilton birden uyanıp gözlerini kırpıştırdı. Sanki uyurgezerdi de uyandığında kendisini en kalabalık saatlerde Peachtree Bulvarı'nda çırılçıplak dolaşırken bulmuştu. Lilly'nin elini sırtında hissetti. Kadın, Josh'un montundan tutmuş, onu geri doğru asılıyor, yerde bir yığın halinde yatan adamdan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Öldüreceksin onu!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Josh hızla arkasına dönerek Lilly'yi gördü. Her yeri yara bere içindeydi. Ağzı kanla doluydu. Güçlükle ayakta duruyor, zorla nefes alıyor ve konuşuyordu. Josh'un hemen arkasında durmuş, yaşlı gözleriyle ona bakıyordu. Josh, Lilly'yi kucakladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim... Lütfen Josh... Onu öldürmeden, dur artık."

Josh başka bir şey söyleyecekti. Ama sonra vazgeçip sustu. Dönüp yerdeki adama baktı. Josh dudaklarını kıpırdatıp hiçbir şey söyleyemez, düşüncelerini sözcüklere aktaramazken korkunç, sessiz bir duraklama olmuştu. İşte o arada, yerde kendi vücut sıvıları içinde uzanan bedenin söndüğünü, bir yığın paçavra kadar katı ve cansız olduğunu fark etti.

4. Kısım

"Kıpırdama, tatlım." Bob Stookey, Lilly'nin başını hafifçe eğerek şişmiş dudaklarını daha iyi görmeye çalıştı. Yarılıp kabuk bağlayan ete nohut büyüklüğünde bir antibiyotik sürdü. "Bitmek üzere."

Lilly acıyla sıçradı. Bob onun yanında diz çöktü. İlk yardım çantası Lilly'nin üstünde yatıp çadırın tavanına baktığı yatağın ucunda açık duruyordu. Lekeli kumaş duvarların içinden geçerek parıldayan ikindi güneşinin solgun ışıklarıyla ışıldıyordu çadır. Hava soğuktu. Etrafta dezenfektan ve bayat likör kokuları vardı. Lilly'nin çıplak karnıyla sutyeni üzerine bir battaniye örtülmüştü.

Bob'un içkiye ihtiyacı vardı. Bir içkiye çok ihtiyacı vardı. Elleri yeniden titremeye başlamıştı. Son zamanlarda, Amerikan Deniz Piyadeleri Revir Birliği'ndeki günlerini hatırlıyordu. On bir yıl önce Afganistan'a giderek Dwyer Kampı'nda lazımlıkları temizlediği günler, sanki bir milyon ışık yılı uzaktaymış gibi geliyordu ona. Ama onlar Bob'u *buna* hazırlayamamıştı. O zamanlarda da içki içerdi. İçkisi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzünden San Antonio'da Tıbbi Eğitim ve Öğretim görmüş, ondan kurtulmuştu. Şimdi de savaş, dönüp dolaşıp Bob'u bulmuştu. Orta Doğu'da şarapnellerle delik deşik olan vücutları dikmişti. Ama onlar, *bu* savaşın ardında kalan savaş meydanlarıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi. Bob, bazen rüyasında Afganistan'ı görüyordu. Tıpkı Grand Guignol tiyatrosunda sergilenen korku dolu oyunlar gibiydi gördükleri. Taliban saflarına karışan yürüyen ölüler, onları bir bir ısırıp dönüştürüyordu. Taşınabilir ameliyat odalarının duvarlarından soğuk, ölü, gri kollar çıkıyordu.

Fakat Lilly Caul'ü iyileştirmek Bob için tamamen farklı bir işti. Savaş meydanında sıhhiyeci olmaktan da, zombi saldırısından sonra etrafı temizlemekten de daha kötü bir şeydi. Bingham, Lilly'yi mahvetmişti. Bob'un söyleyebileceği en iyi şey, en az üç kaburgasının kırık olduğu, sol gözündeki büyük çürükte kanama ya da retina yırtılması olabileceğiydi. Ayrıca yüzünde bir sürü ciddi yırtılma ve bere vardı. Bob donanımının yeterli olmadığını hissediyordu. Lilly'yi tedavi *edermiş gibi yaparken* bile hem teknik donanımı, hem de tıbbi malzemeleri eksikti. Ama bu civardaki tek sıhhiyeci Bob'du. Bu yüzden de Lilly'nin karnını çarşaflar, kitapların sert, arka kapakları ve elastik bandajlarla eğreti bir şekilde sarıp azalan antibiyotik kremini kızın yüzeysel yaralarına sürdü. Onu en çok endişelendiren kızın gözüydü. Sürekli muayene etmeli, gözün düzgün bir şekilde iyileştiğini görmeliydi.

Son krem damlasını da kızın dudağına sürerken "İşte oldu," dedi Bob.

"Çok sağ ol, Bob." Dudağındaki şişlik Lilly'nin konuşmasını zorlaştırıyor, "s" harfini hafif peltek söylüyordu. "Viziteni, sigorta şirketime gönderebilirsin."

Bob keyifsiz keyifsiz kıkırdadı. Lilly'nin montunu bandajlı karnıyla, yaralı omuzları üstüne giymesine yardım etti. "Ne haltlar döndü orada?"

Lilly göğüs geçirerek yatağa oturdu. Montunun fermuarını yavaşça çekti. Bıçak gibi saplanan ağrılardan iki büklüm oldu. "İşler biraz... fazla karıştı."

Bob, yamulmuş, ucuz şarap şişesini bulup yeniden katlanan sandalyesine oturdu. Şifa niyetine büyük bir yudum aldı şaraptan. "Malumu ilan etmek olacak ama... Kimse için iyi olmadı bu."

Kırık camları sindirmeye çalışırmış gibi yutkundu Lilly. Kestane rengi saçlarının birkaç tutamı yüzünde sallanıyordu. "Bana mı anlatıyorsun?"

"Büyük çadırda bunu konuşmak için toplanıyorlar."

"Kim?"

"Simmons, Hennessey, yaşlı adamlardan bazıları, Alice Burnside... Biliyorsun ya, devrimin çocukları işte. Josh da... şey... Onu hiç böyle görmemiştim. İyice perişan olmuş. Çadırının dışında sfenks heykelleri gibi oturuyor... Tek bir kelime bile etmedi... Öylece boşluğa bakıyor. Ne karar verirlerse versinler razı olacağını söylüyor."

"Bu da ne demek şimdi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bob, ilacından bir yudum daha aldı. "Bu olanların hepsi, yeni şeyler. Yaşayan bir insanı öldürdü biri. Bu insanlar daha önce böyle bir şey görmemişlerdi."

"Öldürdü mü?"

"Lilly -"

"Şimdi böyle mi diyorlar?"

"Sadece diyorum ki -"

"Gidip onlarla konuşmalıyım." Lilly ayağa kalkmaya çalıştı. Ama ağrı onu tekrar yatağa düşürdü.

"Vav, sadık dosta bakın. Ağır ol biraz." Bob üzerine eğilip Lilly'yi düzgünce yatırdı. "Az önce sana bir atı sakinleştirecek kadar kodein verdim."

"Lanet olsun, Bob. Josh'u bu yüzden linç edemezler. Buna izin vermeyeceğim."

"Dur da adım adım ilerle. Hiçbir yere gitmiyorsun şimdi."

Lilly başını eğdi. Sağlam gözünde bir damla yaş birikip yüzünden aşağı süzüldü. "O bir kazaydı, Bob."

Bob ona baktı. "Öyledir belki de. Hadi şimdi yalnızca iyileşmeye çalış, tamam mı?"

Lilly, başını kaldırıp ona baktı. Parçalanan dudağı, şişerek normal boyutunun üç katı haline gelmişti. Sol gözü, kıpkırmızıydı. Göz yuvası da kararmış, çürümüştü. Hayır kurumundan aldığı mantosunun yakalarını sıkıca kapatmış, soğuktan titriyordu. Üstündeki bir sürü tuhaf aksesuar Bob'un

dikkatini çekmişti. Makrome bileklik ve kolyeler takıyordu. Mahvolmuş yüzünün etrafından dokunarak kehribar rengi lüleler oluşturmuş ufak tüyler sarkıyordu. Böyle bir dünyada nasıl olur da bir kız hâlâ modayla ilgilenebilirdi, Bob Stookey'nin aklı almıyordu. Ama Lilly Caul'ün cazibesinin bir parçasıydı bu. Bedeninin kişiliğiydi. Ensesindeki zambak dövmesinden tutun, kotundaki özenli yırtıklara ve yamalara kadar Lilly'ydi bu. On dolar kazanıp öğleden sonrayı bit pazarında geçirerek tüm gardırobunu dolduran kızlardandı o. "Bunların hepsi benim hatam, Bob," dedi boğuk ve uykulu bir sesle.

Bob Stookey, paslı şişeden bir yudum daha aldıktan sonra "Saçmalığın daniskası bunlar," diye karşılık verdi. Belki de likör, Bob'un dudaklarını çözmeye başlamıştı. Öfkenin sancısını duyuyordu artık. "Chad'ın kişiliğini bildiğimden, bunun olmasını epeydir beklediğini sanıyorum."

"Bob, bu bir -"

Çadırın dışından gelen ayak seslerinin çıtırtısını duyduğunda konuşmayı kesti Lilly. Dev gibi bir canavarın gölgesi düştü çadıra. Bu tanıdık siluet bir süre olduğu yerde kaldı. Bob'un çadırının fermuarla kapalı ön kısmında tuhaf bir vaziyette bekliyordu. Lilly onun kim olduğunu anladı. Ama hiçbir şey demedi.

İri yarı bir el, çadırın kanadını hafifçe içeri doğru itti. Keskin hatlı, geniş, esmer bir surat içeri girdi. "Bana şey dediler-

Üç dakika verdiler," dedi Josh Lee Hamilton. Bariton sesi, boğuk ve mahcuptu.

"Ne diyorsun sen?" Lilly dik oturup arkadaşına baktı. "Ne için üç dakika verdiler?"

Josh, çadır kapısının önünde diz çöküp yere bakarak duygularını bastırmaya çalıştı. "Vedalaşmak için üç dakika."

"*Vedalaşmak* mı?"

"Evet."

"Vedalaşmak da ne demek? N'oldu?"

Josh, acı acı iç geçirdi. "Oylama yaptılar… Olanlarla başa çıkmanın en iyi yolunun beni sepetlemek, gruptan atmak olduğuna karar verdiler."

"Ne?!"

"En yüksek ağaca assalar daha iyiydi sanırım."

"Sen yapmadın ki- yani- o tamamen kazaydı."

"Evet, tabii," dedi Josh yere bakarak. "Zavallı adam, kaç kere kazayla yumruğuma çarptı."

"Ama bu şartlarda… bilmiyorlar ki nasıl bir adam -"

"Lilly -"

"Hayır, bu yanlış. Bu çok… yanlış."

"Buraya kadar, Lilly."

Kız, Josh'a baktı. "Yanına bir şeyler almana izin veriyorlar mı? Bir araba filan?"

"Motosikletimi aldım. Sorun değil. İyi bu…"

"Hayır… olamaz… Bu çok… saçma."

"Beni dinle, Lilly." İri yarı adam kısmen çadırın içine girdi. Bob, saygısından başka yöne bakıyordu. Josh çömelip uzanarak Lilly'nin yaralı yüzüne şefkatle dokundu. Josh'un dudaklarını sıkmasından, gözlerinin parlamasından, ağzının etrafındaki çizgilerin belirginleşmesinden içinde büyük bir duygu dalgası sakladığı belliydi. "Böyle bitmesi gerekiyor. En iyisi bu. Bana bir şey olmayacak. Yokluğumda Bob'la siz yürüteceksiniz işleri."

Lilly'nin gözleri doldu. "Ben de seninle geleceğim o zaman."

"Lilly -"

"Beni burada tutan hiçbir şey yok."

Josh başını salladı. "Özür dilerim, hayatım… Tek kişinin bileti kesildi."

"Seninle geliyorum."

"Lilly, gerçekten çok üzgünüm. Ama bu mümkün değil. Burası daha güvenli. Grupla birlikte."

"Evet, burada her şey yerli yerinde," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Normal bir aşk festivali yapıyoruz zaten."

"Dışarıdan daha iyi burası."

Lilly, mahvolmuş gözleriyle ona baktı. Hırpalanmış yüzünden yaşlar süzülmeye başladı. "Bana engel olamazsın, Josh. Benim kararım bu. Geliyorum, işte o kadar. Bana engel olmaya kalkarsan peşine düşer, gizli gizli takip ederek bulurum seni. Seninle geliyorum. Hiçbir şey de yapamazsın. Beni durduramazsın. Tamam mı? Bu yüzden... kabul et, gitsin."

Lilly, montunun düğmelerini ilikledi. Botlarını ayaklarına geçirip eşyalarını toplamaya başladı. Josh dehşetle izliyordu onu. Lilly'nin hareketleri kararsızdı. Arada bir giren ağrılarla bölünüyorlardı.

Lilly giyecek ıvır zıvırlarını yuvarlak, silindir çantaya tıkıştırıp çadırdan çıkarken Bob'la Josh bakıştı. Konuşulmasa da güçlü bir şey geçmişti bu iki adam arasında.

Josh, çadırın eşiğinde durup dönerek Bob'a baktı.

Bob sonunda omuzlarını silkip bezgin bir gülümsemeyle konuştu: "*Kadınlar.*"

* * *

Josh, on beş dakika sonra Suzuki marka, akik motosikletinin sepetlerini konserve et ve ton balığı kutuları, yol meşaleleri, battaniyeler, sudan etkilenmeyen kibritler, rulo yapılmış küçük bir çadır, el feneri, ufak bir kamp ocağı, portatif bir olta, 38 kalibre küçük bir tabanca, kâğıt tabaklar ve ortak bölgeden çaldıkları baharatlarla doldurmuştu. Hava iyice rüzgârlıydı. Kül gibi kapkara bulutlar kaplamıştı gökyüzünü.

Bu korkutucu hava, oradan ayrılacak olmanın tedirginliğini iyice artırıyordu. Josh bavulları motosiklete yüklerken üç metre ötede yolun kenarında duran Lilly'ye omzunun üstünden bakıyordu. Lilly iyice doldurduğu bir sırt çantasını omuzlamış, çantanın kollarını kısaltırken kaburgalarındaki keskin bir ağrıyla iki büklüm olmuştu.

Kendini lider ilan eden bir avuç kişi, arazinin karşısından onları seyrediyordu. Üç adam ve orta yaşlı bir kadın sabırla bakıyordu. Josh, alaylı ve utandırıcı bir şeyler söylemek istedi onlara. Ama dilini tuttu. Bunun yerine Lilly'ye dönüp "Hazır mısın?" dedi.

Lilly daha cevap veremeden arazinin doğu ucundan bir ses duyuldu.

"Durun, millet!"

Bob Stookey sırtına attığı büyük, keten bir çantayla onlara doğru geliyordu. Çantasındaki şişelerin –özel "ilaç" stoklarıydı tabii bunlar- şıngırtısı duyulabiliyordu. Bu eski sıhhiyecinin yüzünde tuhaf bir şeyler vardı. Beklentiyle utancın karışımı bir şeyler... Dikkatle onlara yanaştı. "Gün batımına doğru çekip gitmenizden önce size bir şey soracağım."

Josh adama baktı. "Neler oluyor, Bob?"

"Sadece soruma cevap verin," dedi. "Tıbbi eğitim aldınız mı hiç?"

Lilly ona doğru ilerledi. Kafasının karışıklığından alnını kırıştırdı. "Ne istiyorsun Bob?"

"Gayet basit bir soru bu. Tıbbi eğitiminiz var mı? Bu iki zırtapozdan biri böyle bir eğitim aldı mı?"

Josh'la Lilly birbirlerine baktılar. Josh iç geçirdi. "Bildiğim kadarıyla hayır, Bob."

"Öyleyse size bir şey daha soracağım. Sizin bu sikindirik kafilenizde mikrop kapmasın diye o gözle kim ilgilenecek?" Lilly'nin içten kanayan gözünü işaret etti. "Ya da kim o kırık kaburgaları muayene edecek?"

Josh, sıhhiyeciye döndü. "Ne demeye çalışıyorsun Bob?"

Josh'tan yaşça büyük olan bu adam, arkasındaki kumlu giriş yoluna park edilmiş araçları gösterdi başparmağıyla. "Uzak diyarlara giderken yanınızda Amerikan Deniz Piyadeleri Servis'inden sertifikalı biri olsa fena mı olur?"

* * *

Tüm eşyalarını Bob'un kamyonetine yüklediler. Dodge Ram marka, eski kamyonet, pas lekeleri ve göçüklerle dolu bir canavardı. Kamyonetin arkasında yenilenmiş bir karavan vardı. Karavanın pencereleri uzun, dar ve köpüklenmiş bir cam kadar mattı. Lilly'nin sırt çantasıyla Josh'un motosikletine yüklediği heybeleri arka kapıdan içeri girip kirli kıyafet yığınlarıyla yarısı boş, ucuz viski şişeleri arasında sıkışıp kaldı. Arabanın arkasında bir çift küçük battaniye, büyük bir soğutucu, üç tane, mahvolmuş ilk yardım çantası, yırtık pırtık bir bavul, iki benzin deposu, rehinci dükkânlarından

alınmışa benzeyen eski, deri bir doktor çantası ve ön bölme duvarına dayanmış birkaç bahçe aleti vardı. Kürekler, çapa, birkaç balta ve pis bir dirgen duruyordu orada. Arabanın yuvarlak tavanı, eğilen bir yetişkini içine alabilecek kadar yüksekti.

Josh çantalarını üst üste yığarken 12 kalibre bir tüfeğin etrafa dağılmış parçalarını gördü. Ama ortalıkta tek bir fişek bile görünmüyordu. Bob, 38 kalibre, kısa namlulu bir tabanca taşıyordu. Rüzgârsız havada on adım öteden koca bir evi bile vuramazdı bununla. Ayık olduğu nadir zamanlar birine denk gelse bile... Hayatta kalabilmek için savaşacak olsalar ateşli silahlarla mermilere ihtiyaçları olacağını biliyordu Josh.

Kamyonetin arka kapısını çarparak kapattı. Arazide sanki biri daha onları gözetliyormuş gibi hissetti.

"Hey, Lil!"

Tanıdık bir sesti bu. Josh arkasına döndüğünde açık kahverengi saçlı, şehvet düşkünü kızı, yani Megan Lafferty'yi gördü. Kumlu yamacın dibinde, onlardan birkaç araba ötede duruyordu. İnce telli, sarı saçları yüzüne düşen, yırtık kazaklı, o keş çocukla –neydi adı?- el ele tutuşuyorlardı. Steve miydi çocuğun adı? Yoksa Shawn mı? Hatırlayamadı Josh. Tek hatırladığı, Peachtree kentinden buraya kadar kızın hoplayıp duran yatağına katlanmak zorunda kalmasıydı.

Şimdiyse bu iki aylak çocuk, burada durmuş, akbaba gibi gözlerini dikerek onları izliyordu.

"Selam, Meg," dedi Lilly yumuşak bir sesle. Biraz şüpheliydi sesi. Kamyonetin arkasına doğru gelip Josh'un yanında durdu. Bu tuhaf sessizlikte Bob'un motor kapağının altında çıkardığı sesler duyulabiliyordu.

Megan'la keş çocuk ağır ağır yaklaştılar. Megan, Lilly'ye seslenirken sözlerini tartıyordu: "Dostum, uzaklara gidiyormuşsun."

Megan'ın yanında duran keş, hafifçe kıkırdadı. "Hep uzaklara uçarım zaten."

Josh, çocuğa kötü bir bakış attı. "Sizin için ne yapabiliriz, güzel, genç insanlar?"

Megan gözlerini Lilly'den ayırmadı. "Lil, sana bir şey söylemek... istedim... Bana kızgın falan değilsin, umarım."

"Niye kızgın olacakmışım sana?"

Megan başını eğdi. "Geçen gün bir şeyler söylemiştim ya. Doğru düzgün düşünemiyordum o zaman... Sadece şey... Bilmiyorum işte. Özür dilemek istedim."

Josh, Lilly'ye şöyle bir göz attı. O kısacık sessizlikte, Lilly daha cevap vermeden onun özünü gördü Josh. Lilly'nin yaralı yüzü birden yumuşadı. Gözleri, affetme duygusuyla doldu. Arkadaşına "Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok, Meg," dedi. "Hepimiz hayatta kalmaya çalışıyoruz sadece."

"Seni gerçekten fena hırpalamış," dedi Megan. Lilly'nin yüzündeki yaralara bakıyordu.

"Artık gitmeliyiz, Lilly," diye araya girdi Josh. "Hava kararmak üzere."

Ot çekmiş çocuk, Megan'a fısıldadı: "Sormayacak mısın onlara?"

"Ne soracaksın bize, Meg?" dedi Lilly.

Megan dudaklarını yalayıp başını kaldırarak Josh'a baktı. "Sana çok boktan davrandılar."

Josh hafifçe başını salladı. "Sağ ol, Megan. Ama gerçekten gitmemiz gerekiyor artık."

"Bizi de alın."

Josh, Lilly'ye baktı. Lilly de gözlerini arkadaşına dikmişti. Sonunda "Im, bak, şöyle..."

Kafası güzel çocuk, ufak, gergin kıkırdamalarla "Ne kadar kalabalık olursak o kadar güvende oluruz, dostum," diye atıldı. "Tam savaşçı modundayız -"

Megan elini kaldırdı. "Scott, iki dakika kapar mısın çeneni!" Başını kaldırıp Josh'a baktı. "Bu faşist köpeklerle kalamayız artık. Bütün bu olanlardan sonra... Her şey karmakarışık burada. İnsanlar birbirlerine güvenmiyor artık."

Josh, Megan'a bakarak iri yarı kollarını, geniş göğsünün üstünde bağladı. "Ortalığı karıştırmak için elinden geleni yaptın."

"Josh -" diyerek araya girdi Lilly.

Megan, üzgün bir ifadeyle aniden başını eğdi. "Tamam, sorun değil. Bunu hak ettim ben. Sadece sandım ki... Kuralları unutmuştum."

Bir sessizlik oldu. Ağaçların arasında esen rüzgârla motor kapağının altında uğraşıp duran Bob'un çıkardığı gıcırtılı sesler duyuluyordu yalnızca. Gözlerini devirdi Josh. Birazdan vereceği karara kendi de inanamıyordu. "Eşyalarını al, gel," dedi sonunda. "Acele et."

* * *

Megan'la Scott kamyonetin arkasına bindi. Arabayı Bob kullanıyordu. Onun yanındaki yolcu koltuğunda Josh oturuyordu. Arabanın arkasındaki ufak koltuğa da Lilly yerleşmişti. Kamyonetin ön koltuğunun arkasında, iki yanında ufak kapıları olan, geliştirilmiş bir yataklık vardı. Ayrıca açıldığında yatağın iki katı büyüklüğünde olan, döşeme kaplı bir kanepe de orada duruyordu. Bu eski püskü bankın üstüne oturmuş, parmaklıklara tutunuyordu Lilly. Her sarsıntıyla ya da keskin bir dönüşle kaburgalarına bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu.

Düşen sıcaklığın, uzayıp giden ikindi gölgelerinin arasında, meyve bahçelerinden geçen rüzgârlı giriş yolundan aşağı iniyorlardı. Yolun iki yanındaki ağaçların havayla birlikte karardığını görebiliyordu Lilly. Kamyonetin gürültüyle çalışan ısıtıcıları, bu soğuk havayla savaşsa da onu yenebilecek gibi görünmüyordu. Arabanın içinde, bayat likör, duman ve

vücut kokuları vardı. Ufak pencerelerden tütün tarlalarının, çürük meyvelerin kokusu giriyor, hafif hafif kendini hissettiriyordu. Georgia'da sonbahar işte hep böyle kokardı. Bu koku, Lilly'ye göre medeniyetten çıktılarının bir işareti, uyarısıydı.

Ağaçların arasında yürüyen ölülere bakınmaya başladı. Her gölge, her karanlık, onlar için potansiyel bir tehdit oluşturuyordu. Gökyüzünde ne bir uçak, ne de herhangi bir kuş vardı. Boz renkli, kocaman bir buz kütlesi kadar soğuk, boş ve sessizdi sema.

Güneş ufukta kaybolurken Meriwether County'nin içinden geçen ana yolda, Spur 362 yolunda ilerliyorlardı. Enkazlar ve terk edilmiş arabalar gittikçe çoğaldığı için Bob ağır ağır sürüyordu arabayı. Saatte yaklaşık elli kilometre hızla gidiyorlardı. Bu iki şeritli yol, iyice yaklaşan alacakaranlıkta kararmaya başlamıştı. Soya fasulyeleri ve akçamlarla dolu, inip çıkan tepelerin üstüne çöküyordu akşam karanlığı.

İki buçuk kilometre yol kat ettikten sonra Bob, Josh'a "Planımız nedir, kaptan?" diye sordu.

"Plan mı?" Josh bir sigara yakıp pencereyi açtı. "Irak'ta savaş meydanında yaralarını diktiğin kumandanlardan biriyle karıştırdın beni herhalde."

"Irak'a gitmedim ben," dedi Bob. Bacaklarının arasında bir şişe vardı. Çaktırmadan şişeden bir yudum aldı. "Afganistan'da beş paralık bir iş yapmıştım. Ama doğruyu

söylemek gerekirse orası, giderek çok daha güzel geliyor bana."

"Sana tek bir şey söyleyebilirim. Onlar bana buradan çek git dediler. Ben de öyle yapıyorum."

Bir kavşağı, üstünde Filburn Yolu yazan bir tabelayı, su kanallarını takip eden, tozlu, ıssız bir çiftlik yolunu geçip iki tütün tarlası arasında ilerlediler. Josh, bunları aklına kazıdı. Karanlık çöktükten sonra açık bir yolda ilerlemenin ne kadar mantıklı olacağını düşünüp konuşmaya başladı: "Düşünüyorum da çok fazla uzaklaşmasak -"

"Josh!" Lilly'nin sesi arabanın takırtılarını delmişti. "Isırganlar- Bak!"

Josh, Lilly'nin önlerindeki yolda, yaklaşık beş yüz metre ileride bir noktayı işaret ettiğini fark etti. Bob frenlere asıldı. Araba patinaj yaparak kaydığı için Lilly sarsılıp koltuğa çarptı. Kaburgalarına öyle bir ağrı girdi ki keskin cam parçaları vücuduna batıyor gibi hissetti. Arabanın arkasındaki Megan'la Scott kamyonetin ara bölmesine çarpmıştı. Oradan boğuk bir "GÜM" sesi geldi. Bu çarpma, arabayı da sarstı.

"Orospu çocukları!" Bob, paramparça olmuş, kırış kırış elleriyle kavradı direksiyonu. Kamyonet gürültüyle rölantide çalışırken Bob'un parmakları direksiyonu sıkıca kavradığından bembeyaz kesilmişti. "Lanet olası orospu çocukları!"

Josh, ilerideki zombi takımını gördü. En az kırk-elli taneydiler. Belki de daha fazla... Alacakaranlıkta hepsi se-

çilemiyor olabilirdi. Devrilmiş bir okul servisinin etrafına toplanmışlardı. Bu mesafeden otobüsten ıslak kıyafetler saçılıyormuş, ölüler de onları ayıklıyormuş gibi görünüyordu. Ama o ıslak kıyafetlerin insan kalıntıları olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Yürüyen ölüler de onları yiyordu. Kurbanları bu kez çocuklar olmuştu.

"Onları geçip gidebiliriz," dedi Bob.

"Yoo, hayır..." diye atıldı Lilly. "Ciddi misin sen?"

"Etraflarından dolaşırız."

"Bilmiyorum," diyerek sigarasını pencereden dışarı attı Josh. Nabzı hızlanmıştı. "İki yandaki yollar çok dik. Araba devrilebilir."

"Ne yapalım o zaman?"

"Arkadaki av tüfeği için fişek gibi bir şeyler var mı?"

Bob, gergin gergin soludu. "Bir kutu saçma var. 25 kez ateş edebiliriz. Neredeyse bir milyon yıllıklar ama. Peki, o oyuncak tabancanın kurşunu ne durumda?"

"Şarjörde ne kaldıysa o var. Beş mermi falan kalmış olmalı."

Bob dikiz aynasına baktı. Lilly, onun korkuyla parlayan, keskin hatlı gözlerini gördü. "Başka bir fikri olan var mı?" diye sorarken Lilly'ye bakıyordu Bob. Lilly, "Çoğunu halletsek bile çıkan gürültü, kocaman bir sürüye davetiye çıkaracak. Bana sorarsanız onlardan uzak duralım derim."

O sırada boğuk bir "PAT" sesi Lilly'yi sıçrattı. Dönüp etrafına bakarken kaburgalarına bir sancı girdi. Kamyonetin arkasındaki küçük, dar pencerede Megan'ın solgun, endişeli yüzü görünüyordu. Eliyle cama vurup "*Ne halt ediyorsunuz?*" diye sordu.

Lilly, camdan "Bekle! Bir şey yok! Bekle biraz!" diye bağırıp Josh'a döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Josh, pencereden dışarı, üstünde pas lekeleri olan, uzun aynaya baktı. Aynadaki dikdörtgen yansımada, yaklaşık üç yüz metre geride kalan, boş kavşağı gördü. Batan güneşin son ışıkları altında zar zor görünüyordu kavşak. "Geri dön," dedi.

Bob, ona baktı. "Ne yapayım?"

"Geri dön… Çabuk. Dönüp o yoldan geri gideceğiz."

Bob, vitesi geri takıp gaza bastı. Kamyonet sarsıldı.

Motor ciyak ciyak bağırıyordu. Arabanın geri manevrasıyla herkes öne doğru fırladı.

Bob, direksiyonla mücadele ederken alt dudağını ısırıyor, yan aynalarını kullanarak dönüyordu. Kamyonet sallana sallana geriye gidiyordu. Arabanın önü sudan çıkmış balık gibi titriyor, dişliler resmen çığlık atıyordu. Kamyonetin arkası kavşağa yaklaşmıştı.

Bob frenden ayağını çekti. Arabanın arkası, iki şeritli yolun dışına doğru kayarken Josh, oturduğu koltuğa çarptı. Kamyonet, yabani kızılcıklar, su kamışları ve alıç ağaçlarıyla

dolu karmakarışık bir bitki yumağının arasına girdi. Yoldan çıkarken yaprak bulutlarıyla enkazları havaya kaldırdı. Tahta fırçasının arkasında canlanan ölü bir şeyin ayak sürüme seslerini kimse duymadı.

Yaprakların arasından çıkıp hantal hantal yürüyen ölü yaratığın arabayı hafif hafif tırmaladığını ve ölü parmaklarını kamyonetin arka tamponuna geçirdiğini fark ettiklerinde iş işten geçmişti.

* * *

Arkadaki karavanın içinde Megan'la Scott, basamağa tutunan zombiden bihaberdi. İkisi de kamyonetin hızlı sarsılmalarıyla yere düşüyor, deli gibi kıkırdıyordu. Dodge Ram marka araç, yol kenarına çarpıp yokuş yukarı çıkan toprak yolu havaya uçururken onlar da şeftali kasalarından yaptıkları, derme çatma oturaklarına çıktılar. İkisi de hâlâ çılgınca gülüyordu.

Tıklım tıklım dolu karavanın içindeki hava, Scott'un on dakika önce yaktığı koca bir kâse kenevir otunun dumanıyla bembeyaz olmuştu. Zulasını saklıyor, azar azar tüketiyordu. Stoğunun er ya da geç biteceği o günün gelmesinden korkuyordu. Bu yüzden de kumlu kilde ot yetiştirmeyi öğrenmek zorunda kalacaktı.

Scott, "Yere düşünce osurdun," diyerek Megan'a güldü. Gözleri çoktan rüya moduna geçmiş, arkasında mırıldanan büyük bir vızıltıyla şişmişti.

"Tabii ki de yapmadım," diye karşılık verdi Megan. Kıkırdamasını kontrol edemiyordu. Kasanın üstünden dengede durmaya çalışıyordu. "Şu boktan ayakkabım, yere sürttü de ondan."

"Atma, dostum. Ne biçim osurdun ama."

"Osurmadım."

"Osurdun. Hem de nasıl osurdun- Hızla bir kez osurdun. Tam bir kız osuruğuydu."

Megan katıla katıla gülüyordu. "Kız osuruğu da neymiş?"

Scott kahkahayı bastı. "Şey- sanki- kısa, sevimli bir korna gibi. Ufak bir tren motoru sanki. Düt-düüt. O küçük osuruk..."

İkisi de gülmekten kasılarak eğildi. Bu sırada süt gibi beyaz gözlü, boz bir yüz, karavanın arkasındaki pencerenin karanlığında küçük bir ay gibi belirdi. Orta yaşlı, hafif kel bir erkekti bu. Mavi renkli, derin damarları ve karmakarışık ak saçları vardı.

Ne Megan, ne de Scott gördü onu başta. Rüzgârla uçuşan ince telli, kirli saçlarını ya da kararmış dişlerini açığa çıkararak çekilen yağlı dudaklarını görmediler. Hafif yaylı kapıyı iten, çürüyen, cansız parmakların beceriksizliğini de görmediler.

"HA SİKTİR!" Scott, içeri giren istilacıyı gördüğünde püskürürcesine attığı kahkahalarına bir ara verip bu kelimeleri ağzından kaçırdı. "HA SİKTİR!!!"

Kahkalardan kasılarak iki büklüm olmuştu Megan. Scott dönüp yüz üstü yere düştü. Ardından daracık yerde elleri üstünde delirmiş gibi emekleyerek bahçe aletlerine doğru gitti. Artık gülmüyordu. Zombinin yarısı çoktan karavanın içine girmişti. Onun tuhaf hırıltıları ve çürüyen dokularının iğrenç kokusu doldurdu havayı. Sonunda Megan da bu saldırganı gördü. Öksürüp hırıldayarak solumaya başladı. Kahkahası yavaş yavaş değişti.

Scott dirgene uzandı. Kamyonet birden başka bir yöne döndü. Artık tamamen karavanın içindeydi zombi. Sarhoş gibi iki yana sallanıp sonunda duvara çarptı. Üst üste yığılmış kasalar devrildi. Scott, dirgeni kaldırıp harekete geçti.

Megan, poposunun üstünde kayarak geri geri gitti. En uzak köşeye kaçtı. Gözlerindeki korku, tiz sesli, hıçkırıkla karışık kıkırdamasıyla çelişiyordu. Durmayan bir motor gibi o karışık, dengesiz kahkahasına devam ediyordu. Scott, sallanan dizleri üstünde doğrulup önündeki hareketli cesede doğru dirgenle elinden geldiğince şiddetli bir şekilde saldırdı.

Savrulan dirgenin paslı dişleri, yaratığın yüzünün kenarına çarptı.

Sivri uçlardan biri, zombinin sol gözüne girdi. Öteki uçlar da çenesine ve boynuna çarptı. Karavanın her yanına siyah

kanlar boşaldı. Scott, savaş narası atarak aleti yaratıktan çekip çıkardı. Zombi, geriye, rüzgârla savrulup yamulan kapıya doğru sendeledi. İkinci darbe, nedense Megan'ın sarsıla sarsıla, deli gibi, kocaman bir kahkaha atmasını sağladı.

Dirgenin dişleri, yaratığın kafatasına girdi.

Bu Megan için ölesiye komikti. Komik, ölü adam, sanki vücuduna elektrik verilmiş gibi kafasındaki büyük çatalla sarsılıyordu. Kollarını hafifçe havaya kalktı. Açık ağzının içinde kocaman, kararmış dişleri olan, beyaz suratlı, aptal bir sirk palyaçosu gibi bir an arkasına doğru sendeledi yaratık. Sonra da rüzgârın kuvvetiyle, savrulup duran karavan kapısından dışarı çıktı.

Scott'un elindeki dirgen kayıp gitti. Zombi yuvarlanarak kamyonetten düştü. Scott da bir yığın kıyafetin arasına devrilip poposunun üstüne oturdu.

Hem Megan, hem de Scott, kafasındaki dirgenle yola düşen zombinin tuhaflığına katılarak gülmeye başladı. İkisi de elleri üstünde ilerleyerek arka kapının önünde dizleri üstüne çöküp dışarıya, gittikçe arkalarında kalan insan kalıntılarına baktılar. Dirgen tıpkı yol üstündeki tabelalar gibi hâlâ yaratığın kafasında dikili duruyordu.

Scott, karavanın kapısını çekerek kapattı. İkisi birden yine sarhoş gibi gülme krizine girdiler. Çılgınca öksürerek iki büklüm oluyorlardı.

Megan'ın gözleri yaşlanmıştı. Hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. Karavanın önüne doğru döndü. Arabanın penceresinden Lilly'yle Josh'un kafalarının arkasını görebiliyordu. Sadece birkaç santimetre arkalarında gerçekleşen olaydan habersiz bir şeylerle uğraşıyorlardı. Uzakta bir yeri, yandaki tepenin zirvesindeki bir noktayı işaret ediyor gibiydiler.

Arka karavandaki bu gürültüyü kimsenin duymamasına inanamıyordu Megan. O kadar gürültüyle mi ilerliyorlardı yolda? Yoksa kıkırdama sesleri bu kavganın seslerini bastırmış mıydı? Megan tam cama vurmak üzereydi ki öndekilerin neyi işaret ettikleri gördü.

Bob, yoldan sapmış, ıssız olup olmadığını belli olmayan bir binaya giden dik ve tozlu yola giriyordu.

5. Kısım

Terk edilmiş benzin istasyonu, etraftaki meyve bahçelerine bakan tepenin zirvesinde duruyordu. Üç tarafı, otlarla kaplanmış tahta bir çitle çevriliydi. Çöp bidonları etrafa dağılmıştı. Bir dizel, üç de benzin pompası olan çifte benzinliğin üstünde elle boyanmış bir tabela vardı. Üstünde *Fortnoy'un Benzin İstasyonu ve Olta Dükkânı* yazıyordu. Tek katlı binada düzenli bir ofis, market ve tek kaldıraçlı küçük bir tamirhane vardı.

Bob, geldiklerini kabak gibi ortaya çıkarmamak için arabanın ışıklarını söndürerek girmişti çatlak çimentolu araziye. Artık gece de iyice çökmüş, karanlık her yanı sarmıştı. Kamyonetin tekerlekleri, kırık camların üstünde çatır çutur sesler çıkarıyordu. Megan'la Scott karavanın arkasından dışarı bakıyor, terk edilmiş arazinin gölgeleri arabanın içine düşüyordu. Bu sırada Bob da oradan gelip geçen yaygaracı tipler görmesin diye kamyoneti garajın arkasına doğru çekiyordu.

Kamyoneti, hurdası çıkmış bir arabayla üst üste dizilmiş bir yığın lastiğin arasına park etti. Az sonra motor durdu.

Megan, yolcu kapısının gıcırtılarını duydu. Josh Lee Hamilton pat diye dışarı adım atıp karavanın arkasına dolandı.

Josh, karavanın kapısını açıp Megan'la Scott'un kapının yanında bir çift baykuş gibi çömeldiğini gördü. Ardından yumuşak ve sakin bir sesle "Hepiniz bir saniye olduğunuz yerde kalın," dedi. Josh, duvardaki kan lekelerini fark etmemişti. 38 kalibre silahının şarjörünü kontrol etti. Mavi çelik kaplama tabanca karanlıkta parlıyordu. "Etrafta ısırganlar var mı diye bakacağım".

"Kabalaşmak istemiyorum ama *ne haltlar dönüyor*?" diye sordu Megan. Kıkırdaması geçmiş, yerini büyük bir adrenalin patlamasına bırakmıştı. "Burada neler olduğunu görmediniz mi? Olanları duymadınız mı?"

Josh ona baktı. "İki tane esrarkeşin deli gibi parti yaptığını duydum bir tek. Genelevde karnaval yapılmış gibi kokuyor burası."

Megan yaşadıklarını anlattı ona.

Josh dönüp Scott'a baktı. "Gerekeni yaptığına şaşırdım... Demek kafan çalıştı ha?" Josh'un yüzü gevşedi. İç geçirip çocuğa gülümsedi. "Tebrikler ufaklık."

Scott, sarhoş gibi gülümsedi ona. "İlk leşimdi patron."

"Son olmayacaktır," deyip şarjörü silaha şak diye taktı.

"Bir şey daha sorabilir miyim?" dedi Megan. "Ne işimiz var burada? Yeterince benzinimiz var sanıyordum."

"Gece gece yolumuza devam etmek çok tehlikeli. En iyisi sabaha kadar beklemek. Benden 'temiz' işaretini alana dek hiçbir yere kımıldamayın."

Josh yürüyüp gitti.

Megan kapıyı kapattı. Karanlıkta Scott'un gözlerinin üstünde olduğunu hissetti. Dönüp ona baktı. Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. Megan sırıttı. "Kabul etmeliyim, bahçe aletlerini çok becerikli kullanıyorsun dostum. O dirgeni kullanırken nasıl da haşindin."

Scott da ona bakıp sırıttı. Karanlığa rağmen sanki Megan'ı ilk kez görüyormuş gibiydi. Gözlerinde bir şeyler değişti. Diliyle dudaklarını ıslattı. Gözlerinin önündeki bir tutam kirli, sarı saçı yana çekti. "O daha hiçbir şeydi."

"Evet, tabii." Megan, Scott Moon'un Kurt Cobain'e ne kadar çok benzediğine şaştı. Bu benzerliği büyülü bir şekilde etrafa yayılıyordu. Karanlıkta yüzü parlıyor, kokusu ortalığa saçılıp Megan'ın beyninde dönüp duruyordu. Silhat bitkisi, duman, yeşil çay ve sakız kokuyordu Scott.

Scott'a sarılıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. Scott da onun saçını çekip ağzını kızın ağzının içine soktu. Çok geçmeden dilleri birbirine dolandı. Bedenleri birbirini sürtünüyordu.

"Becer beni," diye fısıldadı Megan.

"Burada mı?" dedi Scott. "Şimdi mi?"

"Yok," diye cevapladı. Nefesi kesilmişti. Etrafa bakarken kalbi küt küt atıyordu. "Josh içeriyi temizleyene kadar bekleyelim. Sonra gider, bir yer buluruz."

Scott "Tamam," dedi. Elini uzatarak üstünde Grateful Dead grubunun resmi olan, yırtık tişörtü üzerinden kızı okşadı. Megan dilini çocuğun ağzına soktu. Scott'a tam şu anda ihtiyacı vardı. Rahatlaması gerekiyordu.

Geri çekildi Megan. Aynı türden olmasa birbirini öldürecek yabani hayvanlar gibi birbirlerine baktılar karanlıkta. Zar zor nefes alıyorlardı.

* * *

Josh, "her yer temiz" dedikten yalnızca birkaç saniye sonra Megan'la Scott arzularını giderecek bir yer buldular.

Bu iki esrarkeş, ilişkilerini gizli yaşamak için dikkatsiz bir çaba harcasa da kimseyi kandırmıyordu. Megan çok yorulmuş gibi davranıyor, Scott da dükkânın arkasındaki depoda ona yatacak bir yer ayarlamayı önerdi. Yaklaşık 18 metre kare deponun yerleri küflü döşemelerle kaplanmıştı. Su tesisatı ise apaçık ortadaydı. Bu daracık depo, fare kapanı için konulmuş peynirlerin ve ölü balıkların kokusuyla doluydu. Josh, onlara dikkatli olmalarını söyleyip gözlerini devirerek yanlarından ayrıldı. İğrenmiş ve belki de, belki ama, biraz kıskanmıştı.

Josh daha ofise dönmeden GÜM, PAT sesleri duyulmaya başladı. Hayvanlar gibi sevişmeye başlamışlardı bile. Lilly'yle Bob içi erzakla dolu bir sırt çantasını boşaltıyorlardı. İri yarı adam, yanlarına geldiğinde "Bu ses de ne?" diye sordu Lilly.

Josh başını iki yana salladı. Öbür odada mercimeği fırına veren iki bedenin çıkardığı boğuk gürültü, benzin istasyonunun dar odalarında yankılanıyordu. Arada bir, ya bir inilti ya da bir nefes, sevişirken çıkardıkları düzenli seslerin üzerinde yükseliyordu. Josh bıkkınlıkla "Genç âşıklar," diye cevapladı.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Öndeki karanlık ofiste titriyordu Lilly. Bob Stookey, bu şehvetli sesleri duymuyormuş gibi davranıyor, kasanın içindeki battaniyeleri ve suları gergin gergin çıkarıyordu. Her an müdahale edebilecekmiş gibi kendisine hâkim olmaya çalıştı. "Heyecanla beklediğimiz şey bu muydu yani?"

Fortnoy'un yerinde elektrik yoktu. Benzin depoları boştu. Ayrıca binadaki hava da tıpkı bir buzhane kadar soğuktu. Marketteki her şey silinip süpürülmüş gibi görünüyordu. O pis buzdolabında bile ne bir solucan, ne de ufak bir balık kalmıştı. Öndeki ofiste tozlu bir dergi rafı dikkati çekiyordu. İçinde azıcık bayat şekerlemeler, cips paketleri, tuvalet kâğıdı ruloları ve devrilmiş birkaç şişme koltuk bulunan tek bir otomat vardı. Bir rafta da antifrizle araba deodorantı duruyordu. Defolu, tahta tezgâhın üstünde Smithsonian müze-

sindeki tarihi eserleri andıran bir kasa duruyordu. Kasanın çekmecesi açık ve boştu.

"Belki de parayı pulu unutmuşlardır." Josh, ceketinin cebinde yarısı içilmiş olarak duran son sigarasını kontrol etti. Sigarayla dolu bir raf bulabilmek için ofise şöyle bir göz gezdirdi. Yağmalanmışa benziyordu burası. "Fortnoy'lar buradan aceleyle çıkmış gibi görünüyor."

Lilly, yaralı gözüne dokundu. "Evet. Bizden önce çapulcular gelmiş sanırım."

"Daha iyi misin?" diye sordu Josh.

"Yaşıyorum."

Bob, erzaklarla dolu kasadan başını kaldırıp ona baktı. "Gel, otur bakalım, Lilly." Şişme koltuklardan birini pencerenin önüne koydu. Hasat dolunayının ışıkları parlayarak içeri giriyor, gümüş renkli, tozlu gölgeler içinde çizgi çizgi aydınlatıyordu yeri. Bob, steril bir bezle ellerini temizledi. "Şu bandajlara bir bakalım hadi."

Lilly koltuğa oturup Bob da ilk yardım çantasını açarken onları izledi Josh.

Bob, Lilly'nin yaralı gözünün etrafındaki kabuklu berelere alkollü mendilini sürerken "Kıpırdama şimdi," diye yumuşakça uyardı onu. Kaşının altındaki deri şişmiş, iyice haşlanmış bir yumurta kadar büyümüştü. Lilly kendini geri çekiyor, bu da Josh'un canını sıkıyordu. Lilly'nin yanına gidip, ona sarılarak yumuşacık saçlarını okşamamak için kendini

zor tutuyordu. O küçük, narin ve bereli yüzünden sarkan açık kahverengi, dalgalı saçlar, resmen Josh'un canını acıtıyordu.

Lilly, "Ah!" diyerek kendini geri çekti. "Yavaş ol, Bob."

"İyice morarmış bir göz var burada. Onu temizlersek gidebilirsin."

"Nereye?"

"Evet, güzel bir soruydu bu." Kaburgalarının etrafındaki elastik bandajları dikkatle çözdü Bob. Yaralı yerlere parmak uçlarıyla hafifçe dokunarak muayene etti. Lilly yine kendini geri çekti. "Güreşmez ya da maraton koşularına katılmazsan kaburgaların kendi kendine iyileşir."

Bob, bandajı tekrar kızın karnına sardı. İki yana doğru açtığı, temiz bir bandajı da gözüne sardı. Lilly başını kaldırıp iri adama baktı.

"Ne düşünüyorsun Josh?"

Josh etrafa şöyle bir baktı. "Geceyi burada geçireceğiz. Herkes sırayla nöbet tutar."

Bob, sargı bezinden bir parça kopardı. "İyice buz gibi olur burası."

Josh iç geçirdi. "Garajda bir jeneratör gördüm. Battaniyelerimiz de var. Burası oldukça güvenli bir yer. Yüksekte olduğumuz için daha o yaratıklar toplanıp buraya gelemeden durumu fark ederiz."

Bob işini bitirip ilk yardım çantasını kapattı. Öteki odadan boğuk boğuk gelen sevişme sesleri giderek azaldı. Bir anlığına durmuşlardı. Öndeki tabelalar rüzgârla tıkırdıyordu. Bu kısa sessizlikte Josh, uzaktaki ölülerin ağızlarıyla yaptıkları müzikleri duydu. Ölü ses tellerinin kendini belli eden hafif titreyişleriydi bunlar. Ahenksiz bir biçimde inleyip salyalarını akıtıyor, çıkardıkları sesler bozuk bir borulu orgu andırıyordu. Bu sesler, Josh'un ensesindeki tüyleri dimdik etmişti.

Lilly, uzaktaki koroyu dinliyordu. "Giderek çoğalıyorlar, değil mi?"

Josh omzunu silkti. "Kim bilir?"

Bob, eski püskü, şişme montunun cebine elini attı. Oradan şişesini bulup çıkardı. Kapağını açıp şifa niyetine bir yudum aldı şişeden. "Kokumuzu aldıklarını mı düşünüyorsun?"

Josh, kirli ön cama doğru gidip karanlıkta dışarıya baktı. "Haftalardır Bingham'ların kampındaki hareketlilik onları girdikleri deliklerden çıkarıyor sanırım."

"O kamptan ne kadar uzaktayız sence?"

"Dümdüz hesaplasak ancak bir-iki kilometre uzaklarındayız." Josh ilerideki çamların tepelerinden öteye baktı. Ağaçların siyah işlemeler kadar kara görünen dalları bir o yana bir bu yana savruluyordu. Açık gökyüzü, ayaklanarak beliren, buz gibi soğuk yıldızlarla süslenmişti.

Yıldız oyalarının ötesinde çadır kentten gelen odun dumanları yükseliyordu.

"Bir şey düşünüyorum..." Josh dönüp arkadaşlarına baktı. "Burası beş yıldızlı bir otel değil. Ama biraz araştırırsak belki silahlar için mermi falan bulabiliriz... Bir süre buradan ayrılmasak iyi olur."

Bu fikir bir süre sessiz ofisin havasında asılı kaldı. Yavaş yavaş batıyordu.

* * *

Tamirhanenin soğuk, çimento zemininde uyuyup uzun, rahatsız bir gece geçirmişlerdi. Eski püskü battaniyelerle yetinmiş, sırayla nöbet tutmuşlardı. Ertesi sabah ne yapacaklarını belirlemek için bir toplantı yaptılar. Bob'un kamp ocağında pişirilen birkaç bardak kahveden sonra Josh yapabilecekleri en iyi şeyin bir süre burada saklanmak olduğuna onları ikna etti. Böylece Lilly iyileşebilir, eğer gerekirse de yakındaki çadır kentten erzak çalabilirlerdi.

Bob, olta dükkânındaki tezgâhın altında viski zulası bulmuştu. Megan'la Scott sırayla kafalarını güzelleştiriyor, arkadaki odada saatlerce *güzel vakit* geçiriyorlardı. İlk gün bu binayı daha güvenli bir hâle getirmek için sıkı çalıştılar. Josh, dumanlarıyla kendilerini zehirlemesin diye jeneratörü içeride çalıştırmaya karşı çıktı. Ayrıca istilacıların dikkatini çekmekten korktuğu için onu dışarıda çalıştırmak konusunda da endişeleri vardı. Depoda bir soba buldu. Çöp bidonlarından birinin arkasında da bir yığın kereste ortaya çıktı.

Fortnoy'un Benzin İstasyonu ve Olta Dükkânı'ndaki ikinci gecelerinde sobayı ağzına kadar doldurup yakarak tamirhanedeki havayı katlanılabilir bir sıcaklığa getirdiler. Megan'la Scott, arka odada battaniyelerin altında gürültüyle birbirlerini ısıtıyorlardı. Bob, soğuğu hissetmeyecek kadar sarhoş olsa da depodan gelen sevişme seslerinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Sonunda o kadar çakırkeyif oldu ki zar zor hareket ediyordu. Lilly, tıpkı bir çocuğu yatmaya hazırlar gibi onu yatağına kadar götürdü. Hatta ona ninni bile söyledi. Joni Mitchell'in "The Circle Game" adlı şarkısını söylerken eski bir battaniyeyi onun yaşlı ve etli boynuna iyice doladı. Bob'un ona bakması gerekirken Lilly kendini Bob Stookey'den sorumlu hissediyordu.

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca kapıları ve pencereleri sağlamlaştırdılar. Garajın arkasındaki çinko kaplı teknelerde de yıkanıyorlardı. Hayatları istemeden de olsa bir rutine binmişti. Bob, enkazı çıkmış bazı arabalardan parçalar sökerek kamyonetini kışa hazırladı. Josh, bir kilometre batıda kalan çadır kentin etrafında yaptıkları keşifleri denetliyordu. Josh'la Scott, kampçıların burnunun dibinden yakacak odun, temiz su, ıskartaya çıkmış birkaç çadır, konserve sebze kutuları, bir kutu fişek ve bir ispirto tüpü çalmayı başarmıştı. Josh, çadır kentteki medeni hallerin artık gerildiğini, kopmak üzere olduğunu fark etti. Gittikçe daha fazla kavga duyuyordu. Bazı

adamlar yumruk yumruğa geliyordu. Hâlâ içip duruyorlardı. Stres, yerleşimcileri oldukça kötü etkiliyordu.

Gecenin karanlığında Josh, Fortnoy'un Benzin İstasyonu ve Olta Dükkânı'nı iyice kontrolüne alıyordu. Mümkün olduğunca sessiz kalarak içeride oturuyorlardı. Çok gerekirse birkaç mum ya da fener yakıyor, şiddetlenen rüzgârın çıkardığı seslerle yerlerinden fırlıyorlardı. Lilly, en büyük tehdidin hangisi olduğunu düşünürken buluyordu kendini. Zombi sürüleri mi, tanıdıkları o insanlar mı, yoksa iyice kendini hissettirmeye başlayan kış mı daha tehlikeliydi? Geceler uzuyor, soğuk iyiden iyiye bastırıyordu. Pencerelere kırağı düşüyor, insanların eklemleri donuyordu. Kimse bu konuyla ilgili pek konuşmuyordu. Ama onları herhangi bir zombi saldırısından daha kolay ve daha çabuk mahvedebilecek sessiz bir tehditti soğuk.

Fortnoy sakinleri, gizliden gizliye bedenlerini saran korku ve sıkıntıyla baş edebilmek için kendilerine hobiler buldular. Josh, etraftaki tarlalardan topladığı tütün yapraklarını sararak sigara yapmaya başladı. Lilly, günlük tutuyordu. Bob, olta dükkânında üstünde hiçbir şey yazmayan bir sandık bulmuştu. İçi olta kancalarıyla dolu bir hazineydi bu. Yağmalanmış dükkânda, tezgâhın üstüne oturup olta kancalarını daha sonra kullanabilmek için zorla eğip bükerek saatler harcıyordu. Yakındaki nehrin sığ sularında biraz alabalık, levrek ya da Alaska kömür balığı tutmayı planlıyordu. Sabah akşam içtiği Jack Daniel's marka viskinin şişesini tezgâhın altına saklıyordu hep.

Ötekiler Bob'un sürekli içtiğinin farkındaydı. Ama kim suçlayabilirdi ki onu? Bu acımasız arafta sinirlerini içkiyle boğduğu için kim, ne diyebilirdi ona? Bob da içip durmasıyla övünmüyordu zaten. Aslında oldukça utanıyordu bu durumdan. Ama işte bu yüzden ilaca ihtiyacı vardı. Utançtan, yalnızlıktan, korkudan kurtulmak ve Kandehar'daki kanlı sığınakların korkunç kâbuslarını unutmak için içiyordu.

O hafta Cuma günü, gecenin ilerleyen saatlerinde –Bob o günün tarihini 9 Kasım olarak düşmüştü kâğıt takvimine– dükkânın arkasındaki tezgâhta buldu yine kendini. Kancaları eğerek zil zurna sarhoş oluyordu her zamanki gibi. Bu sırada depodan birkaç ayak sürüme sesi geldiğini duydu. O gece Megan'la Scott'un depoya doğru sıvıştığını görmemişti. Bir piponun içinde tüten, artık kenevirin o bilindik kokusunu da almamıştı. İnce duvarlardan boğuk boğuk duyulan kıkırdama sesleri de gelmemişti kulağına. Ama o gün bir şeyi dikkatinden kaçırdığını fark etti.

Kancalarla uğraşmayı bırakıp odanın arka köşesine doğru baktı. Bob'un el fenerinin titrek ışığında eski, büyük bir tüpün arkasındaki duvardaki oyuk gayet net bir biçimde görünüyordu. Tezgâhtan aşağı inip tüpe doğru yaklaştı. Onu bir kenara itip duvarın on beş santimetrelik eksik kısmı önünde çömeldi. Delik, suların aşındırmasıyla meydana gelmiş gibi görünüyordu. Belki de Georgia'nın nemli yazlarında duvarın kaplaması yamulmuştu. Bob omzunun üstüne geriye doğru bakıp orada yalnız olduğundan emin oldu. Ötekiler, tamirhanede mışıl mışıl uyuyordu.

Şiddetli sevişmenin iniltileriyle solumaları Bob'un dikkatini tekrar bu oyuk duvara çekti.

On beş santimetrelik oyuktan içeri, depoya baktı. Pilli bir el fenerinin loş ışığı, alçak tavana hareketli gölgeler düşürüyordu. Gölgeler, bu karanlıkta alçalıp yükseliyordu. Dudaklarını yaladı Bob. Deliğe iyice yaslandı. Şu sarhoş haliyle düşmek üzereydi ki tüpe tutundu. Scott Moon'un sarı ışığın altında inip kalkan, sivilceli poposunu görebiliyordu. Genç adamın altında bacaklarını iki yana açarak uzanan Megan'ın ayak parmakları zevkten kıvrılıyordu.

Bob Stookey kalbinin sıkıştığını hissetti. Nefesi canını acıtıyordu.

Onu en çok ipnotize eden birbirlerine gidip gelen bu iki aşığın çıplak bedenleri değildi. Havayı dolduran hayvansı hırıltılar ya da sesler de değildi. Bob Stookey'i kendinden geçiren lambanın ışığında gördüğü Megan Lafferty'nin bronz teniydi. Elma gibi kıvrımlı bedeni, başının altındaki battaniyeye yayılmıştı. Saçları bal gibi parlak ve canlıydı. Arkasındaki döşeme çatladığında bile gözlerini ondan ayıramadı Bob.

"A- Bob- Af edersin- Görmedim..."

Dükkânın karşısındaki kapının aralığından, gölgelerin arasından geliyordu bu ses. Ön taraftaki ofise giden koridordaydı. Bob, başını duvardaki delikten çekip bu arkasına doğru döndü. Az kalsın düşüyordu. Yine tüpe tutundu. "Ben bir şey yapmıyordum- Bu- Yani- Şey -"

"Tamam. –Ben sadece- İyi misin diye bakayım dedim." Lilly, uyku kıyafetlerini, yani kazağını, örgü atkısını ve eşofmanlarını giymiş, kapının eşiğinde duruyordu. Bandajlı yüzünü başka yöne çevirmiş, uzaklara bakıyordu. Gözleri, acıma ve iğrenme duygularının tuhaf bir karışımıyla doluydu. Gözlerinin etrafındaki çürükler biraz azalmıştı. Artık daha iyi bir vaziyette ortalıklarda dolaşıyordu. Kaburgaları da iyileşiyordu.

"Lilly, ben -" Bob sendeleyerek ona doğru yürüdü. Koca koca ellerini yalvarır gibi kaldırmıştı. Bu sırada gevşek bir döşeme tahtasına takılıp düştü. Sere serpe yere yayılıp bir nefes verdi. Bitişikteki odadan gelen şehvetli sesler hiç azalmadan devam ediyordu. Çıplak bedene atılan tokatlar ve oflamalar düzensiz bir tempoda ilerliyordu.

"İyi misin Bob?" diyerek ona doğru koştu Lilly. Yanına çömelip onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"İyiyim. İyiyim." Bob nazikçe itti onu. Sarhoş haliyle ayağa kalktı. Lilly'nin gözlerine bakamıyor, ellerini nereye koyacağını şaşırıyordu. Odayı gözden geçirerek konuşmaya başladı: "Dışarıda şüpheli sesler duyduğumu sandım."

"Şüpheli mi?" Lilly, yere baktı. Duvara baktı. Bob dışında her yere baktı. "A... Öyle mi?"

"Evet. Bir şey yokmuş ama."

"Hım... Güzel." Lilly yavaş yavaş geriye doğru gitti. "İyi misin diye bakayım demiştim sadece."

"İyiyim. İyiyim. Geç oluyor zaten. Birazdan içeri dönerim."

"Tamam, Bob. Gel."

Lilly dönüp aceleyle çıktı odadan. Bob Stookey, el fenerinin ışığında tek başına kalmıştı odada. Orada bir süre yere bakarak öylece kaldı. Sonra ağır ağır odanın öbür ucuna, tezgâha doğru gitti. Viski şişesini bulup kapağını açarak şişeyi dudaklarına götürdü.

Kalan içkinin hepsini hiç nefes almadan üç yudumda içerek bitirdi.

* * *

"İçkisi bitince ne yapacak, merak ediyorum."

Lilly, kayak montu ve örgü beresine iyice bürünmüş, çam sıraları arasında kıvrıla kıvrıla giden, dar bir patikada Josh'un peşinden gidiyordu. Josh, yaprakların arasına girdi. 12 kalibre tabancası, iri yarı kollarını arasında duruyordu. Kayalar ve devrilmiş kütüklerle dolu kuru bir nehir yatağına doğru ilerliyordu. Üstünde lime lime olmuş, kareli bir mont ve uzun bir bere vardı. Konuşurken nefesinin buğuları görünüyordu. "Biraz daha bulur... Koca Bob hakkında endişelenme... Su testisi, her zaman su bulabilir. Doğrusu, yiyeceklerimizin bitmesinden endişeleniyorum ben."

Nehir kıyısına yaklaşırlarken orman, bir kilise kadar sessizdi. Yılın ilk karı üstlerindeki iri dalların arasından düşüyor, rüzgârda savrularak yüzlerine çarpıyordu.

Yaklaşık iki haftadır Fortnoy'un yerinde kalıyorlardı. Şimdiye dek içme suyu stoklarının yarısından çoğunu, konserve yiyeceklerin de hepsini tüketmişlerdi. Bir kutu av tüfeği saçmasını zombi saldırısına karşı kendilerini korumak için kullanmak yerine onlarla bir geyik ya da tavşan vurmanın daha mantıklı olacağına karar vermişti Josh. Ayrıca son günlerde çadır kentteki kamp ateşleri, gürültü ve hareketlilik, yürüyen ölülerin çoğunu benzin istasyonundan uzaklaştırmıştı. Josh şimdi amcası Vernon'la Briar dağında avlandığı çocukluk günlerini hatırlamaya çalışıyordu. Böylece nasıl iz sürdükleri hafızasında canlanacak, eski yetenekleri yeniden ortaya çıkacaktı. Bir zamanlar Josh, avcılık konusunda keskin nişancıydı. Ama şimdi bu beş para etmez av tüfeği ve donmuş parmaklarla... Neler yapabileceğini kim bilirdi ki?

"Onun hakkında endişeleniyorum, Josh," dedi Lilly. "O çok iyi bir adam. Ama biraz sorunları var işte."

"Hepimizin yok mu zaten?" Josh, devrilmiş bir kütüğün üstüne dikkatle basıp tepeden aşağı gelen Lilly'ye omzunun üstünden baktı. Chad Bingham'la olanlardan sonra ilk kez güçlü görünüyordu. Yüzü güzelce iyileşmiş, çok az bir morluk kalmıştı. Gözünün etrafındaki şişlikler de inmişti. Artık ne topallıyor, ne de sağ yanına yükleniyordu. "Bob seni güzelce iyileştirmiş."

"Evet, çok daha iyiyim artık."

Josh, nehrin kıyısında durup onu bekledi. Lilly de onun yanına geldi. Nehir yatağının dibindeki kurumuş çamurda izler gördü. "Buradan bir geyik geçmiş gibi görünüyor. Nehri takip edersek bir ya da iki yaratıkla karşılaşırız sanıyorum."

"Azıcık dinlensek önce?"

Josh, "Tabii," diyerek bir kütüğün üstüne oturması için Lilly'ye işaret etti. Lilly de oturdu. Josh, tüfeğini kucağına koyup onun yanına oturdu. Bir iç geçirdi. Kolunu Lilly'ye dolamak için inanılmaz bir güç vardı içinde. *Sorunu* neydi onun? Tüm bu korkuların ortasında aptal bir ergen gibi çocuksu bir aşka mı tutulmuştu?

Başını eğdi. "Birbirinizle ilgilenmeniz hoşuma gidiyor. Sen ve koca Bob'un yani."

"Evet. Sen de hepimizle birden ilgileniyorsun."

Josh tekrar iç geçirdi. "Keşke annemle daha çok ilgilenebilseydim."

Lilly dönüp ona baktı. "Başına gelenlerden hiç bahsetmedin bana."

Derin bir nefes aldı Josh. "Anlattığım gibi birkaç yıldır iyice hastaydı… Birkaç kez onu kaybedeceğimi sandım… Ama o yeterince uzun yaşadı, şey için…" Durakladı. İçindeki keder çoğalarak artmıştı. Kederine bu kadar çabuk boğulmak Josh'u şaşırtmıştı. Lilly onun gözlerindeki acıyı gördü. "Sorun değil Josh. Anlatmak istemezsen…"

İri, esmer elini sallayarak ufak bir hareket yaptı. "Olanları anlatabilirim sana. O zamanlar hâlâ her sabah işe gitmeye çalışıyordum. Dönüşüm'ün ilk günlerinde olsak da yevmiyemi almaya uğraşıyordum. Sadece birkaç ısırgan görülmüştü o zaman. Ne yaptığımı söylemiş miydim sana? İşimi yani?"

"Aşçı olduğunu söylemiştin."

Josh başını salladı. "Övünmek gibi olmasın ama çok ciddi bir aşçıydım." Lilly'ye baktı. Sesi yumuşuyordu. "Sana adam gibi bir akşam yemeği hazırlamak istedim hep." Gözleri nemlendi. "İşin temelini annem öğretmişti bana. Gerisini de onun ruhu. Ekmek tatlısı yapmayı öğretmişti. Görsen gözlerin yaşarır, miden de bayram ederdi."

Lilly ona gülümsedi. Sonra bu gülümsemesi birden kayboldu. "Annene n'oldu Josh?"

Uzun bir süre yerdeki donmuş yapraklara düşen kar zerreciklerine baktı Josh. Hikâyeyi anlatmak için güç topluyordu. "Muhammed Ali'den farkı yoktu annemin… O da savaşçıydı. Yıllarca tam bir şampiyon gibi savaştı o hastalıkla. Peki ya sevimlilik? Öyle sevimliydi ki… Ahlaksızlar, serseriler – kim olursa olsun, herkesi içeri buyur ederdi. Üstü başı dökülen tipler olsun, pişkin dilenciler ya da evsizler olsun. Onun için hiç fark etmezdi. Herkesi eve alır, "güzel yavrum" diyerek onlara mısır ekmeği ve çay verirdi. Sonunda hepsi ya evden bir şey çalar ya da öndeki salonda onunla tartışırdı."

"Tıpkı bir azize gibiymiş, Josh."

Josh yeniden omuz silkti. "Dürüst olacağım sana karşı. Kız kardeşlerimle ben, çok da iyi şartlarda yaşamıyorduk. Kaç kez taşınmış, kaç kez okul değiştirmiştik. Ne zaman eve gelsek, hep yabancılarla dolu oluyordu evimiz. Ama o yaşlı kadını seviyordum."

"Sebebini anlayabiliyorum."

Güçlükle yutkundu Josh. Asıl hikâye geliyordu. Bugüne dek Josh'un rüyalarını kâbusa çeviren en kötü kısım geliyordu. Yaprakların üstündeki karlara baktı. "Ne olduysa bir Pazar günü oldu. Annemin tuhaf bir şeyi olduğunu biliyordum. Sağlıklı düşünemiyordu. Bir doktor Alzheimer başlangıcı olduğunu söyledi. O sırada ölüler bir sürü iş yapıyordu. Ama yine de onların yaklaştığını haber veren uyarıcı alarmlar, duyurular, öyle bok püsür falan oluyordu. Sokağımız kapatılmıştı o gün. Annem pencerenin önünde oturmuş, silahlı milis birimlerinin çektiği şeridin etrafında dolaşan yaratıklara bakıyordu. Hiç şüphelenmedim bu durumdan. Başına bir şey gelmez diye düşündüm."

Durakladı. Lilly de hiçbir şey söylemedi. İkisi de biliyordu ki Josh bunu ya biriyle paylaşacaktı, ya da içi içini yemeye devam edecekti. "O gün daha sonraki saatlerde onu aradım. Ama hatlar gitmişti sanırım. Şimdiye kadar bir haber gelmediğine göre kötü bir şey yoktur diye düşündüm. O gün beş buçukta işten çıktım sanırım."

Boğazında biriken yumruyu yuttu. Lilly'nin bakışlarının üstünde olduğunu hissedebiliyordu.

"Sokağımızın ucundaki köşeyi dönüyordum. Yolu kapatan ekibe kimliğimi gösterdiğimde sokağın aşağısında bir şeyler olduğunu gördüm. Bu milis ekibindeki adamlar gelip gidiyordu. Hepsi de tam bizim apartmanın önünde. Koşup oraya vardım. Oradan defolup gitmemi söyleyerek bağırdılar. Ben de onlara 'Ağır olun bakalım. Burada yaşıyorum ben' dedim. Geçmeme izin verdiler. Apartmanımızın ön kapısının ağzına kadar açık olduğunu gördüm. Polisler girip çıkıyordu. Bazıları şey taşıyordu…"

Kelimeler Josh'un boğazında düğümlendi. Nefes alıp kendini toparladı. Gözlerindeki yaşları sildi. "Bazılarının elinde de *–ne derler ona-* numune kapları mı? İnsan organlarını falan taşırlar ya içinde. İşte o vardı. Basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktım. O polislerden birine çarpıp yere düşürdüm sanırım. İkinci kattaki evimizin kapısına vardım. Tehlikeli maddelerden koruyan kıyafetler giyen adamlar girişi tıkamıştı. Onları kenara itip içeri girdim. Gördüm ki…"

Kederin boğazında büyüyerek kendini boğduğunu hissediyordu Josh. Soluk almak için durakladı. Gözyaşları yüzünü yakarak çenesinden süzülüyordu.

"Josh, anlatmak zorunda de-"

"Yok, sorun değil. Anlatmalıyım… Orada gördüğüm şey… Ne olduğunu hemen anladım. Sonra da pencerelerin açık, masanın da kurulmuş olduğunu gördüm. Çeyizlerini ortaya çıkarmıştı annem. Etrafta ne kadar kan vardı, inanamazsın. Her yer kana boyanmıştı." Sesinin çatladığını his-

setti. Gözyaşı dalgalarına karşı yüzüyordu. "O yaratıklardan en az altı tanesi yerde uzanıyordu. Milis ekibi onları dışarı atmış olmalı. Annem... Ondan geriye pek bir şey kalmamıştı." Sesi kısıldı. Yutkundu. Göğsünü dağlayan acıyla irkildi. "Masanın üstünde... annemin parçaları duruyordu. Yanında da Çin yemekleri... Parmakları... parmaklarını gördüm... Hepsi de çiğnenmiş... sos kâsesinin yanında duruyordu... Bedeninden geriye kalanlar... bir sandalyenin üstüne düşmüştü... Başını bir yana düşmüş... boynu oyulmuştu -"

"Tamam... Josh, anlatmana gerek... Özür dilerim... Gerçekten çok özür dilerim."

Lilly'nin yüzünü yeni bir ışıkta görüyormuş gibi, etrafa saçılan, o karlı parlaklığın arasında belirivermiş gibi baktı ona Josh. Sanki bir rüyadaydı. Lilly'nin gözleri öylesine uzaktaydı.

* * *

Lilly Caul gözyaşları arasından bu iri yarı adamın gözlerine baktı. Kalbi sıkışıyordu. Ona sarılmak, bu hassas devi rahatlatmak istiyordu. O kocaman omuzlarını sıvazlayarak her şeyin düzeleceğini söylemek geliyordu içinden. Birine hiç bu kadar yakın hissetmemişti kendini. Ve bu durum canını yakıyordu artık. Onun arkadaşlığını hak etmiyordu. Onun sadakatine, onun koruyuculuğuna ve onun aşkına layık değildi. Ne söyleyebilirdi ki şimdi? Annen çok daha güzel bir

yerde mi diyecekti? Oldukça derin bu anı, böyle saçma klişelerle bozmak istemiyordu.

Lilly tam başka bir şey söylemeye başlamıştı ki Josh, gözlerini ondan ayırmadan, yorgun, bitkin, alçak bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. "O yaratıkları, mısır ekmeği ve fasulye vermek için içeri almıştı... Onları içeri almıştı... Uyuz köpekler gibiydi hepsi... Hep böyle yapardı çünkü annem. Tanrının tüm yaratıklarını severdi." Koca adam birdenbire kendini bıraktı. Gözyaşları çenesindeki kırlaşmış sakalları arasından süzülüp yardım kurumundan aldığı kareli montunun önüne düşerken omuzları da sarsılmaya başlamıştı. "Onlara 'güzel yavrum' demişti herhalde... Ta ki onlar onu yiyene dek."

Sonra bu iri adam başını eğip uyarıcı bir ses çıkardı. Yarısı hıçkırıklara boğulan sesinin yarısı da çılgın bir kahkaha gibiydi. Bu sırada da heykel gibi keskin hatlı, esmer yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

Lilly ona yaklaştı. Elini adamın omzuna koydu. Başta hiçbir şey söylemedi. Josh'un kucağındaki tüfeğe sımsıkı sarılı duran, o kocaman ellerine dokundu. Josh başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde duygusal olarak mahvolmuş bir maske vardı. Neredeyse fısıltı gibi bir sesle konuştu. "Kusura bakma. Ben çok..."

"Sorun değil, Josh. Tamam. Hep yanında olacağım. Seninleyim artık."

Başını kaldırdı Josh. Yüzünü silip kederli bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. "Öylesin sanırım."

Lilly onu öptü. Çabucak yapmıştı bunu. Ama dudaklarından öpmüştü. Arkadaşça bir öpücük değildi bu. Birkaç saniye sürmüştü.

Josh silahını yere düşürüp kollarını kıza doladı. Lilly'nin bu jestini karşılıksız bırakmadı. Yapılı adam dudaklarının kızın dudaklarından çekmezken Lilly'nin içinde karşıt duygular fink atıyordu. Rüzgârla savrulan karların üstünde süzülüyormuş gibi hissediyordu. Başını döndüren duyguların altındaki nedeni anlayamıyordu. Bu adama acımış mıydı? Yoksa yine kullanıyor muydu onu? Kahve, sigara ve meyve sulu sakız tadı vardı Josh'un ağzında. Soğuk karlar Lilly'nin kirpiklerine vuruyordu. Josh'un dudaklarının sıcaklığı, bu soğuğu kırıyordu. Lilly için o kadar çok şey yapmıştı ki. On kereden bile fazla hayat borçluydu ona. Lilly ağzını açıp göğsünü onun göğsüne bastırdı. Josh geri çekildi.

"N'oldu?" Lilly başını kaldırıp ona baktı. Kederle dolu, o iri, kahverengi gözlerini aradı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Sınırları mı aşmıştı?

"Yok bir şey, hayatım." Josh gülümseyerek eğildi ve onu yanağından öptü. Sıcak bir öpücüktü bu. Yumuşak, şefkat dolu ve dahasının geleceğini vaat eden bir öpücüktü. "Zamanlama işte," dedi. Av tüfeğini yerden aldı. "Burası güvenli değil... Ters bir şeyler olabilir."

Lilly, "ters bir şeyler" derken Josh'un ormanı mı, yoksa kendilerini mi kast ettiğini anlayamadı bir an. "Özür dilerim. Eğer şey..."

Josh, parmağını nazikçe kızın dudağına koydu. "Ben sadece bunun doğru bir şekilde olmasını istiyorum... zamanı geldiğinde."

Josh'un gülümsemesi, Lilly'nin şimdiye dek gördüğü en saf, en temiz ve en tatlı gülümsemeydi. Lilly de ona gülümsedi. Gözleri buğulanıyordu. Kim derdi ki bunca tehlikenin ortasında böylesine kibar bir adam çıkacak karşısına?

Lilly tam bir şey söyleyecekti ki tiz bir ses dikkatleri üstüne çekti.

* * *

Josh, toynakların hafif patırtısını duyup Lilly'yi hafifçe arkasına doğru itti. Av tüfeğinin, paslı, tek namlusunu kaldırdı. Patırtı sesleri iyice arttı. Josh tüfeğin horozunu çekti.

Başta hayal gördüğünü sandı. Bir sürü hayvan, arkalarındaki yaprakları ve çerçöpü havalara kaldırarak tepelerindeki setten aşağı iniyordu. Başta ne olduklarını anlamak epey güç olsa da, postlardan oluşan bir karartı görmüş olsalar da sonunda bunların yaprakların arasından geçerek direkt üstlerine doğru gelen hayvanlar olduğunu anlamıştı Josh. "Eğil!" diye bağırarak Lilly'yi çekip nehir yatağının kıyısındaki devrilmiş bir kütüğün arkasına götürdü.

"Ne oluyor?" Kurtların oyduğu kütüğün arkasına çökmüştü Lilly.

"Akşam yemeği!" Josh, tüfeğin gezini gözüne yaklaştırıp en öndeki geyiği hedef aldı. Bu küçük sürünün kulakları dikilip gözleri bilardo topları gibi kocaman kocaman açıldı. Ama bir şey, Josh'u ateş etmekten alıkoydu. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Tüm tüyleri diken diken olmuştu. Bir şeyleri fark etmek, beyninin içinde fırtınalar koparıyordu.

"Sorun ne, Josh?"

Geyikler, ince dalları çıtırdatıp taşları havaya kaldırıyordu. Josh, kaçışan bu sürünün önünden çekilirken geyik patırtıları da onun yanından geçip gitti.

Josh, tüfeği bu sürünün arkasından gelen karanlık gölgelere doğru savurup bağırdı: "Lilly, kaç!"

"Ne? - Hayır!" Lilly kütüğün arkasında ayağa kalkmış, nehrin karşısına doğru zıplayan geyikleri izliyordu. "Seni burada bırakmam!"

"Nehrin karşısına geç. Hemen arkanda olacağım!" Josh, çalılıkların arasında dolana dolana tepeden inen yaratıklara doğrulttu tüfeği.

Lilly hantal hantal kendilerine doğru yaklaşan zombi sürüsünü gördü. En az yirmi zombi, ağaçlara ve birbirlerine çarpa çarpa yürüyordu. "Ha siktir."

"KOŞ!"

Lilly, çakıllarla dolu kanalın karşısına geçip oradaki ormanın gölgelerine daldı.

Josh geri çekilip tüfeğin arpacığını üstüne doğru gelen sürünün önündekilere doğrulttu.

Silahı ateşlemeden önce, tam o anda birden bir şeyi fark etti Josh. Enteresan kıyafetler içindeki tuhaf biçimli bedenleri gördü. Yaratıkların yüzleri ve kıyafetleri yanmış, tanınmaz hâle gelmişti. Bütün bunlardan o büyük sirk çadırının eski sahiplerinin başına neler geldiğini anlamıştı Josh. Cole Kardeşler Aile Sirki'nin bahtsız üyeleriydi bunlar.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane
HASRET =)

6. Kısım

Josh bir el ateş etti.

Patlamanın şiddeti, göğü deldi. Güvercin sürüleri havalanarak en yakınlarındaki cücelerin alnını oydu. Yaklaşık altı metre ötedeki çürümüş, ufak ceset, geriye doğru sarsılıp kanlı, palyaço yüzleri takınan, kara dişleriyle hırıldayan üç cüceye çarptı. Zombiler, cüce hastalığına yakalanmış gibi ufacıklardı ve vücutlarının şekilleri bozulmuştu. Bu patlamayla iki yana savruldular.

Josh, üstüne doğru gelen bu gerçeküstü istilacılara son bir kez baktı.

Toprak kıyıda tökezleyerek aşağı inen cücelerin arkasından türlü türlü ölü, sirk çalışanları geliyordu. Kasları yırtılıp kanlı oyuklar hâlinde görünen, palabıyıklı, dev gibi güçlü bir adam, obez bir kadın kadavranın yanında hantal hantal yürüyordu. Bu kadın yarı çıplaktı. Vücudundaki yağlar, cinsel organının üstüne sarkıyordu. Beyazı çıkmış gözleri, bayat bir hamur gibi top top gömülmüştü yüzüne.

Sürünün arkasından türlü türlü akrobatlar, acayip yaratıklar ve ölü stant görevlileri şapşal şapşal geliyordu. Beyni iltihaplanmış moronlar, ufak ağızlarını açıp kapayarak sallana sallana yürüyorlardı. Yanlarında da üstlerindeki cafcaflı kıyafetleri paramparça olmuş, kangrenli trapezciler vardı. Uzuvları kesilmiş pek çok yaratık da düzensiz bir biçimde yürüyerek bu trapezcileri takip ediyordu. Gelişigüzel ilerliyordu bu sürü. Tıpkı bir pirana sürüsü gibi vahşi ve açtılar.

Josh, geri çekilip tek bir sıçrayışta kuru nehir yatağının karşısına geçti.

Karşı kıyıda hızla ilerleyip omzundaki tüfeğiyle yandaki ormana daldı. Tüfeğe yeni bir fişek sürecek vakti yoktu. İleride, ormanın derinliklerine doğru koşan Lilly'yi görebiliyordu. Birkaç saniyede ona yetişip yönlerini doğuya doğru çevirdi.

Cole Kardeşler Aile Sirki'nden arta kalanlar, sallana sallana daha dereyi geçememişti ki ikisi birden gölgeler arasında kayboldu.

* * *

Josh'la Lilly benzin istasyonuna geri dönerken küçük bir geyik sürüsüyle karşılaştılar. Josh'un şansı yaver gitti ve tek bir kurşunla ufak geyiklerden birini vurabildi. Gürleme sesi, yankılanarak tüm göğe yayıldı. Yürüyen ölülerin dikkatini üzerlerine çekemeyecek kadar Fortnoy'un yerinden uzakta

ama av ganimetini eve taşıyacak kadar da yakındaydılar. Ak kuyruklu geyik, titreyip soluk alarak yere yığıldı.

Josh kemerini hayvanın arka ayaklarına bağlayıp hâlâ sıcak olan bu cesedi yaklaşık yarım kilometre ilerideki Fortnoy'un yerine doğru sürüklerken Lilly de hayvandan gözlerini alamıyordu. Bu vebalı dünyada ölüm -ister insan olsun, ister hayvan- yeni anlamlar kazanmıştı.

O gece, benzin istasyonu sakinlerinin ruh halleri düzelmişti.

Josh, geyiği tamirhanenin arkasında, içinde yıkandıkları çinko kaplı teknelerde temizledi. Hayvanın kendilerine haftalarca yetecek kadarını kesip ayırdı. Artan eti, binanın arkasındaki dondurucu soğukta sakladı. Hayvanın organlarından, kaburgalarından ve işkembesinden mükemmel bir ziyafet hazırladı. Fortnoy'un ofis masasının çekmecesinde yabani, yeşil sarımsakların ve ısırgan otu saplarının yanında bulduğu, hazır tavuk çorbasında hafifçe pişirdi eti. Geyik kavurmanın yanında konserve şeftali kompostosu da içtiler. Karınlarını iyice doyurdular.

Akşamın büyük çoğunluğunda ısırganlardan ses seda çıkmadı. Sirk çalışanlarından da başka ölülerden de hiçbir iz yoktu. Josh, akşam yemeğinde Bob'un gözlerini Megan'dan ayıramadığını fark etti. Orta yaşlı adam, bu kıza iyice tutulmuşa benziyordu. Nedenini bilmese de bu durum Josh'u kaygılandırmıştı. Günlerdir Bob, Scott'a karşı oldukça soğuk ve kabaydı. Genç çocuk, sürekli kafası dumanlı olduğundan bu

durumun farkında bile değildi. Ama Josh, sınanmış, gerilmiş ve değişmiş bu küçük kafiledeki kimyasal bağların patlamaya hazır bir bomba gibi beklediğini hissediyordu.

Sonra hep birlikte sobanın etrafında oturup Josh'un sardığı sigaraları içerek Bob'un zulaladığı viskisinden birkaç yudum aldılar. Çadır kentten ayrıldıklarından bu yana, belki de bu veba ortaya çıktığından beri, ilk kez kendilerini normal hissediyorlardı. Kaçmaktan bahsettiler. Issız adalardan, panzehirlerden, aşılardan bahsederken mutluluğu ve sakinliği yeniden bulmuşlardı. Bu veba ortaya çıkmadan önce hep yaptıkları şeyleri anımsadılar. Manavlardan alışveriş yaptıklarını, parklarda oynayıp akşam yemeği için dışarı çıktıklarını hatırladılar. Televizyon programları izlediklerini, Pazar sabahları gazete okuduklarını, canlı müzik dinlemek için barlara gittiklerini düşündüler. Starbucks'ta oturur, Apple mağazalarından alışveriş yaparlardı eskiden. Wi-Fi kullanır, posta servisi denen o modası geçmiş şeyden postalar alırlardı.

Hepsinin de ufak tefek zevkleri vardı. Scott, kaliteli otların tükenmesinden yakınıyor, Megan en sevdiği barda takıldığı günleri özlüyordu. Union City'deki Nightlies bara gider, bedava yediği karides şişlerin, salatalı içeceklerin tadını çıkarırdı. Bob ise tıpkı bir annenin kayıp evladını düşlediği gibi düşlüyordu on yıllık viskileri. Lilly de mükemmel bir atkı, kazak ya da bluz bulmak için ikinci el dükkânlarıyla yardım mağazalarının altını üstüne getirdiği o günleri özlüyor, suçlulukla karışık bir haz duyduğu zamanları anımsıyor-

du. Örgü bir kazak bulmak, hayatta kalma meselesi değildi o zamanlar. Josh da Atlanta'nın Little Five Points bölgesindeki onlarca gurme marketini özlemle anıyordu. Kimchi denen Kore yemeğinden tutun, nadir bulunan mantar yağını bile bulabiliyordu orada.

Rüzgârın hırçın sesinden ya da –sobanın tıkırtıları ve çıtırtılarının yanı sıra- onların birbirine karışan kahkahalarından olsa gerek çadır kentten çıkıp ağaçların üstünde yükselen rahatsız edici sesler, o gece saatlerce fark edilmedi.

Küçük yemek ziyafetinden sonra, herkes tamirhanedeki yataklarına doğru gitmişti. Bu arada Josh, cam kapılara vuran rüzgâr sesinde tuhaf yankılar duyduğunu sandı. Ama bunun çok üstünde durmadı. Ya ben hayal ediyorumdur ya da rüzgârın sesidir, deyip geçti.

Ön taraftaki ofiste oturup ilk nöbetçi olmayı kendisi istedi Josh. Böylelikle bu seslerin önemsiz şeyler olduğundan emin olabilecekti. Ama sıra dışı bir şey görüp duyana dek saatler geçti.

Ofisin ön cephesinde geniş, pis camlı bir pencere vardı. Pencerenin büyük bir bölümü, raflarla, harita yığınlarıyla, seyahat rehberleriyle ve çam kokulu, ufak oda spreyleriyle kapanmıştı. Bu tozlu eşyalar, ilerideki çam denizinin üstünde yükselen bir belanın bütün izlerini görmelerini engelliyordu.

Gece yarısından sonraki saatler gelip geçti. Sonunda Josh da sandalyesinde uyuyakaldı.

4.43'e kadar kapalı kalmıştı gözleri. Tam bu saatte tepeden yukarı çıkan motorların ilk sesleri duyulmaya başlamıştı ki Josh sıçrayarak uyandı.

* * *

Ofisin kapısından yere vura vura giren ağır botların sesine uyandı Lilly. Garaj duvarına karşı oturdu. Poposu donuyordu. Garajın öbür ucunda, ağ gibi dolanıp birbirine girmiş battaniyelerin arasında Bob'un da uyanık olduğunu fark etmedi.

Bob Stookey, yatağının içinde oturuyor, tamirhaneye göz gezdiriyordu. Motor sesleri, ofiste uyuyan Josh'u uyandırdıktan birkaç saniye sonra uyanmış olmalıydı Bob. "Neler oluyor?" diye mırıldandı. "Dışarıda motor yarışları yapılıyor sanki."

Josh fırtına gibi koşarak garajın içine girdi. "Herkes kalksın," diyerek garajın yağlı zeminine bakıyor, bir şeyler arıyordu.

"Sorun ne?" dedi Lilly. Uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Neler oluyor?"

Josh onun yanına geldi. Dizleri üstüne eğilip telaşlı ama yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Dışarıda bir şeyler dönüyor. Araçlar, hiç durmadan, hızla hareket ediyorlar… Ansızın yakalanmamızı istemiyorum."

Motorların kükreyişini duydu Lilly. Etrafa fırlayan çakıl taşlarının çınlamasını da duyabiliyordu. Sesler giderek artı-

yor, onlara yaklaşıyordu. Telaştan Lilly'nin ağzı kurudu. "Ne arıyorsun Josh?"

"Üstünü giy, hayatım. Çabuk." Josh odanın öbür ucuna baktı. "Bob- geri getirdiğimiz 38 kalibre kurşunlarla dolu kutuyu görüyor musun?"

Bob Stookey, uzun boxerının üstüne iş tulumlarını tuhaf bir şekilde çekip ayağa kalktı. Tavan penceresinden giren bir ay ışığı huzmesi, yüzünün keskin hatları üzerinden çizgi çizgi geçiyordu. "Tezgâhın üstüne koymuştum onu," dedi. "Neler karıştırıyorsun, kaptan?"

Josh aceleyle tezgâha doğru gidip cephaneyle dolu kutuyu aldı. Kareli montunun altına uzanıp kemerindeki 38 kalibre, kısa namlulu tabancayı çekti. Şarjörü, hafifçe vurarak açtı. Konuşurken bir yandan da şarjöre kurşun koyuyordu. "Lilly, sen gidip aşk kumrularını al, gel. Bob, sen de kendi av tüfeğini kap. Binanın önünde buluşalım."

"Ya kötü niyetli değillerse n'olacak Josh?" Lilly kazağını üstüne geçirip çamurlu botlarını giyiyordu.

"O zaman kaygılanmamıza gerek yok, demektir." Hızla dönüp kapıya doğru ilerledi Josh. "Kıpırdayın hadi. İkiniz de." Sallanarak odadan çıktı.

Lilly'nin kalbi ağzında atıyor, panikten vücudu karıncalanıyordu. Aceleyle garajdan çıkıp kapının eşiğinden geçti. Sonra da marketin dar koridorundan aşağı indi. Havada asılı duran tek bir fener, yolunu aydınlatıyordu.

Depoya vardıktan sonra hızla kapıyı yumruklayarak "Hey, millet! Uyanın!" dedi.

Soğuk, ahşap döşemelerin üstünde sürüklenen çıplak ayak sesleri duyuldu. Sonra da kapı hafifçe aralandı. Ot dumanlarından oluşan bir bulutun arasından Megan'ın uyku sersemi suratı göründü. "N'oluyor, dostum? Bok mu var?"

"Uyan hadi Megan. Başımız belada."

Kızın yüzü panikle gerildi. "Isırganlar mı?"

Lilly, gayet emin bir biçimde başını iki yana salladı. "Araba sürmeyi öğrenmedilerse, onların olduğunu sanmıyorum."

* * *

Lilly, dakikalar sonra Fortnoy'un binasının önünde bekleyen Bob'la Josh'un yanına gitti. Şafak sökmeden önce hava buz gibi soğuk ve açıktı. Bu sırada Megan'la Scott da ofis kapısının eşiğinde üstlerine battaniye doluyorlardı. "Aman Tanrım," dedi Lilly. Sesini ancak kendi duyabilmişti.

Yaklaşık bir kilometre ötede, etraftaki ağaçların tepesinde büyük bir duman yükseliyor, gökteki yıldızları gölgeliyordu. Dumanın arkasındaki ufuk çizgisi, kötü bir pembe renge bürünmüş, ağır ağır kızarıyordu. Çamların oluşturduğu kara okyanus da yanıyormuş gibi görünüyordu. Ama Lilly yanan şeyin orman olmadığını anladı.

"Ne yapmışlar böyle?"

"Hiç iyi değil bu," diye mırıldandı Bob. Donmuş elleri arasında tutuyordu tüfeği.

"Geri çekil," dedi Josh. Polislere özel, 38 kalibre silahın horozunu başparmağıyla geri çekti.

Motor sesleri iyice yaklaşıyordu. Belki de birkaç yüz metre ötedelerdi artık. Dolambaçlı, çiftlik yolundan yukarı geliyorlardı. Gecenin karanlığı ve araziyi çevreleyen ağaçlar yüzünden gürültünün kaynakları hâlâ görünmüyordu. Ama ön farlarından kıvılcım gibi ışıklar saçılıyordu etrafa. Tekerlekler kayıp çakıllı yolda sendeledi. Far ışıkları, önce göğe, sonra ağaçların tepesine, sonra da yine yola döndü.

Ön farlardan biri Fortnoy'un tabelasına denk geldi. Josh mırıldandı: "Ne halt ediyor bunlar?"

Görünen ilk arabaya gözlerini dikti Lilly. Son model bir aile arabasıydı bu. Yılan gibi kıvrılan çakıllı yoldan yukarı geliyor, sonra da yine patinaj yapıyordu. "Lanet olasıca!"

"Durmuyorlar! DURMUYORLAR!!!" Bob, iki farın ölümcül ışıklarından geri doğru kaçmaya başladı.

Araba kayarak araziye girdi. Fortnoy'ların arazisini çevreleyen, elli metrelik, ince kumlu yoldaki sesler kontrolden çıkmış, birer kükremeye dönüşmüştü. Arabanın kıç tarafından büyük bir toz bulutu kalkıp şafak öncesindeki, çivit mavisi, buz gibi göğe yükseliyordu.

"DİKKAT ET!"

Josh harekete geçti. Lilly'yi kolundan tutup çekerek tehlikeden uzaklaştırdı. Bob, ofise doğru dönüp açık kapının önünde büyümüş gözleriyle, dip dibe duran iki aşığa son sesiyle bağırdı.

"ÇEKİLİN ORADAN!!!"

Megan, keş sevgilisini kapının önünden çekip benzinliklerin yanındaki çatlak çimentolu yere doğru götürdü. Araba yaklaştıkça bunun hurdası çıkmış, Cadillac DeVille marka bir araç olduğu anlaşıldı. Feryat ediyormuş gibi sesler çıkarıp sağa sola savrularak binaya doğru geliyordu. Bob, Megan'ın üstüne atıldı. Scott tuhaf bir çığlık attı.

Her tarafı dağılmış, başka bir araç da bas bas bağırarak arazide sendeliyordu. Üstündeki port bagajı kırılmış, spor amaçlı bir araçtı bu. Bob, Megan'ı kapıp tamirhane kapılarının ötesindeki yumuşak otlara doğru hafifçe itti. Scott, bir çöp bidonunun arkasına gizlenmişti. Josh'la Lilly de öndeki tabelanın yanında duran bir enkazın arkasına sinmişti.

Araba, en yakındaki benzin pompasını yıkıp geçmiş, ilerlemeye devam ediyordu. Aracın motoru ciyak ciyak bağırıyordu. Öbür araç kontrolden çıktı. Lilly yaklaşık on beş metre ötedeki enkazın arkasından şaşkınlıkla izliyordu olanları. Araba, binanın ön camına çarpıp içeri girdi.

Camların ve demirlerin korkunç takırtısı, Lilly'yi şaşkınlıkla yerinden zıplattı. Araba binanın önünden içeri girerken enkazlar ve kıvılcımlar etrafa saçıldı.

Araç ilerlemeye devam ediyor, arka tekerlekleri zeminde patinaj yapıyordu. Binaları yıkan büyük bir gülle gibi tüm gücüyle hasar veriyordu benzinliğe. Lilly eliyle ağzını kapadı. Fortnoy'un çatısının yarısı bu aracın üstüne çöktü. Sonunda da araç gelip marketin içinde durdu.

Araç, dizel pompasının yanına çarpıp dumanlar çıkararak ortalığı ateşe verdi. Alevler bir bulut halinde yükselip havadaki dumanları yaladı. Aracın pencerelerinden, içinde yanan bir şeyin titrek ve mat sarı ışıkları görünüyordu. Lilly, yakıt depoları boş olduğu için sessizce Tanrıya şükretti. Yoksa arkadaşları da kendisi de şimdiye dek çoktan havaya uçmuşlardı.

Araç, güneşliğin altında durmuştu. Uzak farları hâlâ parıl parıl parlıyor, tıpkı evham verici oyunların sahne ışıkları gibi aydınlatıyordu binayı.

Araziye aniden bir sessizlik çöktü. Ardından yine alevlerin çıtırtısıyla sıvıların cızırtısı duyulmaya başladı.

Josh, ihtiyatla enkazın arkasından çıktı. Elinde hâlâ 38 kalibre tabancasını tutuyordu. Lilly de onunla birlikte hareket etti. Tam *"Az önce neler oldu öyle?"* diyecekti ki spor arabanın ön farlarının binanın içine doğru yandığını fark etti. Böylece arabanın arkasına geniş bir ışık havuzu düşüyordu.

Aracın arka penceresi, büyük patlamalarla kırılan camların etkisiyle çatlamıştı. Bu pencerenin içinde bir şey hareket ediyordu. Yavaşça dönen birinin omuzlarını gördü Lilly.

Gövdesini tuhaf tuhaf döndürmüş, rengi atmış, soluk yüzünü ortaya çıkarmıştı.

Ve Lilly birden tüm olanları anladı.

* * *

Dakikalar sonra Fortnoy'un yerindeki yaratıklar, müthiş bir hızla ortaya çıkmaya başladı. Josh, telaşlı bir fısıltıyla ötekilere seslendi: "Binadan uzaklaşın!"

Arazinin öbür ucunda Bob, Megan ve Scott hâlâ çöp bidonunun arkasında, otların içinde çömeliyordu. Hafifçe doğrulup cevap vermeye başladılar.

"$$$$$$$$$$TTTTT!!" Josh, binayı işaret edip içeridekı tehlikeleri gösterdi. Onları harekete geçirecek kadar sesli bir fısıltıyla konuştu. "Acele edin! Buraya gelin çabuk!!"

Bob birden onu anladı. Megan'ın elinden tutup dizel pompasının titrek alevleri etrafından dolaşarak gizli gizli ilerledi. Scott da onları izledi.

Lilly Josh'un yanında duruyordu. "Ne yapacağız şimdi? Her şeyimiz içeride."

Benzin istasyonunun önü ve içinin de yarısı mahvolmuştu. Hâlâ etrafa kıvılcımlar saçılıyor, sular soğuk zemini doldurmaya devam ediyordu.

Spor arabanın ön farlarının ışığında bir o yana, bir bu yana savrulan arka kapılardan biri çatırdayarak sonuna dek açıldı.

Paçavralar içindeki çürümüş bir bacak, engelli gibi tuhaf bir biçimde arabadan dışarı çıktı.

Josh kısık sesle "Burası artık bitti, hayatım," dedi.

"YA-Nİ... neyse boş ver."

Bob'la ötekiler Josh'la Lilly'nin yanına geldi. Kısa bir süre şaşkınlık içinde orada öylece durup soluklandılar. Bob terli ellerinde hâlâ tutuyordu tüfeği. Megan epeyi kötü görünüyordu. Cevabını beklemeden "Ne bok oldu şimdi?" diye sordu.

"Kaçmaya çalışmış olmalı, insanlar," diye düşündü Josh. "Yolculardan biri ısırılmıştı herhalde. Onlar da arabanın içinde dönüştüler."

Enkaz yığınına dönmüş binanın içinde bir zombi, tıpkı yeni doğan çürümüş bir fetüs gibi arabadan iniyordu.

"Anahtarların yanında mı, Bob?"

Bob, Josh'a baktı. "Kamyonetteler."

"Kontakta mı?"

"Torpido gözünde."

Ötekilere doğru döndü Josh. "Hepinizin burada kalıp gözünüzün o ısırganda olmasını istiyorum. İçeride daha çok ısırgan olabilir. Ben gidip kamyoneti getireceğim."

Josh döndü. Ama Lilly onu kolundan tuttu. "Dur! Bekle!! Her şeyimizi, tüm erzaklarımızı orada öylece bırakacağımızı mı söylüyorsun?"

"Başka çaremiz yok."

Josh, dumanı tüten pompaların sol tarafına dolandı. Ötekiler de donup kalmış, hiç konuşmadan orada duruyorlardı. Yedi-sekiz metre ilerideki arabadan GÜM diye bir ses geldi. Yarı aralık duran kapılardan biri gıcırdayarak açıldı. Alev ışıkları her tarafa yayıldı. Lilly birden irkildi. Arabadan dışarı başka bir ölü daha çıkıyordu. Bu sırada Megan da nefesini tutmuştu.

Bob, titreyen elleriyle tüfeğin kıçına bir fişek yerleştirdi.

Öbürleri, gerileyip yola doğru ilerledi. Scott, deli gibi mırıldanıyordu: "Siktir lan, siktir... Has... Siktir... Sıçtık... Siktir... Siktir..."

Spor arabadan çıkan yaratık yanarak tanınmayacak hâle gelmişti. Yalpalaya yalpalaya onlara doğru yürüyor, iyice açtığı ağzından siyah salyalar akıtıyordu. Ensesi ve sol omzu, hâlâ ufak alevlerle çıtırdıyordu. Kafatasının etrafındaki dumanlar sanki bir hale gibi sarmıştı başını. Yüzünün yarısı yanmış, yetişkin bir erkekti bu. İnsan kokularına doğru sendeleye sendeleye gelirken zar zor ayakta duruyordu.

Bob, fişeği bir türlü yerine oturtamadı. Feci şekilde titriyordu.

Arazinin karşısında, bir sürü enkaz yığının arkasındaki stop lambalarının ışıklarını kimse görmedi. Kamyonetin harıl harıl çalışan motorunun gümbürtüsünü de duymadı kim-

se. Bu motor kükredikçe yere batan arka tekerleklerin feryadını da fark etmediler.

Yanan zombi, Megan'a yaklaşıyordu. Megan dönüp koşmaya çalıştı, ama ayakları, ufak çakıllara takıldı. Kaldırıma kapaklanmıştı. Bu sırada Scott bir çığlık atmıştı. Lilly Megan'ın yerden kalkmasına yardım ediyor, Bob da tüfekle cebelleşiyordu.

Isırganlarla aralarında yalnızca santimetreler kalmıştı ki metal yığını göründü.

Josh, kamyoneti zombinin üstüne doğru, geri geri sürdü. Kamyonetin arkası, bu yaratığa çarpıp yanan cesedi bir kıvılcım bulutu halinde havaya uçurdu. Yaratık iki parçaya ayrıldı. Üst kısmı bir yana fırlayıp giderken bacakları da diğer yana uçtu.

Kararmış, yanan organlardan biri Megan'ın sırtına çarpıp sıcak, yağlı safraları ve sıvılarıyla kızı yerinden sıçrattı. Çığlık attı Megan.

Kamyonet patinaj yaparak onların önünde durdu. Megan kendini kaybettiği için onu arabanın arkasına doğru çekerek hepsi birden arabaya doluştu. Josh gazı kökledi.

Kamyonet araziden hızla çıkıp dolambaçlı giriş yolundan aşağı indi.

Saldırıdan bu yana toplamda üç buçuk dakika geçmişti... Ama o zaman zarfında, yaşayan bu beş kişinin de kaderi, geri dönülemez bir şekilde değişmişti.

* * *

Tepeden inip kuzeye dönmeye, ormanın arasından dolanarak çadır kente doğru gitmeye karar verdiler. Büyük bir dikkatle ilerliyorlardı. Farları kapalı, gözleriyse dört açılmıştı. Arka karavanda Scott'la Megan, arabanın bölmesindeki pencereden içeri bakıyorlardı. Bob'la Lilly ise aracın içinde Josh'un yanına oturmuş, büyük bir dikkatle tüm araziyi gözleriyle tarıyorlardı. Kimse tek bir kelime bile etmiyordu. Hepsinin içinde bu saldırının çadır kente verdiği zararı öğrenecek olmanın korkusu vardı. Ama kimse bundan bahsetmiyordu. O geniş kamp alanındaki kaynaklar, hayatta kalmaları için çok önemliydi.

Bu zamana kadar şafak sökmüş, ağaçların arkasında soluk mavi olarak görünen ufuk çizgisi dere yataklarına, su kanallarına düşen gölgeleri alıp götürmeye başlamıştı. Havanın soğuğu iliklere işliyordu. Etrafta az önceki yangının kömür kokuları duyuluyordu. Kamyonet, çadır kente çıkan serin gölgeler arasında kıvrıla kıvrıla giderken Josh, iki eliyle de direksiyonu kavramıştı.

"DUR! JOSH! DUR!"

Josh, kampın güney ucunu gören bir tepenin doruk noktasında frenlere asıldı. Arabanın tekerlekleri sürtünerek durdu.

"Aman Tanrım."

"Aman Tanrım."

"Geri dönelim hadi." Lilly, yaprakların arasındaki bir boşluktan dışarı bakarak tırnaklarını yiyordu. İlerideki çadır kentten geriye neler kaldığını görebiliyordu. Havada ağır bir yanık et kokusu vardı. Hatta topluca mikrop kapmışlar gibi daha da kötü, iyice korkunç bir şey kokuyordu. "Burada yapacak bir şeyimiz kalmadı artık."

"Dur bir saniye."

"Josh -"

"Tanrı aşkına! Orada neler olmuş böyle?" Bob kendi kendine mırıldanıyordu bunları. Elli metre aşağıdaki çayırlığın üstünde bir sahne gibi açılan ağaçların arasındaki boşluktan izliyordu kenti. Sabahın erken saatlerinde, duman perdeleri arasından süzülen güneş ışıkları, yıkılmış bu kenti sessiz bir filmin kareleri gibi, hayal meyal gösteriyordu. "Godzilla saldırmış kente sanki."

"Biri kafayı mı yemiştir sence?" Lilly, dumanı tüten yıkıntılara bakmaya devam ediyordu.

"Sanmıyorum," dedi Josh.

"Peki, ısırganlar mı yapmıştır bunu?"

"Bilmiyorum. Belki de koca bir sürü halinde geldiler. Sonra da yangın çıktı."

Kamp arazisi arasında, aşağıdaki çayırlıkta yanan araçlar, dağınık bir vaziyette duruyordu. Bir sürü ufak çadır alev almış barut gibi göğe kara duman bulutları gönderiyordu. Arazinin ortasındaki sirk çadırı, metal direkler ve kılavuz teller-

den oluşan, içten yanan bir iskelete dönüşmüştü. Sertleşmiş zemin bile pek çok yerinden yanıyordu. Sanki birisi, sıvı alev parçalarını kaşıkla her yere dağıtmıştı. Dumanı tüten vücutlar yatıyordu yerde. Kısa bir süreliğine Hindenburg felaketini hatırladı Josh. Ölümün korkunç sancıları içinde kıvranan Hindenburg zeplininin alevler içindeki enkazını düşündü.

"Josh..."

İri adam dönüp Lilly'ye baktı. Lilly başını çevirmiş, kamyonetin iki tarafındaki ormanı gözleriyle tarıyordu. Sesi birkaç ton alçalmış, korkudan iyice sersemlemişti. "Josh... şey... buradan gitmeliyiz."

"N'oldu?"

"Yuh anasını..." Bob dönüp Lilly'nin gördüğü şeyi gördü. Arabanın içine gergin bir hava hâkim oldu. "Götür bizi buradan kaptan."

"Ne diyorsu-"

Sonra Josh da sorunun ne olduğunu gördü: ağaçların arasından bir sürü belirsiz suret çıkıyordu. Asker gibi hep birlikte uygun adımda yürüyorlardı sanki. Koca bir balık sürüsü, derinlerden çıkıp geliyor gibi görünüyordu. Üstlerindeki mahvolmuş çaputların arasından ufak ufak dumanlar çıkıyor, bazılarının içleri hâlâ yanıyordu. Ötekiler açlıklarıyla robot gibi ilerliyor, bükülü pençelerini ileri doğru uzatıyorlardı. Ortalarında bir başına duran araca odaklanmış yürürlerken katarakt olmuş gibi yüzlerce beyaz göz şafağın soluk ışık-

larını yansıtıyordu. Josh'un kalın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"JOSH, HADİ!"

Josh, direksiyona asılıp gazı kökleyerek arabayı kükretti. Kamyonet, yüz seksen derece dönüp bir düzine zombinin arasından ilerlerken ufak bir çamı da yerinden söktü. İnanılmaz bir gürültü çıkıyordu. Ölü uzuvlar kopup vıcık vıcık oluyor, ağaçların dalları arabaya çarpıyordu. Arabanın ön çamurluğu kanlar ve enkazlar arasında kalmıştı. Arabanın kıç tarafı şiddetle sarsılıyor, zombi gruplarını ezip geçiyor, Megan'la Scott'u da karavanın içinde bir o yana, bir bu yana savuruyordu. Josh yola çıkıp gazı kökledi. Gerisin geri tepeden aşağı inerek uğultular arasında az önce geldikleri yöne ilerliyorlardı.

* * *

Tepenin aşağısındaki yola varmak üzereydiler ki en az üç zombinin, tıpkı birer sümüklü böcek gibi kamyonete yapıştıklarını fark ettiler.

"Siktir!" Yan aynasında bunlardan birini görmüştü Josh. Zombi, direksiyon tarafından arabaya sıkıca tutunmuş, arka çamurluğun yanında ayağını basamağa atmış duruyordu. Halat gibi kalın iplere dolanmış, paramparça kıyafetleri karavanın demirleri arasına sıkışmıştı. "Sakin olun millet. Beleşçi bir yolcumuz var!"

"Ne!" Lilly, pencereye doğru dönüp camda birden bire beliren hareketli, ölü suratı gördü. Yaratığın yüzü kıpırdıyor, ona doğru hırlıyordu. Zift gibi kara salyaları rüzgârda savruluyordu. Lilly, korkuyla bir çığlık attı.

Josh, yola odaklanıp ani bir dönüş yaptı. Ardından kuzeye yönelip saatte yetmiş kilometre sabit hızla ilerleyerek çift şeritli ana yola doğru gitti. Zombileri kamyonetten düşürmek için bilerek aniden bir o yana, bir bu yana savuruyordu arabayı.

Isırganlardan ikisi, arabanın sürücü tarafına, biri de öbür tarafa asılmış, sıkı sıkı tutunuyorlardı. Ya hepsinin bir yanı kamyonete sıkışmıştı; ya da bu korkunç açlıklarıyla hâlâ arabaya tutunacak kadar kuvvetliydiler. "Bob! Arabada o fişeklerden var mı daha?"

"Var da arkada."

"Ha siktir!"

Bob, Lilly'ye bir bakış attı. "Canım, koltuğunun altında, yerde bir levye olacaktı -"

Kamyonet birden döndü. Isırganlardan biri kamyonetten kopup yola düştü. Toprak sette yuvarlana yuvarlana aşağı doğru gitti. Aracın arkasından boğuk çığlıkları duyuluyordu. Kamyonetin bölmesinden cam kırılma sesleri geliyordu. Lilly, koltukların altında kanca uçlu, yaklaşık bir metre uzunluğundaki, yağlı demiri buldu.

"Uzat onu bana, hayatım!"

Josh, yan aynasına bakıp ikinci zombinin de tutunduğu yerden kayarak tekerleklerin altında hızla kaybolan kaldırıma düştüğünü gördü. Kamyonet cesede çarpıp hızla ilerlemeye devam etti. Bob, arka pencereye doğru dönüp levyeyi kaldırarak hırıltılı, pürüzlü sesiyle bağırdı. "Geri çekil Lilly. Yüzüne dikkat et!"

Bob pencereden dışarı, zombiye doğru sarkarken Lilly de başını koruyarak olduğu yere sindi.

Levyenin kıvrık ucu, cama çarptı. Ama güçlendirilmiş, kırılmaz cama ancak bir çentik atabildi. Esnek kordonlara dolanan zombi hırladı. O yavan hırıltısı, rüzgârda sanki bir nabız gibiydi.

Bob bir çığlık atıp levyeyi tekrar tekrar cama vurdu. Elinden geldiğince sert vuruyordu. Sonunda levyenin kıvrık ucu, dayanıklı camı kırıp ölü yaratığın suratına saplandı. Lilly başını öbür yana çevirdi.

Levye kadavranın damağına girmiş ve orada sıkışıp kalmıştı. Korku dolu gözlerle bakıyordu Bob. Çatlamış cam mozaiğinin ardındaki şişlenmiş kafa, bir süre rüzgârda öyle asılı kaldı. Köpek balığını andıran, düğme gibi gözlerinin içindeki donuk parlaklık hâlâ canlıydı. Yaratığın ağzı hâlâ demirin etrafında hareket ediyor, sanki levyeyi yemeye çalışıyordu.

Lilly artık bu duruma bakamıyordu. Sırtını köşeye yaslamış, tir tir titriyordu.

Josh yeniden ani bir dönüş yaptı. Zombi de sonunda arabadan kopup rüzgârda savruldu. Kaldırıma düşmüş, tekerlerin altında kaybolup gitmişti. Pencerenin geri kalan kısmı da uçup gitti. Parçalanmış cam, içeriye doğru patlayıp arabanın içinde her yana fırladı. Adrenalin içinde yüzen Bob, irkilip geri çekildi. Josh arabayı büyük bir hızla kullanmaya devam ediyor, Lilly de arkada büzülerek cenin pozisyonunu alıyordu.

Sonunda ana yola vardılar. Josh, güneye yönelip hızı iyice artırdı. Arkadakiler de duysun diye yüksek bir sesle bağırdı: "Herkes tutunsun!"

Başka bir şey demeden hızlandı Josh. Elleri direksiyona iyice yapışmıştı. Birkaç kilometre boyunca terk edilmiş araçlar ve enkazlar arasında bir o yana, bir bu yana giderek ilerlediler. Ortalığın temiz olup olmadığını, o sürünün gazabından uzakta olup olmadıklarını kontrol etmek için bir gözleri de yan aynasındaydı hep.

* * *

Felaketten sekiz kilometre uzaklaştıktan sonra Josh frenlere basıp boş, kırsal bir arazinin çakıllı yamacında durdurdu arabayı. Kamyonete sahte bir sessizlik çökmüştü. Yalnızca kalp atışlarının sesi geliyordu kulaklarına. Bir de rüzgârın yüksek sesli ıslığı duyuluyordu.

Josh omzunun üstünden Lilly'ye baktı. Hafif yaralı yüzündeki bakışı, yerde bir köşeye kıvrılması, dizlerini büküp göğsüne doğru çekerek kucaklaması, vücut ısısı düşmüş gibi titreyip durması... Bütün bunlar Josh'u endişelendirdi. "İyi misin, hayatım?"

Lilly, korkuyla boğazında biriken yumruyu yutup ona bakabildi. "İyiyim."

Josh başını salladı. Arkada, karavandakiler de duysun diye yüksek sesle bağırdı: "Herkes iyi mi?"

Megan'ın pencereden bakan suratı her şeyi anlatıyordu. Al yanaklı yüzünün hatları korkunç bir şekilde gerilmiş, mahvolmuştu. İsteksizce de olsa elini yumruk yapıp başparmağını kaldırarak onlara "sorun yok" işareti yapmıştı.

Josh dönüp arabanın ön camından dışarı baktı. Hızlı hızlı koşmuş gibi güçlükle nefes alıyordu. "Kahrolası yaratıklar, iyice çoğalıyorlar."

Bob, yüzünü ovuşturdu. Zar zor nefes alıyor, titremeleriyle başa çıkmaya çalışıyordu. "İyice şirazeden de çıkıyorlar, bana sorarsan."

Biraz durakladıktan sonra Josh konuşmaya başladı. "Çok hızlı olmuş olmalı."

"Evet."

"Zavallı piçler, başlarına ne geldiğini bile anlayamamışlardır."

"Tabii." Bob ağzını sildi. "Geri dönmeliyiz belki de. Uğraşıp o yaratıkları kamptan uzaklaştırmalıyız."

"Ne için?"

Yanağının içini ısırdı Bob. "Bilmiyorum... Hayatta kalan insanlar olabilir."

Arabanın içinde uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Lilly "Pek öyle görünmüyor, Bob," dedi.

"Kullanabileceğimiz erzaklar vardır belki."

"Çok riskli," dedi Josh. Gözleriyle araziyi tarıyordu. "Her neyse, neredeyiz biz şimdi?"

Kapının darmadağınık bir gözünden bir harita çekip çıkardı Bob. Titreyen elleriyle haritayı açıp tırnağını adı belirsiz ufak çiftlik yolları üstünde gezdirdi. Hâlâ güçlükle nefes alıyordu. "Ancak Oakland'ın, tütün kentinin güneyinde bir yerde olduğumuzu söyleyebilirim." Titreyen ellerindeki haritayı düzgün tutmaya çalışıyordu. "Bizim gittiğimiz yol haritada yok. En azından bu haritada yok."

Josh gözlerini uzaklara dikti. Sabah güneşi, çift şeritli, dar yolun üstüne düşüyordu. Adı belirsiz bu yol, otların arasına gömülmüş, her yirmi metrede bir terk edilmiş enkazlarla dolu bir yoldu. İki tütün tarlası arasındaki bir düzlükte kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Adsız, çift şeritli yolun iki tarafında da bakımsız tarlalar vardı. Yol kenarındaki yıkık dökük bariyerlere, yabani otlar ve sarmaşıklar dolanmıştı. Otlarla kap-

lı, bakımsız tarlalar, bu veba ortaya çıktığından beri geçen ayları gösteriyordu.

Bob haritayı katladı. "Şimdi n'apıyoruz?"

Omzunu silkti Josh. "Kilometrelerce ötede bile bir çiftlik evi görünmüyor. O yaratık sürülerinden korunamayacak kadar şehirden uzaktayız, sanırım."

Lilly, tekrardan koltuğa çıktı. "Ne düşünüyorsun Josh?"

Josh arabayı çalıştırdı. "Güneye doğru gitmeye devam edeceğiz, sanırım."

"Neden güney?"

"Birincisi, insanların kalabalık olduğu yerlerden uzaklaşmış olacağız."

"İkincisi?.."

"İkincisi de, ilerlemeye devam edersek… bu soğuk havayı arkamızda bırakabiliriz, belki."

Josh biraz gaza basıp arabayı yola çıkarmaya çalışırken Bob onun kolunu tuttu.

"Ağır ol, kaptan."

Josh kamyoneti durdurdu. "N'oldu şimdi?"

"Kara haber getiren kişi olmak istemem ama…" Benzin göstergesini işaret etti Bob. "Geçen gece, elimizdeki benzinin son damlasını da depoya dökmüştüm."

Gösterge *E*'nin altındaydı. Benzinleri bitmişti.

7. Kısım

Etrafta dolanıp benzin çekebilecekleri bir depo veya yağmalayabilecekleri bir benzin istasyonu aradılar. Ama elleri boş döndüler. Çiftlik yolunun kenarındaki bu ıssız bölgede tüm enkazlar ya iyice yanıp kül olmuş, ya da içlerinde bir damla benzin bırakılmadan terk edilmişti. İlerideki tarlalarda dolaşan birkaç ölü gördüler. Kadavralar, bir başlarına amaçsızca ortalıkta dolaşıyorlardı. Ayrıca yakında da değillerdi. Böylece onlar gelene dek bu ekip çoktan kaçıp kurtulurdu.

O gece kamyonette uyumaya karar verdiler. Herkes sırayla nöbet tutacak, konserve yiyecekleriyle temiz sularını da paylaşacaklardı. Kentin bu kadar dışında olmanın kötü olduğu kadar iyi yanları da vardı. Benzinlerinin ve yeterli erzaklarının olmamasının getirdiği tedirginlik, etrafta ısırgan görmemenin rahatlığıyla dengeleniyordu.

Josh, gece boyunca kısık sesle konuşmaları ve olabildiğince az ses çıkarmaları konusunda herkesi uyardı.

O ilk gece karanlık çöküp sıcaklık pat diye düştüğünde Josh elinden geldiği kadar çalıştırdı motoru. Sonunda da aküyle ısıtıcıyı çalıştırdı. Bunu çok uzun bir süre yapamayacağını biliyordu Josh. Kırık camı, kartonlar ve bantlarla kapattılar.

O gece herkes kamyonetin daracık yerlerinde bölük pörçük bir şekilde uyudular. Megan, Scott ve Bob karavanda, Lilly kamyonetin arka koltuklarında, Josh da öndeydi. O koca gövdesini bu iki büyük koltuğa güçlükle sığdırmıştı.

Ertesi gün, Josh'la Bob'un şansları yaver gitti ve yaklaşık bir buçuk kilometre batıda devrilmiş, ufak bir minibüs buldular. Aracın arka dingili kırılmıştı, ama gerisi sapasağlam duruyordu. Benzin deposu da neredeyse ağzına kadar doluydu. Bu araçtan yaklaşık yetmiş litre benzin çekip üç ayrı bidona koydular. Öğle olmadan bu bidonları kendi kamyonetlerine götürdüler. Yola koyulup güneydoğu yönünde ilerlemeye başladılar. Otuz iki kilometrelik, bir başka ekilmemiş tarlayı geçtikten sonra geceyi geçirmek için ıssız bir tren yolu iskelesinin altında durdular. Rüzgâr iyice gerilmiş tellere çarparak o bilindik, kederli şarkısını söylüyordu hep.

Dumanlar çıkaran kamyonetin karanlığında yola devam mı etmeliyiz, yoksa arabadan inecek bir yer mi bulmalıyız diye tartıştılar. Uyku hazırlıkları, erzakları paylaşma, horlama ve ayak kokusu gibi önemsiz, ufak tefek detayları düşündüler. Sürekli birbirlerinin sinirlerini bozuyorlardı. Karavanın içi on metre kare bile değildi. Ayrıca büyük bir kısmını

da Bob'un ıvır zıvırları kaplıyordu. Scott'la Megan arka kapıya yaslanıp balık istifi gibi yan yana uyudular. Bob da yarı baygın halde sayıklayarak bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu.

Neredeyse son bir haftadır hep böyle yaşıyor, güneybatı yönünde dolana dolana ilerliyorlardı. Batı Georgia Ana Demir Hattı'nı takip ediyor, bulduklarında oradan buradan benzin çalıyorlardı. Sinirleri iyice gerilmiş, kopma noktasına gelmişti. Karavanın duvarları üstlerine geliyordu sanki.

Karanlıkta, ağaçların ardındaki tedirgin edici sesler her gece daha da çok yaklaşıyordu onlara.

* * *

Bir sabah, Scott'la Megan arkada pineklerken, Josh'la Lilly kamyonetin önüne oturmuş, sabahın ilk ışıklarında bir termos kahveyi paylaşıyorlardı. Rüzgâr, onları üşütüyor, gökyüzünde kara bulutlar oluşuyordu. Havada kış kokusu vardı. Josh yumuşak bir sesle "Daha fazla kar bastıracakmış gibi görünüyor," dedi.

"Bob nereye kayboldu?"

"Batı tarafında bir dere gördüğünü söyledi. Uzakta değilmiş. Oltasını da yanına aldı."

"Tüfeği aldı mı peki?"

"Küçük bir balta aldı."

"Onun hakkında endişeleniyorum Josh. O kadar zamandır sürekli titriyor."

"Geçecektir."

"Geçen gece bir şişe gargara içti."

Josh dönüp ona baktı. Lilly'nin yaraları neredeyse tamamen iyileşmişti. O dayaktan beri ilk kez gözlerinin içini bu kadar berraktı. Yaraları vardı hâlâ. Ama hepsinin rengi solmuştu. Ayrıca önceki gün ikindi gibi kaburgalarının etrafındaki bandajları da çıkarmıştı Lilly. Onlar olmadan normal bir şekilde yürüyebildiğini görmüştü. Ama Sarah Bingham'ı kaybetmenin acısı, hâlâ içini kemiriyordu. Josh, geceleri uyurken Lilly'nin yüzüne çöken hüznü görebiliyordu. Ön koltuklarda uzanırken onun uyumasını seyrediyordu. Gördüğü en güzel şeydi bu. Onu yeniden öpmeyi çok istiyordu. Ama şu durum böyle lükslere müsaade etmiyordu. "Adam gibi yiyecekler bulduğumuzda hepimiz çok daha iyi olacağız," dedi Josh. "O buz gibi konserve makarnalardan bıkıp usandım."

"Suyumuz da azalıyor. Aslında beni endişelendiren, rahatımı kaçıran bir şey daha var."

Josh ona baktı. "O neymiş?"

"Başka bir sürüyle daha karşılaşırsak n'olacak? Şu zavallı kamyoneti devirebilirler Josh. Sen de biliyorsun bunu."

"Biraz da bu yüzden hiçbir yerde durmuyoruz. Ağır ağır güneye doğru ilerliyoruz."

"Biliyorum, ama -"

"Böyle gitmeye devam edersek erzak bulmamız kolaylaşır."

"Anlıyorum ama -"

İleride bir insan suratı görünce konuşmayı kesti Lilly. Yaklaşık üç yüz metre ötede, tren iskelesinin üstündeydi bu yaratık. Yolu takip ederek onlara doğru geliyordu. Sabah güneşinin toz zerrecikleri arasında uzun, ince bir gölge gibiydi yaratık. Suntadan yapılmış bağlantı yerlerinden, kirişlerden aşağı düşecekmiş gibi ilerliyordu. Hızlı yürüdüğü için zombiye de benzemiyordu pek.

Josh bu yaratığı fark ettiğinde "İti an, çomağı hazırla," dedi.

Elinde boş bir kova ve portatif oltayla çıkıp geliyordu Bob. Raylar arasında hızla hareket ediyor, yüzünden acil bir şey olduğu anlaşılıyordu. Üst geçidin yanındaki merdivenlere vardığında "Hey, millet!" diye nefesi kesilmiş bir halde onlara bağırdı.

"Yavaş ol Bob," diye uyardı Josh. Tren iskelesine doğru yürüdü. Lilly de yanındaydı.

"Durun da ne buldum, ona bakın," dedi Bob. Merdivenlerden iniyordu.

"Büyük bir balık mı yakaladın?"

Bob yere zıpladı. Biraz soluklandı. Heyecandan gözlerinin içi parlıyordu. "Hayır, efendim. O Tanrının cezası dereyi bulamadım bile." Sırıtarak ağzındaki aralıklı dişlerini ortaya çıkardı. "Ama çok daha iyi bir şey buldum."

* * *

Kırsal bölgedeki iki otobanın kesiştiği kavşakta Walmart denen büyük mağazalardan vardı. Tren raylarının yaklaşık bir buçuk kilometre kuzeyindeydi. Walmart markasının sembolü mavi harfli, sarı yıldızlı büyük tabela, ormanın içinden geçen yüksek tren iskelesinden görünüyordu. En yakın kasaba bile kilometrelerce ötedeydi. Ama ıssız yerlerdeki bu büyük mağazalar, çiftçi kesimi için kârlı satış noktalarıydı. Özellikle de U.S. 85 gibi ana yola bu kadar yakın olan yerlerde çok daha kârlıydı. Hogansville çıkışı bile on bir kilometre batıda kalıyordu.

Ön tarafı bir tabela direğine çarpmış, terk edilmiş, üstü açık bir kamyonun kısmen tıkadığı arazi girişinde arabayı durdurduktan sonra "Peki... Şöyle yapalım," diye konuşmaya başladı Josh. Büyük otoparka giden geniş şeritlere, çoğunluğunu kerestelerin oluşturduğu yükler dağılmıştı. Enkazlar ve terk edilmiş arabalarla doluydu otopark. Tavanı yüksek olmayan, bu devasa süper markette kimsecikler yokmuş gibi görünüyordu. Ama tabii görünüş yanıltıcı olabilirdi. "Önce araziyi kontrol edelim. Birkaç kez etrafında dolaşınca bölgenin konumunu da öğrenmiş oluruz."

"Her yer bomboş görünüyor, Josh," dedi Lilly. Arka koltukta oturmuş, başparmağının tırnağını yiyordu. Tozlu, arka yollardan geçtikleri on beş dakikalık yolculukları boyunca Lilly tüm tırnaklarını kemirmiş, dibine kadar yemişti. Şimdi de tırnağının kenarındaki ölü deriyi kemiriyordu.

"Sadece bakarak söyleyemeyiz bunu," diye araya girdi Bob.

"Gözünüzü dört açın da ısırgan ya da başka bir hareketlenme var mı diye bakın," dedi Josh. Kamyoneti vitese takıp yerde yatan kerestenin üstünden yavaşça geçti.

Araziyi iki kez turlayıp mal yükleme alanları ve girişlerdeki gölgelere pür dikkat baktılar. Etraftaki tüm araçlar boştu. Kimisi kaportası kapkara olana dek yanmıştı. Mağazanın cam kapılarından çoğu patlamıştı. Üstünde kırık camlar olan bir halı, mağazanın önündeki girişte soğuk ikindi güneşiyle parıl parıl parlıyordu. Mağazanın içiyse kömür madeni kadar karanlıktı. Hareket eden hiçbir şey yoktu. Girişteki koridorda birkaç beden yerde uzanıyordu. Her ne olduysa burada, epeyi önce olmuştu.

Çevreye ikinci kez göz attıktan sonra Josh, arabayı mağazanın önüne çekip parka bıraktı. Motoru rölantide çalışır vaziyette bırakıp 38 kalibre tabancasının şarjöründeki son üç kurşunu kontrol etti. "Evet. Öyle dımdızlak inmek istemiyorum kamyonetten," deyip Bob'a döndü. "Ne kadar fişeğin kaldı?"

Titrek elleriyle av tüfeğinin şarjörüne vurup açtı. "Dipçikte bir tane var; bir tane de cebimde."

"Peki. Şimdi, şöyle yapıyoruz -"

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Lilly.

"Silahsız olmaz, gelemezsin. İçerinin temiz olduğundan emin olana dek olmaz."

"Bir kürek kaparım arkadan," dedi Lilly. Omzunun üstünden geriye bakıp pencerede Megan'ın yüzünü gördü. Aradaki camdan içeri bakabilmek için boynunu uzatan Megan'ın suratında ciddi ve umutlu bir ifade vardı. Lilly tekrar dönüp Josh'a baktı. "İçeride bir çift göze daha ihtiyacınız olacak."

"Asla kadınlarla tartışma," diye mırıldandı Bob. Yolcu tarafının kapısını açıp güz sonlarındaki bu ikindinin rüzgârlı, soğuk havasına adım attı.

Arkaya dolanıp karavanın kapısını açtılar. Megan'la Scott'a her yer temiz işaretini alana dek rölantide çalışan arabanın içinde kalmalarını söylediler. Ayrıca bir sorun çıkarsa deli gibi kornaya basacaklardı. Ne Megan, ne de Scott itiraz etti bu duruma.

Lilly, küreklerden birini alıp Josh'la Bob'un peşinden mağazanın ön cephesindeki çimento kaplı kapı eşiğine doğru yürüdü. Rüzgârın sesi, kırık camlara basarak çıtırtılar çıkaran ayak seslerini bastırıyordu.

Otomatik kapılardan birini zorla açtı Josh. Sonra da koridora girdiler.

* * *

Girişe yakın parke zeminde kurumuş bir kan havuzunun içinde uzanan başsız bir adam gördüler. Obsidyen bir kaya gibi kararmıştı artık. Lime lime olmuş iç organları boynundan dışarı sarkıyordu. Mağazaya gelen müşterileri karşılamak için kıyafetini giymiş, yakasına da isim kartını takmıştı. Yamuk duran isim kartının bir kısmı görünüyor, üst tarafında "Walmart", onun altında da "Elmer K" yazıyordu. Sarı, büyük, mutlu yüzün yerinde kanlar vardı şimdi. Bob'la Josh boş mağazanın içinde ilerlerken Lilly durup bir süre bu başsız, zavallı Elmer K'ya baktı.

İçerisi de neredeyse dışarısı kadar soğuktu. Havada bakır pası, çürüme ve kocaman bir komposto yığınının bozulmuş proteinlerinin kokusu vardı. Kurşun delikleri, sol taraftaki saç ürünleri reyonunun üst pervazını süslüyordu. Sağ taraftaki göz sağlığı reyonunun kapısı da mürekkep testi gibi caf-caflı sprey boyalarla işaretlenmişti. Raflarsa ya çoktan yağmalanmış, bomboş haldeydiler, ya da yere devrilmişlerdi.

Josh, iri ellerinden birini kaldırıp arkadaşlarına biraz durmaları için işaret etti. Sessizliği dinliyordu. Mağazanın içini gözleriyle taradı. Her tarafta katliamdan geriye kalan tanımlanamaz izler, başsız gövdeler uzanıyordu. Devrilmiş alışveriş arabaları ve çöplerle doluydu her yer. Alışverişten sonra alınan malların taşındığı arabalar, sağ tarafta sessizce ve kan lekelerine bulanmış hâlde uzanıyordu. Sol taraftaki

ilaç reyonu, kozmetik tezgâhı, sağlık ve güzellik merkezi de kurşunlarla delik deşik edilmişti.

Ötekilere işaret edip dikkatle yürümeye devam etti Josh. Tabancası hazırda bekliyor, ağır botları, pis kokulu gölgelere doğru ilerlerken yıkıntılara basarak çıtırtılar çıkarıyordu.

Giriş kapısından uzaklaştıkça koridorlar daha da karanlık oluyordu. Solgun gün ışığı, ileride, sağdaki manav reyonuna pek erişemiyordu. Tezgâhlar ve kırık camlar, insan artıklarıyla karışmıştı. Sol taraftaki ev, ofis ve giyim reyonlarındaki kıyafetler de her yana saçılmış, mankenler paramparça olmuştu. Mağazanın arka kısmındaki oyuncak, elektronik, spor malzemeleri ve ayakkabı reyonlarıysa koyu bir karanlık içindeydi.

İlerideki koridorların gölgeleri, pille çalışan acil durum lambalarının gümüş renkli ışıklarıyla aydınlanıyordu sadece.

Donanım reyonunda el fenerleri bulup bunlar sayesinde mağazanın uzak köşelerini de aydınlattılar. İşlerine yarayabilecek her erzakı, her araç gereci akıllarının bir köşesine yazıyorlardı. Mağazayı aradıkça iyice heyecanlandılar. Bin dört yüz metre karelik mağazanın her tarafında dolaştıktan sonra buranın güvenli bir yer olduğuna ikna oldular. Etrafa saçılmış, çürümenin ilk safhalarında olan birkaç insan kalıntısı, bir sürü devrilmiş raf ve ayak seslerini duyup kaçışan fareler dışında bir şey bulamamışlardı çünkü. Her yer mahvolmuştu tabii ama güvenliydi.

En azından şimdilik.

"Belli ki burası bize kalmış," dedi sonunda Josh. Üçü birlikte ön taraftaki aydınlık koridora dönüyordu.

Silahlarıyla el fenerlerini indirdiler. "Bir pislik girmiş olmalı buraya," dedi Bob.

"Detektif değilim ben." Josh, kanla boyanmış yerlere ve duvarlara baktı. Jackson Pollock tabloları diyebilirdiniz bunlara. "Ama birilerinin önceden burada dönüştüğünü söyleyebilirim. Sonrada da insanlar içeri akın edip mağazada kalanları yağmalamışlar."

Lilly, Josh'a baktı. Yüzü, stresten iyice gerilmişti. Mağazanın başsız karşılayıcısına baktı. "Sence burayı temizleyip bir süre burada kalamaz mıyız?"

Josh başını iki yana salladı. "Avcısını bekleyen avlara döneriz o zaman. Burası çok dikkat çekici bir yer."

"Ama altın madeni gibi," diye araya girdi Bob. "Yüksek raflarda bir sürü şey var. Belki arkadaki depolarda da mallar vardır. Bunların hepsi çok işimize yarayabilir." Gözlerini kırptı. Bu orta yaşlı adamın alkollü içecekler reyonundaki üst rafları hesaba kattığını söyleyebilirdi. Hiç açılmamış içki şişeleri kaynıyordu orada.

"Bahçe malzemeleri reyonunda el arabaları ve iki tekerlekli çekiciler vardı. Gördüm," dedi Josh. Önce Bob'a, sonra da Lilly'ye bakıp sırıttı. "Sanırım kara bahtımız sonunda biraz değişti."

* * *

Üç el arabasını, giyim reyonundan aldıkları şişme montlar, kar botları, termal iç çamaşırları, bereler ve eldivenlerle doldurdular. Bir çift telsiz, lastik zincirleri, çekme halatları, lokma anahtarı takımı, meşaleler, motor yağları ve antifriz de koydular içine. Yardım etmesi için Scott'u da yanlarına alıp Megan'ı kamyonette bıraktılar. Gelen giden olursa Megan da onları uyaracaktı.

Manav reyonundaki ürünlerin, etlerin ve süt ürünlerinin birçoğu eksikti ya da çoktan bozulmuşlardı. Ama oradan da hazır yulaf ezmesi, kuru üzüm, proteinli gofret, japon makarnası, fıstık ezmesi kavanozları, kurutulmuş et, kavanoz kavanoz çorba, spagetti sosu, meyve suları, makarna paketleri, konserve etler, sardalyeler, kahve ve çay aldılar.

İlaç reyonunda ne kaldıysa hepsine hücum etti Bob. Yatıştırıcıların, ağrı kesicilerin, sakinleştiricilerin çoğu gitmişti. Ama özel bir muayenehane açacak kadar ilaç kalmıştı geride. İlk yardımda kullanmak için Lanacane isimli ağrı kesici ilaçları, enfeksiyonlar için amoksisilinler, duran bir kalbi tekrar çalıştırmak için adrenalin ilaçları aldı. Dikkatleri dağılmasın diye Adderall, sinirleri yatıştırmak için lorazepam, kan kaybını önlemek için kanı pıhtılaştıran Celox, ağrıları kesmesi için naproxen, nefes yolunu açması için loratadin ve türlü türlü vitamin de koydu el arabalarına.

Öbür reyonlardaki lüks malzemelere de karşı koyamayıp onlardan da aldılar. Hayatta kalmaları için çok elzem şeyler değildi bunlar. Ama bu korkunç hayatta kalma mücadelesi içinde az da olsa rahatlatacaklardı onları. Lilly, gazete reyonundan çoğu roman olan bir kucak dolusu sert kapaklı kitap aldı. Josh, danışma masasının arkasında Kosta Rika'dan gelme sarma purolar buldu. Scott, pille çalışan bir DVD oynatıcı bulup bir düzine de film seçti. Birkaç masa oyunu, oyun kartları, teleskop ve dijital, küçük bir ses kaydetme cihazı aldılar.

Kamyonete doğru gidip karavanı, bu güzelim erzaklarla ağzına kadar doldurdular. Sonra da geri dönüp mağazanın arkasında, karanlıktaki kullanışlı malzemelerden oluşan o sahipsiz hazineyle uğraşmaya başladılar.

* * *

Josh, "Sola doğru tutsana onu, hayatım," dedi Lilly'ye. Spor malzemeleri reyonunun girişindeki koridordaydı. Bavul reyonundan aldıkları iki büyük ve ağır spor çantasını taşıyordu Josh.

Lilly, fenerinin ufak ışıklarını bir zamanlar futbol topuyla beysbol sopası satılan felaket bölgesi üzerinde gezdirirken Scott'la Bob hemen yanında durmuş, sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Fenerin sarı ışıkları, kan lekeli zemine yayılmış tenis raketlerinin, hokey sopalarının, parçalanmış bisikletlerin, spor kıyafetlerinin ve beysbol eldivenlerinin üstünden geçti. "Aha… işte orası, Lilly," dedi Josh. "Sabit tut onu."

Lilly'nin arkasında duran Bob "Siktir," dedi. "Çok geç kalmışız."

"Birileri bizden önce almış," diye mırıldandı Josh. El feneri, olta sapı ve olta takımlarının solunda duran, camı kırılmış, sergi kutusunu aydınlatıyordu. Kutu boştu. Geride kalan girintilere ve kancalara bakılırsa bu kutuda çeşit çeşit av tüfeği, revolver ve yasal olarak kullanılabilen tabanca vardı. Serginin arkasında, duvardaki raflar da boştu. "Bir saniye yere tutsana feneri, canım."

Fenerden koni şeklinde çıkan mat ışık sayesinde yere saçılmış, birkaç kör fişek ve kurşunu gördüler.

Silah tezgâhına doğru yürüdüler. Josh elindeki çantaları bırakıp o koca gövdesiyle tezgâhın arkasına geçti. El fenerini alıp yere doğru tuttu. Yolunu şaşırmış birkaç kutu cephane, bir şişe tabanca yağı, bir makbuz defteri ve bir de kutunun altında duran, gümüş renkli, kör bir nesne gördü orada. "Durun bir saniye… *Hatta kalın.*"

Josh dizleri üstüne çöktü. Tezgâhın altına uzanıp kutunun altından bir namlunun gümüş renkli, kör ucunu çekip çıkardı.

Silahı herkes görsün diye ışıkta kaldırıp "İşte şimdi konuşabiliriz," dedi.

"Çöl kartalı mı bu?" diyerek Josh'a yaklaştı Bob. "44 kalibrelik mi?"

Noel sabahında hediyesine sarılan bir çocuk gibi sıkı sıkı tutuyordu silahı Josh. "Neyse ne. Bok gibi ağır. Beş kilo vardır bu."

Bob "Bakabilir miyim?" diyerek tabancayı aldı. "Yuh anasını… Tabanca değil, havan topu sanki."

"Artık sadece mermiye ihtiyacımız var."

Şarjörü kontrol etti Bob. "O kabadayı Yahudiler üretmiş bunu. Patlayan fişek gazının tazyikiyle çalışıyor… Türünün tek yarı otomatik silahı." Bob başını kaldırıp yukarıdaki raflara baktı. "Işığı yukarıya tutsana… Elli kalibrelik fişeklerden var mı, bir bakalım."

Az sonra Josh, en yukarıdaki rafta üstünde "50 K-R" yazan karton kutuları buldu. Kendini yukarı doğru çekip altı kutuyu kaptı.

Bu sırada Bob silahın fişekliğini başparmağıyla açtı. Şarjör de yağlı avcuna düştü. Sesi, alçak ve yumuşaktı. Sevgilisiyle konuşuyordu sanki. "Kimse İsrailliler gibi silah tasarlayamaz… Almanlar bile. Bu arsız, bir tankı bile delebilir."

Elindeki fenerle Bob'un arkasında duran Scott "Dostum," dedi sonunda. "O şeyle ateş etmeyi mi planlıyorsun, yoksa onu düzmeyi mi?"

Tuhaf bir andan sonra hepsi birlikte kahkaha atmaya başladı. Josh bile elinde olmadan kıkırdıyordu. Gergin ve sinir-

li olsa da kahkahaları, kan ve yağmalanmış raflarla dolu bu sessiz depodaki gerilimi biraz olsun kırmıştı. Güzel bir gün geçirmişlerdi. İndirim tüketiciliğinin mabedinde piyangoyu vurmuşlardı. Asıl önemlisi, erzaklardan daha değerli bir şey bulmuşlardı burada: Kışı geçirmelerini sağlayacak bir umut ışığı bulmuşlardı… Böylece bu kâbusun diğer ucundan çıkabilirlerdi belki.

İlk Lilly duydu sesi. Kahkahası aniden kesildi. Tıpkı bir rüyadan sıçrayarak uyanmış gibi etrafa baktı. "Neydi bu?"

Josh gülmeyi kesti. "N'oldu?"

"Duymadınız mı?"

Bob, ona döndü. "Sorun ne, canım?"

"Bir şey duydum." Sesi, alçaktı ve korkudan iyice gerilmişti.

Josh, el fenerini söndürüp Scott'a baktı. "Feneri söndür, Scott."

Scott ışığı söndürdü ve mağazanın arka tarafı karanlığa gömüldü.

* * *

Karanlıklar arasında durup ortalığı dinledikleri o sürede Lilly'nin kalbi küt küt atıyordu. Mağazada ses seda yoktu. Sonra başka bir gıcırtı sesi, bu sessizliği böldü.

Mağazanın önünden gelmişti bu ses. Gıcırdayan, paslı bir demir sesi gibi bir bükme sesi duyuldu. Ama çok hafif bir sesti bu. Öyle ki ne olduğunu anlamak imkânsızdı.

Josh fısıldadı. "Tüfek nerede, Bob?"

"Ön tarafta, el arabaların yanına bıraktım onu."

"Çok iyi."

"Belki de Megan'dır bu?"

Josh bunu düşündü. Mağazanın sessizliğine doğru baktı. "Megan! Sen misin?"

Cevap gelmedi.

Lilly havayı yutkundu. Başı dönüyordu. "Isırganlar, kapıyı iterek açmış olabilir mi sizce?"

"Sert bir rüzgâr da açmış olabilir," dedi Josh. Kemerinin arkasına uzanıp 38 kalibre silahını aldı. "Bob, elindeki o tabancayı iyi kullanabilir misin?"

Bob, cephane kutularından birini çoktan açmıştı bile. Titreyen pis elleriyle kurşunları aradı. "Senden daha iyiyim, kaptan."

"Tamam, bak şimdi -"

Josh tam yapacaklarını fısıldayarak anlatmaya başlamıştı ki bir başka ses daha duyuldu. Uzaktan boğuk boğuk gelmişti ses. Girişin yakınlarında bir yerde gıcırdayan, donmuş menteşelerin sesiydi bu. Biri ya da bir şey mağazanın içine giriyordu.

Bob, kurşunları boş bir şarjöre doldurmaya çalışıyor ama elleri titriyordu. Şarjörü yere düşürdü. Fişeklik yere çarpınca mermiler etrafa saçıldı.

Scott alçak sesle "Dostum," dedi. Elleri ve dizleri üstüne çöküp bilyelerini toplayan ufak bir oğlan çocuğu gibi kaza kurşunlarını arayan Bob'u izliyordu.

Josh "Dinleyin," diyerek tısladı. "Scott, Bob'la sen sol tarafa geçiyorsunuz. Manav reyonundan geçip mağazanın önüne doğru ilerliyorsunuz. Hayatım, sen de beni takip ediyorsun. İlerideki ev ve bahçe ürünleri reyonundan bir balta alacağız."

Yerde sürünen Bob, sonunda kurşunları şarjöre takmayı becerdi. Sonra da şarjörü tabancaya geçirip ayakları üstünde doğruldu. "Anlaşıldı. Hadi bakalım, ufaklık. Bitirelim şu işi."

Oradan ayrılıp karanlıkta soluk ışığa doğru ilerlemeye başladılar.

Lilly, Josh'un peşinden oto bakım reyonunun gölgeleri arasına girdi. Yağmalanmış rafları, tuğla döşemeler üstüne yayılmış çöp yığınlarını, ev ve ofis reyonunu, el sanatları kısmını geçtiler. Ellerinden geldiği kadar sessiz hareket etmeye çalışıyor, eğilip birbirlerinden ayrılmadan ilerliyorlardı. Josh el işaretleriyle iletişim kuruyordu. Bir elinde 38 kalibre tabancayı tutuyor, öteki eli ile Lilly'ye yürüyüp durmasını işaret ediyordu.

Mağazanın önünden gelen ayak sürüme sesleri artık net olarak duyuluyordu.

Josh, kendin yap reyonunda yere düşmüş bir sergiyi gösterdi. Lilly, sürünerek ampül sergisinin arkasından geçip tırmıklar, bahçe makasları ve bir metre uzunluğundaki baltalarla dolu yeri buldu. Baltalardan birini kapıp ampullerin etrafından dolaşarak geri geldi. Kalbi güm güm atıyor, bedeni korkuyla sürünüyordu.

Ön taraftaki girişe yaklaştılar. Scott'la Bob, manav reyonunun batı tarafındaki duvar boyunca ilerlerken Lilly de mağazanın öteki kısmındaki tesadüfi bir hareketlenmeyi bir an için görebildi. Ayaklarını sürüyerek Walmart'a giren şey her neyse artık sessizleşip sakinleşmişti. Küt küt atan kalbi dışında hiçbir şey duymuyordu Lilly.

Josh, ilaç tezgâhının arkasında durup çömeldi. Lilly de onun yanında çömeldi. Josh fısıltıyla konuşmaya başladı: "Arkamdan gel ve eğer o yaratıklardan biri benim elimden kurtulursa elindeki şeyi kafasının ortasına güzelce geçir."

"Zombi öldürmeyi biliyorum, Josh," diyerek sert bir fısıltıyla yanıt verdi Lilly.

"Biliyorum canım. Sadece diyorum ki… İlk seferde baltayı elinden geldiğince sertçe indir."

Lilly başını salladı.

"Üç diyince," diye fısıldadı Josh. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Bir, iki -"

Josh birden durdu. Hiç de hesaba katmadıkları bir şey duydu Lilly.

Josh ona sarılıp ilaç tezgâhının altında düzgünce durmasını sağladı. İkisine de tereddütten inme inmişti sanki. Bir süre orada çömeldiler. Lilly'nin beyninde tuhaf bir düşünce haykırıyordu.

Zombiler konuşmaz.

* * *

"Hey?" Bu ses, boş mağazada yankılandı. "Kimse var mı?"

Josh, kısa bir süre daha tezgâhın arkasında durup tereddüt etti. Neler yapabileceğini ölçüp tartıyordu. Telaştan beyni dönmüştü. Oldukça sıcak kanlı geliyordu ses... sanki... Kesinlikle bir erkekti bu. Derin sesiyle belki de biraz aksanlı konuşuyordu.

Josh omzunun üstünden Lilly'ye baktı. Lilly baltayı beysbol sopası gibi her an indirmeye hazır vaziyette tutuyordu. Korkudan dudakları titriyordu. Josh o koca elini kaldırarak "dur bir saniye" dercesine bir işaret verdi. Harekete geçmek üzereydi. Elini tabancanın horozundan çekti. Bu sırada başka bir ses daha çınlayıp ortamdaki hareketi birden değiştirdi.

"BIRAKIN DA GİTSİN KIZ, OROSPU ÇOCUKLARI!"

Josh, 38 kalibre silahı kaldırıp ateşlemeye hazır bir halde tezgâhın arkasından çıktı.

Lilly de elindeki baltasıyla onu takip etti.

İyice silahlanmış, altı adam duruyordu girişteki holde.

"Ağır ol... yavaş, yavaş, yavaş... hey!" Grubun önünde duran çete liderinin kucağında çok güçlü bir suikast silahı vardı. Tehdit edercesine kaldırmıştı namlusunu. Yirmili yaşlarının sonunda, en fazla da otuzların başında gibi görünüyordu. Uzun, ince, esmer tenli adamın başında bir bandana vardı. Fanila kumaştan gömleğinin kolları makasla kesilmişti. Kollarında iri iri kasları vardı.

Başta her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki Josh olanları takip edemiyordu. Elindeki 38 kalibreyi bandanalı adama yaslamış, indirmiyordu.

Bob Stookey de kasaların arkasında durmuş, komando gibi iki eliyle sımsıkı sarıldığı Çöl Kartalı'nı bu istilacılara doğrultmuştu. Kızarmış gözlerinde sarhoş cesareti vardı. "BIRAKIN GİTSİN!" Alakasının sebebi, bandanalı adamın arkasında, akıncı topluluğunun daha genç bir üyesi tarafından rehin alınmıştı. Megan Lafferty, deli gibi bakan, kara çocuğun pençesinde sinirli sinirli kıvranıp duruyordu. Yağlı bir el ağzını kapatıyor, konuşmasını engelliyordu.

Josh son sesiyle "BOB- YAPMA!" diye bağırdı. Josh'un gürleyen sesindeki otorite, Bob'u dizginlemiş gibi görünüyordu. Kasa sıralarının sonunda duran Bob, birden sende-

leyip Megan'ı esir alan adamdan altı metre ötede durakladı. Güçlükle nefes alan eski içici, şimdi çaresizce Megan'a bakıyordu. Josh orta yaşlı adamın içindeki duygu karmaşasını anlayabiliyordu.

Josh kendi grubuna "Herkes sakin olsun!" diye emretti.

Scott Moon, elindeki eski av tüfeğini kaldırmış, Bob'un arkasında duruyordu.

"Scott, tüfeği indir!"

Bandanalı adam, elindeki AK-47 tipi tüfeği indirmedi. "Hadi indirin şunları, millet. O.K. Corral'daki gibi büyük bir silahlı çatışma çıksın istemiyoruz."

Esmer tenli adamın arkasında ellerinde ağır silahlar olan beş kişi daha vardı. Çoğu otuzlu yaşlarındaydı. Kimisi zenci, kimisi beyaz, kimi "hiphopçı" gibi giyinmiş, kimi de şişme montlarla asker kıyafetleri giymişti. Hepsi de iyice dinlenmiş, güzel beslenmiş ve belki biraz da kafayı çekmiş gibi görünüyordu. Josh'a göre en önemlisiyse, konuşmaya başlar başlamaz silahları ateşleyecek gibi görünmeleriydi.

"Sakiniz biz," dedi Josh. Ama ses tonu, çenesinin duruşu, kendisinin de silahı indirmemesi... Bandanalı adamın bütün bunları bir karşı cevap olarak aldığından oldukça emindi. "Öyle değil mi Bob? Sakiniz, değil mi?"

Bob, kimsenin duymadığı bir şeyler mırıldadı. Çöl Kartalı hâlâ elinde aynı pozisyonda duruyordu. Tüfeği indirmemişti. Tuhaf, kısa bir süre boyunca bu iki grup da silahlarını vücutlarındaki önemli noktalara doğrultarak birbirlerine karşı koydular. Düşündüğü ihtimaller Josh'un hoşuna gitmedi. İstilacıların elinde küçük bir askeri karargâhı ele geçirmeye yetecek kadar silah vardı. Ama Josh'un grubunda bu akıncı çetenin liderine doğrultulmuş, üç tane silah vardı. Liderlerinin kaybı, bu ufak grubun bütün işleyişine ciddi bir darbe olabilir, her şeyi değiştirebilirdi.

Bandanalı adam, emir erine "Bırak kızı, Haynes," dedi.

"Ama şey n'olacak -"

"Bırak kızı, dedim!"

Deli gibi bakan, zenci çocuk Megan'ı arkadaşlarının yanına doğru itti. Megan bir an sendeledi, az kalsın düşüyordu. Ama sonra doğrulup sallana sallana Bob'a doğru gitti. "Bir avuç sikindirik serseri!" diye mırıldandı.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu Bob. Boşta kalan elini kıza doladı. Ama ne gözlerini, ne de silahın namlusunu istilacılardan ayırmamıştı.

Megan, bileklerini ovup adamlara pis pis bakarak "Gizlice yaklaştı bana şerefsizler," dedi.

Bandanalı adam silahını indirip Josh'a döndü. "Bak, bu günlerde hiçbir şeyi riske atamayız. Adem'den beri tanımıyoruz ya sizi... Sadece kendi çıkarlarımızı kolluyoruz biz."

Josh, ikna olmamıştı. 38 kalibrelik silahının arpacığını doğrudan bandanalı adamın göğsüne dayadı. "Bu kızı kamyonetten kaçırmakla ne alakası var bunun?"

"Dediğim gibi... Kaç kişi olduğunuzu... o kızın kimi uyaracağını bilmiyorduk... Hiçbir şey bilmiyorduk."

"Burası sizin mi?"

"Yok... Nasıl yani? Hayır."

Josh, soğuk soğuk güldü. "Öyleyse bir önerim olacak... Buradan nereye varacağımızla ilgili."

"Söyle bakalım."

"Bir sürü erzak var burada... Bırakın biz geçip gidelim, gerisi de size kalsın."

Bandanalı adam çetesine döndü. "Silahları indirin, çocuklar. Hadi. Geri çekilin. Hadi."

İstilacılar gönülsüzce de olsa ona dediğini yapıp silahlarını indirdiler.

Bandanalı adam tekrar Josh'a döndü. "Adım Martinez... Kötü bir şekilde tanıştık. Kusura bakma."

"Benim adım da Hamilton. Tanıştığıma memnun oldum. Çıkıp gitmemize izin verirsen sevinirim."

"Sorun değil, dostum... Ama işimizi burada bitirmeden önce sana bir önerim olacak."

"Dinliyorum."

"Önce, şu silahları bir indirir misiniz?"

Martinez silahını indirirken Josh da gözlerini ondan ayırmadı. "Scott, Bob... hadi... sorun yok."

Scott tüfeği omzuna asıp konuşulanları dinlemek için kasanın demirlerine yaslandı. Bob, Çöl Kartalı'nın namlusunu istemeye istemeye indirip kemerinin arkasına soktu. Kolunu Megan'a dolamış, duruyordu.

Lilly de baltasının başını yere indirip, ilaç tezgâhına dayadı.

"Sağ olun, teşekkür ederim." Martinez derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Bir şeyi merak ediyorum. Aklı başında tiplere benziyorsunuz. Tüm bu erzakları alıp götürebilirsiniz... Ama onları nereye götürdüğünüzü sorabilir miyim?"

"Aslına bakarsan hiçbir yere," dedi Josh. "Yol için alıyoruz onları."

"Yolda mı yaşıyorsunuz siz?"

"Ne fark eder?"

Martine omzunu silkti. "Bak, bana güvenmeni gerektirecek hiçbir şey olmadığını biliyorum. Ama işlerin gidişatı, bizim gibi insanlar... Birbirimize karşılıklı faydamız dokunabilir. Dediğimi anlıyor musun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır... Neyden bahsettiğine dair en ufak bir şey bile anlamadım."

Göğüs geçirdi Martinez. "Kartlarımı açık oynayacağım o zaman. Hemen şimdi, burada yollarımızı ayırabiliriz. Kimse birbirine zarar vermez ve birbirimize iyi şanslar dileriz..."

"Bence güzel fikir," dedi Josh.

"Daha iyi bir seçeneğimiz de var ama," diye karşılık verdi adam.

"Neymiş?"

"Duvarlarla çevrili bir yer. Yolun az yukarısında. Senin benim gibi insanlar, yaşayacak bir yer yapmaya çalışıyorlar."

"Devam et."

"Bundan böyle kaçmak yok, diyorum. Kasabanın bir kısmını sağlama aldık. Çok büyük değil… henüz. Dikili duvarlar var. Yiyecek yetiştirecek bir yer. Jeneratörler. Sıcaklık. Beş kişiyi daha alacak yerimiz var."

Josh hiçbir şey söylemedi. Lilly'ye baktı. Kızın yüzünü okuyamıyordu. Lilly, yorgun, korkmuş ve kafası karışmış gibi görünüyordu. Ötekilere baktı. Bob'un hâlâ düşündüğünü gördü. Scott yere bakıyordu. Megan da kıvırcık saçlarının arasından istilacılara kötü kötü bakıyordu.

"Bunu bir düşün, dostum," diye devam etti Martinez. "Burada kalanları paylaşabilir ve işimizi burada bitirebiliriz. Ya da güçlerimizi birleştiririz. Arkamızda duracak güçlü, iyi adamlara ihtiyacımız var. Sizi soymak, sizinle uğraşmak ya da burayı darmadağın etmek isteseydim… çoktan yapmaz mıydım bunu? Sorun çıkarmak için hiçbir nedenim yok. Bize katıl, Hamilton. Ne dersin? Yollarda hiçbir şey yok. Sadece biraz daha bok püsür bulursunuz. Kış da iyice bastırıyor. Ne dersin, dostum?"

Josh, Martinez'e uzun uzun baktı. Sonra da "Bize bir saniye ver," dedi.

* * *

Kasaların orada toplandılar.

Megan alçak sesli, gergin bir fısıltıyla "Benimle dalga geçiyorsun herhalde, dostum," dedi Josh'a. Ötekiler, iri adamın etrafında toplanıp yarım bir daire oluşturmuştu. "Bu şerefsiz heriflerle bir yere gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Josh, dudaklarını yalayarak ıslattı. "Bilmiyorum… Bu adamlara baktıkça onların da bizim kadar korkmuş, bizim kadar ürkmüş olduklarını görüyorum."

Lilly araya girdi. "Sadece gidip o yere baksak? Nasıl bir yermiş görürüz."

Bob, Josh'a baktı. "Bir grup delifişekle yerdeki çadırlarda yaşadık biz. Onunla kıyaslarsak ne kadar kötü olabilir ki bu?"

Megan inledi. "Sadece ben mi böyle düşünüyorum, yoksa hepiniz kafayı mı yediniz?"

"Bilmiyorum, Megan," dedi Scott. "Ne kaybederiz ki?"

"Kapa çeneni, Scott."

Josh, iri yarı elini kaldırıp tartışmayı bölerek "Tamam, dinleyin," dedi. "Onların peşinden gidip dedikleri yere bak-

mamızın bir zararı olmaz. Silahlarımız yanımızda olacak. Gözlerimizi de dört açacağız. Gidip görünce ne yapacağımıza karar veririz." Bob'a bakıp ardından Lilly'ye döndü. "Oldu mu?"

Lilly derin bir nefes aldı. Sonra da başını salladı. "Evet... tamam."

"Süper," diye söylendi Megan. Hep birlikte dönüp girişe doğru gittiler.

* * *

Kasabanın ihtiyacı olan ağır malzemeleri almak için mağazanın geri kalan yerlerini bu iki grup birlikte çalışarak bir saatte dolaştı. Çim ve bahçe reyonuna girip keresteleri kesip biçmek için el aletlerine, gübre, saksı toprağı, tohum, çekiç ve çivilere hücum ettiler. İki grup arasındaki zoraki ateşkesin çok gergin olduğunu seziyordu Lilly. Gözünün ucuyla sürekli Martinez'e bakıyordu. Kimse söylemese de bu ayaktakımı çetede bir alt-üst düzeni, bir hiyerarşi olduğunu fark etmişti. Martinez tabii ki de bunların başıydı. Ufak tefek hareketler ve baş işaretleriyle ötekileri yönetiyordu.

Bu zamana kadar Bob'un kamyonetiyle, duvarlarla çevrili kasabadan getirdikleri biri minibüs, biri arkası açık kamyon olan iki aracı da ağzına kadar doldurdular. Alacakaranlık çöküyordu. Martinez minibüsün direksiyonuna geçti. Bob'a

da kamyonun arkasından gelmesini söyledi... Böylece konvoy, kasabaya doğru yola koyuldu.

Tozlu, Walmart arazisinden çıkıp ana yolda otobana doğru ilerlerlerken Lilly arkadaki uyku bölmesinde oturmuş, üstüne böceklerin yapıştığı arabanın ön camından dışarı bakıyordu. Bob yola konsantre olmuş, egzoz dumanları çıkararak ilerleyen kamyonu izlemeye çalışıyordu. Karman çorman yıkıntıların ve çiftlik yolunun iki yanında bulunan, arkalarındaki gölgelerin iyice karardığı sık ormanların arasından geçtiler. Kuzey rüzgârı, sulu sepken bir yağmurla sisi dağıta dağıta geliyordu.

Kurşuni renkli akşam karanlığında Lilly zor da olsa en öndeki arabayı görebiliyordu. Aralarında birkaç araba mesafesi vardı. Kamyonun yan aynasından arabayı kullanan Martinez'i, açık pencereden de oraya yasladığı dövmeli kolunu görmüştü.

Lilly hayal görüyor da olabilirdi. Ama şunu gördüğünden oldukça emindi: Martinez'in bandanalı başı yolculara doğru dönüyor, bir şeyler söylüyor, onların ilgisini çekecek laflar paylaşıyor, sonra da arkadaşlarından büyük bir reaksiyon alıyordu.

Adamlar durmadan gülüyorlardı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane
HASRET =)

2. BÖLÜM

İşte Dünya Böyle Son Buldu

İnsan, ölümden sonraki yaşamı kötüler için yaratır; iyiler genelde kemikleriyle gömülür.
-William Shakespeare

8. Kısım

Konvoy, duvarlarla çevrili kasabaya giderken iki kez yolda durdu. İlki 18. ve 109. otobanların birleştiği kavşaktaydı. Silahlı bir bekçi burada Martinez'e bir şey sormuş, sonra da el sallayarak araçlara yol vermişti. Kenardaki bir hendekte bir yığın insan kalıntısı vardı. Ölülerin yakıldığı odunlar hâlâ içten içten tütüyordu. İkinci kez de kasaba tabelasının yakınlarındaki bir barikatta durdular. O zamana kadar sulu sepken yavaş yavaş kara dönüşmüştü. Esen rüzgârla birlikte karlar etrafa saçılıyordu. Aralık başında Georgia'da pek görülmeyen bir şeydi bu.

Josh, şoför koltuğundan "Ağır silahları var gibi görünüyor," dedi. Haki renk kamuflaj kıyafetleri giyen, ellerinde yarı otomatik silahlar bulunan iki adamın Martinez'le konuşmasının bitmesini bekliyorlardı. Martinez'in arabası, kendi kamyonetlerinin üç araba boyu önündeydi. Farların etrafa dağıttığı gölgeler, ilerideki konuşan yüzleri iyice belirsizleştiriyordu. Kar, sarmallar oluşturarak döne döne yağıyordu. Kamyonetin ön cam silecekleri, sıkıcı bir ritim tutuyorlardı.

Lilly'yle Bob da bu değiş tokuşu sessizce ve huzursuzca izliyordu.

Karanlık iyice çökmüştü. Elektriğin olmaması ve bu kötü hava, kasabanın dış taraflarında bir orta çağ havası yaratıyordu. Ötedeki berideki yağ bidonlarında alevler yanıyordu. Son zamanlardaki bir mücadelenin izleri, ormanlık vadilere ve kasabayı çevreleyen çamlıklara zarar vermişti. İlerideki yanmış çatılar, kurşunla delik deşik olmuş römorklar ve kopmuş elektrik kabloları, geçmişteki bir dizi kargaşayı yansıtıyordu.

Josh, Lilly'nin ilerideki pasla kabarmış, yeşil tabelayı incelediğini fark etti. Farların ışığında görünen tabelanın direği, kumlu, beyaz toprağa dikilmişti.

WOODBURY'YE HOŞGELDİNİZ

NÜFUS: 1102

Lilly Josh'a dönüp sordu: "Bütün bunlarla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Jüri henüz kararını vermedi. Ama birkaç emir daha alacakmışız gibi görünüyor."

İleride, farların ışıkları arasında süzülen parlak kar tanecikleri arasında Martinez konuşmasını bitirdi. Yakasını kaldırıp ağır adımlarla Bob'un kamyonetine doğru yürümeye başladı. Bir amaçla yürüyordu, ama esmer yüzünün tüm hatları kaplayan o sevimli gülümsemesi vardı yine suratında. Hava soğuk olduğu için gömleğinin yakasını kaldırdı. Josh'un penceresine doğru yaklaştı.

Josh pencereyi açtı. "N'oldu?"

Martinez gülümsüyordu. "Şimdilik silahlarınızı teslim etmeniz gerekiyor."

Josh ona baktı. "Kusura bakma, dostum. Böyle bir şey olmayacak."

Martinez'in yüzünde hâlâ o neşeli gülümseme vardı. "Kasaba kuralları… Bilirsin işte."

Josh yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır, olmaz."

Martinez düşünceli düşünceli dudak büktü. Sonra da yeniden gülümsedi. "Seni suçladığımı söyleyemem. Böyle bir yere giriyorsunuz sonuçta. Bak ne diyeceğim: Şimdilik av tüfeği kamyonda kalsa?"

Josh iç geçirdi. "Bunu kabul edebiliriz sanırım."

"Peki, tabancaları saklayabilir misiniz? Görünmeyen bir yerlere?"

"Yapabiliriz, evet."

"Tamam… Etrafı gezmek isterseniz sizinle gelebilirim, millet. Bir kişilik yeriniz var mı?"

Josh dönüp Bob'a doğru başını salladı. Orta yaşlı adam omzunu silkip emniyet kemerini çıkardı. Arabadan inip dönerek Lilly'nin yanına, arka koltuğa oturdu.

Martinez şoförün yanındaki koltuğun kapısına geçip arabaya bindi. Sigara ve makine yağı kokuyordu. Yüzündeki nemi silerek "Sakin ve ağır ol, kardeş," dedi. Önlerindeki minibüsü işaret etti. "Minibüsteki adamı takip et, yeter."

Josh, biraz gaza bastı ve minibüsün arkasından bariyerlerin arasından geçtiler.

* * *

Birkaç tane tren rayının üstünden geçip güneydoğu tarafından kasabaya girdiler. Josh etrafa şöyle bir göz atarken Lilly'yle Bob da arkada sessiz sessiz oturuyordu. Josh'un sağ tarafında üstünde PIGGLY IGGLY Marketleri yazan kırık bir tabela vardı. Ölü bedenler ve kırık camlarla dolu bir otoparkın üstünde duruyordu bu tabela. Marketin bir tarafı, sanki dinamitle patlatılmış gibi çökmüştü. Çevredeki oyulup yamulmuş, yüksek, tel örgüler eskiden Woodbury Otobanı ya da Ana Cadde olarak bilinen yol boyunca ilerliyordu. İnsan katliamının korkunç kalıntılarıyla yanarak bükülmüş metal yığınları, açık toprağın her yanına dağılmıştı. Karın yağdığı bu gecede kumlu, beyaz toprak parıl parıl parlıyordu. Georgia'nın göbeğinde, savaştan sonraki harp meydanlarını hatırlatan ürkütücü bir görüntüydü bu.

"Birkaç hafta önce bir ısırgan sürüsüyle kapışmıştık. Büyük bir kargaşaydı." Martinez, Viceroy marka sigarasını yakıp pencereyi birkaç santim araladı. Duman döne döne pencereden çıkıp rüzgârın dövdüğü karların arasına karışa-

rak hayalet gibi ortadan kayboldu. "Epeydir işler çığırından çıkmıştı. Ama çok şükür, adam gibi adamlar işi ele aldı. Az sonra sola doğru sert bir dönüş yapacağız."

Josh, keskin bir dönemece giren minibüsü takip etti. Daha dar bir sokağa girmişlerdi.

Karanlıkta az ilerideki Woodbury'nin merkezi, rüzgârla oradan oraya savrulan sulu sepkenlerin ardında görünüyordu. Yüzyılın başındaki tuğla binalardan oluşan dört kare blok ile elektrik telleri, esnafların toplandığı bir kavşağa, ahşap evlere ve apartmanlara doluşmuştu. Bölgenin büyük bir bölümü, tel örgüler ve sonradan yapılmış gibi görünen şantiyelerle çevriliydi. Böyle yerlere "büyük yol ışıkları" dedikleri günleri hatırladı Josh.

Woodbury'nin genişliği, her tarafa doğru yaklaşık altı blok daha uzuyor gibiydi. Batı ve doğu taraflarındaki ormanlık, sulak alanlara daha geniş umumi yerler yapmışlardı. Çatıların tepelerindeki bacalardan ve havalandırmalardan kalın, kapkara bir duman bulutu yükseliyordu. Ya jeneratörün egzozuydu bunlar, ya da odun sobalarıyla şöminelerin dumanıydı. Sokak lambalarının çoğu yanmıyordu. Ama karanlıkta yine de bazıları yanıyordu. Belli ki acil durumlar için çalışıyordu bu lambalar.

Konvoy, kasabanın merkezine yaklaşırken Josh, minibüsün şantiyenin bir ucunda durduğunu gördü. "Aylardır duvar örmekle uğraşıyoruz," diye açıkladı Martinez. "Yaklaşık iki bloğu tamamen duvarlarla çevirdik. Bu duvarları daha da ge-

nişletmeyi düşünüyoruz. Gidebildiğimiz yere kadar genişletip duvarlarla çevreleyeceğiz burayı."

Josh, kısık sesle "Fena fikir değil," diye mırıldandı. Kereste ve kalaslardan oluşan o yüksek, kocaman duvarı düşünüyordu. Ahşap çıkarılan parçalar, binaların dışını kaplıyor, en az beş metre yüksekliği oluşturan bire bir buçuk metre boyutlarındaki keresteler de Jones Mill Yolu'nun etrafında uzanıyordu. Barikatın parçalarında hâlâ son ısırgan saldırısından kalma izler vardı. Karla dolu bu karanlıkta bile pençe izleri, sonradan yama yapılmış yerler, kurşun delikleri, katran karası olmuş kan lekeleri Josh'un dikkatini çekiyordu.

Bu bölge, gizli bir şiddetle sarsılıyor, Vahşi Batı'yı anımsatıyordu.

Josh, kamyonu durdurdu. Bu sırada minibüsün de arka kapısı yukarı doğru açıldı. Adamlardan biri minibüsten atlayarak inip surdaki bir bağlantı yerine doğru gitti. Kapıyı iki aracın geçebileceği kadar aralayarak menteşeli bölmeyi açtı. Minibüs bu aradan geçti. Josh da onu izledi.

"Yaklaşık elli kişiyiz," diye devam etti Martinez. Sigarasından büyük bir nefes alıp dumanını pencereden dışarı üfledi. "Şu sağdaki yer, yiyecek merkezi gibi bir şey. Bütün erzaklar, sular, ilaçlar, hepsi orada durur."

Oradan geçerlerken Josh, solmuş, eski tabelayı gördü. Üstünde "Deforest'ın Yem ve Tohumları" yazıyordu. Dükkânın vitrini, pencere demirleri ve tahta kaplamalarla sağlamlaştırılmış, korumaya alınmıştı. Silahlı iki nöbetçi, binanın önün-

de sigara içerek bekliyordu. Yolda ağır ağır ilerleyip güvenli bölgenin içlerine doğru girdiklerinde kapı da arkalarından kapandı. Bölge sakinleri, etrafta durmuş, geçerken onları izliyorlardı. Evlerin girişlerinde duran insanlar sıkı sıkı giyinmiş, sarınıp sarmalanmışlardı. Atkılarının ve şallarının arkasındaki yüzlerinde savaş sonrası bunalım yaşıyormuş gibi bir ifade vardı. Kimse sıcakkanlı görünmüyor, geldiklerine sevinmiş gibi durmuyordu.

"Güvertede bir doktorumuz var. Tıbbi merkez ve buna benzer ıvır zıvırlar işliyor işte." Martinez, sigarasının izmaritini pencereden dışarı attı. "Hafta sonuna kadar duvarları bir blok daha genişletiriz, herhalde."

Bob arka koltuktan "Fena bir vaziyet değil," dedi. Nemli gözleri her yeri inceliyordu. "Sormamda sakınca yoksa şu şey nedir?"

Bob'un yağlı parmağıyla işaret ettiği yerin, duvarlarla çevrili alanın birkaç blok ötesinde kocaman bir yapının tepesi olduğunu gördü Josh.

Sisli karanlıkta kasaba merkezinin ötesindeki alanın orta yerine uçan bir çay tabağı konmuş gibi görünüyordu. Bu şeyin etrafı, toprak yollarla kuşatılmıştı. Dairesel çevresinin üstündeki karların arasında loş ışıklar parlıyordu.

"Eskiden yarış pistiydi," diyerek sırıttı Martinez. Arabadaki göstergelerin yeşil ışığında korkunç ve şeytani bir sırıtış gibi göründü bu. "Buradaki tipler yarışları sever."

"Eskiden mi?" diye sordu Josh.

"Geçen hafta patron yeni bir kural koydu. Artık yarış filan yok. Çok fazla ses çıkıyor, bu curcuna da ısırganları buraya çekiyordu."

"Bir patron mu var burada?"

Martinez'in yüzündeki sırıtış yok olup anlaşılmaz bir ifadeye döndü. "Meraklanma dostum. Yakında tanışırsın onunla."

Josh, durmadan tırnaklarını kemiren Lilly'ye gizli bir bakış attı. "Burada çok fazla kalır mıyız, bilmiyorum."

"Orası size kalmış." Martinez umursamaz bir halde omzunu silkti. Carnaby marka, parmaksız, bir çift eldiveni ellerine geçirdi. "Ama unutmayın. Karşılıklı çıkarlarımızdan bahsediyorum."

"Unutmam."

"Evlerimiz tamamen dolu. Ama kasabanın merkezinde kalabileceğiniz yerler var."

"Bunu öğrendiğimiz iyi oldu."

"Size diyorum, şu duvarları genişlettiğimizde kalacağınız yeri kendiniz seçersiniz."

Josh hiçbir şey söylemedi.

Martinez sırıtmayı bıraktı. Loş, yeşil ışıkların altında sanki iyi günlerini, belki ailesini, belki de daha acıklı bir şeyi ha-

tırlamış gibi görünüyordu. "Yumuşacık yatakları olan evlerden bahsediyorum. Özel yaşamlar… ahşap çitler, ağaçlar."

Uzun, tuhaf bir sessizlik oldu.

"Sana bir şey soracağım Martinez."

"Sor bakalım."

"Buraya nasıl geldin?"

Martinez derin derin iç geçirdi. "Tanrı biliyor ya, hatırlamıyorum gerçekten."

"Nasıl yani?"

Bir kez daha omzunu silkti. "Yalnızdım. Eski karımı ısırmışlardı. Çocuğumu kaptığı gibi ortadan kayboldu. Ondan sonra ısırganları öldürmekten başka hiçbir şeyi umursamadım sanırım. Biraz zıvanadan çıktım. O tipsiz piçlerin koca bir sürüsünü mahvettim. Birkaç yerli, beni bir çukurun içinde baygın halde bulup buraya getirmiş. Bu kadarını hatırlıyorum." Her şeyi yeniden düşünüyormuş gibi başını kaldırdı. "Ama iyi ki getirmişler beni buraya. Özellikle şimdi, çok memnunum bu durumdan."

"O da ne demek?"

Martinez ona baktı. "Burası mükemmel bir yer değil. Ama güvenlidir. Daha da güvenli olacak. Başımızdaki adama çok şey borçluyuz."

Josh dönüp Martinez'e baktı. "Şu 'patron' denen adamdan bahsediyorsun herhalde?"

"Evet."

"Bu adamla tanışacağımızı söylemiştin değil mi?"

Martinez, eldivenli ellerinden birini "bekle" dermiş gibi kaldırdı. Gömleğinin göğüs cebinden ufak bir alıcı-verici çıkardı. Düğmesine basıp ağız kısmına doğru konuştu. "Haynes, bizi hükümet binasına götür... Orada bekliyorlar."

Lilly'yle Josh tekrar anlamlı anlamlı bakıştılar. Önde-ki araç, anayolda kenara çekilip kasaba meydanına doğru ilerledi. Robert E. Lee'nin heykeli, sarmaşıklarla kaplı bir çardağın önünde duruyordu. Bahçenin ilerisindeki, yassı taşlardan yapılma hükümet binasına yaklaşıyorlardı. Binanın taş basamakları ve önünde sütunlar olan girişi, karla kaplı karanlıkta hayalet gibi soluk bir halde görünüyordu.

* * *

Toplantı odası hükümet binasının arka tarafındaydı. Uzun, dar bir koridorun sonundaki cam kapılar özel ofislere açılıyordu.

Josh ve beraberindekiler, darmadağınık bir toplantı odasında toplandılar. Parke zemine botlarından sular akıyordu. Çok yorgunlardı. Woodbury Karşılama Ekibi'yle de hiç tanışacak havada değillerdi. Ama Martinez onlara biraz sabırlı olmalarını söyledi.

Orada beklerlerken kar, yüksek pencerelere vurup duruyordu. Oda, ısıtıcılarla ısıtılmış, gaz lambalarıyla hafifçe ay-

dınlatılmıştı. Hararetli alışverişlerden nasibini almış gibi duruyordu. Duvarların dökülen sıvaları, şiddetin izlerini ortaya çıkarıyordu. Devrilen katlanır sandalyeler ve bir tomar belgeyle doluydu yerler. Georgia eyaletinin yırtılmış bayrağının yanında, ön cephe duvarındaki kan izlerini fark etti Josh. Binanın içindeki jeneratörler tıkırdayarak zemin, sallıyordu.

Beş dakikadan biraz fazla beklemişlerdi. Josh volta atıyor, Lilly'yle ötekiler de katlanır sandalyelerde oturuyorlardı. O sırada ağır botların sesi koridorda yankılandı. Adımlar yaklaşırken biri de düdük çalıyordu.

"Hoş geldiniz millet. Woodbury'ye hoş geldiniz." Kapının eşiğinden duyulan ses, kısıktı ve burundan konuşuyordu. Sahte bir neşeyle doluydu sanki.

Bütün başlar o tarafa döndü.

Kapının eşiğinde duran üç adamın da yüzleri gülüyor, ama bu gülümseme kısık gözlerindeki soğuk bakışlarla hiç örtüşmüyordu. Ortadaki adamdan öyle bir enerji yayılıyordu ki Lilly'nin aklına tavus kuşları ve renkli balıklar gelmişti. "Burada birkaç tane daha iyi insandan yararlanabiliriz," diyerek odaya girdi.

Bir deri bir kemik kalmış bu cılız adamın üstünde yırtık pırtık bir balıkçı kazağı vardı. Kömür karası saçları şekilsiz ve darmadağınıktı. Kesip şekillendirerek Fu Manchu tarzı bıyık bırakmaya çalıştığı yüzündeki yeni yeni çıkan tüylerle oynuyordu. Pek fark edilmeyen, tuhaf, gergin bir tiki vardı. Gözlerini çok fazla kırpıştırıyordu.

"Adım Philip Blake," dedi. "Bu Bruce, bu da Gabe."

Öteki iki adam, kendilerinden daha genç olan bu adamı bekçi köpekleri gibi izliyordu. Hırıldayıp baş sallamak dışında bir şey yapmadı, selam bile vermediler. Philip denen adamın biraz arkasında duruyorlardı.

Sol taraftaki beyaz tenli adam Gabe'di. Kısa boylu, yapılı, boynu kalın bir adamdı. Saçları denizci gibi kesilmiş, yanları kısa, tepesi biraz daha uzundu. Sağ taraftaki Bruce, asık suratlı, saçını kazıtmış bir zenciydi. Bu iki adamın da elinde göğüslerine dayadıkları birer suikast silahı vardı. Parmakları tetikte bekliyorlardı. Lilly bir süre gözlerini silahlardan alamadı.

"Ağır silahların kusuruna bakmayın," dedi Philip. Arkasındaki silahları işaret etmişti. "Geçen ay kasabada ufak bir kargaşa çıktı da işler biraz zorlaştı. Başka şansımız da yok zaten şu anda. Her yer çok tehlikeli. İsimleriniz...?"

Josh, odada dolaşarak grubu tanıttı. En son da Megan'ın yanında durdu.

Philip, "Tanıdığım birine benziyorsun," dedi Megan'a. Adamın gözleri, kızın üstündeydi. Lilly, bu adamın arkadaşına böyle bakmasından pek hoşlanmadı. Ufak bir şeydi bu ama onu rahatsız etmişti işte.

"Çok duyuyorum bunu," dedi Megan.

"Ya da ünlü birini andırıyorsun. Ünlü birine benzemiyordu, çocuklar?"

Adamın arkasındaki "çocukların" hiçbir fikri yoktu. Philip parmağını şaklattı. "Titanik'teki kız!"

"Carrie Winslet mı?" dedi ismi Gabe olan adam.

"Seni geri zekâlı, aptal! Carrie değil o, Kate... Kate... Kate Winslet."

Megan ağzını bükerek gülümsedi. "Bonnie Raitt'e benzediğimi söylemişlerdi."

"Bonnie Raitt'i severim," diye ilgilendi Philip. Bonnie Raitt'in şarkılarından birinin adını söyledi: " 'Let's Give Them Something to Talk About.' "*

Josh, konuşmaya başladı. "Sürekli adını duyduğumuz o 'patron' sensin demek?"

Philip, bu iri yarı adama döndü. "İşlediği tüm suçlar kabul edilmiştir." Philip gülümsedi. Josh'a doğru gidip elini uzattı. " 'Josh'tu değil mi?"

Josh, adamın elini sıktı. Yüzündeki ifade oldukça tarafsız, kibar ve saygılıydı. "Evet. Bizi bir süreliğine buraya aldığınız için teşekkür ederiz. Ne kadar kalırız, bilmiyorum."

---

* "Hadi onlara dedikodu malzemesi çıkaralım"

Philip ona gülümsedi. "Daha yeni geldiniz buraya, dostum. Rahat ol. Etrafa bir baksana. Buradan daha güvenli bir yer bulamazsınız. İnan bana."

Josh başıyla onayladı. "Isırgan sorununu kontrol altına almışsınız gibi görünüyor."

"Onlardan nasibimizi alıyoruz. Yalan söylemeyeceğim sana. İki üç hafta aralıkla geliyor sürüler. Birkaç hafta önce durumumuz kötüydü. Ama kasabada işleri yoluna koyuyoruz artık."

"Öyle görünüyor."

"Genel olarak takas sistemini kullanıyoruz." Philip Blake odaya bir göz gezdirdi. Yeni bir takımı tartan antrenör gibi yeni gelenlerle tek tek ilgileniyordu. "Bugün Walmart'ta güzel bir iş çıkardığınızı biliyorum."

"Fena değildik."

"Neye ihtiyacınız varsa takasla alabilirsiniz."

Josh ona baktı. "Takasla mı?"

"Mal, hizmet... Elinizde ne varsa işte. Ama vatandaşlara saygılı olup başınızı belaya sokmadığınız sürece yapabilirsiniz bunu. Kurallara uyar, işbirliği yaparsanız... istediğiniz kadar kalabilirsiniz." Philip, Josh'a baktı. "Beyefendi sizin... fiziksel gücünüzü... burada kullanabiliriz."

Josh bunu bir düşündü. "Yani 'seçilmiş yetkili' gibi bir şey misiniz siz?"

Philip, gardiyanlarına bir bakış attı. Öteki adamlar sırıtıyordu. Philip bir kahkaha patlattı. İçinde mutluluktan eser olmayan gözlerini silip başını iki yana salladı. "Ben daha çok –ne denir- 'geçici' miydi? Geçici başbakanım."

"Pardon?"

Philip soruyu pas geçti. "Şöyle söyleyeyim, çok değil kısa bir süre önce burası, güç sevdalısı şerefsizlerin elindeydi. Kendilerini bir bok sanıyorlardı. Bir lidere ihtiyaç olduğunu görüp bu iş için gönüllü oldum."

"Gönüllü mü oldun?"

Philip'in gülümsemesi kayboldu. "Harekete geçtim, dostum. Böyle zamanlarda, güçlü bir lidere ihtiyaç vardır. Ailelerimiz var burada. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar... Etrafı koruyup gözetleyecek biri gerekir. Kararlı biri. Dediğimi anlıyor musun?"

Josh başını salladı. "Tabii."

Philip'in arkasında duran Gabe hâlâ sırıtıyordu. "Geçici başbakan... Tuttum bunu," diye mırıldandı.

Odanın karşı tarafında, pencere pervazında tüneyerek oturan Scott araya girdi: "O iki Gizli Servis elemanıyla... tam bir başbakan gibi görünüyorsun, dostum."

Scott, içtiği otun etkisiyle hırıltılı hırıltılı kıkırdıyordu. Onun kıkırdaması geçerken grubun üstüne tuhaf bir sessizlik çöktü. Philip, odanın karşı tarafında duran bu keşi görmek için döndü. "İsmin neydi senin, paşam?"

"Scott Moon."

"Peki, Scott Moon. Başbakanı bilmem ben. Öyle baştaki yöneticilerden biri gibi de görmüyorum kendimi." Soğuk soğuk gülümsedi. "En fazla vali olurdum ben."

* * *

Geceyi, bölgedeki lisenin spor salonunda geçirdiler. Tuğladan yapılmış bu eski bina, duvarlarla çevrili bölgenin dışında kalıyordu. Ufak tefek, çakıl çukurlarla delik deşik olmuş, geniş bir atletizm sahasının yanında duruyordu.

Tel örgüler, yakınlardaki bir ısırgan saldırısına dayanmışlardı. Spor salonunun içinde duran derme çatma yataklar, vernikli basketbol sahasını kaplıyordu. Havada, sidik, vücut kokuları ve dezenfektan kokusu vardı.

Lilly'ye göre gece bitmek bilmiyordu. İğrenç kokulu koridorlar, karanlık sınıfları birbirine bağlayan kapalı geçitler, gece boyunca süren rüzgârla gıcırdıyor, inleyip duruyorlardı. Ayrıca karanlık spor salonunun karşı tarafında tanımadıkları insanlar bir o yana, bir bu yana dönüyor, öksürüyor, hırıldıyor, hummalı düşüncelerini homurdanarak dile getiriyorlardı. Sürekli bir çocuk ağlıyordu.

Bir ara Lilly yanındaki yatağa baktı. Josh bölük pörçük bir uyku çekiyordu orada. Bu yapılı adamın bir kâbustan sıçrayarak uyandığını gördü Lilly.

Lilly dönüp ona elini uzattı. İri yarı adam da bu eli tuttu.

* * *

Oraya yeni gelen bu beş kişi, ertesi sabah Josh'un yatağının etrafında toplandı. Bu sırada güneşin kül rengi ışıkları toz zerrecikleri arasından geçerek sert, lekeli yataklarında iki büklüm olan hasta ve yaralıların üstüne düşüyordu. Lilly, İç Savaş kamplarını, derme çatma morgları anımsadı. Kısık sesle yoldaşlarına "Sadece ben mi böyle düşünüyorum," dedi. Sesi yumuşaktı. "Yoksa buranın tuhaf bir havası mı var?"

"Bu durumun yanında hafif kalır öyle demek," dedi Josh.

Megan esneyip gerindi. "Bob'un tekerlekli zindanında uyumaktan daha iyi."

Scott da ona katılıp "İşte bunda haklısın," dedi. "Kokan bir spor salonundaki boktan yataklardan birinde yatabilirim her gün."

Bob, Josh'a döndü. "Kabul edelim, kaptan... Burada uzun bir süre kalmak için konuşmalıydın onlarla."

Josh, botlarının bağcıklarını bağlayıp kareli montunu giydi. "Buradan çok emin değilim."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu günü öyle günübirlik bir şey olarak düşünmeliyiz, bence."

"Josh'a katılıyorum," dedi Lilly. "Burada beni huzursuz eden bir şey var."

"Neyi beğenmediniz?" Megan parmaklarını saçlarına geçirerek tarıyor, kıvırcıklarını çatırdatarak açıyordu. "Güvenli bir yer burası. Erzakları da silahları da var."

Josh, düşünceli bir halde ağzını sildi. "Bakın. Kimseye ne yapacağını söyleyemem. Dikkatli olun sadece. Birbirinizi kollayın."

"Dikkate alındı," dedi Bob.

"Bob, kamyoneti şimdilik kilitli tutalım bence."

"Anlaşıldı."

"44 kalibrelik silahını da sakla."

"Tamamdır."

"Hepimiz, her zaman kamyonetin nerede olduğunu bilmeliyiz. Anlıyorsunuz ya. Bir şey olursa falan."

Hepsi bu konuda anlaştılar. Sonra ayrılıp kasabanın geri kalan yerlerini keşfe çıktılar. Gün ışığında burayla ilgili bir izlenim edinmek istediler. O gün öğleden sonra tekrar lisede toplanıp burada kalıp kalmayacaklarına karar vereceklerdi.

* * *

Lilly'yle Josh liseden çıkarken güneşin göz kamaştıran ışıkları üstlerine düştü. Rüzgâra karşı yakalarını kaldırdılar. Kar yağışı dinmişti. Hava rüzgârlıydı. Lilly'nin karnı guruldadı. "Kahvaltı etmek ister misin?" diye sordu Josh'a.

"Walmart'tan aldığımız erzaklardan var kamyonette. Yine kurutulmuş et ve makarnaya katlanabilirsen tabii."

Lilly'nin tüyleri ürperdi. "Bir spagetti kutusuna daha bakabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Bir fikrim var." Josh, kareli ceketinin göğüs cebine dokundu.

"Hadi gel... Bir şeyler satın alacağım."

Batıya dönüp ana caddeden aşağı doğru yürüdüler. Soğuk, boz renkli gün ışığında kasaba göründü. Birçok dükkânın önü bomboştu. Ya tahtayla, ya da demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Kaldırımlarda patinaj izleri ve petrol döküntüleri vardı. Bazı pencere ve tabelalarda kurşun delikleri görünüyordu. Herkes kendi halindeydi. Ötede beride bulunan çıplak zeminler, kirli, beyaz kumlarla doluydu. Tüm kasaba, kum üzerine kurulmuş gibi görünüyordu.

Lilly'yle Josh, duvarlı bölgeye girerken kimse onlara selam vermedi. Bu saatte dışarıda olanların çoğu, inşaat malzemesi ya da erzak torbaları taşıyor, varacakları yere gitmek için aceleyle hareket ediyorlardı. Hapishaneyi andıran, kasvetli bir hava vardı burada. Kasabanın dörtte biri, büyük, geçici tel örgülerle ayrılmıştı. Buldozerlerin gürültüsü rüzgârla savruluyordu. Doğu taraftaki ufukta elinde ağır makineli tüfek tutan bir adam, yarış pistinin tepesinde volta atıyordu.

Yem ve tohum dükkânının önündeki fıçıların üstünde oturup Lilly'yle Josh'u akbaba gibi seyreden üç yaşlı adama "Günaydın, beyler," dedi Josh.

Yaşlılardan biri buruş olmuş, sakallı bir cüceydi. Üstünde yırtık pırtık bir mont ve başında fötr şapka olan bu adam, çürük dişlerle dolu ağzını açarak güldü. "Günaydın, koca adam. Siz şu yeni gelenlersiniz değil mi?"

"Dün gece geldik," dedi Josh.

"Sizi şanslılar."

Bu üç dazlak adam, aralarında şaka yapmış gibi tuhaf tuhaf kıkırdadı.

Josh gülümseyip şakanın bitmesini bekledi. "Burası yiyecek deposu değil mi?"

"Öyle de diyebilirsin." Yine genizlerinden kıkırdadılar. "Yanındaki kadına göz kulak ol."

Josh, Lilly'nin elini tutarak "Olurum," dedi. Basamaklardan çıkıp içeri girdiler.

Loş ışıkta uzun, dar bir market serilmişti önlerine. Ağaç ve küf kokuları vardı içeride. Raflar boşaltılmış, yiyeceklerle dolu kasalar tavana kadar dizilmişti: kuru yiyecekler, tuvalet kâğıtları, damacanalarda sular, yatak çarşafları ve ne olduğu anlaşılmayan şeylerle dolu karton kutular. Dükkânda bir tek müşteri vardı. Şişme montlar ve atkılara bürünmüş bu yaşlıca kadın, Josh'u görüp yanından hızla geçti. Gözlerini başka tarafa çevirerek aceleyle kapıdan dışarı çıktı. Soğuk hava,

ısıtıcıların yapay sıcaklığı ve insan geriliminin çıtırtılarıyla titriyordu.

Dükkânın arka köşesinde, çatı kirişlerine yığılan tohum çuvallarının arasında eğreti bir tezgâh vardı. Tekerlekli sandalyede oturan bir adam, tezgâhın arkasında duruyordu. Yanında da iki tane silahlı gardiyan vardı.

Josh, tezgâha doğru yürüdü. "Nasılsınız bu sabah?"

Tekerlekli sandalyedeki adam, başını kaldırıp kısık gözleriyle yukarı baktı. "Yuh anasını. Ne kadar da irisin," dedi. Uzun, dağınık sakalı birden seğirdi. Üstündeki asker tulumu solmuştu. Kafasındaki tokayla yağlı, ak saçlarını sımsıkı toplamış, atkuyruğu yapmıştı. Kızarmış, çapaklı gözlerinden tutun, ülserli burun kemiğine kadar yüzünün her yerinde bir şey vardı. Çürüyen bir haritaydı sanki.

Josh, adamın dediklerine aldırmadı. "Taze bir şeyiniz var mı diye merak ettik. Ya da sizle takas yaparak yumurta falan alabiliriz."

Tekerlekli sandalyedeki adam ona bakıyordu. Silahlı adamların şüpheli bakışlarını da sezebiliyordu Josh. Bu gardiyanların ikisi de genç ve zenciydi. Çete elemanları gibi renkli kıyafetler giymişlerdi. "Neyi takas edeceksin?"

"Şöyle ki, Martinez'le birlikte Walmart'tan daha yeni bir sürü mal getirdik… Yani bunu sayamaz mısınız?"

"Bu seninle Martinez arasındaki mesele. Bana ne vereceksin?"

Üç adam dik dik Lilly'ye bakıyordu. Onların bu bakışları Josh'un tüylerini diken diken etmişti. Cevap vermeye başladı.

Josh, saat kordonunun tokasını açarak kolluğunu fırlattı. "Buna karşılık ne alabilirim?" Spor görünen saatini kolundan çıkarıp tezgâha koydu. Rolex ya da Timex değildi saati. Bu zaman ölçer, on yıl önce ona üç yüz papele mal olmuştu. O zamanlar aşçılık işinden iyi para kazanıyordu.

Tekerlekli sandalyedeki adam, lekeli burnunu eğerek tezgâhın üstündeki parlak şeye baktı. "Ne saçma bir şey bu böyle?"

"Movado marka. En az beş yüz dolar eder."

"Burada etmez işte."

"Bize biraz şans tanısan, olmaz mı? Haftalardır konserve yiyecekler yiyoruz."

Adam saati alıp sanki bokla kaplıymış gibi yüzünü ekşiterek inceledi. "Elli dolarlık pirinç, fasulye, dilimlenmiş pastırma ve proteinli yumurta veririm."

"Yapma ya. Elli dolar mı?"

"Arkada içi beyaz şeftaliler var. Daha yeni geldi yoldan. Onları da vereyim. Daha fazlasını yapamam."

"Bilmiyorum." Josh, Lilly'ye döndü. Lilly ona bakarak omzunu silkti. Josh tekrar tekerlekli sandalyedeki adama baktı. "Bilmiyorum, dostum."

"Bunlar ikinize bir hafta yeter."

Josh iç geçirdi. "Bu saatin markası Movado, dostum. Harika bir ustalık parçası."

"Dinle, seninle tartışmaya-"

Silahlı adamların arkasında bariton bir ses çınladı. Tekerlekli sandalyedeki adamın lafını böldü. "Sorun ne?"

Tüm başlar, deponun köşesinden çıkıp gelen adama doğru döndü. Kanlı ellerini havluya siliyordu. Uzun, sıska ve yıpranmış görünen bu adam, üstünde korkunç lekeleri olan bir kasap önlüğü takmıştı. Önlüğün kumaşı, kan ve kemik lekelerine bulanmıştı. Güneşte yanmış, keskin hatlı yüzü, soğuk mavi gözlerini iyice ortaya çıkarıyordu. Bu gözler şimdi Josh'a dönmüştü. "Bir problem mi var, Davy?"

Tekerlekli sandalyedeki adam gözlerini Lilly'den ayırmadan "Her şey yolunda, Sam," dedi. "Bu arkadaşlar, teklifimi beğenmediler. Şimdi de gidiyorlardı zaten."

"Dur bir saniye." Josh, pişman olarak elini kaldırdı. "Sizi kırdıysam özür dilerim. Ama şey demedim -"

"Teklifler kapandı," dedi kasap Sam. O korkunç havlusunu tezgâha fırlatıp Josh'a baktı. "Bir şey yaparsanız işler değişebilir tabii..." Fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu. "Neyse, boş ver. Unut gitsin."

Josh adama baktı. "Ne yaparsak?"

Önlüklü adam ötekilere baktı. Ardından da düşünceli düşünceli büzdü dudaklarını. "Şöyle yani... Buradaki insanların çoğu, borçlarını çalışarak ödüyor. Duvar örerek, çit yaparak, kum torbalarını yığarak falan... O iri kaslarını ortaya koyarsan daha fazla mal alabilirsin." Lilly'ye baktı Sam. "Tabii insan her türlü hizmeti verebilir. Daha fazla *mal* almanın türlü türlü yolu var." Sırıtıyordu. "Hele bir de işin içine kadınların ikna ediciliği girerse..."

Tezgâhın arkasındaki adamların kendisine baktıklarını fark etti Lilly. Hepsi de pis pis sırıtıyordu. Başta çok şaşırdığından gözlerini kırpıştırarak olduğu yerde kaldı. Sonra vücudundaki bütün kanların yüzüne hücum ettiğini hissetti. Başı dönüyordu. Tekmeleyerek masayı devirmek, ya da rafları indirip onlara "gidin de kendinizi düzün" diyerek bu küf kokulu odadan basıp gitmek istedi. Ama korku, boğazından biriken korku –o eski düşmanı- onu durdurup olduğu yere çiviledi. Sorunu neydi, merak ediyordu. Bu kadar zaman nasıl olmuştu da ısırganlara yem olmadan hayatta kalmıştı? Bütün bunları atlatmıştı da birkaç tane cinsiyetçi domuzla mı başa çıkamıyordu?

Josh konuşmaya başladı. "Tamam. Biliyor musunuz... buna hiç gerek yok."

Lilly, bu iri yarı zenci adama baktı. O kocaman, kare şeklindeki çenesi gerilmişti. Lilly'nin sevişme hizmeti vermesinin mi gereksiz olduğundan bahsediyordu, yoksa bu eşkıyaların kadınları aşağılayan kaba sözler söylemelerinin mi

gereksizliğini vurguluyordu? Bunu merak etti Lilly. Dükkân çok sessizdi. Kasap Sam bakışlarını Josh'a çevirdi.

"Bu kadar çabuk karar verme, büyük patron." Kasabın soğuk, mavi gözlerinde aşağılık bir kor için için yanıyordu. Pis ellerini önlüğe sildi. "Böylesi vücudu olan şu küçük hanım sayesinde bir ay boyunca yumurta ve biftek içinde yüzebilirsiniz."

Öteki adamların suratlarındaki sırıtış değişip kahkahaya dönüştü. Ama kasap gülmüyordu. Duygusuz bakışları, elektrikle kaynak yapan bir alet gibi yoğun bir şekilde Josh'a kilitlenmişti. Lilly kalbinin güm güm attığını hissetti.

Elini Josh'un kareli montu içinde nabzı atan koluna koydu. Tendon bağları telefon kabloları kadar gergindi. Kısık sesle "Hadi Josh" dedi. "Önemli değil. Saatini al da gidelim."

Josh, gülen adamlara saygıyla gülümsedi. "Biftek ve yumurta. İyiymiş bu. Bakın. Saat kalsın. Fasulye, proteinli yumurta ve ötekileri alıyoruz."

"Gidip, yiyecekleri getirin," dedi kasap. O soluk mavi gözleri hâlâ Josh'un üstündeydi.

İki gardiyan kısa bir süre gözden kaybolup malzemeleri topladı. Üstünde yağ lekeleri olan kâğıt torbalarla dolu bir kasayla birlikte döndüler. "Teşekkür ederim," dedi Josh yumuşak bir sesle. Sonra da yiyecekleri aldı. "Artık işinize dönebilirsiniz. İyi günler."

Josh, Lilly'yi kapıya doğru yönlendirdi. Lilly, oradan çıkana kadar adamların onun kalçalarına bakacağını çok iyi biliyordu.

* * *

O gün öğleden sonra köyün kuzey tarafındaki boş arazilerin birinden gelen gürültü, köy halkının dikkatini çekti.

Tel örgülerin dışında, ormanlık bir alanın arkasından gelen korkunç çığlıklar, rüzgârla yankılanıyordu. Josh'la Lilly çığlıkları duyup neler olduğuna bakmak için inşaat alanının ucuna doğru koştular.

Çakıllı, yüksek bir tepe bulup ileriyi görebilmek için tırmanana dek yüz elli metre ötedeki ağaçların üstünde üç el silah sesi çınladı.

Josh'la Lilly batan güneşin altında çömeldiler. Rüzgâr yüzlerine vuruyordu. Etraftaki yıkıntılara göz gezdirerek ileride, tel örgüdeki bir deliğin yanında beş tane adamın durduğunu fark ettiler. Bunlardan biri, kendi kendini Vali ilan eden Blake'ti. Uzun bir mont giymiş, otomatik tabancaya benzeyen bir şey tutuyordu elinde. Olay yeri, iyice gerilmişti.

Yırtılmış, sivri uçlu tel örgülere dolanmış genç bir çocuk Blake'in önünde yerde duruyordu. Isırık yaraları kanıyordu. Tel örgülerden kurtulup evine dönmek için deli gibi çabalayan çocuk toprağa pençe atıyordu.

Ormanın gölgesinde, hemen çocuğun arkasında üç tane ölü ısırgan üst üste yığılmış duruyordu. Kafatasları kurşunlarla yarılmıştı. Az önce olanlar Lilly'nin zihninde canlandı.

Çocuk, ormanı keşfetmek için kendi başına yola çıkmış ve sonra da saldırıya uğramış olmalıydı. Şimdiyse yaralanıp mikrop kapan bu çocuk, güvenli yuvasına dönmeye çalışıyor, yerde korku ve ağrılar içinde kıvranıyordu. Blake ise duygusuzca çocuğun başında duruyor, morg görevlisi gibi buz gibi gözlerle ona bakıyordu.

Philip Blake'in elindeki 9 milimetre namlulu silah patlayıp yankılanınca Lilly korkarak sıçradı. Çocuğun kafası patlayıp bedeni hemen yere yığıldı.

* * *

"Burayı sevmedim Josh. Azıcık bile sevmedim." Lilly, kamyonetin arka çamurluğuna oturmuş, kâğıt bir bardaktan ılık kahve içiyordu.

Woodbury'deki ikinci günleri de bitmiş, hava kararmıştı. Kasaba, korku ve şüphe içinde yaşayıp her gün yeni bir yaşam formuna dönüşen çok hücreli bir organizma gibi Megan, Scott ve Bob'u çoktan içine almıştı. Kasaba liderleri yeni gelenlere kalacak bir yer verdiler. Ana caddenin sonundaki, etrafı tahtalarla kapatılmış eczanenin üstündeki bir stüdyo daireydi bu. Duvarlarla çevrili alanın dışındaydı ama sokaktan yüksekte olduğu için güvenli bir yerdi. Megan'la Scott

eşyalarının çoğunu buraya taşımıştı bile. Hatta uyku tulumlarını, beş sent değerindeki orada yetiştirilmiş otlarla takas etmişlerdi.

Bob, güvenli bölgede çalışan bir meyhaneye takılmış, Waltmart'tan aldıkları ürünlerden payına düşenlerin yarısını birkaç tane içki ve birkaç sarhoş arkadaşla takas etmişti.

Josh, Bob'un karavanının arkasında volta atarken "Ben de buraya bayılmıyorum, hayatım," diyerek ona katıldı. Soğuk havada ağzından buharlar çıkıyordu. İri elleri, karavandaki kamp ocağında pişirdiği akşam yemeğindeki pastırmalarla yağlanmıştı. Ellerini, kareli montuna sildi. Bütün gün Lilly'yle birlikte kamyonetin etrafında takılıyor, ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. "Ama şu anda çok fazla seçeneğimiz varmış gibi durmuyor. Burası, dışarıdaki yollardan daha iyi."

"Gerçekten mi?" Lilly soğukta titreyip şişme montunun yakalarına yapıştı hemen. "Emin misin?"

"En azından güvenli."

"Hangi açıdan güvenli? O yaratıkların içeri girmesini engelleyen duvarlar ya da tel örgüler değil beni kaygılandıran..."

"Biliyorum, biliyorum." Josh, ucuz sigarasını yakıp ağzından döne döne çıkan dumanları üfledi. "Burada işler çok gergin. Ama bugünlerde her yer, az çok böyle."

"Tanrım." Lilly biraz daha titreyip kahvesini yudumladı. "Bu arada Bob nerede?"

"Meyhanede o tuhaf adamlarla takılıyor."

"Tanrım."

Josh onun yanına gidip elini kızın omzuna koydu. "Endişelenme, Lil. Dinleneceğiz burada. Biraz mal biriktireceğiz... Bir şeyleri takas edeceğim... Hafta sonuna kadar da buradan gitmiş olacağız." Sigarasını fırlatıp kızın yanına oturdu. "Hiçbir şey olmayacak. Buna müsaade etmeyeceğim."

Lilly ona baktı. "Söz mü?"

"Söz." Josh kızın yanağını öptü. "Seni koruyacağım, güzel kız. Her zaman. Hep..."

Lilly de onu öptü.

Josh, kollarını kıza dolayıp dudaklarından öptü. Lilly de kollarını adamın kalın boynuna doladı ve olanlar olmaya başladı. Adamın şefkatli, iri elleri kızın ufak kalçasını buldu. Öpüşmeleri giderek daha ateşli bir hâl alıyor, daha kaçınılmaz bir şeye dönüşüyordu. Birbirlerine dolandılar. Josh, kızı geri götürerek yalnız kalabilecekleri karavanın içindeki karanlığa soktu.

Karavanın arka kapısını açık bıraktılar. Şimdi birbirleri dışında hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Sevişmeye başladılar.

İkisinin de hayal ettiğinden çok daha güzeldi bu. Lilly, loş ışığın altında kendinden geçmişti. Hasat zamanında çıkan ayın soğuk ışıkları kapıdan geçerek içeriyi aydınlatıyordu. Josh, tek arzusunun da ağır soluklar halinde boşanmasına izin verdi. Montunu fırlatıp fanilasını çıkardı. Ay ışığı altında bedeni çivit rengi gibi görünüyordu. Lilly, sutyenini çıkardı. Yumuşak göğüsleri, göğüs kafesinin dışına doğru yayıldı. Josh, nazikçe içine girip buharlar çıkarırken Lilly'nin karnındaki tüyler diken diken olmuştu.

Çok ateşli sevişiyorlardı. Lilly her şeyi unuttu, karavanın dışındaki vahşi dünyayı bile.

Bir dakika, bir saat, zamanın hiçbir anlamı yoktu artık. Hepsi öylece akıp gidiyordu.

* * *

Sonra Bob'un karavanındaki döküntüler arasında uzandılar. Bacakları birbirine geçmişti. Lilly başını, Josh'un kolundaki iri kasa yaslamıştı. Soğuğu kırsın diye üstlerine bir battaniye çekmişlerdi. Josh, dudaklarını Lilly'nin kulaklarının yumuşak kıvrımlarına dayayıp fısıldadı: "Her şey geçecek."

"Evet," diye mırıldandı kız.

"Başaracağız."

"Kesinlikle."

"Birlikte yapacağız bunu."

"Haklısın." Lilly sağ kolunu Josh'un iri göğsüne uzatıp adamın kederli gözlerinin içine baktı. Çok tuhaf hissediyordu. Canlanmış ve sersemlemiş gibiydi. "Uzun zamandır hep bu anı düşlüyordum."

"Ben de."

Sessizliğin onları yutup uzaklara götürmesine izin verdiler. Bir süre orada öylece uzandılar. Pusuda bekleyen tehlikelerden habersizdiler... Pençesini iyice sıkan dışarıdaki zalim dünyadan bihaberdiler.

En önemlisi de izlendiklerinin farkında değillerdi.

9. Kısım

Kasabadaki üçüncü günlerinde kış yağmurları bastırmış, Woodbury'nin üstüne derin, boz bir ıstırap örtüsü çekmişti. Aralık ayının başlarıydı ve şükran günü, bir lades kemiği bile paylaşılamadan geçip gitmişti. Şimdi de bu yağmur ve soğuk hava, insanların iliklerine işliyordu. Ana caddedeki kumlu araziler ıslak bir harca dönüşmüştü. Lağım suları yükselip taşmış, sokakta pis pis akıyordu. Izgaralardan birinden bir insan eli çıkmıştı.

Josh o gün aşçılık yaparken kullandığı en iyi bıçağını takas etmeye karar verdi. Japon yapımı bu bıçağı, yatak örtüleri, havlu ve sabunla takas edecekti. Lilly'yi ikna etmiş, eşyalarını kuru temizlemecinin üstündeki daireye taşıtmıştı. Orada güzelce yıkanabilir, karavanın sıkış tepiş hâlinden biraz kurtulabilirlerdi. Günün çoğunda dışarı çıkmıyordu Lilly. Bir rulo ambalaj kâğıdına hevesle günlük yazıyor, oradan kaçıp kurtulmayı planlıyordu. Josh, ona göz kulak oluyordu. Bir şeyler yanlış gidiyormuş gibi hissediyordu. Anlatamayacağı kadar yanlış...

Scott'la Megan ortalıklarda görünmüyordu. Lilly, Megan'ın artık Scott'tan sıkılıp ot alabilmek için bedenini pazarladığından şüpheleniyordu.

O gün öğleden sonra Bob Stookey, yarış pistinin iç kısımlarında birkaç arkadaş buldu. Buradaki briketlerden yapılma depolar ve hizmet bölgelerinden oluşan labirent, derme çatma bir revire dönüştürülmüştü. Soğuk yağmur damlaları, tepelerindeki sahanın demir kiriş ve direklerini dövüyor, binanın kirişlerinden aşağı tıslamaya benzer, aralıksız, donuk bir çınlama salıveriyordu. Bu sırada orta yaşlı bir adamla genç bir kadın Bob'a etrafı iyice gezdiriyordu.

İnce çerçeveli okuma gözlüğü takan, lekeli bir laboratuvar önlüğü giyen adam, "Alice, yeni bir hemşire olsa da her şeyi çabucak öğrendiği söylemeliyim," dedi. Bob'la genç kadını bir kapıdan geçirip darmadağınık muayene odasına aldı. İsmi Stevens'tı adamın. Temiz, zeki, alaycı bir adamdı. Bob'a göre bu hâliyle bu vahşi kasabaya hiç yakışmıyordu. Elden düşme bir laboratuvar önlüğü giyen sözde hemşire, olduğundan daha genç görünüyordu. Güzelim yüzünden arkaya çekerek ördüğü sarı renkli saçları çok sıradan görünüyordu.

"Hâlâ öğrenmeye çalışıyorum," dedi kız. Adamın peşinden loş odaya girdi. Merkezi bir jeneratörün titreşimleri tüm zeminde duyuluyordu. "Hemşirelik okulundaki ikinci sınıf konularının ortasında bir yerde kaldım."

"İkiniz de benden daha çok şey biliyorsunuz," diye itiraf etti Bob. "Sadece eski bir savaş teknisyeniyim ben."

"Tanrı biliyor ya, Alice de geçen ay ateş hattında kötü bir deneyim yaşadı," dedi doktor. Mahvolmuş bir röntgen cihazının yanında durdu. "İşler bir süre iyice durma noktasına gelmişti."

Bob odaya şöyle göz gezdirdi. Kan lekelerini ve karmakarışık haldeki hastalık sıralama işaretlerini görüp ne olduğunu sordu.

Doktarla hemşire huzursuz huzursuz bakıştılar. "Güç, el değiştirdi."

"Pardon?"

Doktor iç geçirdi. "Böyle yerlerde bir doğal seleksiyon sürüp gidiyor, biliyorsun. Ancak katıksız sosyopatlar hayatta kalabiliyor. Hoş bir durum değil." Nefes alıp sonra tekrar Bob'a gülümsedi. "Yine de etrafta bir sıhhiyecinin bulunması iyi tabii."

Bob, ağzını sildi. "Size ne kadar yardımım dokunur bilmiyorum. Ama bir kereliğine de olsa gerçek bir doktorun yeteneklerine dayanarak çalışmak çok güzel olurdu." Hurdası çıkmış, eski makinelerden birine doğru yürüdü. "Bir tek Siemens marka, eski bir makineniz var. Bunlardan birini taşımıştım Afganistan'da."

"Evet. Çok iyi durumda değiliz. Ama temel şeyler var burada. Etraftaki kliniklerden aldık bunları… İnsülin pompası,

serum, birkaç monitör, EKG, EEG falan var… İlaç konusunda biraz sıkıntımız var ama."

Bob onlara Walmart'tan aldığı ilaçlardan bahsetti. "Bir kısmını ya da hepsini de alabilirsiniz," dedi: "Çok kullanılan şeylerle dolu birkaç torba ilacım var. Daha fazlası da var hem. Sana lazım bunlar. Hepsi senindir."

"Bu harika, Bob. Nerelisin sen?"

"Aslen Vicksburg'luyum. Ama Dönüşüm başladığında Smyrna'da yaşıyordum. Peki ya siz ikiniz?"

"Atlanta'lıyım ben," diye cevapladı Stevens. "Her taraf cehenneme dönmeden önce Brookhaven'da çalışmıştım biraz."

"Ben de Atlanta'lıyım," diye araya girdi kız. "Georgia'da okuyordum."

Stevens'ın yüzünde hoş bir bakış vardı. "İçiyor musun, Bob?"

"Ha?"

Stevens, Bob'un arka cebindeki, ucu görünen gümüş şişeyi işaret etti. "İçiyor musun bugün?"

Bob başını eğdi. Üzülmüş, utanmıştı. "Evet efendim. İçtim."

"Her gün mü içiyorsun, Bob?"

"Evet efendim."

"Sert bir içki mi?"

"Evet efendim."

"Seni sıkıştırmak gibi bir niyetim yok Bob." Doktor, Bob'un omzunu sıvazladı. "Beni alakadar etmez. Seni yargılamıyorum. Ama günde ne kadar içtiğini öğrenebilir miyim?"

Bob, kendini küçük düşmüş hissetti. Göğsü sıkışıyordu. Alice, kibarlığından başını başka yöne çevirdi. Bob da utancını yuttu. "Hiçbir fikrim yok. Bazen bir-iki litre, daha çok bulursam da 4 litre falan içiyorum." Bob, gözlüklü, zayıf doktora baktı. "Beni yanınıza almak istemezseniz, anlarım bu-"

"Biraz gevşe, Bob. Anlamadın sen. Bence harika bir şey bu."

"Ha?"

"İçmeye devam et. İçebildiğin kadar iç."

"Pardon?"

"Bir yudum alabilir miyim?"

Bob, yavaşça şişeyi uzattı. Gözlerini doktordan ayıramıyordu.

"Teşekkür ederim." Stevens şişeyi alıp başını eğerek teşekkür etti ve şişeden bir yudum aldı. Ağzını silip, şişeyi Alice'e uzattı.

Kız, elini sallayarak istemiyorum işareti yaptı. "Yok, teşekkürler. Bu saatler, içmek için biraz erken bence."

Stevens, bir yudum daha içip şişeyi geri verdi. "Burada ne kadar kalırsan kal, sürekli kafayı çekmen gerekir."

Bob, şişeyi tekrar cebine koydu. Hiçbir şey söylemedi.

Steven yeniden gülümsedi. Gülüşünde insanın canını acıtan bir şey vardı. "Bu benim reçetem, Bob. Olabildiğin kadar sarhoş ol."

* * *

Yarış tesisinin öbür tarafından, sahanın kuzey ucunun altından sıkı sıkı giyinmiş, çöp gibi incecik biri çıkıp geldi. Üstünde bir şey yazmayan demir bir kapıyı açarak girmiş, gökyüzüne bakıyordu. Yağmur, arkasında kara kara bulutlardan oluşan alçak bir tavan bırakarak çekip gitmiş, durmuştu şimdilik. Bu çöp gibi adam, solmuş ot rengindeki, yırtık pırtık, yünlü bir battaniyeye sarılmış ufak bir paket tutuyordu elinde. Paketin tepesinden deriyle tutmuştu.

İncecik adam, sokağın karşısına geçip kaldırımdan aşağı doğru yürümeye başladı. Atkuyruğu şeklinde topladığı kuzguni siyah saçları, yağmurla ıslanmıştı.

Yürürken her tarafa pür dikkat bakıyordu. Pek doğal değildi hâli. Çevresindeki her şeye aynı anda bakıyordu. Son haftalarda onu esir alan duygular, biraz dinmiş, kafasının içindeki ses susmuştu artık. Kendini iyi hissediyordu. Bu ka-

saba onun yaşama sebebi, kendisini ayakta ve dinç tutan bir yakıttı.

Canyon sokağıyla, ana caddenin birleştiği kavşaktan tam dönmek üzereydi ki gözünün kenarıyla birini gördü. Orta yaşlı adam –birkaç gün önce o zenciyle ve iki kızla gelen sarhoş- yarış pistinin güney ucundaki depodan çıkıyordu. Üstü başı perişan haldeki bu adam, biraz durup şişesinden bir yudum aldı. İçkiyi yudumlayıp, içi yanarak iki büklüm olduktan sonra suratında oluşan ifadeyi bir blok öteden bile görebiliyordu bu sıska adam.

Orta yaşlı bu adam, alkol boğazından geçerken suratını ekşitiyordu. Bob'un yüzündeki bu ifade, sıska adama, tuhaf ama, çok tanıdık geliyordu. Utanç ve keder dolu bir şekilde yüzünü ekşitmişti. Sıska adam kendini tuhaf, duygusal ve hassas hissetti. Orta yaşlı adam, şişeyi bir kenara koyup o bilindik tavırla ana caddeye doğru yürümeye başladı. Yıllarca sokakta yaşamaya çalışmış, evsiz insanlar gibi yarı sarhoş bir halde topallaya topallaya ağır ağır gidiyordu. Sıska adam, onu takip etti.

Sıska adam, dayanamayıp dakikalar sonra ayyaşa seslendi. "Hey!"

* * *

Bob Stookey, rüzgârda yankılan, bu pürüzlü sesi duydu. Güneydeki ufak kasabaların aksanlarından izler vardı seste. Ama Bob, bu sesin nereden geldiğini anlayamadı.

Ana caddenin başında durup etrafına bakındı. Kasabada hemen hemen kimse yoktu bugün. Yağmurdan herkes evine kapanmıştı.

"Bob'du değil mi?" dedi bu ses. Artık daha yakından geliyordu. Bob, sonunda arkasından yaklaşan adamı gördü.

"Ah, selam… Nasılsınız?"

Adam, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle Bob'a doğru geliyordu. "Çok iyiyim, Bob. Sağ ol." Kömür karası saçlarının bir tutamı, adamın keskin hatlı yüzünün önünden sarkıyordu. Elinde bir paket tutuyordu. Paketten bir şeyler sızıp kaldırıma düşüyordu. Kasabadaki insanlar bu adama "Vali" demeye başlamışlardı. Bu sıfat, adamın üstüne yapışmıştı. Ona yakışıyordu da ama. "Küçük kasabamıza yerleşme işleri nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi."

"Doktor Stevens'la tanıştın mı?"

"Evet, efendim. İyi bir adam."

" 'Vali' de bana." Yüzündeki gülümseme biraz yumuşadı. "Herkes bana böyle sesleniyor. Niye ki? Kulaklarına hoş geliyor herhalde."

"Vali," dedi Bob. Adamın elindeki pakete baktı. Battaniyeden kan sızıyordu. Bob hemen bakışlarını başka tarafa çevirdi. Paniklemişti ama aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Yağmur dinmiş gibi görünüyor."

Gülümseme, adamın yüzüne damgalanmış gibi duruyordu. "Gel benimle, Bob."

"Tabii."

Çatlamış kaldırımdan aşağı, dükkânlarla dışarıdaki sokakları birbirinden ayıran geçici duvara doğru yürümeye başladılar. Rüzgârda, çivi tabancalarının çalışırken çıkardığı sesler duyulabiliyordu. Duvar, iş bölgesinin güney ucunda genişlemeye devam ediyordu. Uzun bir sessizlikten sonra "Bana birini hatırlatıyorsun," dedi Vali.

"Kate Winslet olmadığına iddiaya girerim." Bob, dili çözülecek kadar çok içmişti. Yalpalaya yalpalaya yürürken kendi kendine kıkırdadı. "Bonnie Raitt de değil."

"Tamam, pes ediyorum, Bob." Vali, elindeki pakete baktı. Kaldırıma düşerek madeni para gibi ufak lekeler bırakan kan damlalarını gördü. "Amma da mahvetmişim ortalığı."

Bob, başka tarafa bakarak konuyu çevirmeye çalıştı. "Şu gelen çivi çakma seslerinin ısırganları buraya çekmesinden korkmuyor musunuz?"

"O işi hallettik Bob. Endişelenme sen. Ormanın ucuna adamlar gönderdik. Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışıyoruz."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu... Burada her şey oldukça iyi durumda görünüyor."

"İyi olması için uğraşıyoruz, Bob."

"Doktor Stevens'a elimdeki tıbbi malzemeleri alabileceğini söyledim."

"Sen de mi doktorsun?"

Bob, adama Afganistan'ı, yaralarını diktiği deniz subaylarını, başarılı bir şekilde tezkeresini aldığını anlattı.

"Çocuğun var mı, Bob?"

"Hayır, efendim... Uzun zamandır eski karım Brenda'yla yalnız yaşıyorduk. Smyrna'nın dışında küçük bir karavanımız vardı. Fena değildi hayatımız."

"Ufak paketime bakıyorsun, değil mi?"

"Hayır, efendim... Elinizdeki her neyse, umurumda değil. Beni ilgilendirmez."

"Karın nerde?"

Bob biraz yavaşladı. Brenda Stookey meselesinin yükü omuzlarına çökmüştü sanki. "Dönüşümden kısa bir süre sonra ısırgan saldırısında kaybettim onu."

"Üzüldüm." Duvarın kapılı kısmına yaklaştılar. Vali durup birkaç kez kapıyı çaldı ve kapı açıldı. İşçilerden biri, kapıyı geriye doğru çekerek açarken etraftaki çöpler döne döne havalandı. Adam, Vali'ye başıyla selam vererek ikisini de kapıdan geçirdi. Vali, başını kasabanın doğu tarafına doğru

eğerek "Evim, yolun biraz yukarısında," dedi. "İki katlı, ufak bir apartman... Hadi gel, sana bir içki ikram edeyim."

"Vali'nin konağı ha?" diyerek şaka yaptı Bob. Kendini durduramıyordu. İçkinin etkisiyle birleşen sinirleri, onu bu hale getiriyordu. "Koyacak kuralların yok mu?"

Vali, durup dönerek Bob'a gülümsedi. "Bana kimi hatırlattığını buldum."

* * *

Boz, kapalı havada duran sıska adam –bundan böyle kendine "Vali" diyecektir- bu kısacık sürede beyninin içinde sarsıntılar yaşadı. Orada durup karşısındaki kaba saba, keskin hatlı, alkolik, serseriye bakakaldı. Smyrna'lı bu adam, Vali'nin babası Ed Blake'in hık demiş burnundan düşmüştü. Ed Blake'in burnu da aynı Bob'unki gibiydi, ucu kalkık basık bir burundu. Kalın kaşları, kızarmış gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları da aynıydı. Ed Blake de tıpkı bu adam gibi iyi bir içiciydi. Mizah anlayışları da benziyordu. Ed Blake de aynı çakırkeyif hâliyle kısa, iğneleyici şakalar yapardı. Büyük, nasırlı elleriyle aileden birilerini dövmediği zamanlarda sözlerini kısa keserdi.

Vali'nin başka bir tarafı birden ortaya çıktı. İyice derinlere gömdüğü bir tarafıydı bu. Koca Ed Blake'in iyi günlerdeki halini, sevgi dolu bir baba olmak için kötü yanlarıyla savaşan basit bir çiftçi olduğu günleri hatırlamıştı. Bu özlem,

onu hassaslaştırmış, biraz başını döndürmüştü. Vali, "Çok eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun bana," dedi sonunda. Bob Stookey'nin gözlerine bakarken ses tonu yumuşamıştı. "Hadi gidip içelim."

Güvenli bölgedeki yürüyüşlerinin geri kalanında iki eski dost gibi kısık sesle dobra dobra konuştular.

Bir ara Vali, karısına ne olduğunu sordu Bob'a.

Bob aksayarak ilerlerken "Yaşadığımız yer, şu yürüyen evimiz..." dedi yavaş ve ağır bir sesle. O karanlık günleri hatırlamıştı. "Bir gün ısırganlar gelip sardı etrafı. Ben evde değildim o olay sırasında. Dışarıda erzak bulmaya çalışıyordum... Ben dönene dek çoktan evimize girmişlerdi."

Bob durakladı. Vali, hiçbir şey söylemiyor, sessizce yürürken onun konuşmasını bekliyordu.

"Brenda'ya saldırıyorlardı. Elimden geldiğince geri püskürtmeye çalıştım onları... ve... yemeleri gerektiği kadar yemişlerdi herhalde onu. Yeniden canlanmıştı."

Acıklı bir sessizlik daha oldu. Bob, kurumuş dudaklarını yalayarak ıslattı. Vali, adamın içkiye çok ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Hatıralarını durdurabilmek için bu ilaca ihtiyacı vardı.

"Onu öldürmeye elim varmadı." Boğuk bir hırıltıyla söylemişti bunu Bob. Çapaklı gözleri yaşlarla doldu. "Karımı orada bırakıp gittiğim için gurur duymuyorum. Bu olaydan sonra başka insanları da kendi safına çektiğinden eminim.

Kolu ve bacakları epeyi ezilmişti ama yine de gezinebiliyordu. Yanına aldığı o insanlar... Onların ölümü, benim hatam."

Bir sessizlik oldu.

Vali, "Boş vermek zordur bazen," diyerek araya girdi sonunda. Başını eğip elindeki iğrenç, küçük pakete baktı. Nasıl olduysa azalmıştı damlamalar. Kan koyulaşarak, şeker kamışından yapılan pekmez kıvamına gelmişti. Tam o sırada Bob'un kan damlalarını düşündüğünü fark etti Vali. Bob, düşünürken alnı kırışmıştı. Hatta ayık gibi görünüyordu.

Bob o iğrenç paketi işaret etti. "Senin gözlerinin önünde de birisi dönüştü, değil mi?"

"O kadar da aptal değilsin... değil mi Bob?"

Bob, dalgın dalgın ağzını sildi. "Brenda'yı beslemeyi hiç düşünmedim."

"Hadi Bob. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bloğun sonundaki iki katlı tuğla binaya vardılar. Bob, Vali'nin peşinden içeri girdi.

* * *

"Bir saniye bekle, Bob." Vali anahtarı, ikinci kat koridorunun sonundaki kapıya sokmakla uğraşıyordu. Kapı açıldı. Hafif bir hırıltı sesi dışarı süzüldü. "Birazdan göreceklerin aramızda kalırsa memnun olurum Bob."

"Merak etme... Ağzımı kilitledim."

Bob, Vali'nin ardından basit eşyaları olan, bu iki odalı eve girdi. Bozuk yiyecek ve dezenfektan kokusu vardı havada. Pencereler, Rust-Oleom marka siyah boyalarla boyanarak kapatılmıştı. Öndeki holün yanında duran boy aynası, gazeteler ve maskeleme bantlarıyla kaplıydı. Banyonun açık kapısından görünen ayna, yerinde yoktu. Lavabonun üstünde ardında bıraktığı solgun, yuvarlak iz de onun kaybolduğunu kanıtlıyordu. Buradaki bütün aynalar kaldırılmıştı.

"Her şeyim o benim," dedi Vali. Bob, adamın peşinden oturma odasını geçti. Kısa bir koridordan geçerek daracık, çamaşır odasının kapısından girdiler. Ufak bir kız cesedi, ayakta duruyordu burada. Duvara çivilenmiş u biçimindeki bir cıvataya zincirlenmişti.

"Aman Tanrım." Bob olduğu yerde kaldı; daha fazla yaklaşamadı. Ölü kızın saçları hâlâ iki yana örülüydü. Kiliseye gidecekmiş gibi bir elbise vardı üzerinde. Hırlıyor, tıslıyor, bir o yana, bir bu yana sallanıp duruyordu. Zincirlerine asılıyordu. Bob bir adım geri gitti. "Aman Tanrım."

"Sakin ol, Bob."

Vali, bu ufacık zombinin önünde çömelip paketi yere koydu. Kız, ağzını açıp ısırmaya çalıştı. Kararmış dişleri tıkırdıyordu. Vali, paketi açarak içinden bir insan başı çıkardı. Kafatasının bir tarafı, yakın menzilden gelen bir kurşunla yarılmıştı.

"Oha." Bob, insan kafasının tepesinde sanki bir zamanlar bir asker veya denizciymiş gibi onlara özgü bir saç şekli olduğunu fark etti. Vıcık vıcık kafatasının bir yanı kurtlarla doluydu.

"Bu, Penny… Ailenin tek çocuğu," diye açıklamaya başladı Vali. Üstünden kanlar damlayan bu yarılmış başı, zincirli kadavranın gazabına bıraktı. "Waynesboro denen küçük bir kasabadan geliyoruz. Penny'nin annesi –benim tatlı karım, Sarah- dönüşümden önce bir araba kazasında öldü."

Çocuk besleniyordu.

Bob, olduğu yere çakılıp kalmış, kapının eşiğinden izliyordu. Ufacık zombi, bir ıstakozun etlerini ayıklarmış gibi kafatası boşluğundaki yumuşak maddeyi ağzını şapırdatarak yiyor, zevkle çiğniyordu.

Vali, kızın bunu yiyişini seyrediyordu. Höpürdetme sesleri havada uçuşuyordu. "Kardeşim Brian'la ben –ve benim birkaç arkadaşım- Penny'yi de alıp daha yeşil yerleri, daha güvenli bölgeleri bulmak için yola çıktık. Bir büyüye kapılıp batıya, Atlanta'ya doğru yola koyulduk. Bazı insanlarla karşılaşıp, bazılarını kaybettik. Batıya doğru ilerliyorduk."

Ufak ceset, sakinleşerek duvara yaslandı. Kana bulanmış, yağlı, minik ellerini, oyulmuş kafatasına sokarak oradan parçalar koparıyordu.

Vali'nin sesi bir oktav kısıldı. "Buranın yakınlarındaki bir meyve bahçesinde birkaç şerefsizle kapıştık." Bir süre hiçbir

şey söylemeden durdu. Ağlamıyordu ama biraz sesi titremişti. "Ben onlarla uğraşırken Penny'yi kardeşime emanet etmiştim… Sonra olaylar birbirini kovaladı."

Kıpırdayamıyordu Bob. Lekeli fayanslar, ortada duran su tesisatları arasında, duvarı küfle kararmış bu havasız odada konuşamıyordu. Bu ufak, iğrenç yaratığı izliyordu. Kızın o korkunç yüzü, şimdi biraz rahatlamıştı. Beyin maddesinin parçaları, kızın laleye benzeyen dudakları arasından sarkıyordu. Pörtlek gözleri, sırtına yaslanırken başının içinde geri doğru kayıyordu.

"Kardeşim her şeyin içine etti. Yavrumu öldürttü," diye açıkladı Vali. Başını eğmiş, çenesini göğsüne dayamıştı. Duygulandığı için sesi kalınlaştı. "Kardeşim yüreksizin tekiydi, hepsi bu. Ama bunu kabullenemedim." Yaşlarla ıslanmış, duygu yüklü gözlerini kaldırarak Bob'a baktı.

"Beni anlayabileceğini biliyorum, Bob. Bebeğimden vazgeçemezdim."

Anlıyordu Bob. Göğsü, Brenda'yı kaybetmenin acısıyla şişmişti.

"Penny'nin ölüp dönüşerek dirilmesinden kendimi sorumlu tutuyorum." Vali, gözlerine yere dikti. "Onu parçalarla beslemeye devam ettim. Hâlâ batıya doğru gidiyorduk. Woodbury'ye gelene dek kardeşim Brian, suçluluktan kafayı yemişti."

Eskiden ufak bir kız olan yaratık, istiridye kabuğunu atıyormuş gibi yere fırlattı kafatasını. Bir rüyadan uyanıyordu sanki. Beyaz gözleriyle tüm odayı taradı.

"Brian'ı hasta bir köpek gibi görüyordum artık," dedi Vali. Kendi kendine konuşuyordu sanki. Önceden bir çocuk olan o ufak yaratığa bir adım daha yaklaştı. Sesi, iyice cansızdı. "Bazen… böyle sakin olduğu zamanlarda… Penny'mi görüyorum onun içinde."

Bob güçlükle yutkundu. Tuhaf duygular, karşıt hisler dönüyordu içinde. İğrenme, üzüntü, korku, iliklerine dek özlem… Hatta bu meczuba karşı sempati bile besliyordu. Bob, başını öne eğdi. "Çok şey yaşamışsın."

"Şuna bir baksana, Bob." Vali, başıyla küçük zombiyi işaret etti. Çocuk yaratık, başını dikmiş, sinirli bir ifadeyle Vali'ye bakıyordu. Gözlerini kırptı yaratık. Gözlerinin ardında Penny Blake'i andıran küçük izler parlıyordu. "Bebeğim hâlâ orada. Öyle değil mi, tatlım?"

Vali, zincirlenmiş yaratığın yanına gidip çömelerek o gri yanaklarını okşadı.

Bob, kaskatı kesilmişti. Konuşmaya başladı: "Dikkat et. Isırılmak istemez-"

"İşte benim güzel kızım." Vali, yaratığın keçe gibi saçlarını okşadı. Ufak zombi, gözlerini kırpıyordu. Rengi solmuş yüzü birden değişti. Gözlerini kısıp kararmış dudaklarını çürük çocuk dişlerinden ayırdı.

Bob ileri atıldı. "Dikkat et -"

Penny yaratığı, Vali'nin çıplak bileğine doğru çenesini çat diye kapattı. Ama Vali tam zamanında geri çekilmişti. "Hoppa!"

Küçük zombi, ayağa kalkıp yürüyerek zincirlerini çekiştiriyordu. Vali geri geri giderken o da dişleriyle havayı ısırıyordu. Vali çocuk gibi konuşmaya başladı. "Pis tavsan… az daha götüyüyodun babayı!"

Bob, iyice sersemlemişti. Midesinin kalktığını, içinin dışarı çıkmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Bob, bana bir iyilik yapıp içinden kafayı çıkardığım şu paketi alır mısın?"

"Ha?"

"Bana bir iyilik yap da şu paketin içindeki son hediyeyi kapıver."

Bob, kusmuğunu içinde tuttu. Dönüp yerdeki paketi alarak içine baktı. Paketin dibinde kuruyan kanların arasında rengi atmış, bir insan parmağı vardı. Belli ki bir erkeğin parmağıydı bu. Boğumlarından tüyler fışkırıyordu. Koparılmış ucundan ufak, beyaz bir parça kemik görünüyordu.

Bob, cebinden mendilini çıkarıp eğilerek parmağı alırken sanki çektiğin bir lastiği bırakırmışsın gibi aniden bir şeyler boşandı içinde.

"Konuğumuzu sen ağırlasana, dostum," dedi Vali. Ellerini beline koymuş, ısırmaya çalışan zombinin başında duruyordu gururla.

Bob, bedeninin kendisinden ayrılıp kendi *aklıyla* hareket etmeye başladığını hissetti. "Evet… tabii."

"Buyur o zaman."

Bob, zincirin ulaşabileceği yerden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Penny yaratığı hırıldıyor, cıvataya bağlı zincirlerini şangırdatarak Bob'a doğru tükürüklerini saçıyordu.

"Tabii… neden olmasın?"

Bob, elindeki parmağı uzatarak yaratığı besledi.

Küçük ceset, bu şeyi çabucak kapıp dizleri üstüne düştü. İki eliyle tuttuğu parmağı, açlıkla kıvranan ufak ağzına götürdü. Mide bulandıran, şapır şupur sesler, çamaşır odasını doldurdu.

İki adam, yan yana durmuş, onu izliyorlardı. Vali, kolunu yeni arkadaşının omzuna attı.

* * *

Duvar yapmakla uğraşan adamlar, o hafta sonuna kadar üçüncü bloğu da duvar içine aldılar. Tahtalarla kaplı, üstünde duvar yazıları bulunan postanenin olduğu Jones Mill Yolu'nu çevrelemişlerdi. Otoparkın yanındaki tuğla duvarlara, üniversitede birkaç yıl edebiyat dersi almış birkaç şakacı,

sprey boyayla şu sözleri yazmışlardı: İşte böyle kopar kıyamet, gümbürtüyle değil, ısırganla! Bildiğimiz toplum yaşamının, hükümet hizmetlerinin sonunun geldiğini durmadan hatırlatıyordu bu yazı.

Cumartesi günü, Josh Lee Hamilton da çalışanlar arasına katıldı. Kereste parçalarıyla dolu yük arabalarını kaldırımın bir ucundan öbür ucuna çekiyordu. Lilly'yle birlikte bir şeyler yiyebilmek için yiyecek karşılığı kaslarını satıyordu. Tüm değerli eşyalarını takas etmişti. Son birkaç gündür de pis işlerle uğraşıyordu. Şantiyedeki tuvaletleri boşaltıyor, et ve balıkları sakladıkları odalardaki hayvan kalıntılarını temizliyordu. Ama bütün bunları Lilly için seve seve yapıyordu.

Josh, kadına o kadar âşık olmuştu ki geceleri Lilly kollarında uykuya daldıktan sonra bu asansörsüz binanın ıssız karanlığında gizli gizli yaşlar süzülüyordu gözlerinden. Bu vebanın ortasında aşkı bulmanın ironisiyle kuşatılmış hissediyordu. Pervasız bir ümitle ve hayatındaki ilk, gerçek ilişkinin büyülü yan etkileriyle dolmuştu içi. Gruplarındaki öteki kişilerin yokluğunu neredeyse hiç fark etmiyordu.

Bu ufak ekip, dört bir yana dağılmış gibi görünüyordu. Arada bir Megan'ı geceleri etraftaki binaların korkuluklarında yarı çıplak ve kafayı çekmiş halde gezerken görüyordu. Hâlâ Scott'la birlikte olup olmadığını hiç bilmiyordu Josh. Aslında ortalardan kaybolmuştu Scott. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyordu. Acı gerçek ise,

kimse bu durumla ilgilenmiyordu. Megan'ın işleri canlanmış gibiydi. Woodbury'de yaşayan elliye yakın kişiden yalnızca on- on biri kadındı. Bunlardan da yalnızca dördü menopoza girmemişti.

Bob'un ise kasabanın maskotundan tek üstünlüğü daha fazla belaya bulaşmasıydı. Görünen o ki Vali Bob'la ilgileniyor, ona kaliteli viskiler, uyku hapları ve sosyal statü sağlayarak ihya ediyordu. Josh bu sosyopat adamın liderliğine zerre güvenmiyordu. Ona göre bir ısırgan, Küçükler Beysbol Ligini ne kadar yönetebilirse bu adam da kasabayı ancak o kadar yönetebilirdi.

Ama Cumartesi günü, öğleden sonra geçici duvarın ucunda duvar astarı için gerekli malzemelerle yüklü arabayı boşaltırken bütün bunları aklından çıkarmıştı. Öteki adamlar, barikatın etrafına tahtalar çakarak ilerliyorlardı. Bazıları çekiç, bazıları da gazla çalışan jeneratörlere bağlı çivi tabancaları kullanıyordu. Kontrol edilmesi zor bir gürültü çıkıyordu.

Martinez dostça bir tavırla başıyla işaret ederek "Onları şu tarafa, kum torbalarının yanına yığ, dostum," dedi. Belinde M1 tarzı bir suikast tüfeği asılıydı.

Martinez'in üstünde onun simgesi hâline gelen bandanası ve haki renk kolsuz gömleği vardı. Hâlâ çok cana yakın davranıyordu. Josh, bu adamı pek çözememişti. Woodbury'deki en soğukkanlı insan gibi görünüyordu. Ama soğukkanlılığın çıtası da pek yüksek değildi burada. Duvar bekçilerinin sürekli değişen vardiyalarını denetlemekle görevliydi. Ayrılmaz ikililermiş gibi görünseler de Vali'yle pek takılmıyordu Martinez. "Biraz çabalayıp gürültüyü minimum seviyede tut, kardeşim," dedi gözünü kırparak. "Mümkünse tabii."

"Tamam," dedi Josh başını sallayarak. Dörde altı metre uzunluğundaki sunta tabakalarını yere indirmeye başladı. Kareli montunu çıkarıp attı. Boynundan ve sırtından terler boşanmıştı. Kış güneşi tepedeydi bugün. Yığma işlemini birkaç dakikada bitirdi.

Martinez, Josh'un yanına geldi. "Öğle yemeğinden önce gidip bir parça yük daha getirsene."

"Anlaşıldı," dedi Josh. Boş yük arabasını yığınların arasından çekip dönerek yoldan aşağı doğru yöneldi. Ceketini bir çit kazığına asarak, kısa namlulu, 38 kalibre silahını da orada bıraktı.

Josh bazen silahının ceketinin cebinde olduğunu unutuyordu. Woodbury'ye geldiğinden beri hiç kullanmamıştı onu. Her yanda bekçiler vardı zaten.

Aslında geçtiğimiz hafta içinde ormanlık alanın ucunda ya da yan yollarda birkaç saldırı olmuştu. Ama iyi silahlanmış, yedek asker ordusu, bunları kolayca ve çabucak savuşturmuştu. Martinez'e göre Woodbury'nin başındakiler, kasabaya yürüme mesafesindeki bir Milli Muhafız karargâhında bir silah deposu keşfetmişlerdi. Ordu düzeyindeki koca bir silah deposuydu bu. Vali de bütün bunları iyi bir amaç için değerlendiriyordu.

Aslına bakılırsa ısırgan saldırıları, Vali'nin başındaki dertlerin en küçüğüydü. Woodbury'deki insan nüfusu, vebadan sonraki yaşamın baskısı altında eziliyor gibiydi. Sinirler iyice gerilmişti. İnsanlar sürekli birbirine çatmaya başlamıştı.

Josh, şantiye sahasıyla depo arasındaki iki blokluk mesafeyi beş dakikadan daha az bir zamanda almıştı. Lilly'yi ve geleceklerini düşünüyordu. Öyle dalmıştı ki bu düşüncelere rayların kenarındaki ahşap binaya yaklaşırken etrafındaki kokuyu fark etmedi.

Bu depo, eskiden Chattooga ve Chickamauga demir yollarının güney garında depolama sundurması olarak kullanılıyordu. Yirminci yüzyıl boyunca tütün üreticileri, ham yaprak yığınlarını işlenmesi için bu ray üzerinden kuzeye, Fayetteville'e gönderirlerdi.

Josh, ağır adımlarla bu yüksek, dar binaya varıp yük arabasını kapının dışına bıraktı. Binanın fırtınayla zarar görmüş çatısının en uç noktası, en az on metre yükseklikteydi. Dış cephesiyse eskimiş, ufalanmış ve ihmalden dökülüp gitmişti. Kapının yanındaki uzun, tek pencere de patladığı için tahtalarla kapatılmıştı. Bina, yıkılmış bir müzeye benziyor, eski Güney esintileri taşıyordu. İşçiler, burayı kerestelerini kuru tutmak ve inşaat malzemelerini saklamak için kullanıyordu.

"Josh!"

Josh, rüzgârla savrularak arkasından gelen bu tanıdık sesi duyunca binanın girişinde durdu. Josh dönüp, Lilly'nin koştuğunu gördü. O bilindik modaya uygun tarzıyla giyinmişti.

Fötr şapkasıyla renkli atkılarını takmış, kasabadaki yaşlı bir kadından takasla aldığı kurt kürkünü giymişti. Zayıf yüzünde bezgin bir gülümseme vardı.

Josh, onu tutup yavaşça çekerek sarıldı. "Hayatım, seni görünce gözleri bayram ediyor insanın," dedi. Lilly de ona sarıldı. Ama büyük bir coşkuyla değil de hafifçe sarılmıştı. Josh da bir kez daha ona aşırı güçle yaklaştığından şüphelendi. Ya da sevişmeleri, ilişkilerinin karmaşık dinamiğini değiştirmişti. Lilly'nin sevgisi biraz azalıyormuş gibi görünüyordu. Sadece biraz. Ama Josh bu düşünceyi aklından çıkardı. Belki de sadece stresti bunun sebebi.

"Konuşabilir miyiz?" dedi. Ciddi, ağır bir edayla Josh'un gözlerine baktı.

"Tabii… bana yardım etmeye mi geldin?"

Lilly, deponun girişini göstererek "Önden buyur," dedi. Josh dönüp kapıyı açtı.

Depolama sundurmasının içindeki küflü, havasız karanlıkla karışan ölü et kokusu başta fark edilmedi. Deponun arkasındaki alçı duvarın taşlaşmış iki bölgesi arasındaki deliği de, binanın arkasının ormanın vahşi bir bölümüne açıldığını da fark etmemişlerdi. Karanlık bina, arkaya doğru en az otuz metre daha genişliyordu. Her tarafta örümcek ağları ve hurdası çıkmış ray parçaları vardı. Raylar o kadar paslanmış, o kadar aşınmıştı ki toprak rengine dönmüşlerdi.

"Ne düşünüyorsun, hayatım?" Josh, kül gibi kararmış zemini geçip bir yığın tahta kaplamanın yanında durdu. Dörde altı metre büyüklüğündeki tahtalar, ahırdan gelmiş gibi görünüyordu. Koyu kırmızı boyalı çizgileri, ufalanmış, çamurla pütür pütür olmuştu.

"Yolumuza devam etmeliyiz, Josh. Korkunç bir şey olmadan bu kasabadan ayrılmalıyız."

"Yakında gideceğiz, Lilly."

"Hayır, Josh. Ciddiyim. Dinle beni." Lilly, Josh'un kolundan tutup kendine doğru çekti. Böylece yüz yüze geldiler. "Megan, Scott veya Bob kalırsa kalsın, umurumda değil… Buradan kurtulmalıyız biz. Her şey sahte burada. Öyle bakınca sevimli kasaba lideri Sam'ın anlatıldığı Mayberry RFD dizisine benziyor, ama alttan alttan çürüyor burası."

"Biliyorum… Sadece -"

Gözünün kenarından, tahtalarla kaplı pencerenin dışından bir karaltının geçtiği görünce sustu.

"Tanrım. Josh, sen -"

Aynı anda birkaç şeyi birden fark edip "Arkama geç," dedi Josh. Küflü deponun içine sızan kokuyu aldı. Binanın arkasından gelen gurultuların gırtlaktan çıkardıkları hafif titremeleri duydu. Ayrıca köşedeki delikten içeri süzülen bir parça gün ışığını gördü.

En kötüsü de tabancasını ceketinde bıraktığını fark etti.

10. Kısım

Tam o sırada otomatik bir silah sesi yankılandı deponun dışında.

Ön kapının yanındaki tahtalarla kapatılmış pencere, içeri doğru patlayınca Lilly, deponun karanlığında korkuyla sıçradı. Josh da olduğu yerden fırlayıp döne döne kereste yığınlarına doğru atıldı.

Hırıldayan üç zombinin ağırlığıyla keresteler olduğu yerlerden sökülerek bu yaratıklara yol verdi. Zombiler, deponun içine girmeye başlamıştı. İkisi erkek, biri kadındı zombilerin. Hepsinin de yüzünde derin yaralar vardı. Yanakları yırtılmış, mat, fildişi dizileri gibi görünen diş etleriyle dişlerini ortaya çıkarmıştı. Yaratıklar karanlığa dalmışlardı. Hırıltılardan oluşan bir koronun sesi, tüm binayı dolduruyordu.

Josh, karanlık deponun arka tarafından üstüne doğru gelen ayak sürüme seslerini duyduğunda bütün bunları fark edecek zamanı yoktu pek. Arkasına dönüp iş tulumu giymiş ısırganı gördü. Eski bir çiftçiye benzeyen ısırganın kalın ba-

ğırsakları dışına çıkmış, vıcık vıcık olmuş tespihler gibi sallanıyordu. Zombi, toz zerreleri arasında ayaklarını sürüyerek Josh'a doğru yaklaşıyor, sarhoş gibi kasa yığınlarına ya da eski demiryolu traverslerine çarpıyordu.

"LILY, ARKAMA GEÇ!"

Josh, kereste yığınlarına doğru gidip büyük bir ahşap levhayı kaldırarak kalkan gibi önlerinde tuttu. Lilly, Josh'un sırtına yaslanmıştı. Korkuyla göğsü inip kalkıyor, hızlı hızlı soluyordu. Ahşap levhayı kaldırıp iri yarı ısırgana doğru yürümeye başladı. Amerikan futbolunda orta defans oyuncusu, oyun kurucuyu çıkartmak için nasıl hareketsizce arka sahaya giderse Josh da aynen o şekilde yürüyordu.

Josh, levhayı ısırgana vururken, yaratık, salyalarını akıtarak inledi.

Darbenin etkisiyle kocaman ceset arkaya, kül gibi kararmış zemine fırladı. Josh, keresteyi yaratığın kafasına indirdi. Lilly de keresteleri üstüne devirdi. İkisinin bedenlerinin ağırlıkları, iri yarı zombiyi yere çiviledi. Levhanın altındaki ölünün uzuvları kıpırdıyor, kararmış parmakları odunların kenarından çıkarak havaya pençe atıyordu.

Dışarıdaki rüzgârda acil durum zilinin çınlaması duyuldu.

"ŞEREFSİZ!"

Josh bir an kontrolünü kaybedip levhayı bu kocaman ölü çiftçinin tepesine indirmeye başladı. Josh, ayağa kalkıp zombinin kafatasını çatlatan levhaya iş botlarıyla tekme atmaya

başlamıştı. Lilly, Josh'un arkasından çekildi. Josh, levhanın üstünde zıplamaya başladı. Böğürerek tuhaf çığlıklar atıyor, öfkeden yüzünü buruşturuyordu.

Ölü kafatası kemikleri iğrenç çatırtılar çıkararak kırılıp, çiftçi hareketsizleşirken levhanın altından beyin parçaları fışkırarak çıkıyordu. Tahtanın altında, kara sıvıların aktığı büyük dereler oluştu.

Bütün bunlar yalnızca birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Lilly de korkuyla geri çekiliyordu bu sırada. Deponun önündeki sokakta bir ses çınladı aniden. Tanıdık bir sesti bu. Bağırmasına rağmen sakin ve aklı başında birinin sesiydi. "HERKES EĞİLSİN! YERE YATIN!!!" Josh beyninin derinliklerinde Martinez'e ait bu sesi tanıdı. Aynı zamanda deponun önünden üç zombinin daha geldiğini hatırladı.

Josh, tahta levhanın üstünden aşağı zıplayıp etrafında döndü. Üç ısırganın da Lilly'ye yaklaşıp cansız kollarını ona doğru uzattıklarını gördü. Lilly çığlık attı. Josh onun yanına gidip bir silah aradı. Yalnızca demir hurdaları ve talaşlar vardı yerde.

Lilly çığlık atarak geriledi. Çığlığının iniltisi, giriş kapısının dışından gelen gür ve otoriter bir sesle karışmıştı: "YERE YATIN, MİLLET! YERE YATIN, HEMEN!!"

Josh hemen denileni anlayıp Lilly'yi tuttuğu gibi yere yatırdı.

Üç, ölü beden tepelerinde belirmiş, ağızlarını açarak salyalarını akıtıyordu. O kadar yaklaşmışlardı ki nefeslerinin iğrenç kokusunu alabiliyordu Josh.

Ön duvar aydınlandı. Otomatik silahların açtığı yaylım ateşi, alçı duvarda inci kolye gibi delikler açıyordu. Her delikten içeriye azıcık güneş ışığı giriyordu. Bu yaylım ateşi, yürüyen üç kadavranın karınlarını delik deşik etti. Gelen kurşunlarla kadavralar, karanlıkta korkunç bir Watusi dansı yaptı.

Çok fazla gürültü vardı. Küçük tahta parçaları, alçı şarapneller ve çürük et parçaları yağıyordu Josh'la Lilly'nin tepesine. Onlar da kafalarını koruyorlardı.

Josh, gözünün ucuyla bu korkunç danstan birkaç kareyi görebildi. Parlak ışık ipleri, karanlığı tararken ısırganlar da bu ritimsiz davul sesleriyle sıçrıyor, kasılıyorlardı.

Kafatasları patladı. Parçacıklar saçıldı etrafa. Ölü yaratıklar, teker teker düşüp yere yığıldı. Yaylım ateşi devam ediyordu. Gün ışığı, parlak güneş ışıklarının altında uzanan bir kedinin beşiği gibi ince çizgiler hâlinde depoyu doldurdu.

* * *

Bir sessizlik çökmüştü ortama. Harcanan fişeklerin deponun dışında, kaldırımlara çarparak boğuk boğuk çınlamaları Josh'un kulağına geliyordu. Yeniden doldurulan süngülerin,

dipçiklerin hafif hafif duyulan metal sesini, rüzgârda boğulan çabanın toplu nefeslerini duyuyordu.

Bir süre geçti.

Josh, yanında uzanan Lilly'ye döndü. Lilly ona yapışmış, gömleğini sıkı sıkı tutuyordu. Bir an için donmuş gibi görünüyordu. Yüzünü, yere bastırmıştı. Josh ona sarılıp sırtını sıvazladı.

"İyi misin?"

"Harikayım... çok iyiyim." Korkudan uyanmış gibi görünüyor, yerde yayılan kafatası sıvısına bakıyordu. Kalbura dönmüş, içi boşaltılmış bedenler az ötede uzanıyordu. Lilly doğrularak oturdu.

Josh ayağa kalkıp onun da kalkmasına yardım etti. Tam bir şey söyleyecekti ki girişteki eski tahtaların gıcırtısı dikkatini çekti. Kapının tepesi kurşunlarla delik deşik olmuştu. Ondan arta kalan şey gıcırdayarak açıldı.

Martinez girdi içeri. Cevabını almak için aceleyle sordu: "Siz ikiniz, iyi misiniz?"

"İyiyiz," dedi Josh. Sonra da uzaktan gelen bir gürültüyü duydu. Öfkeyle yükselen sesler, rüzgârda yankılanıyordu. Boğuk bir gürültüydü bu.

"Söndürülmesi gereken bir yangın daha çıktı," dedi Martinez. "Eğer iyiyseniz -"

"İyiyiz."

Hızlıca başını sallayan Martinez, kapıdan geri dönüp kapalı havada gözden kayboldu.

* * *

Rayların iki blok doğusunda, barikatın yanında bir kavga çıkmıştı. Bu yeni Woodbury'de kavgalar pek yaygındı. İki hafta önce, "Hellboy 2" filmindeki kasap gardiyanlara benzeyen iki kişi, *Barely Legal* adlı porno dergisinin kullanıla kullanıla yıpranmış bir sayısının kime ait olduğu konusunda tartışırken yumruk yumruğa gelmişti. Doktor Stevens, o gün bitmeden birinin çıkmış çenesini yerleştirmek, ötekinin de içi kanayan sol gözüyle ilgilenmek zorunda kalmıştı.

Çoğu zaman bu kavgalar, kimsenin görmeyeceği zamanlarda ve yerlerde olurdu. Ya evlerin içinde ya da gece geç saatte... Hayal edebileceğiniz en saçma konular üzerine bir kavga çıkardı: biri ötekine ters bakmış, biri birini kıran bir şaka yapmış, biri ötekini uyuz etmiş vesaire... Vali, giderek sıklaşan bu büyük kavgalar hakkında haftalardır endişeleniyordu.

Ama bugüne dek, bu ufak tefek patırtılar, hep özel konular olarak kalmıştı.

Bugünkü bu son arbede, gün ışığında patlak vermişti. Yiyecek merkezinin hemen dışında, en az yirmi seyircinin de önünde... Kalabalık da bu kavganın ateşini körüklüyor gibi görünüyordu. Bu iki genç savaşçı, dondurucu rüzgârda bir-

birlerini yumruklayarak döverken seyirciler de iğrenerek onları izliyordu. Adamların yakışıksız yumrukları tükürük ve şiddetle doluydu. Gözlerinin içinde üzerinde düşünülmemiş bir öfke parlıyordu.

Ama çok geçmeden kalabalık değişiverdi. Sinirli sesler, neşeli çığlıklara, bağırıp çağırmalara dönüşmüştü. Seyircilerinin gözlerinin içi, kana susamış bir halde parlıyordu. Vebanın getirdiği stres, sinirli kurt ulumaları ve psikopatça bir neşeye dönüşmüştü. Genç adamlardan bazıları, kavga edenlerin yerine yumruklarını savuruyordu.

Martinez'le adamları, tam da kavganın kızıştığı yerde geldiler.

Cahil bir taşra çocuğu olan, Augusta'lı Dean Gorman, yırtık bir pantolon giymişti. Vücudunda ağır metalcilerin yaptırdığı dövmelerden vardı. Dean Gorman, Jonesboro'lu şişman, güçsüz bir esrarkeş olan Johnny Pruitt'in bacaklarını tekmeleyerek onu yere yığıyordu. Augusta State Jaguars adlı futbol takımını eleştirmeye cesaret eden Pruitt, nefes nefese düşmüştü kum zemine.

"Hey! Ağır olun!" sokağın kuzey ucundan yaklaşıyordu Martinez. Belindeki suikast tabancası, soğumamış, demiryolu deposundaki kargaşanın izlerini taşıyordu. Üç gardiyan, Martinez'in arkasından gelerek onu takip ediyordu. Silahlarını gövdelerine asmışlardı. Neşeli seyirciler, dövüşçüleri etrafından yarım daire oluşturdukları için Martinez sokağın karşısına geçerken onları göremiyordu.

Yükselen bir toz bulutunu, sağa sola savrulan yumrukları ve daire oluşturan seyircileri görebiliyordu bir tek.

"HEY!!"

Seyircilerin oluşturduğu bu dairenin içinde Dean Gorman, çelik ökçeli, işçi botuyla Johnny Pruitt'in kaburgalarına vuruyordu. Şişman adam, acıyla inliyerek yerde yuvarlanıyordu. Kalabalık kahkahalar atıyordu. Gorman, bu çocuğun üstüne atlamıştı ki Pruitt dizini kaldırıp Gorman'ın kasıklarına vurarak ona karşı koydu. Seyredenler, yuhaladı. Gorman, cinsel organını tutarak yana devrildi. Pruitt de Gorman'ın yüzüne yandan yandan vurmaya başladı. Gorman'ın burnundan koyu şeritler hâlinde çıkan kanlar toprağa düşüyordu.

Martinez, olayı izleyen kalabalığı yararak yol açıp kavganın olduğu yere vardı.

"Martinez! Dur!"

Martinez, bir şeyin pense gibi kolunu sıktığını hissedip arkasına dönerek Vali'yi gördü.

Kısık sesle "Dur bir saniye," dedi sıska adam. Çukur gözlerinin içi, sanki bu durumdan bir menfaati varmış gibi parlıyordu. Kararıp kalınlaşan pala bıyıkları, yüzüne yırtıcı bir hava katmıştı. Chambray kumaştan yapılmış gömleği ve kot pantolonu üstüne uzun, siyah, ince bir mont giymiş, ayağına da boru paçalı, mühendis botlarını geçirmişti. Montunun arkası, rüzgârda görkemle savruluyordu. On dokuzuncu yüzyıldan kalma, yozlaşmış bir kutsal savaşçıyı andırıyordu.

Hapishaneye yeni düşmüş, sert gibi görünmeye çalışan acemi mahkûmlara benziyordu. Kendine has bir tarzı vardı. "Bir şeyi görmek istiyorum."

Martinez, silahını indirip başını olay mahalline doğru çevirdi. "Birinin ileri gidip kendini öldürteceğinden endişelendim sadece."

O ana dek koca Johnny Pruitt, tombul parmaklarını Dean Gorman'ın boğazına dolamıştı. Gorman güçlükle nefes alıyor, rengi soluyordu. Şiddetli kavga, birkaç saniye içinde ölümcül bir şeye dönüştü. Pruitt, onu bırakmayacaktı. Kalabalık, karmakarışık, iğrenç kahkahalarla yıkılıyordu. Gorman, sağa sola sallanarak sarsılıyordu. Havasız kalmış, yüzü patlıcan gibi mosmor olmuştu. Gözleri pörtlemiş, ağzından kanlı tükürükler çıkmaya başlamıştı.

"Kaygılanmayı bırak, babaanne," diye mırıldandı Vali. Bu dışarı fırlamış gözleri dikkatle izliyordu.

Tam o sırada Martinez, Vali'nin kavgayı izlemediğini fark etti. Gözleri, bağırıp çağıran seyircilerin oluşturduğu yarım dairede geziyordu. İzleyicileri izliyordu Vali. Her yüzü, pis pis atılan her kahkahayı, her bağırıp çağırmayı aklının bir köşesine yazıyormuş gibi görünüyordu.

Bu arada Johnny Pruitt'in sosis gibi parmaklarının kıskacında, yerde uzanan Dean Gorman'ın rengi atmaya başlamıştı. Kuru çimento gibi bomboz olmuştu yüzü. Gözleri, arkaya, kafasının içine doğru kayıyor, çabalamaktan vazgeçiyordu.

Vali, Martinez'e "Tamam. Bu kadarı yeter... Çek onu," dedi.

"HERKES GERİ ÇEKİLSİN!"

Martinez, iki eliyle tuttuğu tabancasıyla kalabalığı yararak ilerledi.

Koca, şişman Johnny Pruitt, suikast silahı namlusunun zoruyla Gorman'ı bıraktı. Gorman kıvranarak yerde yatıyordu. Martinez, adamlarından birine "Git, Stevens'i al gel," dedi.

Heyecanla dolmuş kalabalık, topluca üzülüp inlemeye başladı. Bu müdahale hayallerini yıkmıştı. Kimisi, söyleniyor, kimi de ıslıklarıyla onları yuhalıyordu.

Vali, kenara çekilmiş, bütün bunları izliyordu. Seyirciler, başlarını sallayıp ortalıkta dolaşarak dağılmaya başlayınca Vali, Martinez'in yanına gitti. Martinez, yerde acıyla kıvranan Gorman'ın yanında duruyordu hâlâ.

Martinez, başını kaldırıp Vali'ye baktı. "Yaşayacak."

"Güzel." Vali, yerdeki genç adama baktı. "Mahkûmlara ne yapacağımı buldum, sanırım."

* * *

Bu sırada, yarış pisti binasının altlarında, derme çatma bir hapishanenin karanlığında dört adam, birbirlerine fısıltıyla bir şeyler söylüyordu.

"İşe yaramaz," dedi ilk adam kuşkuyla. Sidiğiyle ıslanmış boxerıyla köşede oturmuş, yerde, etrafında toplanan mahkûm arkadaşlarının gölgesine bakıyordu.

"Kapa çeneni, Manning," diye tısladı ismi Barker olan ikinci adam. Yirmi beş yaşındaki bu sıska adam, uzun, yağlı saçları arasından tutuklu arkadaşlarına ters ters bakıyordu. Barker, eskiden Georgia'daki Ellenwood Kampı'nda binbaşı Gene Gavin'in gözde öğrencisiydi. Özel harekâtlarda 221. Askeri Zekâ Taburu'nda görevliydi. Ama o psikopat Philip Blake sayesinde, Gavin yoktu artık. Barker da Tanrının belası bir yeraltı mezarında kılıksız, yarı çıplak ve adi bir insan seviyesine düşmüştü. Buz gibi yulaf ezmesi ve kurtlu ekmekler yiyorlardı.

Philip Blake, bu dört adamın komutanları, Gavin'i onlarca kasaba halkının önünde soğukkanlılıkla vurarak öldüreli üç haftadan fazla olmuştu. O günden beri de bu adamları gözaltında tutuyordu. Mahkûmların ellerinde pek bir şey kalmamıştı artık. Aç ve öfkeyle doluydular. Barker da kilitli kapının hemen solundaki briket duvara zincirlenmişti. Giriş kapısından hücreye giren birinin üstüne atlayarak ondan önce davranabilirlerdi... Mesela Blake'in üstüne... Philip, ara sıra buraya inip mahkûmları tek tek dışarı çıkarıyor, onları korkunç kaderleriyle yüzleştiriyordu.

Stinson isimli, üçüncü adam karşı köşeden "O aptal değil, Barker," diye yanıtladı. Bu adam daha yaşlı, daha tık-

naz, dişleri kararmış bir serseriydi. Eskiden Milli Muhafız Teşkilatı'nda talep-istek masasında çalışmıştı.

"Stinson'a katılıyorum," dedi Tommy Zorn. İç çamaşırlarıyla arka duvarın dibinde yere kapaklanmıştı. Kötü beslenen vücudunun derisi pul pul dökülüyordu. Zorn da bir zamanlar askeri birliğin teslimatçısıydı. "Bu numarayı hemen fark edecektir."

"Dikkatli olursak etmez," diye atıldı Barker.

"Kim ölü gibi davranacak peki?"

"Fark etmez. Kapıyı açtığında canına okuyan ben olacağım ama."

"Barker, bence burası senin kafanı karıştırdı. Sonunun Gavin gibi mi olmasını istiyorsun gerçekten? Greely, Johnson ve -"

"SENİ ÖDLEK GÖTVEREN!! BİR ŞEYLER YAPMAZSAK HEPİMİZİN SONU ONLARINKİNE BENZEYECEK!!"

Barker'ın yüksek sesi, tıpkı bir şalter gibi şak diye kesmişti muhabbeti. İyice gerilmiş bir tel gibi inceydi sesi. Uzunca bir süre, bu dört mahkûm tek kelime etmeden karanlıkta oturdu.

Sonunda Barker, "Tek ihtiyacımız olan, aranızdaki piçlerden birinin ölü rolü yapması. Sadece bunu istiyorum. İçeri girdiği onun üstüne ben atılacağım."

"İnandırıcı olması biraz zor," dedi Manning.

"Üstüne bok sürersen, olur."

"Haha, çok komik."

"Bir tarafını kesip kanını yüzüne sürersin. O da orada kurur falan. Ne bileyim? Kanlanana kadar gözlerini ovuşturursun. Buradan kurtulmak istemiyor musunuz?"

Uzun bir sessizlik daha oldu.

"Milli muhafızlarsınız siz, Tanrı aşkına. Küçük kurtlar gibi çürüyüp gitmek mi istiyorsunuz burada?"

Uzun bir sessizlik daha... Sonra, karanlığın içinde Stinson'ın sesi duyuldu: "Tamam, ben yaparım."

* * *

Bob, Vali'nin peşinden giderek yarış pistinin bir ucundaki sağlam kapıdan geçti. Demir merdivenlerin dar basamaklarından inip briketli dar bir koridorda yürüdüler. Ayak sesleri, loş ışıkta çınlıyor, yankılanıyordu. Jeneratörlerle çalışan, etrafı demirlerle çevrili acil durum lambaları, tepelerinde yanıyordu.

"Sonunda kafama dank etti, Bob," dedi Vali. Uzun bir zincirle kemerine bağladığı maymuncuklar çınlarken ağır ağır ilerliyordu. "Bu kasabanın ihtiyacı olan şey... eğlence."

"Eğlence mi?"

"Yunanların tiyatrosu vardı Bob... Romalıların da arenaları."

Bu adamın dediklerinden tek kelime anlamamıştı Bob. Ama kuru ağzını silerek itaatkâr bir biçimde onu takip ediyordu. Çok ihtiyacı vardı bir içkiye. Haki renk ceketinin düğmelerini açtı. Yarış pistinin altındaki çimentodan yapılma bu yerin küflü rutubeti ve havasızlığı yüzünden Bob'un yıpranmış alnından boncuk boncuk terler boşanıyordu.

Kilitli bir kapıyı geçtiler. Bob, dirilen ölülerin o bilindik, boğuk seslerini duyduğuna yemin edebilirdi. Çürüyen etlerin kokusu, koridorun küflü kokusuyla karışıyordu. Bob'un midesi bulandı.

Vali, onu koridorun ucundaki ufak pencereli demir bir kapıya doğru götürdü. İç içe geçmiş kırılmaz camların üstüne bir gölge düşmüştü.

Vali kapının önünde durup doğru anahtarı ararken "Vatandaşların mutlu olmasını sağlamalıyım," diye fısıldadı. "Onların söz dinleyen, yumuşak başlı... uysal insanlar olarak kalmasını sağlamalıyım."

Vali kapının kilidine kalın, metal bir anahtarı sokarken bekledi Bob. Vali tam kapıyı açmak üzereyken dönüp Bob'a baktı. "Bir süre önce kasabadaki Milli Muhafızlarla sorun yaşadık. İnsanlara hükmedebileceklerini sanıyorlardı. Onları itip kakabileceklerini... Kendilerine ufak bir krallık kurabileceklerini sandılar."

Bob'un kafası karışmıştı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Sadece başını salladı. Hiçbir şey söylemedi.

"Onların bir kısmını burada tutuyorum." Vali, sanki bir çocuğa kurabiye kavanozunun yerini söylüyormuş gibi göz kırptı. "Yedi kişilerdi." İç geçirdi Vali. "Şimdi sadece dört tanesi kaldı... Başbakan Grant'ın Richmond'ı alarak iç savaşı bitirdiği gibi ben de onları harcıyorum."

"Onları mı harcıyorsun?"

Vali, burnunu çekti. Suçluluk duygusuyla başını eğip yere bakmaya başladı. "Daha büyük bir amaca hizmet ediyorlar, Bob. Bebeğim için... Penny için."

Bob, ani bir mide bulantısıyla Vali'nin neyden bahsettiğini anladı.

"Her neyse..." Vali kapıya döndü. "Onların herhangi bir şey için işe yarayacaklarını biliyordum... ama artık gerçek kaderlerini anladım." Gülümsedi. "Gladyatör olacaklar, Bob. Kamu yararına."

Tam o sırada pek çok şey birden gerçekleşti: Vali dönüp gölgeyle karşılaştı. Aynı anda da lambanın anahtarına bastı... Kırılmaz camın içinde tepede duran birkaç floresan lamba aniden titreyerek yanmaya başladı. Yirmi sekiz metre karelik, briketlerle örülmüş hücrenin içini aydınlattı. Üstünde yalnızca eski püskü bir boxer olan, iri yarı bir adam yerde titreyerek uzanıyordu. Her tarafı kanla kaplıydı. İğrenç bir

şekilde suratını buruşturan adam, kararmış dudaklarını dişlerinden ayırıyordu.

"Tüh. Ne yazık," diyerek kaşlarını çattı Vali. "İçlerinden biri, dönüşmüş gibi görünüyor."

Hücrenin içindeki öteki mahkûmlar, haykırıyor, zincirlerine asılarak bu yeni dönüşmüş ısırgandan kurtulmak için yalvarıyorlardı." Kapalı kapının ardından boğuk boğuk duyuluyordu sesleri. Vali, montunun ceplerine uzanıp sapı sedef işlemeli, Colt marka, 45 kalibrelik silahını çekti. Şarjörü kontrol edip mırıldandı: "Burada kal, Bob. Bir saniyede hallederim bu işi."

Kapının kilidini çat diye açıp hücrenin içine adım attığında kapının arkasında adam üstüne çullandı.

Barker, Vali'yi arkasından yakalarken bileğindeki zincirin etkisiyle tuhaf bir çığlık attı. Zincir sonuna ulaşmış, duvarda bağlı olduğu cıvatayı sökmüştü. Vali, şaşırarak tökezleyip 45 kalibre silahını düşürdü. Sendeleyerek yere yapıştı. Güçlükle nefes alıyordu. Yere düşerek çatırdayan tabanca, döne döne elli-yüz santimetre öteye gitmişti.

Barker, Vali'nin bileklerini yakalayıp kesilmemiş, pis tırnaklarını etine batırarak onu tutarken Bob da kapı eşiğinde durmuş, bağırıyordu. Barker, maymuncukları almaya çalıştı. Ama zincir halka, Vali'nin bacaklarının altında sıkışıp kalmıştı.

Vali, yere düşen tabancaya doğru çılgınca sürünürken feryat ediyordu.

Barker, kalan aklını da kaybederek Vali'nin bileklerine atılıp vahşi, öldürücü bir öfkeyle hırladı. Yunan mitolojisinde yalnızca topuğundan vurulursa öleceğine inanılan, savaşçı Akhilleus'tu sanki Vali. Barker, onun topuğundaki hassas noktayı ısırırken öteki adamlar çığlık atıyordu. Vali inledi.

Yarı açık kapının ardında inme inmiş gibi duruyordu Bob. Afallamış, şaşkın şaşkın olanları izliyordu.

Barker, ısırdığı yeri kanatıyordu. Vali, bu mahkûmu tekmeleyip elini tabancaya doğru uzattı. Öteki adamlar, belirsiz uyarı çığlıkları atarak zincirlerini koparmaya çalıştılar. Barker, Vali'nin bacaklarına atıldı. Vali, kendinden yalnızca santimetrelerce ötede duran tabancaya doğru uzanıyordu. Vali'nin uzun, güçlü parmakları sonunda Colt marka tabancanın kabzasına dolandı.

Hızlı ve kesintisiz bir tavırla Vali dönüp, tek hareketli, yarı otomatik tabancayı Barker'ın yüzüne doğrultup şarjörü boşalttı.

Hücrenin için kuru, sıcak patlamaların etkisiyle aydınlandı. Barker, ipinden çekilmiş bir kukla gibi geriye doğru devrildi. Yüzüne giren kurşunlar, kan sisinden oluşan bir bulut hâlinde başının arkasından çıkıyordu. Koyu kırmızı madde, kapının yanındaki briket duvara püskürmüş, bir kısmı da Bob'un üstüne gelerek şaşkınlıkla geriye doğru sıçratmıştı onu.

Vali ayağa kalkarken hücrenin öbür tarafında öteki adamlar çığlık atıyor, mantıksız laflar ediyor, deli gibi yalvarıyorlardı.

"Dur, n'olur. Dönüşmedim ben- DÖNÜŞMEDİM!" Odanın öbür ucundaki iri adam, Stinson, doğrulmuş, elleriyle kanlı yüzünü koruyarak bağırıyordu. Titreyen dudaklarına duvardaki küf ve kapı menteşelerindeki yağla makyaj yapılmıştı. "Bir numaraydı bu! Numara!"

Vali, Colt marka tabancanın boş şarjörünü çıkardı. Fişek haznesi yere düştü. Zor ve hızlı hızlı nefes alıyordu Vali. Arka cebinden başka bir şarjör çıkarıp silahın kabzasına taktı. Tabancanın horozunu çekip namluyu sakince Stinson'a doğrulttu. İri adama sesleniyordu: "Şerefsiz bir ısırgan gibi görünüyorsun bana."

Stinson elleriyle yüzünü kapatıyordu. "Barker'ın fikriydi bu. Aptalca bir şeydi. Lütfen. Ona uymak istememiştim. Kafayı yemişti Barker, lütfen… N'OLUR!"

Vali, art arda yaklaşık altı el ateş etti. Silah sesleri herkesi yerinden sıçratmıştı.

Stinson'ın tepesindeki duvar, havai fişek gösteri arasında yıkılıyor, briket duvarların kabarmış alçıları, bir bir patlıyordu. İnsanı sağır eden, büyük bir gürültü çıkarmıştı bu yaylım ateşi. Tabancadan kıvılcımlar saçılıyor, bazı kurşunlar sekerek tavana giriyordu.

Etrafı demirle kaplı lamba patladığında yağmur gibi yağan cam parçacıkları herkesin yere yatmasına sebep oldu.

Vali, sonunda sakinleşip soluklanarak olduğu yerde kaldı. Gözlerini kırparak kapı eşiğindeki Bob'a seslendi. "Burada yaşadıklarımız, Bob, bir öğrenme fırsatıydı."

Odanın öbür tarafında yerde uzanan Stinson, altına işemiş, olduğu yerde donup kalmıştı. Ama kılına zarar gelmemişti. Yüzünü elleri arasına alıp hafif bir sesle ağladı.

Vali, aksayarak bu iri adama doğru yürüdü. Arkasında ince bir çizgi hâlinde kan damlaları bırakıyordu. "Görüyorsun ya, Bob… bu adamların içindeki o ateş, onlara bu haltı yediren aptalca şey, arenanın yıldızları yapacak onları."

Stinson, sümüklü suratını yukarı kaldırarak Vali'ye baktı. Vali de onun üstüne eğiliyordu.

"Farkında değiller, Bob." Vali, namluyu Stinson'ın yüzüne doğrulttu. "Ama az önce gladyatörlük okulunun ilk sınavını geçtiler." Vali, sert sert baktı Stinson'a. "Ağzını aç."

Stinson korkudan hıçkırarak ağlıyordu. Kısık sesle zar zor konuştu: "Dur, lütfeeennn…"

"Ağzını aç."

Stinson ağzını açabildi. Odanın karşı tarafında duran Bob Stookey başını başka tarafa çevirdi.

"Bak, Bob," dedi Vali. Namlunun ucunu yavaş yavaş iri adamın ağzına sokuyordu. Öteki adamlar, korkarak kendile-

rinden geçmiş, onu izliyordu. Herkes taş kesilmiş, derin bir sessizlik çökmüştü odaya. "İtaat... cesaret... aptallık. İzci ilkeleri değil mi bunlar?"

Vali, tetikteki elini aniden gevşetip namluyu ağlayan adamın ağzından çekti. Arkasına dönüp kapıya doğru topallaya topallaya yürüdü. "Ne diyordu ünlü şovmen Ed Sullivan?.. Harika bir gösteri olacaaaaak!"

Boşalan bir idrar kesesi gibi odadaki gerilim birden kaybolarak yerini çınlayan bir sessizliğe bıraktı.

"Senden bir iyilik isteyeceğim, Bob... Yapar mısın?" diye mırıldandı Vali. Kurşunlarla delik deşik olmuş, akıl hocası, topçu çavuşun yanından geçiyordu. Trey Barker'ın cesedi yolunun üzerindeydi. "Temizle burayı... Ama şu şerefsizin leşini krematoryuma götürme. Yukarı, revire getir." Bob'a göz kırptı. "Onunla orada ilgileneceğim."

* * *

Ertesi gün, sabahın erken saatlerinde, daha şafak sökmeden yıkılmış bir yatağın üstünde çıplak, üşümüş bir halde sırt üstü yatıyordu Megan Lafferty. Pis bir stüdyo dairenin karanlığında uzanıyordu. Adını hatırlayamadığı bir gardiyanın özel odasıydı burası. Denny miydi acaba adı? Yoksa Daniel miydi? Geçen gece o kadar kafası güzeldi ki Megan'ın adamın adını hafızasına kaydedememişti. Kürek kemikleri arasında kobra dövmesi olan, bu zayıf, genç adam, şimdi

ritmik bir coşkuyla kızın içine giriyordu. Altlarındaki yatak gıcırdayarak ötüyordu.

Megan düşüncelerini başka şeylere yönlendiriyordu şimdi. Tavana bakıp tepedeki sabit lambanın içinde biriken ölü sineklere odaklanıyor, içine dışına boşalıp duran adamın korkunç, yapış yapış ve acı veren ereksiyonunun girip çıkmasına katlanmaya çalışıyordu.

Odada bir yatak, kırık dökük bir şifonyer vardı. Açık pencerenin önüne güvelenmiş bir perde çekilmişti. Bu pencereden bir Aralık rüzgârı ara sıra ıslık çalarak içeri giriyordu. Ayrıca odada erzaklarla dolu bir sürü kasa vardı. Bu erzaklardan bazıları, seks karşılığında Megan'a vaat edilmişti. Kapıdaki bir kancadan sarkan parçalanmış etli nesneleri gördü Megan. Başta bunları kurumuş çiçekler sandı.

Ama iyice inceledikten sonra karanlıktaki bu çiçeklerin insan kulakları olduğunu gördü. Isırganlardan koparılmış, zafer kupalarıydı bunlar herhalde.

Megan, Lilly'nin ona söylediği son sözleri aklından çıkarmaya çalışıyordu. Geçen gece yanan bir yağ bidonundaki alevlerin ışığında konuşmuşlardı. "*Beden, benim bedenim kızım. Ümitsiz, boktan bir dönemdeyiz,*" diye mantıklı bir açıklama yaparak davranışlarını haklı göstermeye çalışmıştı. Lilly iğrenerek cevap vermişti. "*Yiyecek bulmak için orospuluk yapmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim.*" Sonra da arkadaşlıklarını kati olarak tam o zaman bitirmişti. "*Umu-*

rumda değil artık Megan. Ben yokum. Her şey bitti. Seninle ilgili hiçbir şeyi hayatımda istemiyorum."

Bu sözler, şimdi Megan'ın ruhundaki büyük boşlukta yankılanıyordu. Yıllardır içindeydi o boşluk. Gençken içinde acıyla dolu koca bir delik, kendinden iğrenen dipsiz bir kuyu oluşmuştu. Acıyla dolu bu kuyuyu hiçbir zaman dolduramamıştı. Şimdiyse bu Vebalı Dünya, iltihaplı, her şeyi yutan bir yara gibi iyice büyütmüştü bu deliği.

Megan bir gürültü duyduğunda gözlerini kapayıp derin, karanlık bir okyanusta boğulduğunu düşündü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sesler, gayet açıktı. Hemen pencerenin dışından geliyordu. Şafak sökmeden önceki bu Aralık havasının rüzgârlı sessizliğinde hafif hafif duyuluyor, çatıların tepesinde yankılanıyordu ses: *kaçamak kaçamak adım atan iki çift ayak, karanlıkta süzülen bir çift insan.*

O ana dek kobralı çocuk, uyuşturucu etkisiyle sevişmekten yorulmuş, Megan'ın bedeninden çekilmişti. Kurumuş meni, ağız kokusu ve sidikli çarşaf kokusu vardı üstünde. Başını yastığa koyar koymaz horlamaya başladı. Megan, kıpırdamadan uyuyan müşterisini uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı.

Soğuk zemin üzerinde sessizce pencereye doğru gidip dışarı baktı.

Boz karanlığın altında tüm kasaba uyuyordu. Binaların tepesindeki havalandırma borular ve bacalar, donuk ışığın

altında belli belirsiz görünüyordu. Bu loş havada batı tarafındaki çitin en uç kösesine doğru sessiz sessiz ilerleyen iki kişi zar zor görünüyordu. Sabahın köründeki bu soğuk havada nefesleri buhar olup çıkıyordu. Bu tiplerden biri ötekinin üstüne çıktı.

Megan, önce Josh Lee Hamilton'ı ardından da Lilly'yi tanıdı. Yüz elli metre ötedeki duvarın köşesinde hayalet gibi duruyorlardı. Megan'ın vücuduna hüzün dalgaları yayıldı.

Bu ikisi, çitlerin üstünden atlayarak kaybolduğunda onları kaybetmenin acısıyla dizleri üstüne düştü Megan. Onları sonsuzluğa uğurlamış gibi hissediyordu. İğrenç kokulu bu karanlıkta oturup sessizce ağladı.

* * *

Lilly'ye bakarak "At şunu aşağıya, hayatım," diye fısıldadı Josh. Lilly, bir ayağını çitin öbür tarafına, bir ayağını da arkasındaki duvara koymuş, çitin tepesinde dengede duruyordu. Josh, yüz metre ötede uyuklayan gece bekçisinin bir hayli farkındaydı. Bekçi, buldozerin koltuğuna devrilmiş, kocaman bir meşenin gövdesi de görüş alanını kısıtlamıştı.

"Geliyor." Lilly, sırt çantasını tuhaf bir şekilde bir omzundan indirip çitin üstünden Josh'a attı. Josh çantayı yakaladı. Çanta en az 5 kiloydu. İçinde, Josh'un polislere özel 38 kalibre tabancası, açılıp-kapanabilir sapı olan sivri bir çekiç,

bir tornavida, birkaç tane çubuk şeker ve iki plastik şişe dolusu musluk suyu vardı.

"Dikkatli ol şimdi."

Lilly duvara tutunarak inip çitin dışındaki sert toprağa atladı.

Kasabanın etrafında dolaşarak zaman kaybetmediler. Gün ağarıyordu. Martinez'le adamları uyanıp görevlerine geri dönmeden gece bekçisinin görüş mesafesinden çıkmak istediler. Woodbury'deki işlerin gidişatıyla ilgili kötü şeyler seziyordu Josh. Takasta da hizmetleri iyice değersizleşiyormuş gibi görünüyordu. Dün üç ton kadar çit örme malzemesi taşımış olmalıydı. Ama yine de kasap Sam, Josh'un borçlarını ödemediğini söylemişti. Takas sistemini suistimal ettiğini, aldığı kalın dilim pastırmaları ve meyveleri de bitirmediğini iddia etmişti.

Bunların hepsi, Josh'la Lilly'nin kasabadan kaçıp kendi erzaklarını bulup bulamayacaklarını kontrol etmelerinin sebebiydi.

"Hemen arkamda dur, hayatım," dedi Josh. Lilly'yi alıp ormanın ucuna doğru götürüyordu.

Güneş, sol taraflarındaki geniş mezarlığın kenarından geçerek yükselirken onlar da gölgelerde ilerliyorlardı. Koca koca söğütler, İç Savaş yıllarını hatırlatan yapılarının üstünde sallanıyordu. Şafak sökmeden önceki hayaletimsi gün ışıkları, buraya ıssız, perili bir yer havası katıyordu. Yanlarında

bir sürü mezar taşı uzanıyordu. Mezarlardan bazılarının üstü açıktı. Bu mezarlık, Josh'un ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Lilly'yle birlikte Main ve Canyon yollarının birleştiği kavşağa doğru hızla ilerliyorlardı.

Kuzeye dönüp kasabanın dışındaki fındık bahçelerine doğru gittiler.

"Yolun iki tarafında da işaret olabilecek şeylere dikkat et," dedi Josh. Ormanlı tepelere çıkan hafif bir yamacı tırmanmaya başlamışlardı. "Posta kutusu veya kişilere özel yolları da gözden kaçırma."

"Ya hiçbir şey bulamazsak? Yine bir sürü ağaç çıkarsa karşımıza ne yapacağız?"

"Bir çiftlik evi falan olmalı." Josh, bu dar, asfalt yolun iki tarafındaki ağaçları gözleriyle taradı. Şafak sökmüştü. Ama Canyon yolunun iki tarafındaki ormanlar, etrafa dağılan gölgelerle doluydu ve hâlâ karanlıktı. Sesler birbirine karışıyordu. Rüzgârla savrulan yapraklar, ağaçların arkasında sürünen ayak seslerine benziyordu. Josh durup sırt çantasını açtı. Tabancasını çıkarıp şarjörünü kontrol etti.

"Bir şey mi oldu?" Lilly'nin gözleri silaha takılmıştı. Sonra da ormana doğru baktı. "Bir şey mi duydun?"

"Sorun yok, hayatım." Josh, tabancayı kemerinin arkasına sokup tepeye tırmanmaya devam etti. "Ses çıkarmadan ilerlersek... hiçbir şey olmaz."

Tek sıra halinde, ses çıkarmadan beş yüz metre daha gittiler. Son derece dikkatlilerdi. İki dakikada bir ormanın derinliklerinde savrulan dallara doğru çeviriyorlardı başlarını. Ağaçların arkasındaki gölgelere bakıyorlardı. Tren deposundaki olaydan beri Woodbury'ye uğramamıştı ısırganlar. Ama Josh'un içinde onların yakında çıkıp geleceğine dair hisler vardı. Kasabadan bu kadar uzaklaşmaları tam onu germeye başlamıştı ki bir konut arazisinin ilk belirtisini gördü.

Ufak bir kulübeye benzeyen, tenekeden yapılma, kocaman posta kutusu, üstünde hiçbir şey yazmayan özel bir yolun ucunda duruyordu. Pasla kabarmış kutunun üstündeki L. HUNT harfleri ve 20034 sayısı bu arazinin kime ait olduğunu açıklıyordu.

Bu posta kutusunun yaklaşık elli metre ötesinde daha fazla posta kutusu vardı. Bir düzinenin üstünde kutu buldular. Bir yolun ucunda altı tanesi birden duruyordu. Josh, büyük ikramiyeyi tutturduklarını hissetti. Sırt çantasından sivri uçlu çekici çıkarıp Lilly'ye uzattı. "Al şunu, bebeğim. Bu yolu takip edeceğiz. Üstünde bir sürü posta kutusu olanı."

"Hemen arkandayım," dedi Lilly. Sonra da dolambaçlı, kumlu yolda ilerleyen bu iri yarı adamı takip etti.

Kocaman bir ev, sabahın ilk ışıklarında görülen bir serap gibi ortaya çıktı. Ağaçların arkasındaki bir açıklıkta sanki uzaydan gelmiş gibi duruyordu. Bu ev, Connecticut veya Beverly Hills'in ağaçlarla çevrili bulvarlarından birinde bulunsaydı, bu kadar abes kaçmazdı. Ama şimdi bu harap ol-

muş, kırsal cehennemin ortasında Josh'un nefesini kesiyordu bu ev. Otlarla kaplı çimenliğin ortasındaki bu üç katlı, ıssız köşk, modern bir mimari harikasıydı. Dirsekli kolonları, balkon çıkıntıları ve eğimli çatıları vardı. Ünlü mimar Frank Lloyd Wright'in kayıp şaheserlerinden birine benziyordu burası. Arka bahçede yalnızca bir kısmı görünen uçsuz bucaksız bir havuz uzanıyordu. İçi yapraklarla dolmuştu. Kocaman balkonlarda ilgisizliğin izleri vardı. Balkonlardan buz parçaları sarkıyor, kirli karlar çatılara tutunuyordu. "Bir kodamanın yazlığı olmalı burası," dedi Josh.

Ağaçların arasında yükselen yolu takip ederek daha başka terk edilmiş evler de buldular.

Evlerden biri, Victoria dönemine ait bir müzeye benziyordu. Fındık ağaçlarının tepesinde yükselen devasa kuleleriyle bir Fas sarayı gibi görünüyordu. Bir başkası ise nefes kesen bir tepenin üstüne kurulmuş, her tarafı camlarla kaplı bir evdi. Dışa doğru çıkan bir balkonu vardı. Bu iki görkemli evin de kendi, özel havuzları, hangarları, büyük garajları ve geniş çimenleri vardı. Bütün bu evler, tıpkı bir türbe kadar karanlık, kapalı ve tahtalarla kaplıydı.

Lilly, koyu camla kaplı köşkün önünde durup içindeki koridorlara baktı. "İçeriye girebilir miyiz sence?"

Josh güldü. "Şu çekici ver bana, hayatım… ve geride dur."

* * *

Bir sürü bozuk yiyecek vardı burada. Daha önce birilerinin, muhtemelen Vali'yle adamlarının, buraya girdiği belliydi. Ama buna rağmen erzaklarla dolu bir hazine buldular. Bazı evlerde bir kısmı dolu kilerler, içki barları ve temiz yataklıklarla dolu çamaşır dolapları vardı. İçinde, ufak bir hırdavatçı dükkânından daha fazla alet-edevat olan atölyeler buldular. Silah, içki, benzin ve ilaç buldular. Vali'yle adamlarının bütün bunları götürüp evleri dımdızlak bırakmamalarına şaşırmışlardı. En güzel tarafıysa etrafta hiç ısırgan olmamasıydı.

Sonra Lilly, Cape Cod burnuna benzeyen bu kusursuz evin giriş salonunda oturup, etraftaki üstü özenle işlenmiş cam lambalara baktı. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, sevgilim. Sen ne düşünüyorsun?"

Lilly ona baktı. "Bu evlerden birinde yaşayabiliriz Josh."

"Bilmiyorum."

Lilly etrafa baktı. "Kendi halimizde, kimseye çaktırmadan burada yaşarız."

Josh bunu düşündü. "Belki bir gün bu adımı atarız. Ama bir süre aptala yatıp başkaları da burayı biliyor mu bir görelim."

"En güzel yanı da bu işte, Josh. Buraya gelmişler zaten… Bir daha gelmezler."

Josh derin bir iç çekti. "Bunu biraz düşüneyim, hayatım. Bob'la konuşuruz belki."

* * *

Garajları da kontrol ettikten sonra üstleri muşambayla örtülmüş birkaç lüks araç buldular. Gelecekle ilgili planlar yapıp tekrardan yola düşme olasılığını tartışmaya başladılar. Bob'la konuşur konuşmaz bir karara varacaklardı.

O akşam kasabaya döndüler. Barikatın güney ucundaki şantiye sahasından kimseye görünmeden geçerek duvarlarla çevrili bölgeye sızdılar.

Bu keşiflerinden kimseye bahsetmediler.

Ama maalesef Josh'un da Lilly'nin de gözünden kaçan bir dezavantajı vardı bu lüks evlerin. Arka bahçelerin çoğu, otuz metre kadar uzanıp sarp kayalıkların dibinde bitiyordu. Bu kayalıkların ötesinde taşlıklı bir tepe derin bir kanyona dönüşüyordu. Bu kanyonun dibindeki vadi, kış rüzgârlarıyla kurumuştu. Solmuş sarmaşıklar ve kuru ağaç dallarıyla kaplı kuru bir nehir yatağında koca bir zombi sürüsü vardı. En az yüz tane, güçlü, kuvvetli zombiler, bu nehir yatağında birbirlerine çarpa çarpa bir ileri, bir geri dolanıp duruyordu.

İnsanların sesi ve kokusu bir kere onları çekti mi, bu yokuşu santim santim tırmanmaları kırk sekiz saatlerini bile almazdı.

11. Kısım

Ertesi gün öğleden sonra "Niye bir süre burada yaşayamadığımızı hâlâ anlamıyorum," diye üsteledi Lilly. Etrafı camla kaplı köşklerden birinin içindeki manzaralı büyük bir pencerenin karşısında duran deri koltuğa oturmuştu. Pencere, evin ilk katının arkasına bakıyordu. Arka bahçedeki, üstü karla kaplı bir muşambayla örtülü, böbreğe benzeyen havuza nazırdı. Kış rüzgârları pencereleri tıkırdatıyordu. Sulu sepken bir yağmur tıslayarak pencerelere vuruyordu.

"Böyle bir olasılık yok, demiyorum," dedi Josh. Odanın öbür tarafında durmuş, ince gümüş bir çekmeceden mutfak aletlerini seçip spor çantasına koyuyordu. Burayı keşfetmelerinin ikinci gününde hava kararıyor, akşam oluyordu. Kendilerine ait bir evi idare edebilecek kadar erzak toplamışlardı. Erzaklarının bir kısmını Woodbury'nin duvarı dışındaki kulübe ve ahırlara saklamışlardı. Bob'un karavanına ateşli silahlar, araç-gereçler ve konserve yiyecekler gizlemişlerdi. Çalışan bir arabayı ele geçirme planları da yapmışlardı.

Josh, derin bir iç geçirip kanepeye, Lilly'nin yanına oturdu. "Buraların güvenli olduğuna henüz ikna olmadım," dedi.

"Yapma... dostum... Bu evler, kale gibi. Sahipleri de özel jetleriyle kaçmadan önce iyice kilitlemişler kapıları. O korkunç kasabada bir gece daha geçiremem."

Josh, hüzünlü hüzünlü baktı ona. "Sana söz veriyorum, bebeğim... Bir gün bütün bu boktan işler bitecek."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eminim, hayatım. Birisi sorunun ne olduğunu çözecek... Hastalık Kontrol Merkezi'ndeki zeki bir tip, bir panzehir üretecek ve insanlar artık mezarlarından kalkamayacak."

Lilly, gözlerini ovuşturdu. "Keşke ben de bu kadar emin olabilseydim."

Josh, kızın eline dokundu. "Bu da geçecek, tatlım. Annemin eskiden dediği gibi: 'Bu dünyada güvenebileceğin tek şey, hiçbir şeyin aynı kalacağına güvenemeyeceğindir. Her şey değişir.'" Josh, Lilly'ye bakıp gülümsedi. "Değişmeyecek tek şey, sana olan duygularım, hayatım."

Bir süre sessiz evin tıkırtılarını dinleyerek orada oturdular. Rüzgâr, karla karışık yağmur fırtınasıyla eve hücum ediyordu. O sırada dışarıda, arka bahçede bir hareketlenme oldu. İlerideki kayalıkların ucunda birkaç düzine baş ağır ağır yükseliyordu. Lilly'yle Josh, pencereye arkaları dönüktü. Bu yüzden vadinin gölgeleri arasından çıkıp gelen bu zombi sürüsünü, bir dizi çürük yüzü fark etmediler.

Düşüncelere dalan Lilly, yaklaşan tehlikeden habersizce başını Josh'un geniş omzuna koydu. İçinde bir vicdan azabı duyuyordu. Josh'un her geçen gün kendisine daha da âşık olduğunu seziyordu. Lilly'ye dokunması, o ikinci kattaki dairenin soğuk yatağında uyandıkları her sabah gözlerinin parlaması, hep buna işaret ediyordu.

Lilly, bir yandan böyle bir sevgi ve ilişkiyi arzuluyordu... Ama öte yandan bu ilişkinin korku ve rahatlıktan doğmasına izin verdiği için kendini suçlu, ayrı ve uzak hissediyordu. Kendini Josh'a karşı sorumlu hissediyordu. Ama bu, bir ilişkinin temeli olamazdı. Yaptığı şey doğru değildi. Ona gerçeği söylemeliydi.

"Josh..." Lilly başını kaldırıp ona baktı. "Kabul etmeliyim... sen hayatımda tanıdığım en iyi adamlardan birisin."

Josh, gülümsedi. Kızın sesindeki üzüntüye pek dikkat etmemişti. "Sen de harika bir kızsın."

Dışarıda, en az elli yaratığın kayaların üstüne tırmandığı arka pencereden gayet net bir şekilde görünüyordu artık. Yaratıklar, pençe gibi parmaklarını çimlere sokup ölü bedenlerini yukarı çekerek çimenlere çıkıyordu. Bir kısmı ayağa kalkmış, camla kaplı bu binaya doğru yalpalaya yalpalaya geliyordu. Açlıklarıyla ağızlarını açıp kapatıyorlardı. Hastane önlüğü giymiş, yaşlı bir ölü sürünün önünde geliyordu. Uzun, ak saçları, ipek otları gibi savruluyordu.

Bu gösterişli evin içinde, kırılmaz camların arkasında, yaklaşan tehlikeden habersizce oturan Lilly sözlerini tartı-

yordu. "Bana karşı hep çok iyiydin Josh Lee... Kendi başıma ne kadar hayatta kalabilirdim, bilmiyorum... ve bunun için her zaman sana minnettar kalacağım."

Josh artık gözlerini kıza dikmiş, gülümsemesi kaybolmuştu. "Neden birden burada bir 'ama' diyecekmişsin gibi hissettim?"

Lilly düşünceli bir halde dudaklarını yalayarak ıslattı. "Bu veba, bu salgın, her neyse işte... insanları değiştiriyor... başka zaman yapmayı akıllarından geçirmeyecekleri şeyleri yaptırıyor onlara."

Josh'un iri, esmer yüzü düştü. "Neyden bahsediyorsun, hayatım? Seni rahatsız eden bir şey var."

"Sadece diyorum ki... belki... bilemiyorum... Belki de aramızdaki şeyin biraz fazla ileri gitmesine izin verdim."

Josh ona baktı. Uzunca bir süre söyleyeceği kelimeleri seçiyormuş gibi göründü. Boğazını temizledi. "Seni anladığımdan emin değilim."

Bu zamana kadar ısırganlar, arka bahçeyi istila etmişti. Koro halinde çıkardıkları ahenksiz hırıltılar, pencerelere çarpan yağmurun sesinde boğulan iniltiler kalın camlardan duyulmuyordu. Bu devasa ordu, eve doğru yaklaşıyordu. Uzun saçlı, yaşlı, hasta adam, topallaya topallaya yürüyen çenesiz bir kadın ve birkaç tane yangın kurbanı evle aralarındaki mesafeyi yirmi metreye kadar azaltmışlardı. Canavarlardan bazıları, havuzun kenarında aptal aptal tökezliyor, karla kaplı

muşambaya düşüyordu. Ötekilerse, bilardo topu gibi beyaz gözlerinden saçılan kana susamışlıklarıyla liderlerini takip ediyorlardı.

Görkemli, cam evin hava geçirmez pençeleri içinde oturan Lilly "Beni yanlış anlama," dedi. "Hep seveceğim seni, Josh… her zaman. Sen inanılmaz birisin. Bu sadece… içinde yaşadığımız bu dünya bazı şeyleri değiştiriyor. Seni kırmak istemiyorum."

Josh'un gözleri yaşlandı. "Dur. Bekle. Benimle birlikte olmak, senin başka bir zaman asla aklından geçirmeyeceğin bir şey miydi? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır… Tanrım, hayır. Seninle olmayı seviyorum. Sadece yanlış bir izlenim vermek istemiyorum."

"Hangi yanlış izlenim?"

"Birbirimize karşı duygularımız… onlar –bilmiyorum işte- çok sağlıklı bir kaynakları yok."

"Duygularımızın nesi sağlıklı değil?"

"Sadece şunu diyorum… Korku, seni mahvediyor. Bütün bu boktan olaylar olduğundan beri benim de aklım pek başımda sayılmaz. Seni sadece korunmak… hayatta kalmak için kullandığımı düşünmeni istemiyorum. Bunu diyorum."

Josh'un gözlerindeki yaşlar boşandı. Güçlükle yutkundu. Söyleyecekler bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Normalde, evin havalandırma sistemine sızan o bilindik kokuyu, bokla ağır ağır pişirilmiş bu bozuk et kokusunu alırdı. Ya da evin duvarları dışından boğuk boğuk gelen, kalın ve yoğun davul seslerini duyardı. Sesler artık sadece arka bahçeden değil, binanın önünden ve yanlarından da geliyordu. Öyle tınılı, hafif bir sesti ki bu, evin temelini sarsıyor gibi görünüyordu. Başka zaman olsa Josh, canavarların bu toplu hareketini gözünün kenarıyla görebilirdi. Ön girişteki, oturma odasının örtülü perdelerinin ardından her yandan üstlerine doğru gelen bu yaratıkları fark ederdi. Ama şimdi kalbindeki saldırıdan başka bir şeyi fark edemiyordu.

Josh, ellerini yumruk yaptı. "Lanet olsun! Neden böyle bir şey düşüneyim, Lil?"

"Çünkü korkağın tekiyim ben!" Bakışlarını Josh'a dikti. "Çünkü seni boktan bir ölüme terk ettim. Hiçbir şey bunu değiştirmez."

"Lilly, lütfen -"

"Tamam… Beni dinle." Lilly duygularını kontrol altına aldı. "Tek söylediğim bu durumu biraz ağırdan alıp birbirimize -"

"AH, OLAMAZ – HA SİKTİR – SİKTİR – OHA!!"

Josh'un yüzündeki bu ani telaş, Lilly'nin bütün düşüncelerini bir anda aklından alıp gitti.

* * *

Saldırganları ilk fark eden Josh olmuştu. Odanın karşısındaki çerçeveli bir aile fotoğrafının yüzündeki yansımadan görmüştü Josh onları. Evin eski sahipleri bu fotoğrafta toplanmış, resmi bir şekilde gülümsüyorlardı. Saçları kurdeleli ufak bir kaniş köpeği de vardı yanlarında. Çerçeveli resim, eski bir piyanonun üstüne asılmıştı. Hayalete benzeyen siluetler, ruhani görüntülermiş gibi resmin üstünde geziniyorlardı. İkinci, flu görüntü evin, arka penceresini yansıtıyordu. Kanepenin yanındaki pencereden evin camına yapışan zombi ordusu görünüyordu.

Josh, ayağa fırlayıp arkasına döndü. Arka pencere de tam bu sırada çatladı.

En yakındaki zombilerin ölü yüzleri, cama yapışmış, arkalarından ağır ağır gelen izdihamla ezilmişlerdi. Kara tükürükleri ve salyaları pencereden aşağı akıyordu. Her şey birden bire gerçekleşiyordu. Her köşede hızla örülen örümcek ağları gibi çatlaklar oluştu. Yeniden canlanan onlarca ceset daha bu gruba katılıp camın üstünde büyük bir baskı uyguluyordu.

Josh, Lilly'yi tutup koltuktan çekerken camlar kırıldı.

Odaya bir yıldırım düşmüş gibi korkunç bir çatlama oldu camlarda. Bununlar birlikte yüzlerce kol ortaya çıkıp ileri atıldı. Çeneler açılıp kapanıyor, kırılmış camlarla birlikte zombilerin vücutları kanepenin arkasına düşüyordu. Rüzgârlı yağmur, bu şirin oturma odasına akın ediyordu.

Josh düşünmeden hareket etti. Bir eliyle Lilly'yi tutmuş, kemerli salondan çıkarıp evin ön tarafına doğru çekiyordu. Arkalarındaki ölülerin ses tellerinden oluşan koro, cırlayıp hırlayarak evi hayvanat bahçesi sesleriyle ve ölü kokularıyla dolduruyordu. Açlıklarıyla hareket eden, insafsız zombilerin yeniden ayaklanmaları pek uzun sürmedi. Düştükleri yerden çabucak ayağa kalkıp ileri atıldılar. Hırlıyor, sağa sola sallanıyor ve kaçan kurbanlarına doğru sendeleye sendeleye gidiyorlardı.

Ön taraftaki koridordan çabucak geçen Josh, evin ön kapısını çekerek açtı.

Zombilerden oluşan bir duvar karşıladı onu.

Josh geri çekildi. Lilly şaşkınlıkla geriye sıçrayarak çığlık attı. Ölü kol dizileri ve kerpeten gibi parmaklar onlara doğru uzanıyordu. Kolların arkasında bir mozaik oluşturan ölü yüzler, hırıldayıp inliyordu. Bazılarından motor yağı gibi simsiyah kanlar akıyordu. Ötekilerinse derileri soyulmuş, yırtılmış yüz dokularının pembe kas ve adaleleri görünüyordu. Kanca gibi ellerden biri Lilly'nin ceketine yapıştı. Josh büyük bir çığlık atarak o eli Lilly'nin ceketinden ayırdı. "ŞEREFSİZLER!!" Sonra da bir adrenalin dalgasıyla sarsılan Josh boş eliyle kapının kenarından tuttu.

Kapıya doğru savrularak gelen altı kolun üstüne kapıyı çarparak kapattı. Josh'un kuvveti ve kapının büyük kalitesiyle, dayanıklılığıyla birleşen bu etki, altı uzva da tek tek zarar verdi.

Çeşitli uzunluklardaki bu uzuvlar, yere düşüp pahalı İtalyan fayansları karşısında titremeye başladılar.

Josh, Lilly'yi kapıp tekrar evin ortasına doğru götürdü. Ama kıvrılarak yukarı çıkan merdivenin ucunda durdu. Evin, hareket eden cesetlerle dolduğunu görmüştü. Yürüyen ölüler evin doğu tarafındaki sineklikli kapıdan girmişlerdi. Batı tarafındaki köpek kapısından da içeri süzülmüşlerdi. Mutfağın kuzey tarafındaki odanın camlarını çatlatıp oradan da girmişlerdi eve. Merdivenlerin ucunda Josh'la Lilly'nin etrafını sarmışlardı.

Josh, Lilly'nin ceketinin ensesinden tutup merdivenlerden yukarı doğru çekti onu.

Bu kıvrımlı merdivenden yukarı çıkarlarken Josh, 38 kalibre tabancasını çekip ateş etmeye başladı. İlk kurşun patlayarak çıktı, ama hedefini tutturamadı. Kemerin üst pervazında bir çukur oluşturdu. Josh, hedefi vuramamıştı çünkü bir yandan da Lilly'yi merdivenlerden yukarı çekiyordu. Hırlayıp dişlerini gıcırdatarak sendeleye sendeleye yürüyen zombiler de onları takip ediyordu.

Bazı ısırganlar, merdivenlerden çıkamayarak geri doğru kayıyordu. Ötekilerse elleri ve dizleri üstüne düşerek emeklemeyi beceriyorlardı. Merdivenin yarısını çıktıklarında Josh tekrar ateş etti. Bu kez ölü bir kafatasını vurmuştu. Kafatasının içinden fışkıran sıvı madde, tırabzanlara ve avizelere sıçramıştı. Zombilerin bir kısmı, bowlingdeki lobutlar gibi arkaya doğru devrilerek merdivenlerden düştü. Ama şimdi

basamaklarda o kadar çok zombi vardı ki birbirleri üzerine tırmanmaya başlamışlardı. Yumurtlayan somon balıklarının korkunç açlığıyla merdivenlerden ağır ağır yukarı çıkıyorlardı. Josh tekrar tekrar ateş etti. Gök gürültüsü gibi patlamalarla siyah renkli sıvılar fışkırdı. Ama boşuna bir çabaydı bu. Çok fazla zombi vardı. Mücadele edilemeyecek kadar fazlaydılar. Josh bunun farkındaydı. Lilly de farkındaydı.

"BU TARAFTAN!"

İkinci kata çıktıkları anda Josh bağırarak söyledi bunu Lilly'ye.

Lilly'yi holden çekerek koridorun ucundaki kapıya götürürken aklına, tamamen kurulu bir fikir geldi. Önceki gün ebeveyn yatak odasını kontrol ettiklerini hatırladı. İkinci katın cumba penceresinden gördükleri manzaraya hayran kalmışlar, ecza dolabında faydalı ilaçlar bulmuşlardı. Pencerenin dibinde nöbet tutar gibi duran kocaman meşe ağacını da hatırladı Josh.

"BURAYA GİR!"

Isırganlar, merdivenlerin ucuna ulaştılar. İçlerinden biri korkuluklara çarparak tökezleyip arkaya doğru düştü. Düşerken yaklaşık altı zombiye çarpıp bunlardan üçünü de yere devirdi. Bu üçlü, dolambaçlı merdivenden kayarken arkalarında yağlı kan izleri bıraktılar.

Bu sırada, koridorun ucunda Josh yatak odasının kapısına ulaşıp kapıyı açtı. Lilly'yi bu geniş odanın içine çekti. Kapı

arkalarından çarparak kapandı. Oda, 14. Louis tarzı mobilyalarla döşenmişti. İçinde geniş bir sayvanlı yatak, Laura Ashley marka kuştüyü yorgan ve gösterişli, fırfırlı yastıklar vardı. Bu odanın sessiz, sakinliği, kapının ardındaki koridordan gelen, iğrenç kokulu, gürültülü tehlikeyle gerçeküstü bir tezat oluşturuyordu. Sürünen ayak sesleri yaklaşıyordu. O iğrenç koku havaya yayılmıştı.

"Pencerenin yanına git, hayatım! Hemen döneceğim!!" Josh dönüp koşarak banyoya gitti. Lilly de bu sırada kadife perdeli, kocaman cumba pencereye doğru ilerledi. Olduğu yerde çömelip nefes almadan bekledi.

Josh, banyo kapısını çekerek açıp sabun kokan, kaliteli İtalyan fayansları, krom ve camların arasına girdi. Saunayla, büyük Jakuzi küvetinin arasındaki lavabonun altında duran tuvalet dolabını açtı. Tuvalet ispirtosuyla dolu ekonomik boy, kahverengi bir şişe buldu.

Saniyeler içinde bu şişeyi açıp yatak odasına döndü. Elindeki berrak sıvıyı perdelere, yataklara, maun renkli antika mobilyalara dökerek her yeri ıslattı. Ahşap kapıyı çıtırdatan ölülerin ağırlıkları –yatak odasının kapısına yüklenen yürüyen cesetlerin gürültüsü- Josh'u dürttü.

Josh, boş şişeyi fırlatıp tek bir sıçrayışta pencerenin yanına geldi.

Fırfırlı, narin perdelerle çevrili, güzel desenli, kurşun şeritli cam manzarasının dışında devasa bir yaşlı meşe vardı. Ağacın boyu, çatının boyunu geçiyordu. Çatının tepesindeki

rüzgâr fırıldağına uzanan kıvrımlı dalları kış güneşinde görünüyordu. Yamuk dallardan biri, ikinci kattaki yatak odasının penceresinden yalnızca birkaç santim ötede uzanıyordu.

Josh, dökme demir menteşelerle duvara tutturulan orta pencereyi omuz atarak açtı. "Hadi, sevgilim. Gemiden ayrılma vakti!" Perdeyi ayaklarıyla itip Lilly'ye uzandı. Onu pencere pervazlarının üstüne doğru çekip boşluktan geçirerek dondurucu rüzgâra çıkardı. "Dala tırman!"

Lilly, yaklaşık bir domuz bileği kalınlığındaki kıvrılan dala uzandı. Ağacın kabuğu, çimento bir sıva kadar sertti. Kız, çaresizce sımsıkı tutundu ağaca. Dalda ilerlerken titremeye başladı. Rüzgâr, ıslık çalıyordu. Altı metre uzunluğundaki ağacın dalı, sanki bir teleskobun ters tarafından bakıyormuş gibi iyice yüksekte görünüyordu. Lilly ağacın gövdesine doğru yavaş yavaş ilerlerken aşağıdaki hangarın çatısı, bakışlarını odakladığı noktaya yaklaşıp uzaklaşıyordu. Bu hangar, pek de zıplama mesafesinde sayılmazdı.

Josh, onun arkasında kalmıştı. Yatak odasının kapısı yıkılırken o da tekrar odaya girdi.

Zombiler odaya doluştu. Birçoğu, sarhoş gibi kollarını uzatıp hırlayarak birbirinin üstüne düştü. İçlerinden biri, tek kolu olmayan bir erkek çabucak iri adamın yanına gitti. Zombinin bir göz çukuru da oyulmuş, kanser gibi kapkaraydı. Pencerenin yanında duran yapılı zenci, telaşla cebini karıştırıyordu. Hava iniltili seslerle doldu. Josh, Zippo çakmağını buldu.

Gözsüz ısırgan, tam üstüne atılırken Josh, çakmağı ateşleyip yatağın kenarlarından sarkan alkole bulanmış çarşaflara doğru fırlattı. Alevler birden yükseldi. Josh, saldırgan zombiye tekme atıp kadavrayı tökezleterek geriye fırlattı.

Isırgan, yanan yatağın ucuna düşüp alkolle ıslanmış halıya uzandı. Bu sırada ateş, kirişleri yalıyordu. Alevlerin ışığı, ısısı ve gürültüyle ayaklanan daha fazla zombi içeri girdi.

Josh, etrafta dolaşarak daha fazla zaman kaybetmedi. Arkasına dönüp pencereden dışarı atladı.

* * *

Camlı evin ikinci katının patlaması on beş dakika bile sürmedi. Sonraki beş dakikada da evin altyapısı kıvılcım ve duman dalgaları arasında çöktü. İkinci kat, merdivenleri, antikaları ve pahalı yer döşemeleriyle birlikte birinci katın üstüne göçtü. Evin içindeki ısırgan sürüsü, alevler arasında yanarak öldü. Bozuk metan sıvısıyla çıkan bu büyük yangın, bütün canlı cesetleri temizledi. Vadiden gelen sürünün yüzde sekseni yirmi dakikada ateş fırtınası içinde kaybolmuş, bu görkemli evin dumanlı kalıntıları arasında yanmış gevreklere dönmüşlerdi.

Her yanı gören pencereleri olan bu görkemli ev, o yirmi dakika içinde bir baca görevi görmüştü. Hem alevleri hızlandırmış, hem de kendi kendine yanarak sönmelerini sağlamıştı. Yangının en sıcak kısmı, direkt yukarı çıkmış, ağaçlarının

tepesini yakmış, ama çok zarar vermemişti. Bölgedeki diğer evlere bir şey olmamıştı. Rüzgâr tek bir kıvılcımı bile onlara doğru taşımamıştı. Duman bulutları da ormanlı tepelerin arkasında kalmıştı. Woodbury sakinleri bu yangının izlerini göremezdi.

Ev kendini yakıp bitirirken Lilly de meşenin en alt dalından hangarın çatısına atlama cesaretini kendinde bulabildi. Sonra da arka duvardan garajın arka kapısına indi. Josh da onu takip etti. O ana dek evin dışında yalnızca birkaç zombi kalmıştı. Josh da 38 kalibre tabancasının şarjöründe kalan üç kurşunla onların işini çabucak bitirdi.

Garaja girip önceki günün hasılatını saklamak için içeri koydukları spor çantayı buldular. Keten kumaştan yapılma bu ağır çantada on sekiz litrelik bir bidon dolusu benzin, bir uyku tulumu, filtre kahve makinesi, bir kilo Fransız kahvesi, atkılar, bir kutu pankek karışımı, küçük yazı tahtaları, iki şişe kaliteli şarap, pil, tükenmez kalem, pahalı bir kırmızı üzüm reçeli, bir kutu hamursuz matsa ekmeği ve bir rulo dağa tırmanış ipi vardı.

Josh, hızlı kurşun yükleyicisinde kalan son altı kurşunu da polislere özel silahına doldurdu. Ardından arka kapıdan sızıp dış duvar boyunca sessizce ilerlediler. Bu spor çanta Josh'un omzunda asılıydı. Garajın yanındaki otların arasında çömelerek yürüyen son cesedin de yangının ışığı ve sesine doğru gitmesini beklediler. Sonra araziden çıkıp hemen yandaki ormanın içine girdiler.

Tek kelime etmeden ağaçlar arasında yürüdüler.

* * *

Güney giriş yolu, kararan gün ışıkları arasında ıssız ıssız uzanıyordu. Josh'la Lilly, kıvrılarak ilerleyen asfalt yola paralel uzanan kuru bir nehir yatağının içinde, gölgeler arasında gidiyordu. Doğuya yönelip uzun eğimli araziden aşağı, kasabaya doğru ilerlediler.

Hiç konuşmadan yaklaşık iki kilometre yürümüşlerdi. Kavga etmiş, yaşlı bir çift gibi davranıyorlardı. Bu noktaya kadar içlerindeki korku ve adrenalin kaybolmuş, yerini hafif bir yorgunluğa bırakmıştı.

Evdeki saldırıdan ve onun ardından çıkan yangından ucuz kurtulan Lilly, sürekli bir panik hâlindeydi. Yolun iki yanındaki sesleri duyunca yerinden sıçrıyor, ciğerlerine yeterince hava çekemiyormuş gibi görünüyordu. Rüzgârlı havada, hâlâ ısırganların kokusunu alıyor, ağaçlarından ardında ayak sürüme sesleri duyduğunu sanıyordu. Bunlar yalnızca kendi yorgun ayaklarının yankıları da olabilirdi.

Sonunda Canyon yolunun ucundaki köşeyi dönerlerken Josh konuşmaya başladı: "Bir şeyi netleştirmek istiyorum: Beni sadece kullandığını mı söylüyorsun?"

"Josh, kullanmadı-"

"Korunmak için, öyle mi? Duyguların bu kadar mı?"

"Josh -"

"Yoksa… senin böyle davrandığını düşünmemi istemediğini mi söylüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"Hayır, canım. Korkarım ki dedin. Hem de tam olarak böyle dedin."

"Çok saçma bu." Lilly, yürürken ellerini kadife ceketinin ceplerine soktu. Üstüne bir kir ve kül tabakası yapışan ceketinin kumaşı, ikindi güneşinde is gibi bomboz görünüyordu. "Boş ver, gitsin. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır!" Josh, yürürken hafifçe salladı başını. "Bunu yapmamalısın."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Josh ona bir bakış attı. "Sence bu geçici bir şey mi?"

"O da ne demek?"

"Yani burası bir yaz kampı gibi mi? Mevsim sonunda, bekaretimizi kaybedip zehirlendikten sonra evlerimize mi dağılacağız?"

Sesi biraz sertti. Lilly daha önce Josh Lee Hamilton'ın sesinde bu tonu hiç duymamıştı. Derin, bariton sesi, öfkenin kıyılarında dolaşıyor, dışarı doğru çıkan çenesi içini mahveden acıyla çelişiyordu. "Bu küçük bombayı öyle ortada bırakıp geçip gitmemelisin."

Lilly bıkkın bıkkın iç geçirdi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir süre daha sessizce yürüdüler. İleride Woodbury'nin

duvarları belirdi. Şantiye sahasının batı ucu görünmeye başladı. Buldozerle ufak bir vinç, çekilen gün ışığının ortasında öylece duruyordu. İnşa ekibi, zombilerin –spor amaçlı avlanan balıklar gibi- alacakaranlık saatlerinde daha çok ısırdıklarını, yaşayarak öğrenmişti.

Sonunda Lilly, konuşmaya başladı: "Ne dememi istiyorsun, Josh?"

Josh, yürürken yere bakıyor ve düşünüyordu. O yürürken spor çantası da kalçasına vurarak tıngırdıyordu. "Özür dilerim, demeye ne dersin? Bunu düşündüğünü ve canının yanmasını istemediğin için biriyle yakınlaşmaktan korktuğunu, zaten canının yandığını, sözlerini geri aldığını, bütün bunları geri alıp senin de beni, benim seni sevdiğim kadar sevdiğini söyleyebilirsin. Bu nasıl olur, ha?"

Lilly ona baktı. Duman ve korku boğazını yakıyordu. Çok susamıştı. Yorgun ve susamıştı. Kafası karışmış ve korkmuştu. "Canımın yandığını da nereden çıkardın?"

"Sadece atarak tutturulmuş bir tahmin."

Kız dönüp ona baktı. Öfke tıpkı bir yumruk gibi birikti karnında. "Beni tanımıyorsun bile."

Josh, başını eğip kıza baktı. Gözleri büyümüş ve acıyla doluydu. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"En fazla –ne kadar?- iki ay önce tanıştık. Ödü bokuna karışmış bir avuç insandık. Kimse kimseyi tanımıyor. Hepimiz sadece… idare ediyoruz."

"Şaka yapıyorsun herhalde. Onca şeyden sonra? Seni tanımıyorum bile, öyle mi?"

"Josh, benim bahsettiğim bu de-"

"Beni Bob'la ve o keşle aynı kefeye mi koyuyorsun? Megan'la ve kamptaki öteki insanlarla aynı seviyede miyim ben? Bingham'la ben bir miyim?"

"Josh -"

"Bu hafta bana söylediğin onca şey- neydi onlar? Yalan mı söylüyordun? Sadece beni rahatlatmak için mi söyledin onları?"

Lilly, "Ne dediysem onu kast ettim," diye mırıldandı yumuşakça. Suçluluk duygusu içini burktu. Kısa bir süre yine o korkunç ana, ufacık Sarah Bingham'ı kaybettiği ana döndü. Sirk çadırının dışındaki Tanrının belası o yerde bir sürü yürüyen ölü, küçük kızın başına üşüşüyordu. Çaresizlik. Korku, felç gibi inmişti o gün Lilly'nin üstüne. Ölüm, acı ve üzüntü bir kuyu kadar derindi içinde. Aslına bakılırsa Josh haklıydı. Lilly, gece geç saatlerde sevişme sancıları arasında tam olarak doğru olmayan şeyler söylemişti ona. Bir bakıma Josh'u seviyordu. Onunla ilgileniyor, ona güçlü duygular besliyordu… Ama içinde, derin bir yerlerde hastalıklı bir şey olduğunu seziyordu, korkuyla alakalı bir şey.

Josh Lee Hamilton sonunda başını iki yana sallayarak "İyi, güzel," dedi.

Kasabanın dışındaki duvar boşluğuna yaklaşıyorlardı. Barikatın henüz yapımı tamamlanmamış iki kısmı arasında kalan geniş yer, onların giriş yoluydu. Bu yolda bir yanı tellerle çevrilmiş tahta bir kapı vardı. Yaklaşık elli metre ötede bir gardiyan, yarı römorkun çatısına oturmuş, belindeki M1 kısa tüfeğiyle öbür tarafa bakıyordu.

Josh, kapıya doğru yürüdü. Teli çözüp fırlatarak açtı. Tıkırtı sesleri, yankılanıyordu. Lilly'nin bedeni, korkuyla doldu. Fısıldadı sonra: "Yavaş ol, Josh. Duyacaklar bizi."

"Kıçıma bile takmıyorum onları," dedi Josh. Kapıyı savurarak kızın önünde açtı. "Mahkûm değiliz biz. Gidip gelmemize engel olamazlar."

Lilly, Josh'un arkasından kapıdan geçti ve birlikte ana caddeye giden yan yoldan aşağı indiler.

Bu saatte sokakta dolaşan birkaç kişi vardı. Woodbury sakinlerinin çoğu, evlerine kapanmış, ya akşam yemeği yiyorlar, ya da unutmak için içki içiyorlardı. Jeneratörler, yarış pistinin duvarları arkasında korkunç bir inilti çıkarıyorlardı. Tepedeki stadyum lambalarından bir kısmı titrek titrek yanıyordu. Rüzgâr, meydandaki yaprakları dökülmüş ağaçlara çarparak davul çalıyordu sanki. Ölü yapraklar da kaldırımlardan aşağılara saçılıyordu.

"İstediğin gibi olsun," dedi Josh. Sağa dönmüş, ana caddeden aşağı, doğuya doğru gidiyorlardı. Kendi evlerine doğru ilerliyorlardı. "Sadece seks arkadaşı olacağız. Arada bir

sadece şu gerilimden kurtulmak için çabucak sevişeceğiz. Sorun yok, problem yok..."

"Josh, bu değil -"

"Bir şişe kötü içki ve bir vibratörle de aynısını yapabilirsin... ama yok. Sıcak bir ten her zaman daha iyidir, değil mi?"

"Josh, yapma. Bu şekilde mi olmalı? Ben sadece şey -"

"Daha fazla konuşmak istemiyorum." Yiyecek merkezine yaklaşırlarken çenesini kapadı Josh.

Dükkânın önünde bir grup adam toplanmış, yağ bidonunun içinde yanan çöplerden çıkan alevlerle ellerini ısıtıyorlardı. Kasap Sam de oradaydı. Üstündeki paramparça palto, kanlı önlüğünü kapatıyordu. O zayıf suratı, keyifsizce buruştu. Elmas gibi küçük, mavi gözleri, batıdan yaklaşan iki kişiye bakarken kısılmıştı.

"Peki, Josh. Neyse." Lilly ellerini ceplerine iyice soktu. Bu yapılı adamın yürürken başını ağır ağır iki yana sallıyordu. "Nasıl istersen."

Yiyecek merkezini geçtiler.

"Hey! Yeşil Yol!" diye çınladı kasap Sam'in sesi. Biley taşına sürülen bir bıçak gibi sert ve keskindi sesi. "Gelsene bir dakika, koca dostum."

Lilly durakladı. Tüyleri diken diken olmuştu.

Josh adama doğru yürüdü. "Bir ismim var benim," dedi düz bir tonlamayla.

"Peki. Ayıp ettik, kusura bakma," dedi kasap. "Neydi adın? Hamilburg muydu? Hammington?"

"Hamilton."

Kasap, anlamsızca gülümsedi. "Tamam. Peki. Bay Hamilton. Beyefendi. Çok meşgul değilseniz, o kıymetli zamanınızın birazını alabilir miyim?"

"Ne istiyorsun?"

Kasabın yüzünde hâlâ o soğuk gülümseme vardı. "Sadece meraktan soruyorum. Çantada ne var?"

Josh ona dik dik baktı. "Pek bir şey yok... ıvır zıvır falan."

"Ivır zıvır, ha? Nasıl ıvır zıvırlar bunlar?"

"Yolda bulduğumuz şeyler. Kimseyi ilgilendirecek bir şey yok."

"Birkaç gün önce size verdiğim öteki ıvır zıvırların borcunu daha ödemediğini bil de."

"Ne diyorsun sen?" Josh dik dik bakmaya devam etti. "Bu hafta her gün çalıştım ekiple."

"Daha ödeyemedin borcunu, evlat. O ısıtma yakıtı, ağaçlarda yetişmiyor."

"Kırk saat çalışmanın yeteceğini söylemiştin."

Omzunu silkti kasap. "Yanlış anlamışsın beni, dostum. Olur, böyle şeyler."

"Nasıl yani?"

"Şimdiye kadar çalıştıklarının üstüne kırk saat çalışman yeter demiştim. Anladın mı?"

Bakışmaları bir süre tuhaf tuhaf devam etti. Çöp bidonunun alevleri etrafındaki bütün muhabbet kesilmişti. Bütün gözler, bu iki adamın üstündeydi. Josh'un kareli montunun altında iyice gerilen, adaleli kürek kemikleri Lilly'nin tüylerini ürpertti.

Josh sonunda omzunu silkti. "Çalışmaya devam edeceğim, o zaman."

Kasap Sam, keskin hatlı, ince yüzüyle spor çantayı işaret etti. "Bu sebeple o çantaya tıkıştırdıklarınızı da verirseniz memnun olurum."

Kasap spor çantaya doğru gidip elini uzattı.

Josh, çantayı adam alamasın diye geriye doğru çekti.

Ortadaki hava, yanan bir elektrik devresi gibi hızla değişti. Çoğu yaşlı işsizlerden oluşan öteki adamların gözleri, tazı gözlerine benziyordu. Ak saçları, yüzlerinden tel tel sarkıyordu. Bu adamlar, içgüdüsel olarak hareket edip gerilediler. Gerilim iyice arttı. Sessizlik, bu gizli şiddetin kaynamasına yardımcı oluyordu. Rüzgârın altında duyulan tek ses, alevlerin çıtırtısıydı.

"Tamam, Josh." Lilly, bir adım atıp araya girmeye çalıştı. "İhtiyacımız yok ki bu-"

"Hayır!" Josh, spor çantayı çekerek ondan da uzaklaştırdı. Bakışlarını, kasabın kan çanağına dönmüş, koyu renkli gözlerinden ayırmıyordu. "Kimse almıyor bu çantayı!"

Kasabın sesi bir oktav düşerek yumuşayıp koyulaştı. "Benimle oynamadan önce uzun uzun düşünsen iyi olur, koca oğlan."

Josh, önlüğü kanlı adama "Seninle oynadığım falan yok," dedi. "Sadece bir şeyi belirtiyorum. Bu çantanın içindekiler, tastamam bizim. Kimse de onları bizden almıyor."

"Mal bulanındır öyle mi?"

"Aynen öyle."

Yaşlı adamlar iyice geriledi. Sonunda Lilly, iki köşesinde iki hayvan olan, hareketli, buz gibi bir dövüş pistindeymiş gibi hissetti kendini. Gerilimi yatıştırmak için bir yol aradı. Ama kelimeler boğazında düğümlenip kaldı. Josh'un omzundaki çantaya uzandı. Ama Josh, şaşırmış gibi omzunu çekerek çantayı ondan uzaklaştırıyordu. Kasap bakışlarını hemen Lilly'ye çevirdi. "Sevgiline söylesen iyi olur, hayatının hatasını yapıyor."

"Onu bu duruma karıştırma," dedi Josh. "Bu seninle benim aramda."

Kasap, düşünceli düşünceli yanağının içini ısırdı. "Bak ne diyeceğim... Adil bir adamım ben... Sana bir şans daha ve-

receğim. Sen erzakları ver, ben de borcunu sileyim. Bu ufak tartışmayı da hiç yaşanmamış sayarız." Kasabın kırışık yüzünde gülümsemeye benzer bir şeyin hatları belirdi. "Hayat çok kısa. Anlıyor musun beni? Özellikle de buralarda."

Josh, bakışlarının kasabın cansız gözlerinden çevirmeden "Yürü, Lilly," dedi. "Burada durup çene çalmaktan daha önemli işlerimiz var."

Josh, dükkânın önünden dönüp sokaktan aşağı gitmeye başladı.

Kasap çantanın peşini bırakmadı. "VER ŞU LANET OLASI ÇANTAYI!"

Bu iki adam sokağın ortasında birbirlerine doğru yaklaşırken Lilly ileri atıldı.

"JOSH, HAYIR!"

İri adam, dönüp omzundaki yükü kasabın göğsüne doğru fırlattı. Çok ani ve şiddetli bir hareketti bu. Josh'a futbol oynadığı yılları anımsattı. Geri geri koşmak için sahayı temizlerdi o zamanlar. Önlüğü kanlı adam, arkaya doğru fırladı. Zar zor nefes alıyordu. Kendi ayağına takılıp pat diye kıçının üstüne düştü. Öfke ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Josh dönüp sokaktan aşağı inmeye devam etti. Omzunun üstünden sesleniyordu: "Yürü, dedim Lilly. Gidiyoruz!"

Lilly, kasabın vücudunu aniden döndürerek önlüğünün altındaki kemerinin arkasından bir şey almaya çalıştığını görmedi. Lilly, kasabın elindeki mavi çeliğin parıltısını gör-

medi. Yarı otomatik bir silahın emniyet mandalına basınca çıkan o bilindik sesi de duymadı. Kasabın gözlerindeki çılgınlığı da fark etmedi. Ta ki iş işten geçene dek.

"Josh, dur!"

Lilly, kaldırım yolunu yarılamış, Josh'un üç metre kadar arkasında yürüyordu. O sırada bir patlama göğü yardı. Dokuz milimetrelik tabancanın o kadar dehşetle kükremişti ki sokağın yarım blok aşağısındaki camları bile sarsmıştı. Lilly, içgüdüsel olarak sığınacak bir yer aradı. Taş döşenmiş yola sert bir şekilde düştü. Bu etki, nefesini kesmişti.

O zaman dili çözüldü. Güvercin sürüsü yiyecek merkezinin çatısından havalanırken çığlık atıyordu Lilly. Leş yiyen kuş sürüsü, kararan gökyüzünde siyah toplu iğne başları gibi yayılıyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane
HASRET =)

12. Kısım

Lilly Caul, o gün olanları hayatı boyunca unutmayacaktı. Döşeme üzerindeki bir püskül gibi Josh Lee Hamilton'ın kafasının ardından saçılan o kırmızı kan ve doku rozetini gördüğünü unutmayacaktı. Dokuz kalibre silahın patlama sesi, Lilly'nin kulaklarına iyice yerleşmeden birkaç milisaniye önce oluşmuştu bu yara. Eli ayağı boşanarak Josh'un bir buçuk metre arkasında kaldırıma düştüğünü unutmayacaktı Lilly. Azı dişlerinden biri çatlamış, ön dişleri de dilini ısırıyordu. Kulaklarının çınladığını, elinin ve kolunun arkasına pul pul kan izleri bulaştığını unutmayacaktı.

Ama en önemlisi de Josh Lee Hamilton'ın bayılırmış gibi kıvrılarak sokağın ortasına düştüğünü unutmayacaktı. Bu yapılı adamın iri yarı bacaklarının tıpkı bir bez bebeğinki gibi sallanarak kıvrıldığını görmüştü. En tuhaf yanıysa şuydu herhalde: Bu dev adam bütün varlığını birden kaybetmişti. Böyle bir insanın çabucak ruhunu teslim edeceğini kimse beklemezdi. Yıkılan büyük bir servi veya kentin simgelerinden eski bir bina gibi düşeceğini, bu düşmenin etkisiyle de

bütün dünyayı sarsacağını beklerdiniz. Ama gerçek hiç de böyle değildi. Josh Lee Hamilton o gün, kışın kararan mavi ışıkları arasında tek bir inilti bile çıkaramadan yıkılmıştı.

Birden düşüp soğuk kaldırımda sessiz bir yığın hâline gelmişti.

Hemen bu olayın ardından Lilly, bütün bedeninin ürperdiğini hissetti. Tüyleri diken diken olmuştu. Her şey aynı anda hem bulanık, hem de billur gibi netti. Ruhu, fani bedeninden çıkıp gidiyordu sanki. Hareketlerini kontrol edemiyordu. Farkına bile varmadan ayağa kalkarken buldu kendini.

Tıpkı bir robot gibi ağır ağır, uyuşuk ve gönülsüz adımlarla yıkılan adama doğru ilerlerken buldu kendini. Ölen deve yaklaşırken "Hayır, dur… hayır, hayır, dur, gitme, dur," diye hızlı hızlı mırıldanıyordu. Lilly dizleri üstüne düştü. Eğilip adamın büyük başını kucağına alırken gözünden yaşlar boşanıyordu. Konuşmaya başladı: "Biri… doktoru çağırsın… hayır… getirsin… biri… çağırın… BİRİ BİR DOKTOR ÇAĞIRSIN!!"

Lilly'nin elleri arasında duran Josh'un yüzü, ölüm sancılarıyla kırışıyor, bir ifadeden ötekine geçiyormuş gibi görünüyordu. Akan kanlar kızın montunun kollarına bulaşmıştı. Josh'un gözleri kafasının içine doğru kaydı. Son kez gözlerini kırpıştırdı. Bakışları bir şekilde Lilly'nin yüzünü bulmuş, son can kırıntılarıyla ona odaklanmıştı. "Alicia… pencereyi kapat."

Josh'un sinirleri yanarak eski bir kız kardeşin anısını getirmişti ona. Sarsılmış beyninde sönen bir kor gibi kaybolup gidiyordu anı.

"Alicia, pencereyi…"

Yüzü sabitleşti. Gözleri, yuvalarında donarak birer mermer gibi katılaştı.

"Josh, Josh…" Lilly, sanki bir motoru yeniden çalıştıracakmış gibi sarstı onu. Josh, yoktu artık. Lilly, süzülen gözyaşları yüzünden göremiyordu. Her şey beyazlaşmış gibi geliyordu ona. Josh'un yarılmış kafatasından gelen ıslaklığı bileklerinde hissetti. Bir şeyin onu ensesinden tutarak boynunu sıkıştırdığını da hissediyordu.

Kızın arkasından "Bırak onu kendi haline," diye seslendi pürüzlü bir ses. Öfkeyle kalınlaşmış bir sesti bu.

Lilly birinin kendini çekerek bu bedenden uzaklaştırdığını fark etti. Büyük bir erkek elinin parmakları, yakasına yapışmış, geri doğru çekiyordu onu.

Lilly'nin içinde, derinlerde bir şey kopmuştu.

* * *

Kasap, Lilly'yi çekerek Josh'un bedeninden uzaklaştırırken zaman akmıyor gibi gelmişti Lilly'ye. Tıpkı bir rüyada olduğu gibi zaman kavramı anlamını yitirmişti. Kasap, kızı kaldırım taşlarına doğru sürükledi. Lilly kaldırımın kenarın-

da düşüp kafasının arkasını yere çarptı. Kız, hareketsizce orada uzanmış, bu önlüklü, uzun, ince adama bakıyordu. Kasap, kızın başında durmuştu. Güçlükle nefes alıyor, adrenalin dalgalarıyla titriyordu. Arkasındaki yaşlı moruklar, dükkânın ön duvarına yaslanmıştı. Üstlerinde çuval gibi duran eski püskü kıyafetleri içinde büzüşmüş, gözlerini kocaman açmışlardı.

Bloğun aşağısında, alacakaranlıkta başkaları da belirdi. Kapı eşiklerinden, köşelerden çıkıyordu insanlar.

"Siz ikinizin yaptığı şeye baksana şimdi!" diyerek Lilly'yi suçladı kasap. Tabancayla kızın yüzünü dürtüyordu. "Makul olmaya çalıştım ben!"

"Geç bunları." Lilly gözlerini kapadı. "Geç bunları… ne yapacaksan yap."

"Aptal orospu! Öldürmeyeceğim seni!" Kasap, boş eliyle kızı tokatladı. "Duyuyor musun? Beni dinliyor musun?"

Ayak sesleri yankılanıyordu ileride. Biri koşarak buraya geliyordu. Başta duyulmadı bu sesler. Lilly gözlerini açtı. "Katilsin sen." Kanlı dişleriyle söylemişti bunu. Burnu kanıyordu. "O şerefsiz ısırganlardan bile daha kötüsün."

"Sen öyle düşünüyorsun." Kasap, kızı tekrar tokatladı. "Şimdi beni dinlemeni istiyorum."

Acı, Lilly'yi canlandırıp uyandırdı. "Ne istiyorsun?"

Bir blok öteden sesler yükseliyordu. İlerleyen ayak sesleri, yaklaşıyordu. Ama kasap kendi sesinden başka bir şey

duymuyordu. "Yeşil Yol'un borcunun kalanını senden alacağım, küçük kardeşim."

"Siktir git."

Kasap eğilip kızın montunun yakasından tuttu. "Bu ufak, narin götünü çalıştıracaksın ki -"

Lilly dizini kaldırıp adamın bacakları arasına öyle sert vurdu ki kasabın taşakları kalça kemiklerine girdi. Kasap tökezleyip şaşkın şaşkın soluk verdi. Bozuk bir havalandırmadan çıkan buharlar gibi ses çıkarıyordu.

Lilly ayağa kalkıp kasabın yüzünü tırmaladı. Tırnaklarını dibine kadar yemiş olduğu için kasaba pek zarar veremedi. Ama yine de adam biraz daha geriledi. Kıza doğru bir yumruk savurdu. Lilly yana kayıp bu darbeden kurtuldu. Yumruk omzunu sıyırıp geçmişti. Lilly, diziyle tekrar adamın taşaklarına vurdu.

Kasap sendeleyerek tabancasına uzandı.

* * *

Bu sırada Martinez yarım blok öteden olay yerine doğru koşuyordu. Arkasında da iki gardiyanı vardı. Bağırmaya başladı: "NE BOK YİYORSUNUZ?"

Kasap Glock marka tabancasını kemerinin arkasından çıkarıp oraya doğru gelen adamlara döndü.

Sıkı sıkı giyinen iri kıyım Martinez, çabucak hareket edip M1 suikast silahının dipçiğiyle kasabın sağ el bileğine vurdu. İnce kemiklerin çatırdaması rüzgârın üstünde duyuluyordu. Tabanca, kasabın elinden fırladı. Kasap, ağzındaki balgamlarla inlemeye başladı.

Öteki gardiyanlardan biri, -büyük beden, kapüşonlu bir kazak giyen zenci çocuk- tam zamanında yetişip Lilly'yi tutarak olay yerinden çekti. Gardiyan kızı oradan uzakta tutarken Lilly de bu genç adamın kolları arasında kıvranıp duruyordu.

"Ağır ol, puşt!" diyerek gürledi Martinez. Suikast silahının namlusunu, sendeleyen kasaba doğrultmuştu. Ama aniden, daha Martinez tepki veremeden kasap ellerini tüfeğin miline doladı.

Bu iki adam, tüfeği alabilmek için boğuşmaya başladı. Boğuşurlarken farkında olmadan, yanan çöp bidonuna doğru gittiler. Bidon devrilerek içindekiler döküldü. İki adam, dükkânın önüne doğru giderken kıvılcımlar da döne döne havalanıyordu. Kasap, Martinez'i cam kapıya çarptı. Martinez silahı kasabın suratına yapıştırırken camda ince çizgiler hâlinde çatlaklar oluştu.

Kasap, M1 tüfeği Martinez'in elinden almaya çalışarak acılar içinde geri geri gidiyordu. Suikast tüfeği uçup kaldırımın karşısına düştü. Yaşlı adamlar korkuyla etrafa kaçıştı. Kasabanın öteki sakinleriyse her yandan çıkmış geliyordu. Bazıları, sinirli sinirli bağırarak coşuyordu bile. Havacı gözlüğü takan ikinci gardiyan, yaşça daha büyük bir adamdı. Eski püskü şişme yeleğinin içindeki bu adam, kalabalığı geride tutuyor, olay yerine yaklaştırmıyordu.

Martinez sağ eliyle kasabın çenesine sıkı bir yumruk attı. Önlüklü adam, bu yumruğun etkisiyle kapının çatlak camlarını kırarak içeri fırladı.

Kasap, dükkânın girişine düşüp cam kırıklarıyla dolu fayans zemine yayıldı. Martinez de onun peşinden içeri girdi.

Martinez hızlı hızlı vurmaya başladı. Kasap yere çivilenip kalmıştı. Ağzından çıkan salyalar ve kan, ince, pembe bir şerit halinde yere yayılıyordu. Kasap, ellerini yüzüne siper ediyor, yerde hafif hafif sallanıyordu. Karşı koymak istese de Martinez onun hakkından geliyordu.

Son darbe, kasabın çenesine inen sert yumruk, adamı bayılttı.

Martinez soluklanırken tuhaf bir sessizlik oldu. Bu cüsseli adam, önlüklü adamın başında durmuş, kendimi toparlamaya çalışarak parmaklarını ovuyordu. Yiyecek merkezinin dışındaki sesler, tıpkı aşırı heyecanlı bir araba yarışındaki gibi boğucu bir kükremeye dönüşmüştü. İnsanların çoğu, Martinez için tezahürat yapıyordu.

Martinez olanları anlayamıyordu. Kasap Sam'i pek sevmezdi. Ama öte yandan bu şerefsizi Hamilton'a saldırtacak kadar sinirlendirecek şeyin ne olduğunu da hayal edemiyordu.

Martinez, yerde yatan adama "Nasıl boktan bir sıkıntın var senin?" diye sordu. Aslında öylesine sorulmuş bir soruydu bu. Gerçekten bir cevap beklemiyordu.

"Açık açık yıldız olmak istiyor."

Martinez'in arkasında tırtıklı, açık girişten geliyordu bu ses.

Martinez dönüp kapının eşiğinde duran Vali'yi gördü. Güçlü kollarını göğsünde birleştirmişti Vali. Üstündeki ince montun uzun kuyrukları rüzgârda savruluyordu. Adamın yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Şaşkınlık, kibir ve kötü niyetli bir merakın karışımı gibiydi bu ifade. Gabe ile Bruca onun arkasında, asık suratlı totem heykelleri gibi duruyordu.

Martinez'in kafası iyice karışmıştı. "Ne olmak istiyor?"

Vali'nin yüzündeki ifade birden değişti. Koyu renkli gözleri, ilhamla parlıyor, bir kaşının kenarı seğiriyordu. Pala bıyıkları da iyice uzamıştı artık. Bütün bunlar Martinez'e ağır olmasını söylüyordu. "Önce," dedi Vali. Düz ve monotondu sesi. "Ne olduğunu anlat bana."

* * *

"Acı çekmedi, Lilly... Unutma bunu... Hiç acı çekmedi... Sadece çabucak uykuya daldı." Bob, Lilly yanında, kaldırımın taşında çömeliyordu. Lilly başını eğmiş, gözünden süzülen yaşlar kucağına akıyordu. Bob, kızın yanında, kaldırımın üstüne açtı ilk yardım çantasını. Lilly'nin kesik yüzüne

iyotlu bir bez sürüyordu. "Bu sikindirik dünyada çoğumuzun isteyeceğinden daha güzel bir şey bu."

"Bitirmeliydim bu meseleyi," dedi Lilly. Tıpkı düşmek üzere olan bir kukla bebek gibi ruhsuz ve cılızdı sesi. Gözyaşı kanalları ağlamaktan helak olmuştu. "Yapabilirdim, Bob. Bitirebilirdim."

Sessizlik uzadı. Rüzgâr, saçakları ve iyice gerilmiş telleri tıngırdatıyordu. Woodbury nüfusunun neredeyse tamamı, olaydan sonra ana caddede toplanmış, aval aval etrafa bakıyordu.

Josh, Lilly'nin yanında, bir çarşafın altında sırt üstü uzanıyordu. Birisi, yalnızca birkaç dakika önce bu bedene eğreti bir tabut örtüsü örtmüştü. Örtünün kıvrımlarıysa Josh'un başındaki yaradan sızan kırmızı kan lekeleriyle sırılsıklam olmuştu. Lilly, Josh'un bacaklarını şefkatle okşuyor, sanki onu uyandırabilirmiş gibi, içgüdüsel olarak bacaklarını sıkıp ovuyordu. Lilly'nin atkuyruğundan çıkan saçları, yaralı ve hüzünlü yüzünün önünde sallanıyordu.

"Sakinleş artık, canım," dedi Bob. Betadine marka iyot şişesinin geri çantasına koyuyordu. "Yapabileceğin bir şey yoktu, hem de hiçbir şey." Bob başını kaldırıp yiyecek merkezinin girişindeki kırılmış, tırtıklı camlara endişeli endişeli baktı. Holdeki Vali ve adamlarını zar zor görebiliyordu. Martinez'le konuşuyorlardı. Kasabın bilinçsiz bedeni gölgeler arasında uzanıyordu. Vali, Martinez'e bir şeyler açıklarken el-kol hareketleriyle kasabı gösteriyordu. "Olanlar,

kahrolası bir rezalet," dedi Bob. Başka bir yöne bakıyordu. "Tanrının cezası koca bir ayıp."

"İçinde tek bir kötülük bile yoktu," dedi Lilly yumuşakça. Çarşafın baş tarafındaki ucu ıslatan kanlara bakıyordu. "O olmasa şimdi hayatta olamazdım… O benim hayatımı kurtardı, Bob. Tek istediği -"

"Hanımefendi…?"

Lilly, tanımadığı bu sesin geldiği tarafa döndü. Bob'un arkasında duran, gözlüklü, beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş, yaşlıca bir adamı gördü. Adamın arkasında dördüncü bir kişi daha vardı. Sarı saçlarını örmüş, yirmili yaşlarında bir kızdı bu. Onun da üstünde yırtık pırtık bir laboratuvar önlüğü vardı. Boynundan da stetoskopla tansiyon aleti sarkıyordu.

Bob, başıyla adamı göstererek "Lilly, Doktor Stevens bu," dedi. "Onun hemşiresi Alice de burada."

Kız, tansiyon aleti açarken Lilly'ye doğru saygıyla başını salladı.

"Yüzündeki yaralara şöyle hızlıca bakmamın bir mahsuru var mı, Lilly?" dedi doktor. Kızın yanına çömelmiş, stetoskopunun kulaklıklarını kulaklarına takmıştı. Lilly hiçbir şey söylemedi. Bakışlarını yine yere dikti. Doktor, stetoskobun ucunu hafifçe kızın boynuna, göğüs kafesine, nabız noktalarına değdirdi. Lilly'nin yaralarını inceleyip kaburgalarına

hafifçe dokunarak muayene etti. "Başın sağ olsun, Lilly," diye mırıldandı doktor.

Lilly hiçbir şey söylemedi.

"O yaralardan bazıları eski," dedi Bob. Ayağa kalkıp biraz geriledi.

"Kemiklerinden sekiz-dokuz tanesinde ufak çatlaklar var gibi görünüyor. Bir de köprücük kemiğinde," dedi doktor. Parmaklarını hafif hafif bastırıyordu kızın yün ceketine. "Hepsi de epeyi iyileşmiş. Akciğerler temiz." Stetoskopu kulaklarından çıkarıp boynuna astı. "Lilly, bir şeye ihtiyacın olursa bize söyle."

Kız, kafasını salladı.

Doktor sözlerini tartıyordu. "Lilly, sadece bilmeni istiyorum…" Bir an durakladı. Doğru kelimeleri arıyordu. "Bu kasabadaki herkes… böyle değil. Biliyorum, pek teselli edici bir şey değil bu." Başını kaldırıp Bob'a baktı. Ardından yiyecek merkezinin parçalanmış camlarına göz atıp tekrar Lilly'ye döndü. "Yani diyorum ki, konuşacak birini ararsan, canını sıkan bir şey olursa, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa… kliniğe gelmekten çekinme."

Lilly'den hiçbir tepki alamayan doktor, derin derin iç geçirerek ayağa kalktı. Bob ve Alice'le gergin gergin bakıştılar.

Bob tekrar Lilly'nin yanına gidip çömeldi. Yumuşak bir sesle konuşmaya başladı: "Lilly, canım, şimdi gidip bu bedeni kaldırmamız gerekiyor."

Lilly, başta onu zar zor duydu. Aslında Bob'un söylediklerine pek dikkat etmiyordu.

Sadece kaldırıma bakıyor, ölü adamın bacağını okşuyor ve kendini boşlukta hissediyordu. Georgia Teknoloji Üniversitesi'ndeki antropoloji dersinde Algonkin halklarını ve onların ölü ruhların bastırılmasıyla ilgili inançlarını öğrenmişti. Bu insanlar, avlandıktan sonra ölmekte olan bir ayının son nefeslerini içlerine çekerek onu onurlandırır, kendi bedenlerine kabul eder ve bu şekilde ona saygı göstermiş olurlardı. Ama Josh Lee Hamilton'ın soğuyan cesedinden kendine sadece yalnızlık ve kaybetme duygusu geldiğini hissediyordu Lilly.

"Lilly?" Bob'un sesi, uzak bir güneş sisteminden geliyormuş gibiydi. "Gidip bedeni kaldırıyoruz, tamam mı canım?"

Lilly hiçbir şey söylemedi.

Bob, Stevens'a doğru kafasını salladı. Doktor da Alice doğru başını salladı. Alice dönüp ellerinde açılır-kapanır sedyeyle ileride bekleyen iki adama işaret etti. Orta yaşlı bu iki adam, Bob'un tavernadan arkadaşlarıydı. İkisi birlikte Lilly'nin birkaç santim ötesine geldi. Sedyeyi açarak bedenin yanında çömeldiler. İlk adam, bu koca gövdeyi hafifçe sedyeye kaldırmaya başlamıştı ki Lilly gözyaşlarını tutmaya çalışarak aniden başını kaldırıp onlara baktı.

"Bırakın onu," diye mırıldandı. Bu sözler ağzından neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Bob bir elini kızın omzuna koydu. "Lilly, canım -"

"BIRAKIN ONU DEDİM! DOKUNMAYIN ONA!! SİKTİRİN GİDİN!!!"

Kızın bu acılı çığlığı, sokaktaki rüzgârlı sessizliği delerek herkesin dikkatini çekti. Yarım blok aşağıdaki seyirciler, muhabbetlerine ara verip yukarı baktılar. Kapı eşiklerinde duran insanlar, neler olduğunu anlamak için köşelerden başlarını çıkardılar. Bob, bu iki arkadaşına eliyle "dur" işareti yaptı. Stevens'la Alice de tuhaf bir sessizlik içinde geri çekildiler.

Bu kargaşayla, yiyecek merkezindeki birkaç kişi dışarı çıktı. Girişteki kırık kapıda durmuş, olayların bu can sıkıcı haline bakıyorlardı.

Bob başını kaldırıp Vali'nin kollarını göğsü üstünde birleştirerek cam kırıklarıyla dolu kapı eşiğinde durduğunu gördü. O koyu, kurnaz gözleriyle durumu değerlendiriyordu. Bob, süklüm püklüm bu girişe doğru yürüdü.

Bob, Vali'ye sır verirmiş gibi "Düzelecek o kız," dedi. "Şimdi üzüntüden mahvolmuş durumda."

"Kim suçlayabilir ki onu?" diyerek düşüncelere daldı Vali. "Yemek fişini bu şekilde kaybediyorsun." Bir süre yanağının içini ısırarak düşündü. "Biraz yalnız bırak onu. Ortalığı daha sonra temizleriz." Bakışlarını kaldırım kenarında uzanan ölü bedenden ayırmadan bir süre daha düşündü. Sonunda omzunun üstünden seslendi: "Gabe- gel buraya!"

Balıkçı kazağı giyen, saçları üç numara tıraşlı, bu kısa adam Vali'nin yanına geldi.

Vali, yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "O şerefsiz kasabı aşağıdaki hücrelere götür ve mahkûmların yanına at."

Gabe, başını sallayıp döndü ve tekrar yiyecek merkezinin içine girdi.

"Bruce!" Vali, ikinci emir erine seslendi. Çelik yelek giyen, saçları tıraşlı, zenci adam, belinde sallanan AK-47 model tüfeğiyle çıkageldi.

"Buyur, patron."

"Herkesi toplayıp meydana götürmeni istiyorum."

Zenci adam, şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Herkesi mi?"

"Ne dediğimi duydun- herkesi." Vali, adama kaş göz işareti yaptı. "Belediye binasında ufak bir toplantı yapacağız."

* * *

"Zor günler geçiriyoruz. Hepimizin üstünde büyük bir baskı var. Hayatımızın her günü böyle."

Vali, Martinez'in artık kullanılmayan bir itfaiye binasında bulduğu megafona bağırıyordu. Bu pürüzlü, duman gibi sesi, çıplak ağaçların ve meşalelerin üstünde yükseliyordu. Kasabanın üstünde güneş batmıştı. Şimdi bu karanlıkta bütün kasaba halkı, meydanın ortasındaki çardağın etrafında boş

boş dolanıyordu. Vali, belediye binasının taş basamaklarında duruyordu. Halkına tıpkı bir politikacı, ya da motive edici, coşkulu bir konuşmacı gibi yüksek bir otoriteyle sesleniyordu.

"Bu baskıları anlayabiliyorum," diye devam etti. Basamaklarda gezinerek zamanı bütün gücüyle değerlendiriyordu. Sesi tüm meydanda yankılanıyor, sokağın karşısındaki tahtayla kaplı dükkân önlerine çarpıp geri geliyordu. "Hepimiz acı çektik. Son birkaç ayda… sevdiklerimizi kaybettik."

Etki yaratmak için durakladı. Pek çok başın eğildiğini, meşalelerin ışığında birçok gözün parladığını gördü. Üstlerine çöken acının ağırlığını hissederek içten içe gülümsedi. Sabırla bu anın geçmesini bekledi.

"Bugün o dükkânda olanlar, yaşanmak zorunda değildi. Hepiniz, kılıçlarınızla yaşıyorsunuz… Bunu anlıyorum. Ama böyle olmak zorunda değildi. Büyük bir hastalığın belirtisiydi bu. Ve biz de bu hastalığı tedavi edeceğiz."

Kısa bir süre dönüp yeniden doğuya baktı Vali. Zenci adamın örtülü bedeni başında toplanan, çömelen insanları gördü. Bob, Lilly denen kızın yanında çömelmiş, onun sırtını sıvazlıyordu. Bir yandan da kanlı çarşafın altındaki ölü deve, kendinden geçmiş gibi bakıyordu.

Vali, tekrar dinleyicilerine döndü. "Bu geceden itibaren kendi kendimizi aşılamaya başlayacağız. Bundan böyle burada her şey değişecek. Size söz veriyorum… her şey değişecek. Yeni kurallarımız olacak."

Her bir seyircinin tek tek yüzüne bakarak basamaklarda birkaç adım daha attı.

"Bizi, dışarıdaki o canavarlardan ayıran şey, *medeniyettir*!" "Medeniyet" kelimesini o kadar sert vurgulamıştı ki ses çatı tepelerinde yankılanmıştı. "Düzen! Kurallar! Eski yunanlar, bu boku iyi kıvırmış. Bağırlarına taş basarak yaşamayı biliyor, buna da 'ruhun arınması' yani 'katarsis' diyorlarmış."

Bazı yüzler, yukarı doğru kalkıp gergin gergin ve ümitle ona bakmaya başladı.

"Şu ötedeki yarış pistini görüyor musunuz?" diye seslendi megafona. "İyi bakın."

Dönüp, binanın dibindeki gölgeler arasında duran Martinez'e bir sinyal verdi. Martinez, alıcı-vericinin bir düğmesine basıp fısıldayarak öteki taraftaki birine bir şeyler söyledi. Vali'nin, zamanının özenle ayarlanmasını istediği kısımdı bu.

"Bu gece başlıyor," diye devam etti Vali. Pek çok başın, kasabanın batısındaki topraklarda duran büyük, karanlık, uçan tabağa baktığını gördü. Pistin kâse gibi yükselen kenarları, bir siluet hâlinde yıldızlara doğru çıkıyormuş gibi görünüyordu. "Şimdi başlıyor! İşte o bizim yeni, Yunan tiyatromuz olacak!"

Havai fişek gösterisinin başlaması ve görkemiyle birlikte yarış pistinin üstündeki spot lambalar da birden sırayla yan-

maya başladı. Bu lambalardan çıkan metalik çınlama sesleri duyulabiliyordu. Tüm sahayı, gümüş renkli ışıklarla aydınlattı lambalar. Çardağın etrafında toplanan insanlar, hep birlikte iç geçirerek bu eğlenceye karşılık verdi. Kimisi de aynı anda alkışlamaya başlamıştı.

"Giriş, ücretsizdir!" Vali, durgun elektrik gibi enerjinin çatlayarak çoğaldığını hissediyordu. Onları etkilemeye devam etti. "Seçmeler, devam ediyor millet. Ringde dövüşmek mi istiyorsunuz? Tek yapmanız gereken kuralları çiğnemek. Bir tek bunu yapmanız gerekiyor. Kuralları çiğneyin."

Vali, basamakları adımlarken seyircilere bakıyor, onlara cevap verme hakkı tanıyordu. İnsanlardan bazıları, birbirine bakıyor, kimisi başını sallıyor, ötekilerse birazdan "Çok şükür" diye bağıracakmış gibi görünüyordu.

"Kuralları çiğneyen herkes dövüşecek! Bu kadar basit. Kuralların ne olduğunu bilmiyorsanız, tek yapmanız gereken sormak. O boktan anayasayı okuyun. İncil'e bakın. Birinin üstüne biraz fazla mı gittiniz… dövüşeceksiniz o zaman."

Birkaç ses yükselerek bunu onayladıklarını söyledi. Vali, alevi harlayarak enerjiyi artırdı. "Şu andan itibaren, biriyle mi sürtüştünüz –kuralları mı çiğnediniz- dövüşeceksiniz!"

Bu şamataya birkaç ses daha eklendi. Gürültü göğe yükseliyordu.

"Birinin malını mı çaldınız, dövüşeceksiniz!"

Artık kalabalık bağıra çağıra belirtiyordu memnuniyetini. Koro halinde onay veriyorlardı bu işe.

"Birinin karısına, kızına mı çaktınız, dövüşeceksiniz!"

Daha çok ses yükseldi. Bütün korkular ve hayal kırıklıkları, galeyana geliyordu şimdi.

"Birini mi öldürdünüz, dövüşeceksiniz!"

Tezahüratlar, yoldan çıkarak sinirli bağrışmalara dönüşmeye başladı.

"Herhangi bir şekilde biriyle mi dalaştınız –özellikle de birini mi öldürttünüz- dövüşeceksiniz. Arenada. Tanrının önünde. Ölene dek."

Bu yaygara iyice yoldan çıkıp alkış ve bağırış çağırış eşliğinde bir karmaşaya dönüştü. Vali, çarpıp geri giden bir dalga gibi azalmasını bekledi bu gürültünün.

"Bu gece başlıyor," dedi neredeyse fısıltı gibi bir sesle. Megafondan cızırtılı sesler çıkıyordu. "Marketi işleten, şu deliyle, Kasap Sam'le başlıyor. Kendini jüri üyesi, hâkim ve cellat sanan o kasapla başlıyor."

Vali, birden arenayı göstererek etkileyici bir ayinde tuhaf kaçmayacak bir sesle konuşmaya başladı: "Geri ödemeye hazır mısınız? KURAL VE DÜZENE HAZIR MISINIZ?"

Sesler yükseldi.

* * *

Lilly başını kaldırıp yarım blok ötedeki yaklaşık kırk kişinin birden harekete geçtiğini gördü. Kalabalık, gürültülü bir halinde ilerliyor, sanki tek bir vücut olmuş gibi hareket ediyordu. Heyecanla yumruk sallayan, konuşmadan sinirli tezahüratlar atan devasa bir insan amibi gibiydiler. Sokağın karşısına geçiyor, iki yüz metre batıda geniş, gümüşi ışıklar altında duran yarış pistine doğru gidiyorlardı. Bu görüntü, Lilly'nin midesini bulandırdı.

Lilly, başını çevirip hafifçe mırıldandı: "Artık bu bedeni alıp götürebilirsin, Bob."

Kızın başında duran Bob, eğilip şefkatle omzunu sıvazladı. "Onunla güzel ilgileneceğiz, tatlım."

Lilly, uzaklara bakıyordu. "Stevens'a söyle, ayarlamaları ben yapmak istiyorum."

"Tamamdır."

"Yarın gömeceğiz onu."

"İyi fikir, canım."

Lilly ileride, sıra halinde arenaya giren insan güruhunu izliyordu. Bir an eski korku filmlerinden kareler canlandı gözünde. Sinirli kasaba halkı, ellerindeki meşaleler ve ilkel silahlarla Frankenstein'ın kalesine yaklaşıyor, canavarın kanını istiyordu.

Lilly ürperdi. Artık onların hepsinin birer canavar olduğunu fark etti. Hepsi canavardı. Lilly'yle Bob da dâhil. Woodbury bir canavardı artık.

13. Kısım

Merak, Bob Stookey'i ele geçirmişti. Lilly'yi kuru temizlemecinin üstündeki dairesine kadar götürüp uyuması için on miligram alprazolam verdikten sonra Stevens'la görüştü. Josh'un bedenini, yarış pistinin altındaki derme çatma morgda, geçici olarak istirahat edeceği yere kaldırmak için düzenlemeler yapıldı. Sonra Bob karavanına dönüp yeni bir viski şişesi aldı. Sonra da arenaya gitti.

Bob, güney taraftaki girişe vardığında kalabalığın sesleri, kıyıya vuran dalgalar gibi binanın içinde yükselerek çınlıyordu. Arenanın metalik bölmeleri de bu sesi iyice artırıyordu. Bob, bu pis kokulu, karanlık tünelden ışığa doğru ilerledi. Güney kapısının içinde durup içki şişesinden şifa niyetine bir yudum alarak kendini hazırladı, sinirlerini yatıştırdı. Viski, içini yakıp gözlerini yaşla doldurdu.

Işığa doğru adım attı.

Başta tek gördüğü, sahada duran bulanık, silik şekillerdi. Seyircilerin önünde yükselen devasa tel örgüler arkasında

bu görüntü belirsizleşiyordu. İki tarafındaki tribünler neredeyse bomboştu. Kasaba halkı, onun üst taraflarında oturuyordu. Yukarılardaki koltuklara yayılan insanlar, alkışlıyor, bağırıyor ve olanları görmek için boyunlarını uzatıyorlardı. Aşağıyı aydınlatan ark lambasının sert parlaklığıyla gözlerini kırpıştırdı Bob. Havada, yanmış, eski lastik ve benzin kokusu vardı. Bob, yarış pistinde neler döndüğünü anlamak için gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Sahaya bir adım daha yaklaşıp tel örgülere tutunarak zincirler arasından içeri baktı.

Çamurlu sahanın ortasında iki, iri adam birbiriyle boğuşuyordu. Üstüne kan sıçramış, atletik bedeniyle yarı çıplak bir hâldeydi kasap Sam. Adamın çıplak göğsü inip kalkıyor, göbeği kemeri üstünden sarkıyordu. Eğreti direği olan, tahta bir sopayı Stinson'a doğru savurdu. Heybetli, şişman ve orta yaşlı bir mahkûmdu bu. Stinson, vücut sıvılarıyla kararmış bir asker pantolonu giyiyordu. Mahkûm, kasabın bu hamlesinden kurtulmak için sendeleyip geri sıçradı. Yağlı elinde yaklaşık yarım metre uzunluğunda bir bıçak vardı. Kasabın, bir yanında paslı çiviler olan sopasının ucu, Stinson'un hamur gibi yüzünün bir tarafına çarparak etine girdi.

Stinson kalın bir kan şeridi ve tükürükler saçarak geriye doğru savruldu.

Stinson, ayakları üstüne düşerken kalabalık bağırıp çağırıyor, sinirli tezahüratlar atarak alkışlıyordu. Bu heybetli mahkûm, yere yapışırken ışıkların arasında bir toz bulutu

yükseldi. Adamın elindeki bıçak fırlayıp tozların arasına düştü. Kasap, elindeki sopayla saldırdı. Mahkûm, yuvarlanarak kaçmaya fırsat bulamadan sopanın üstündeki çiviler, adamın boynunu ve sol göğsünü delip geçti. Seyirciler uluyordu.

Bob bir an başka bir tarafa döndü. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Viskisinden büyük bir yudum daha alarak, içkinin yangınıyla bu korkuyu dindirmeye çalıştı. Tekrar tekrar içti Bob. Sonunda bu olanlara yeniden bakabilecek kadar yatıştırdı sinirlerini. Kasap, Stinson'ı yumrukluyordu. Bu beyaz ışıklar altında adamdan fışkıran kanlar, katran karası gibi görünüyor, sahadaki solmuş, donuk çimler üstüne sıçrıyordu.

Sahayı çevreleyen kirli, geniş yarış pistinin bütün kapılarında silahlı bekçiler vardı. Bekçiler, ellerindeki suikast silahlarını hazır vaziyette tutarak bu arbedeyi pür dikkat izliyordu. Bob, biraz daha viski içti. Yarış pistinin yukarı kısımlarına odaklanarak bakışlarını bu korkunç kıyımdan uzaklaştırdı. Sahadaki dev ekranda hiçbir şey görünmüyordu. Ekran kapalıydı. Yüksek ihtimalle de çalışmıyordu. Sahanın bir ucunda uzanan, camla kaplı VIP locaları, neredeyse bomboş ve karanlıktı… Yalnızca biri hariç.

Vali'yle Martinez, ortadaki locanın camları arkasında durmuş, yüzlerinde anlaşılmaz ifadelerle gösteriyi izliyorlardı.

Bob, viski şişesinden birkaç parmaklık içkiyi kafasına dikerek içti. Şişeyi çoktan yarılamıştı bile. Kalabalıktan birileriyle göz göze gelmemeye çalışırken buldu kendini. Gö-

zünün kenarıyla genç, yaşlı, kadın, erkek bütün yüzlerin bu kanlı kavgaya odaklandığını görebiliyordu. Birçok yüz, çılgınca bir zevkle şekilden şekle giriyordu. Seyircilerin bazıları, ayağa kalkmış, sanki İsa'yı bulmuş gibi el sallıyordu.

Sahadaysa kasap, Stinson'ın böbreğine acımasız bir son darbe indiriyordu. Mahkûmun, etli beline çiviler saplandı. Kanlar kabarıp fışkırdı. Ardından da Stinson, toprağın üstüne yığıldı. Ölüm sancıları arasında sarsılıp kıvranıyordu. Zar zor nefes alan, psikopat gibi neşeyle tükürükler saçan kasap, sopasını kaldırarak kalabalığa doğru döndü. Seyirciler, bir çığlık dalgasıyla ona karşılık verdi.

Bob Stookey, iğrenmiş, sersemlemiş, korkuyla uyuşmuştu. Biraz daha viski içerek başını eğdi.

"BİR GALİBİMİZ VAR SANIRIM!"

Halka seslenme aracından geliyordu bu kuvvetli ses. Sert, elektronik, ciyak ciyak bir gürültü de çıkmıştı. Bob başını kaldırıp baktı. Ortadaki locanın camları arkasında duran Vali, bir mikrofona konuşuyordu. Bob, bu uzak mesafeden bile Vali'nin gözlerinin iki küçük yıldız gibi tuhaf bir zevkle parladığını görebiliyordu. Tekrar başını eğdi Bob.

"DURUN! DURUN!! HANIMLAR, BEYLER, ADAMIMIZ GERİ DÖNÜYOR!!"

Sahada iri bir yığın hâlinde yatan adam, yeniden hayata dönmüştü. Bıçağına doğru yalpalayarak yürüyen Stinson, kana bulanmış elleriyle bıçağın sapını kavrayıp kasaba doğru

döndü. Kasabın sırtı Stinson'a dönüktü. Stinson, gücünü son zerresine kadar kullanarak saldırdı. Kasap arkasına dönüp kendisine doğru savrulan bıçaktan yüzünü korumaya çalıştı.

Bıçağın ağzı, kasabın boynuna o kadar derin girmişti ki bıçak orada sıkışıp kaldı.

Kasap sendeledi. Boynunda saplı duran bıçakla birlikte arkaya doğru düştü. Stinson, sarhoş gibi bir öfkeyle atıldı. Kan kaybettiği için sallana sallana yürüyor, bu hâliyle tıpkı bir zombi gibi korkunç görünüyordu. Kalabalık, eğlenerek bağırıyordu. Stinson, bıçağı çekip çıkararak kasabın boynuna ikinci bir ölümcül darbe indirdi. Sıska adamın başını, beşinci ve altıncı boyun omurları arasından yardı.

Kasabın boynu, sahayı kanıyla doldururken seyirciler de tezahürat yapıyordu.

Bob başını çevirdi. Dizleri üstüne düştü. Bir eli hâlâ tel örgülerdeydi. Midesi bulandı ve tribünün önündeki çimento zemine kustu. İçki şişesi düştü, ama kırılmadı. Bob, midesinde ne var, ne yoksa hepsini öğürerek ve derin soluklarla çıkardı. Kalabalığın sesi monotonlaşıyor, yaşla dolu gözlerinden her yeri bulanık ve silik bir halde görüyordu. Bob, dudaklarından aşağı ince şeritler halinde tükürüklerden başka bir şey gelmeyinceye kadar kustu da kustu. Boş tribünlerin ilk sırasına doğru çekildi. Şişeyi alıp içinde kalan içkiyi midesine indirdi.

Konuşan o gür ses yankılanıyordu: "VE İŞTE BU, MİLLET. BİZ BUNA ADALET DİYORUZ!"

* * *

O sırada arenanın dışındaki Woodbury sokakları, Georgia'nın bu vebadan sonra ıssızlaşarak bomboş kalan kırsal bölgelerindeki bir köyde terk edilmiş, hayalet bir gemiyle karıştırılabilirdi.

Kasabanın son sakinleri de görev sırasında kaybolmuş gibi görünüyordu başta. Tüm kasaba nüfusu stadyumda toplanmış, büyük kavganın son anlarına odaklanmıştı. Yiyecek merkezinin önündeki kaldırım bile temizlenmiş, Stevens ve adamları cinayetin bütün kalıcı izlerini silmişti. Josh'un bedeni morga kaldırılmıştı.

Şimdiyse kalabalığın sesinin boğuk yankıları rüzgârla bu karanlıkta savruluyordu. Lilly Caul, ince, yırtık kot pantolonu ve eskimiş, boğazlı spor ayakkabılarıyla kaldırımda dolaşıyordu. Uyuyamıyor, düşünemiyor, ağlamasını durduramıyordu. Arenadan gelen seslerle, üstünde böcekler geziniyormuş gibi hissediyordu. Bob'un ona verdiği zanaks, acıyı uyuşturmaktan başka bir şey yapmamış, kafasının içinde uçuşan düşüncelerin etrafına bir tül çekmişti sanki. Soğukta titriyordu. Etrafı tahtalarla kaplı bir eczanenin karanlık girişinde durdu.

"Beni alakadar etmez ama," dedi gölgelerin arasından gelen bir ses. "Senin gibi genç bir kadın bu sokaklarda yalnız dolaşmamalı."

Lilly dönüp karanlık bir yüzde metal çerçeveli bir gözlüğün parladığını gördü. İç geçirip gözlerini silerek başını eğdi. "Ne fark eder ki?"

Doktor Stevens, meşalelerin titrek ışıklarına doğru adım attı. Elleri ceplerinde duruyordu. Laboratuvar önlüğü yakasına kadar ilikliydi. Boynuna da bir atkı dolamıştı. "Nasıl dayanıyorsun, Lilly?"

Lilly gözyaşları arasından ona baktı. "Dayanmak mı? Harikayım da ondan."

Kız nefes almaya çalıştı. Ama akciğerleri kumla doluymuş gibi hissediyordu. "Sonraki saçma soruya geçelim."

"Dinlenmeyi düşünebilirsin." Doktor, kızın yanına gelip yaralarını inceledi. "Hâlâ şoktasın, Lilly. Uyuman gerek."

Hafifçe gülümsedi Lilly. "Öldüğümde uyurum." İki büklüm olmuş, başını eğerek yere bakıyordu. Gözyaşları gözlerini yakıyordu artık. "İşin komik yanı pek tanımıyordum onu."

"İyi bir adama benziyordu."

Lilly başını kaldırıp gözlerini doktora dikti. "Böyle bir şey mümkün mü artık?"

"Ne mümkün mü?"

"İyi bir insan olmak."

Doktor iç geçirdi. "Değil, belki."

Lilly yutkunup bakışlarını yere eğdi. "Buradan gitmeliyim." İçinde yükselen hıçkırık yüzünden yüzünü buruşturdu. "Daha fazla dayanamıyorum buna."

Stevens ona baktı. "Aramıza hoş geldin."

Bir süre tuhaf bir sessizlik oldu.

Lilly gözlerini ovuşturdu. "Nasıl beceriyorsun bunu?"

"Neyi?"

"Burada kalmayı… bu sikindirik şeylere katlanmayı. Aklının yarısı başındaymış gibi geldin bana."

Doktor omzunu silkti. "Görünüş, aldatıcı olabilir. Neyse… Herkes niye kalıyorsa burada, ben de ondan kalıyorum."

"Niye peki?"

"Korkudan."

Lilly, kaldırım taşlarına bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Söylenecek ne vardı ki? Sokağın karşısındaki meşalenin ışığı giderek azalıyor, fitiller yanarak bitiyordu. Binaların arasındaki kuytu köşelerde, gölgeler iyice yoğunlaşıyordu. Lilly, üstüne çöken baş dönmesiyle savaşıyordu. Bir daha asla uyumak istemiyordu.

Doktor başını ilerideki yarış pistine doğru sallayarak "Az sonra gelecekler oradan," dedi. "Blake'in onlar için düzenlediği ufak korku gösterisine doyarlar birazdan."

Lilly başını iki yana salladı. "Burası tam bir tımarhane. O adam da bunların en delisi."

"Bak, ne diyeceğim." Doktor, kasabanın karşı tarafını gösteriyordu. "Gel biraz dolaşalım, Lilly... Kalabalıktan uzaklaşırız."

Kız, acı acı soludu. Sonra omzunu silkip mırıldandı: "Olur, fark etmez..."

* * *

O gece Doktor Stevens'la Lilly, insanı canlandıran o soğuk havada bir saatten fazla yürüdüler. Kasabanın doğu yakasındaki uzak çit boyunca gidip geldiler. Sonra da güvenlik çitlerinin içindeki ıssız, demir yolu raylarından aşağı indiler. Onlar yürüyerek konuşurlarken kalabalık da yavaş yavaş arenadan dağılıyor, evlerine doğru gidiyordu. Kanlarına doymuşlardı. O geceki konuşmanın çoğunu doktor yapmıştı. Silahları, dürbünleri ve telsizleriyle barikatın önemli noktalarına konuşlanan bekçilerin kulaklarının etrafı dinlediğini bildiğinden yavaş yavaş konuşuyordu.

Bekçiler, sürekli Martinez'le iletişim hâlindeydiler. Martinez adamlarını, çitin zayıf noktalarına dikkat etmeleriyle ilgili uyarmıştı. Özellikle de güney ve batı tarafındaki ormanlık tepelerden gözlerini ayırmayacaklardı. Martinez, gladyatör karşılaşmalarındaki gürültünün ısırganları buraya çekmesinden endişeleniyordu.

Kasabanın kenar mahallerinde dolaşırlarken Stevens, Vali'ye karşı komplo kurmanın tehlikeleriyle ilgili bir ders

verdi Lilly'ye. Stevens, ağzından çıkanlara dikkat etmesini öğütledi ona. Konuşurken öyle örnekler veriyordu ki Lilly'nin başı dönüyordu. Sezar Augus'tan, tarih boyunca ortaya çıkan bedevi diktatörlerden bahsetti. Çölde yaşayan toplulukların karşılaştığı sıkıntılardan nasıl gaddar yönetimler, darbeler ve isyanlar çıktığını anlattı.

Sonunda konuyu bağlayarak zombi vebasının talihsiz gerçeklerine döndü. Kana susamış liderlerin, şu anda katlanmaları gereken şeytanlar olduğunu söyledi. Hayatta kalmanın birer yan etkisi olduklarını anlattı.

"Böyle yaşamak istemiyorum ben," dedi Lilly sonunda. Yaprakları dökülmüş ağaçların arasında doktorun yanında ağır ağır yürüyordu. Rüzgârda yüzlerine hafif bir sulu kar çiseliyor, tenlerini acıtıp ormanı ufak kırağılarla kaplıyordu. Noel'e yalnızca on iki gün kalmıştı. Kimse bunun farkında değildi tabii.

"Başka seçeneğin yok, Lilly," diye mırıldandı doktor. Başını eğmişti. Atkısı çenesine değiyordu. Yürürken yere bakıyordu.

"Her zaman bir seçeneğin vardır."

"Öyle mi diyorsun? Bilemiyorum, Lilly." Bir süre sessizce yürüdüler. Doktor, yürürken hafifçe başını salladı. "Bilmiyorum."

Kız dönüp ona baktı. "Josh Hamilton, hiçbir zaman kötü olmadı. Babam hayatını benim için feda etti." Lilly bir nefes

aldı. Gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. "İnsanlar kötü olarak doğuyormuş. Bu sadece bir bahane. Şimdi uğraştığımız şu bok... bu sadece bir tetikleyici. İçimizdeki gerçek insanı ortaya çıkarıyor."

"Öyleyse Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandı doktor. Lilly'den ziyade kendiyle konuşuyor gibiydi.

* * *

Ertesi gün, bulutlu, kurşuni renk göğün altında küçük bir grup, Josh Lee Hamilton'ı derme çatma bir tabutla gömdü. Lilly, Bob, Stevens, Alice ve Megan vardı cenazede. Son birkaç haftadır Josh'a pek düşkün olan bir işçi, Calvin Deets de oradaydı.

Deets, sıska, yaşlıca bir adamdı. Muhtemelen anfizem hastalığının son evresinde olan bir sigara tiryakisiydi. Güneşte kalmış bir eyere benziyordu yüzü. Josh'un arkadaşlarıyla dolu ön sıranın arkasında saygıyla duruyordu. Lilly birkaç kelime konuşurken o da Caterpillar marka şapkasını, boğumlu ellerinde tutuyordu.

"Josh, dindar bir ailede yetişmişti," dedi Lilly. Sesi kısıktı. Çocuk parkının ucundaki donmuş toprağı gösterirmiş gibi başını yere eğmişti. "Herkesin çok daha iyi bir yere gideceğine inanırdı."

Yakınlarda açılan öteki mezarlar da bu küçük parkın her tarafına yayılmıştı. Bazılarının başında elde yapılmış haç

işaretleri çakılıydı. Bazıları da cilalı taşlarla özenle çevrilmiş, anıt hâline getirilmişti. Josh'un mezarı üstündeki toprak yığını, yerden en az bir metre yükseğe kadar çıkıyordu. Deets'in bir depoda bulduğu piyano kılıfına sarmak zorunda kalmışlardı Josh'u. Bu ölü devi, alabilecek kadar büyük, tek kutu buydu. Bob'la Deets'in buz tutmuş toprakta uygun bir yer kazmaları da birkaç saat sürmüştü.

"Umuyoruz ki Josh haklıdır. Çünkü hepimiz..." Lilly'nin sesi titreyerek kısıldı. Gözlerini kapadı. Gözyaşları, göz kapaklarından süzülmeye başladı. Bob ona doğru bir adım atarak kolunu kıza doladı. Lilly hıçkırarak ağlamaya başladı. Tüm vücudu titriyordu. Konuşmaya devam edemedi.

Bob, kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Baba... Oğul... ve Kutsal Ruh adına. Amin." Ötekiler de aynı şekilde mırıldandı. Kimse kıpırdamadı. Rüzgâr, tozu dumana katıyordu. Oyun sahasının üstüne toz gibi kuru karlardan çarşaflar seriyor, yüzlerini donduruyordu.

Bob, Lilly'yi nazikçe mezardan uzaklaştırmaya çalıştı. "Hadi, hayatım... Gel eve götüreyim seni."

Lilly, Bob'un yanında giderken ayaklarını sürüyerek biraz direndi. Ötekiler sessizce dönmüş, başları önde gidiyorlardı. Yüzleri kederliydi. Megan'ın üstünde eski, deri bir ceket vardı. Adsız bir yardım sever, ot çekip seviştikten sonra sabaha karşı vermiş olmalıydı bunu. Megan bir an Lilly'nin peşinden koşacakmış gibi göründü. Belki de ona bir şey söyleyecekti. Ama bukle saçlı, bulaşık deterjanı gibi yeşil gözlü

bu kadın, kederli kederli iç geçirip Lilly'yle arasındaki mesafeyi korudu.

Stevens, Alice'e başıyla işaret etti. İkisi birlikte dönüp yan yola girerek yarış pisti binasına yöneldi. Rüzgâr yüzünden laboratuvar önlüklerinin yakasını kaldırmışlardı. Ana caddeye giden yolu yarılayıp ötekilerin duymayacağı bir yere geldiklerinde Alice doktora sordu: "Kokuyu aldınız mı?"

Adam başını salladı. "Evet... Rüzgârda hissediliyordu... Kuzeyden geliyor."

Alice, başını sallayarak iç geçirdi. "Bu aptalların bütün o gürültüyle koca bir sürüyü üstümüze çekeceğini biliyordum. Birine söylemeli miyiz?"

"Martinez biliyor zaten." Doktor, arkalarındaki nöbetçi kulesini gösterdi. "Bir sürü savaş tehdidi sürüp gidiyor. Tanrı yardımcımız olsun."

Alice, tekrar iç geçirdi. "Önümüzdeki birkaç gün epeyi yoğun olacağız, değil mi?"

"Şu mahkûm, elimizdeki kan stoğunun yarısını tüketti. Daha fazla donöre ihtiyacımız olacak."

"Ben veririm," dedi Alice.

"Böyle düşündüğün için sağ ol, tatlım. Ama bizi Paskalya'ya kadar idare edecek A pozitif kanımız var. Ayrıca senden daha fazla kan alırsam, seni de o iri adamın yanına gömmek zorunda kalırım."

"0 pozitif aramaya devam etmeli miyiz?"

Doktor omzunu silkti. "Küçücük bir samanlıkta küçücük bir iğne aramak gibi bu."

"Lilly'yle öteki yeni çocuğun kanına bakmadım. Neydi o çocuğun adı?"

"Scott'u mu diyorsun? Şu keş olan?"

"Evet."

Doktor başını salladı. "Günlerdir onu gören duyan kimse yok."

"Belli olmaz."

Doktor, başını sallamaya devam etti. İlerideki beton kemerlerin gölgelerine doğru aceleyle ilerlerken ellerini ceplerine iyice soktu. "Evet... hiç belli olmaz."

* * *

O gece, tahtayla kaplı kuru temizlemecinin üstündeki gecekondu evinde kendini uyuşmuş hissetti Lilly. Bob bir süre yanında kalmaya karar verdiği için ona minnettardı. Lilly'ye akşam yemeği yapmıştı. O özel, makarnalı dana sotesini hazırlamıştı. Bob'un malt İskoç viskisini de paylaşmışlardı. Lilly'nin kafasının içinde uçuşan düşünceleri hafifletmek için Ambien adlı uyku ilacından vermişti ona Bob.

İkinci kat penceresinin dışındaki sesler, uzaklaşarak hafiflemişti. Ama yine de Lilly'nin üstünü örterken Bob'u tedirgin ediyordu bu sesler. Sokağın aşağısında bir şeyler oluyordu. Belki de bir sorun çıkmıştı. Ama Lilly, uzaktan gelen bu seslerin ve koşuşan ayak seslerinin gürültüsüne odaklanamıyordu.

Havada süzülüyormuş gibi hissediyordu kendini. Başını yastığa koyar koymaz, yarı bilinçsiz bir hale bürünüyordu. Evin çıplak zemini ve kâğıtla kaplı pencereleri, bulanıklaşıyor, beyaz bir halde kaybolup gidiyordu. Ama rüyasız uykunun boşluğuna dalıp gitmeden önce Bob'un yıpranmış yüzünün kendi üstüne eğildiğini gördü.

"Neden benimle birlikte buradan kaçmıyorsun, Bob?"

Soru, bir süre havada asılı kaldı. Bob omzunu silkti. "Hiç düşünmedim böyle bir şeyi."

"Bizi burada tutan hiçbir şey yok artık."

Bob başka tarafa bakıyordu. "Vali, yakında her şeyin düzeleceğini söyledi."

"Onunla aranızda neler dönüyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni çok etkiliyor, Bob."

"Yok öyle bir şey."

"Bunu anlayamıyorum." Lilly iyice uyukluyordu. Yatağının kenarında oturan bu yıpranmış adamı zar zor görüyordu. "O tam bir bela, Bob."

"Vali sadece -"

Lilly, kapının çalındığını çok hafif bir şekilde duydu. Gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Bob, kapıya doğru gitti. Lilly de bu ziyaretçinin kim olduğunu görebilmek için uyanık kalmaya çalışıyordu. "Bob?.. Kim gelmiş?.."

Ayak sesleri duyuldu. Hayal gibi iki kişi belirdi kızın yatağının üstünde. Lilly gözlerine inen perdeden bunları görmeye çalışıyordu.

Bob'un yanında sıska, uzun, koyu renk gözlü, bıyıkları özenle Fu-Manchu tarzı tıraş edilmiş, kömür karası saçları olan bir adam duruyordu. Lilly, bilinçsizliğe gömülürken gülümsüyordu adam.

"İyi uykular, hayatım," dedi Vali. "Uzun bir gün geçirdin."

* * *

Isırganların davranış biçimi, Woodbury sakinleri arasındaki düşünürleri şaşırtıp onların ilgisini çekmeye devam ediyordu. Bazıları, yürüyen ölülerin arılar gibi bir kovanda yaşadığını ve sadece açlıktan daha karmaşık bir şeyle hareket ettiklerine inanıyordu. Bazı teorilere göre zombiler arasında feromon gibi görünmez bir uyarı hormonu vardı. Bu

hormon sayesinde zombiler, kurbanlarının kimyasal yapısına göre belirli davranışlar sergiliyorlardı. Bazıları da köpek düdüğü gibi duyusal karşılıkların yalnızca sese, kokuya ya da harekete bağlı olmadığına inanıyordu. Hiçbir hipotez kabul edilmedi. Ama Woodbury sakinlerinin çoğu, zombi davranışlarının bir yönünden emindi: Boyutu ne olursa olsun, her bir zombi sürüsünden korkmalı, çekinmeli ve saygıyla yaklaşılmalıydı. Sürüler, anında genişleyip sorun çıkaracak kadar dallanıp budaklanabiliyordu. Bir sürü –önceki geceki gladyatör karşılaşmasının gürültüsüyle kasabanın kuzey tarafında şu anda beliren ölü grubu gibi ufak bir sürü bile- bir kamyonu devirebilir, çit kazıklarını çıra gibi tutuşturabilir ve hatta en yüksek duvarı bile devirebilirdi.

Martinez, yaklaşan saldırıyı bastırmak için son yirmi dört saattir güvenlik güçlerini diziyordu. Duvarın kuzeybatı ve kuzeydoğu köşelerindeki gözcü yerlerine gönderilen bekçiler, zombi grubunun ilerleyişini izliyordu. Bu grup, yaklaşık bir buçuk kilometre ötede bir sürüye dönüşüyordu. Bekçiler emir komuta zincirinden haber gönderip sürünün boyutunun on iki-on üç taneden yaklaşık elli taneye kadar çıktığını söylüyordu. Sürü, Jones Mill Yolu'ndaki ağaçlar arasında zikzaklar çizerek ağır ağır ilerliyor, ormanın derinlikleriyle kasabanın kenar mahalleleri arasındaki mesafeyi saatte yaklaşık iki yüz metre hızla kapatıyorlardı. Gelirken sayıları da artıyordu. Bütün bunları komutanlarına ilettiler. Görünüşe bakılırsa ısırgan sürüleri, tek başına yürüyen ısırganlardan daha yavaş hareket ediyordu. Bu sürü, on beş saatte kasabayla arasındaki mesafeyi azaltarak dört yüz metreye düşürmüştü.

Artık ormanın ucundan bazı ısırganlar çıkıp gelmeye başladı. Kasabayla orman arasındaki açıklık alanda yalpalaya yalpalaya yürüyorlardı. Alacakaranlıktan sonraki bu puslu havada bozuk oyuncaklar gibi görünüyorlardı. Kurmalı asker oyuncaklar gibi birbirlerine çarpıyor, tekleyen motorların dumanları arasında ilerliyorlardı. Kararmış ağızları, zambaklar gibi bir büzüşüp bir açılıyordu. Yükselen ayın ışıkları arasında o beyazlaşmış gözleri madeni paralar gibi parlıyor, bu mesafeden bile görülüyordu.

Martinez, Browning marka, 50 kalibrelik, üç makineli tüfeği duvarın kilit noktalarına yerleştirmişti. Milli Muhafızlar'ın yağmalanmış depolarından almışlardı bu tüfekleri. Tüfeklerden biri, duvarın batı köşesindeki bir kepçenin tepesine konmuştu. Bir diğeri, doğu köşesindeki sepetli vincin tepesindeydi. Üçüncüsü ise şantiye sahasının kenarındaki yarı römorkun çatısına yerleştirilmişti. Bu üç tüfeğin de başına onları kullanacak adamlar oturmuştu. Hepsinin kulaklarında kulaklık vardı. Yakan, zırh delici, izli mermilerle dolu uzun, parlak fişeklikler sarkıyordu her tüfeğin dipçiğinden. Hemen yanlarındaki çelik kutularda da yedek kurşunlar vardı.

Öbür bekçiler, merdivenlerin ve buldozer kepçelerinin üstünde duvar boyunca konuşlanmışlardı. Ellerinde yarı otomatik silahlar, uzun menzilli dürbünlü tüfekler vardı. Bu tü-

fekler, alçı veya çelik levhaları delebilen 7,62 milimetrelik kurşunlarla doldurulmuştu. Bu adamlarda kulaklık yoktu. Ama hepsi Martinez'in el işaretleriyle vereceği sinyalleri izleyeceklerini biliyordu. Martinez, postanenin iki şeritli otoparkının ortasında duran liman vincinin tepesine yerleşmişti. Kasabanın tiyatrosundan çalınan iki büyük spot ışığı, postanenin yükleme bölümündeki gölgeler arasında pat pat ederek çalışan jeneratöre bağlanmıştı.

Martinez'in telsizinden cızırtılı bir ses duyuldu: "Martinez, orada mısın?"

Martinez, konuşma düğmesine bastı. "Anlaşıldı, şef. Devam et."

"Bob'la biz oraya doğru geliyoruz. Biraz taze kan bulmamız gerek."

Martinez kaşlarını çattı. Bandanasının altındaki alnı kırıştı. "Taze kan mı?"

Sesler, bu ufak hoparlörde cızırdayarak çıkıyordu: "Eğlencenin başlamasına ne kadar var?"

Martinez, kararan ufka doğru baktı. En yakındaki zombiler, üç yüz elli metre ötedeydi. Konuşma düğmesine bastı. "Bir saate kadar, belki bundan birazcık daha kısa bir sürede kafadan vurma mesafesine girerler herhalde."

"Güzel," dedi ses. "Beş dakika içinde orada olacağız."

* * *

Bob, Vali'nin peşinden ana caddeden aşağı iniyordu. Menard'ın yağmalanmış ev ve bahçe mobilyaları dükkânının dışında yarım daire şeklinde park etmiş tırların bulunduğu yük vagonlarına doğru ilerliyorlardı. Vali, bu soğuk akşam havasında adımlarını hızlandırmış, çabuk çabuk yürüyordu. Botunun topukları, kaldırım taşlarında tık tık sesler çıkarıyordu. "Böyle zamanlarda," dedi Vali yürürken. "Yine Afganistan'daki o bokun içindeymiş gibi hissediyor olmalısın."

"Evet, efendim. Ara sıra öyle hissettiğimi kabul etmeliyim. Bir keresinde cepheye gidip nöbetlerinden dönen deniz piyadelerini almam emredilmişti. Hatırlıyorum, bir gece vaktiydi. Dışarısı da aynı böyle buz gibi soğuktu. Hava saldırısı sirenleri bas bas bağırıyordu. Herkes çatışma için ayaklanmıştı. Tankı, toprağın içindeki Tanrının belası bu siperden aşağı sürdüm. Sonra ne göreyim? Oradaki köyden bir avuç fahişe, bu askerlere oral seks yapıyor, onlar da domuz gibi hırıltılar çıkarıyordu."

"Hadi be."

"Çok ciddiyim." Bob, Vali'nin yanında giderken dehşetle başını salladı. "Tam da bir hava saldırısının ortasında. Çenelerini kapatmalarını söyledim onlara. Ben çekip gitmeden tanka binin, dedim. Fahişelerden biri de adamlarla birlikte tanka bindi. Ben bir şaşırdım. Sonra boş verdim. Sadece o Tanrının cezası yerden çıkmak istiyordum."

"Anlayabiliyorum."

"Böylece kadını da alıp yola çıktım. Kadın tankın arkasında hâlâ sevişiyordu. Ama o sırada ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

Vali sırıtarak "Beni merakta bırakma, Bob," dedi.

"Birden arka taraftan bir gümbürtü geldi. O orospunun bir direnişçi olduğunu fark ettim. Kadın yanında el yapımı bir patlayıcı getirmişti. Tankın yük taşıdığımız kısmında patlattı bombayı." Bob tekrar başını salladı. "Aradaki güvenlik duvarı beni korumuştu. Ama çok büyük bir karmaşaydı bu. Oğlanlardan birinin bacağı kopmuştu."

"Yuh anasını, inanılmaz bir şey bu," diye şaşırdı Vali. Tırlara yaklaşıyorlardı. Hava iyice kararmıştı. Bir meşalenin ışığı, Piggly Wiggly marketinin kamyonlarından birini aydınlatıyordu. Kamyonun üstündeki domuz resmi, bu loş ışıkta sırıtarak onlara bakıyordu. "Lafını unutma, Bob." Vali, yumruğunu kamyona vurdu. "Travis! Orada mısın? Hey! İçeride kimse var mı?"

Sigara dumanı bulutu içinde arka kapının paslı menteşeleri açıldı. Tıknaz bir zenci, başını bu yük deposundan uzattı. "Hey, patron… Senin için ne yapabilirim?"

"Boş kamyonlardan birini çabucak aşağı, kuzey taraftaki duvara götür. Seninle orada buluşup ondan sonra yapacaklarını da orada söyleyeceğiz. Anladın mı?"

"Anlaşıldı, patron."

Zenci adam, kamyonun arkasındaki tırabzanlardan zıplayarak aşağı indi ve aracın yanına dolanarak gözden kayboldu. Vali, derin bir nefes alıp Bob'un önünden kamyonların oluşturduğu dairenin etrafında ilerledi. Sonra da barikata giden bir yan yoldan kuzeye ilerlediler. "Bir erkeğin, sevişmek için yapabilecekleri çok ilginç," diyerek düşündü Vali. Toprak yolda ilerliyorlardı.

"Değil mi?"

"Seninle birlikte gelen şu kızlar, Bob, Lilly ve … Neydi onun adı?"

"Megan?"

"Evet işte o. O kız tam bir ateş parçası. Haksız mıyım?"

Bob ağzını sildi. "Evet. Küçük, tatlı bir kız."

"Biraz flörtöz… Ama ben kimim ki onu yargılıyorum?" Vali, şehvetli şehvetli sırıttı. "Geçinmek için yapıyoruz bunları. Haksız mıyım, Bob?"

"Sonuna kadar haklısın." Bob bir süre onun yanında yürüdü. "Sadece ikimizin arasında kalsın ama… ondan hoşlanıyorum ben."

Vali, şaşkınlık ve acıma duygularının karışımı tuhaf bir ifadeyle bu orta yaşlı adama baktı. "Bu Megan denen kıza mı? Bu harika, Bob. Utanılacak bir şey yok bunda."

Bob yürürken yere bakıyordu. "Bir kez olsun geceyi onunla geçirmek isterdim." Bob'un sesi, kısıldı. "Sadece bir

kez." Başını kaldırıp Vali'ye baktı. "Ama, kahretsin... Boş bir hayal bu, biliyorum."

Philip, başını bu orta yaşlı adama doğru kaldırdı. "Belki de değildir, Bob... belki değildir."

Bob, daha cevap verecek söz bulamadan patlamaya hazır, bir dizi çınlama sesi başlarının üstünden geçti. Duvarın karşılıklı köşelerindeki spot lambalarından gelen parlak ışıklar, ilerideki karanlığı yırtarak açtı. Gümüş ışıklar, yandaki tarlaların ve orman sınırının üstünden hızla geçip yaklaşan yürüyen ceset sürüsünü aydınlattı.

Vali, Bob'un önünden gidip postane arazisini geçerek liman vincine doğru ilerledi. Bu vincin üstünde Martinez, ateş emri vermeye hazırlanıyordu.

"Ateş etme, Martinez!" Vali'nin gürleyen sesi, herkesin dikkatini çekti.

Martinez, gergin bakışlarını bu iki adama çevirdi. "Emin misin, şef?"

Vali'nin arkasında Kenworth marka bir aracın gürültüsü duyuldu. Geri viteste hafif hafif çalışan aracın o bildik bip sesleri de geliyordu. Bob, omzunun üstünden bakıp kuzey kapısına doğru geri geri gelen kamyonu gördü. Kamyonun dikey borusundan egzoz dumanları çıkıyordu. Tütün çiğneyen Travis, şoför koltuğunun penceresinden dışarı uzanmış, direksiyonu ayarlamaya çalışıyordu.

"Telsizini ver bana!" Vali, Martinez'e işaret etti. Martinez, vincin yanına ekledikleri metal merdiveni indiriyordu. Bob, bütün bunları Vali'nin arkasından, biraz uzaktan izliyordu. Tüm bu gizemli işler, onu huzursuz etmişti.

Duvarın dışında dolaşan zombi topluluğu, aradaki mesafeyi iki yüz metreye düşürmüştü.

Martinez, merdivenin ucuna gelip telsizi uzattı. Vali, konuşma düğmesine basıp telsizin ağızlığına doğru bağırdı: "Stevens! Beni duyuyor musun? Telsizin yanında mı?"

Radyo parazitinin cızırtılı seslerinden sonra doktorun sesi cevap verdi: "Evet, seni duyuyorum ve onaylamıyoru-"

"Bir saniye kapa çeneni. Şu yağ tulumu muhafiz Stinson'ı kuzey duvarına getirmeni istiyorum."

Ses çatladı: "Stinson iyileşmedi ki daha. Çok kan kaybetti senin küçük -"

"Tartışma benimle, Stevens... AĞZINA SIÇTIRTMADAN DEDİĞİMİ YAP!"

Vali, telsizi kapatıp tekrar Martinez'e fırlattı.

"Kapıyı açın!" Vali, ufak baltaları ve tedirgin suratlarıyla yanında emir bekleyen iki işçiye seslenmişti. Bu iki adam birbirine baktı.

"Beni duydunuz!" diye haykırdı Vali. "Açın şu koduğumun kapısını!"

İşçiler kapının bir ucundaki sürgüsünü açarak emri yerine getirdi. Kapı sallanarak açıldı. İğrenç kokan, soğuk bir rüzgâr da içeri girdi.

"Bana sorarsan bu işlerle şansımızı zorluyoruz," diye sessizce mırıldandı Martinez. Suikast tüfeğine bir şarjör taktı.

Vali, bu yorumu duymazdan gelerek bağırdı: "Travis! Geri geri gidip pozisyonuna getir kamyonu!"

Kamyon, sallanıp sinyal sesi vererek girişe doğru tıngır tıngır gitti.

"Rampayı aç şimdi!"

Eugene, homurdanarak araçtan inip kamyonun arkasına doğru dolanırken Bob da olanları izliyordu. İyice huzursuz olmuştu. Eugene, dik kapıyı çekerek açıp rampayı indirdi ve kaldırıma koydu.

Spot lambalarının ışığında zombi grubu, kasabadan yüz metre uzaktaydı şimdi.

Ayak sürüme sesleri Bob'un dikkatini arka tarafa çekti.

Gölgelerle dolu kasabanın merkezinden, yanan çöp varillerinin ışığı arasında Doktor Stevens geliyordu. Kolunu yaralı muhafıza dolamıştı. Muhafız, felçli bir hasta gibi uyuşuk uyuşuk yürüyordu.

Vali, omzunun üstünden orta yaşlı adama bir bakış atarak "Şuna bak, Bob," dedi. Sonra gözünü kırparak ekledi: "Orta Doğu'yu ezer geçer bu."

14. Kısım

Boş kamyonun içinde, kıvrımlı metal zeminin ve çelik duvarların iyice arttırdığı çığlıklar, çoğalarak bir ıstırap arayasına dönüştü. Bu da Bob'u vincin arkasında kalıp olanları uzaktan izlemeye mecbur bıraktı. Yürüyen kadavralar, bu ses ve korkunun kokusunu almış, sallana sallana girişe geliyordu. Bob'un içmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Bir sürü içkiye ihtiyacı vardı. Zilzurna olana dek içmeye, içkilere dalmaya ihtiyacı vardı.

Sürünün en azından yüzde doksanı kamyonetin arkasına doğru ilerliyordu. Her biçim ve ebattaki zombiler, çürümenin farklı safhalarındaydılar. Kana susadıkları için yüzlerini sert bir biçimde buruşturuyorlardı. İlk zombi, rampanın ucuna takılıp ıslak bir şapırtıyla düşerek yüzünü basamağa çarptı. Ötekiler de onu takip edip bu eğimden yukarı çıkıyorlardı. Kamyonetin içinde Stinson ciyak ciyak bağırıyordu. Aklı başından gitmişti.

Cüsseli mahkûm, koli bantları ve zincirlerle kamyonetin içine bağlanmıştı. İlk ısırganlar beslenmek için ayaklarını sürüyerek içeri girince altına işedi adam.

Kamyonetin dışında Martinez'le adamları, sürüden ayrılan zombilerden gözlerini ayırmıyordu. Zombilerin çoğu, volframlı spot lambaların ışığında amaçsızca geziyordu. O gri yüzleriyle donuk gözlerini kaldırıp bu çığlık sesleri semadan geliyormuş gibi geceleyin üstlerindeki gökyüzüne bakıyorlardı. Yalnızca bir düzine ölü, bu beslenme şansını kaçırdı. Elli kalibrelik tüfeğin başındaki adamlar, nişan almış, sürüden ayrılan bu zombileri havaya uçurmak için emir bekliyorlardı.

Kamyon, bu numunelerle doldu. Vali'nin laboratuvar faresi koleksiyonu genişliyordu. Sonunda neredeyse otuz beş-otuz altı zombi, Stinson'a hücum etmişti. Beslenme çılgınlığı görünmeden gerçekleşiyordu. Bu sırada çığlık artarak ümitsiz bir ölüm haykırışına döndü. Son zombi de rampadan çıkıp bu gezici mezbahanın içinde kayboldu. Kamyonun arkasından gelen sesler, artık iyice vahşileşmişti. Stinson, miyavlar gibi inliyor, bir mezbahadaki hayvanların lideri gibi ciyak ciyak bağırıyordu. Ölülerin kırık dökük dişleri ve tırnaklarıyla başka bir şeye dönüşüyordu.

Dışarıdaki soğuk karanlıkta Bob, ruhunun tıpkı sönen bir iltihap gibi içinde büzülüp küçüldüğünü hissediyordu. Bir içkiye çok ihtiyacı vardı. Kafası zonklayıp duruyordu. Vali'nin gürleyen sesini güçlükle duyuyordu.

"Evet, Travis! Şimdi git de tuzağı topla! Yürü, kapat şu kapıyı!"

Kamyon şoförü, bu sallanan ölüm aracının arkasına doğru dikkatle ilerledi. Kapının kenarından sarkan ipi yakalayıp sertçe ve hızla çekti. Dikey kapı, paslı gıcırtılar çıkararak çat diye kapandı. Travis, çabucak kapının sürgüsünü çekti. Sonra da sanki saatli bir bombadan kaçarmış gibi kamyondan uzaklaştı.

"Kamyonu tekrar pistin oraya götür, Travis! Bir dakika sonra ben de orada olacağım!"

Vali, dönüp vincin alt basamaklarında duran Martinez'e doğru yürüdü. "Tamam, şimdi eğlenceyi başlatabilirsin," dedi.

Martinez, telsizin konuşma düğmesine bastı. "Pekala millet- kalanların işini bitiriyoruz."

Ağır silahlar birden kükremeye başlayınca Bob yerinden sıçradı. 50 kalibrelik tüfeklerden çıkan gürültü ve kıvılcımlar, geceyi aydınlatıyordu. İzli mermiler havada ilerlerken geçtikleri yerlerde koyu pembe izler bırakıyordu. Mermiler, magnezyum yanarken çıkan beyaz ışığa benzeyen spot lambalarının ışıkları arasından her yana dağılıyordu. Sonunda da hedeflerine ulaşıp siyah, yağlı bir kan buğusu çıkarıyorlardı ortaya. Bob, tekrar başını çevirdi. Isırganlar parçalarına ayrılırken onları görmek istemiyordu. Ama Vali, daha farklı şeyler hissediyordu.

Şenlikleri görebilmek için vinç merdiveninin yarısına kadar çıkmıştı.

Zırh delici kurşunlar, çok kısa bir sürede sürüden ayrılan bu yaratıkların içlerini dışarıya çıkardı. Kafatasları dağıldı. Beyin maddelerinin parçaları, geceleyin o havada her yana fışkırdı. Dişler, saçlar, kıkırdaklar ve kemik parçaları paramparça olmuştu. Bazı zombiler, uzun bir süre dik pozisyonda kalmış, kurşunlarla birlikte korkunç bir ölüm dansı etmişlerdi. Sahne ışıkları arasında kollarını sallayıp durmuşlardı. Mideler patlamış, ışıkla parlayan dokular etrafa fışkırmıştı.

Bu yaylım ateşi, aynı başladığı gibi birden durdu. Sessizlik, Bob'un kulaklarına sert sert çarpıyordu.

Vali, bir süre bu sonucun keyfini çıkardı. Zombilerin vücutlarından süzülen yağların damlama sesleri, silah ateşlerinin ağaçlar arasında kaybolan uzak yankılarıyla birlikte azalıyordu. Sürüden ayrılan bu birkaç ısırgan, kanlı et yığınları halinde toprağa düşmüş duruyordu. Bazıları, tanınamayacak duruma gelmiş, belli belirsiz insan eti kütlelerine dönüşmüştü. Soğuk havada, bu et tepelerinin bazılarından buharlar çıkıyordu. Vücut sıcaklığından değil de kurşunların sürtünmesinden çıkıyordu buharlar. Vali, durduğu yüksekçe yerden aşağı indi.

Piggly Wiggly marketinin yürüyen kadavralarla dolu kamyonu uzaklaşırken Bob, kusma arzusuna engel olmaya çalışarak yutkundu. Kamyonun içinden gelen korkunç sesler, bir şekilde hafiflemişti. Stinson, içi oyuk bir et ve kemik

yemliğine dönüşmüştü. Kamyon, tıngırdayarak yarış pisti arazisine doğru giderken kasasındaki zombilerin beslenirken çıkardıkları boğuk, şapır şupur sesler, iyice azalıyordu.

Vali, Bob'un yanına geldi. "İçki içebilirmişsin gibi görünüyor."

Bob, cevap veremedi.

Vali, adamın sırtına hafifçe vurup "Hadi, gidip soğuk birer içki alalım," dedi. "Ben ısmarlıyorum."

* * *

Ertesi sabaha kadar kuzeydeki araziler temizlenmiş, katliamın tüm izleri silinmişti. İnsanlar, hiçbir şey olmamış gibi işlerine koyuldu. Haftanın geri kalan günleri de olaysız geçti.

Sonraki beş gün boyunca birkaç ısırgan, elli kalibre tüfeklerin menziline girdi. Buradaki halkın gürültü patırtısına gelmişlerdi. Ama onun dışında kasabada işler sakin sakin ilerliyordu. Noel, ufak tefek merasimlerle gelip geçti. Woodbury halkının çoğu, takvimdeki günleri saymayı bırakmıştı.

Tatili kutlamak için yapılan birkaç ufak tefek şey de işleri iyice kötüleştirecekmiş gibi geliyordu. Martinez'le adamları, hükümet binasının girişinde bir ağacı süsleyip meydandaki çardağın üstüne süsleme malzemeleri koydular. Ama hepsi bu kadardı. Vali, yarış pistindeki hoparlör sisteminden Noel müzikleri dinletti. Ama insanın başını ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyordu bu. Hava, oldukça yumuşaktı. Bahsetmeye

değecek kadar kar yoktu. Sıcaklık da beş derece civarındaydı.

Noel arifesinde Lilly, yaralarını Doktor Stevens'a göstermek için revire gitti. Muayeneden sonra doktor, Lilly'ye orada kalması, hazırlıksız da olsa ufak bir tatil partisi yapmayı önerdi. Alice de onlara katıldı. Hep birlikte domuz jambonu ve tatlı patates konservelerini açtılar. Hatta Stevens'ın depodaki dolapta sakladığı bir kutu Cabernet cinsi kaliteli şarabı da çıkardılar. Sonra da eski günler, mutlu zamanlar ve Josh Lee Hamilton şerefine kadeh kaldırdılar.

Lilly, doktorun kendisini yakından incelediğini, travma sonrası stres, depresyon ya da başka bir zihinsel rahatsızlık olup olmadığını anlamaya çalıştığını sezdi. Ama işe bakın ki Lilly, hayatında hiç olmadığı kadar konsantre olmuş ve mantıklı hissediyordu kendini. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Daha fazla bu şekilde yaşayamayacağını biliyordu. Buradan kaçma fırsatını yakalayacağı günü bekliyordu. Ama belki de daha derinden bakıldığında gözlem yapan kişi Lilly'ydi.

Belki de farkında olmadan, bilinçaltında kendine müttefik, suç ortağı ve işbirlikçi arıyordu.

Günün ortasında Martinez çıkıp geldi. Stevens, bu genç adamı gelip bir içki içmesi için günün erken saatlerinde çağırmıştı. Lilly de buradan kaçmayı düşünen tek kişi olmadığını öğrendi. Birkaç kokteylden sonra Martinez'in dili çözüldü. Vali'nin onları bir uçuruma sürükleyeceğinden korktuğunu söyledi. İki ucu boklu değneğin hangi ucunun daha az boklu

olduğunu tartıştılar. Vali'nin manyaklıklarına katlanmak mı, yoksa hiçbir güvenlikleri olmadan buradan kaçmak mı daha tehlikeliydi? Hiçbir sonuca varamadılar. Biraz daha içtiler.

Sonunda akşam, ahenksiz söylenen Noel şarkıları eşliğinde bir içki alemine dönüştü. Bu haliyle geçmişteki Noel tatillerini anımsatıyordu. Bunların hepsi, herkesin biraz daha keyfini kaçırdı. İçtikçe daha kötü hissetmeye başladılar. İçerlerken Lilly bu üç kayıp ruhla ilgili önemli, önemsiz pek çok şey öğreniyordu. Doktor Stevens'ın hayatında duyduğu en kötü şarkı söyleyen insan olduğunu fark etti. Ayrıca Alice'in Martinez'e abayı yaktığını, Martinez'in ise Arkansas'taki eski karısını özlediğini anladı.

En önemlisiyse Lilly, dördünün de ortak mutsuzluklarıyla bağlandıklarını ve bu bağın işlerine yarayabileceğini hissetmişti.

* * *

Lilly, gece revirdeki bir sedyede kendinden geçerek uyuduktan sonra ertesi sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kendini dışarı attı. Issız kasabanın üstüne doğru gelen sert kış güneşiyle gözlerini kırpıştırdı. O gün Noel sabahıydı. Soluk mavi gökyüzü, Lilly'nin arafta sıkışmış gibi hissetmesine bir son vermek istiyordu sanki. Lilly, yün ceketinin düğmelerini çenesine kadar kapatırken başı ağrıyarak zonkluyordu. Sonra kaldırımdan aşağı, doğuya doğru ilerledi.

Çok az insan uyanmıştı bu saatte. Noel sabahının gelişiyle insanlar, evlerine tıkılmıştı. Lilly, kasabanın doğu yakasındaki oyun parkına uğramak zorunda hissetti kendini. Bu ıssız toprak parçası, yaprakları dökülmüş yaban elması ağaçlarının arkasında uzanıyordu.

Lilly, Josh'un mezarını buldu. Büyük bir yığın hâlinde yeni kazılmış kumlu topraklar duruyordu mezarının yanında hâlâ. Lilly, mezarın ucunda dizleri üstüne çöküp başını eğdi. Rüzgâra doğru "Mutlu Noeller, Josh," dedi. Akşamdan kalma olduğu için kalın, yeni uyandığı için de çatlaktı sesi.

Yalnızca hışırdayan dallar, kıza cevap verdi. Derin bir nefes aldı. "Yaptığım bazı şeyler... Sana öyle davranmam... Bunlarla gurur duymuyorum." Ağlamamak için kendini tutuyordu. İçindeki hüzün kabararak çoğalıyordu. Gözyaşlarını yuttu. "Sadece bilmeni istiyorum... Boşu boşuna ölmedin, Josh... Bana çok önemli bir şey öğrettin... Hayatımı değiştirdin."

Lilly başını eğmiş, dizleri altındaki kirli beyaz toprağa bakıyor, ağlamamaya çalışıyordu. "Korkmamayı öğrettin bana." Bunu kendi kendine, yere ve soğuk rüzgâra fısıldamıştı sanki. "Bu günlerde böyle bir lüksümüz yok... bundan böyle... Hazırım."

Sesi kısıldı. Uzun bir süre orada öylece dizleri üstünde durdu. Sağ eli, kendinden habersiz, pantolonu üstünden bacağının kenarını tırmalıyordu. O kadar sert tırmalamıştı ki kendini, derisi soyulup bacağı kanamıştı.

"Hazırım..."

* * *

Yılbaşı yaklaşıyordu.

Bir gece geç bir saatte Vali denen adam, mevsimin etkisiyle bunalmış, kendini ikinci kattaki dairesinin arka odasına kilitlemişti. Yanında bir şişe pahalı Fransız şampanyası ve çeşit çeşit insan organlarıyla dolu çinko kaplı bir kova vardı.

Çamaşır odasındaki duvara zincirlenmiş ufak zombi, adamı görerek ona doğru hırlıyor, inliyordu. Bir zamanlar çocuğun meleklere benzeyen yüzü, ölüm katılığıyla sertleşmişti artık. Cildi, bozuk bir rokfor peyniri gibi sararmıştı. Dudaklarını, kararmış dişlerinden ayırarak açıyordu. Tavanından çıplak ampuller sarkan, cam tüfleriyle yalıtılmış çamaşır odası, mikroplu, pis yağlar ve kalıplarla iğrenç iğrenç kokuyordu. Kızın pis kokusu da odaya sinmişti.

Birkaç tane adı olan bu adam, hafifçe "Sakin ol, hayatım," diye mırıldandı. Yerde, kızın önünde oturuyordu. Bir yanına şişeyi, öbür yanına da kovayı almıştı. Kauçuktan yapılma, ameliyat eldivenlerini cebinden çıkarıp bunlardan birini sağ eline giydi.

"Babacık, sana biraz daha yiyecek getirdi. Karnını doyuracak şimdi."

Organlarla dolu kovadan mora çalan kahverengi renk, ufak bir parçayı alıp kıza doğru fırlattı.

Küçük Penny Blake, önündeki yere ıslak bir ses çıkararak düşen insan böbreğine doğru atıldı. Sonuna dek asıldığı zincirinden madeni bir ses çıkmıştı. Küçük elleriyle organı kapıp vahşi bir heyecanla midesine indirdi. Böbreğin kanları, kızın küçük parmakları arasından akıp tüm yüzünü boyayarak çocuğun suratında çikolata sosu kıvamında lekeler bıraktı.

"Mutlu Yıllar, tatlım," dedi Vali. Şampanyanın tıkacını açmaya çalıştı. Ama mantar tıpa çıkmadı. Vali, parmaklarıyla tıpayı iyice zorladı. Sonunda şişe patladı. Altın renkli şampanya, kenarlardan süzülerek paramparça olmuş fayanslara döküldü. Vali, o günün yılbaşı arifesi olduğundan emin değildi. Sadece yılbaşının yaklaştığını biliyordu... Bu gece de olabilirdi tabii.

Yerde yayılan şampanya göletine baktı. Karbonlaşan şampanyanın minik köpükleri, fayansların birleştiği yerlerdeki alçılar arasında kayboluyordu. Düşünceleri geçmişe dönerken buldu kendini. Çocukluğundaki yılbaşı kutlamalarını hatırladı.

Eskiden yeni yıl arifesinin gelmesini aylarca dört gözle beklerdi. Waynesboro'da arkadaşlarıyla birlikte ayın otuzunda bütün bir domuz alır, ailesinin evinin arkasındaki arazide yavaş yavaş kavururlardı bunu. Etrafını çevirdikleri bir çukurun içinde, Hawaiililerin *luau* dedikleri yemek gibi pişirirlerdi domuzu. Sonra da iki günlük bir ziyafet hazırlarlardı. Yerel, bluegrass tarzı müzik yapan Clinch Mountain Boys

adlı grup da tüm gece şarkılar söylerdi. Philip, kaliteli otlardan çeker, en başından beri parti yapardı. Sonra da sevişerek harika zaman geçirirdi şeyle -"

Vali, gözlerini kırpıştırdı. *Philip* Blake'in yılbaşı arifesinde bunu yapıp yapmadığını hatırlayamıyordu. Bunu yapan *Brian* Blake de olabilirdi. Bir kardeşin nerede bitip ötekinin nerede başladığını hatırlayamıyordu. Gözlerini kırparak yere baktı. Yere yayılan şampanyada kendi yüzünün donuk, renksiz ve yamuk yumuk yansımasını gördü. Pala bıyıkları is gibi kapkara görünüyordu. Çukur gözleri, delilik gibi bir şeyin korlarıyla parlıyordu. Kendisine bakıp Philip Blake'in yansımasını gördü. Ama tuhaf bir şeyler vardı. Philip, yüzüne yapışmış, hayalet gibi bir örtü görüyordu. "Brian" denen soluk, korkak bir gölgeydi bu.

Penny'nin beslenirken çıkardığı karışık, şapır şupur sesler, kulağından uzaklaşarak hafifliyordu. Philip, şampanyadan ilk yudumu aldı. Soğuk ve kekremsi içki midesine inerken boğazını yaktı. Şampanyanın tadı, ona eski, güzel günleri hatırlatıyordu. Tatil kutlamalarını, tüm ailenin bir araya geldiği günleri, uzun bir aradan sonra sevdiği insanlarla buluştuğu zamanları hatırlatıyordu. Bu his, içini parçalıyordu. Kim olduğunu biliyordu: Vali'ydi, Philip Blake'ydi, işleri halleden adamdı.

Fakat...

Fakat Brian, ağlamaya başladı. Şişeyi düşürdü. Fayanslara biraz daha şampanya dökülüp Penny'nin altına sızdı.

Penny, şu anda bakıcısının zihninde sürüp giden görünmez savaştan habersizdi. Gözlerini kapadı Brian. Gözkapaklarının kenarlarından süzülen yaşlar, yüzünde küçük dereler oluşturarak aktı.

O geçip giden yılbaşı arifelerine, arkadaşlarıyla... ve kardeşiyle geçirdiği mutlu anlara ağlıyordu. Penny için ağlıyordu. Küçük kızın bu acıklı durumuna ağlıyor, buna sebep olduğu için kendini suçluyordu. Zihin gözünün retinasına giren geçmişteki görüntüyü zihninden atamıyordu: *Philip Blake, Woodbury'nin kuzeyindeki ormanın ucunda bir kızın yanında soğuk ve kanlı bir yığın hâlinde uzanıyordu.*

Penny, ölü ağzını şapırdata şapırdata beslenir, Brian da sessiz sessiz ağlarken odanın kapısından beklenmedik bir ses geldi.

Birisi, Vali'nin kapısını çalıyordu.

* * *

Sesin anlaşılması biraz uzun sürdü. Küçük tıklamalar hâlinde geliyordu ses. Tereddütlü ve kararsız gibiydi. Ses bir süre böyle devam ettikten sonra Philip Blake, apartman koridorunda birinin kapıyı çaldığını fark etti.

Kimlik bunalımı, hemen geçti. Vali'nin beynindeki perde, elektrik kesintisi gibi aniden geri yerine çekilmişti.

Orada durup ameliyat eldivenlerini çıkaran gerçekten *Philip*'ti. Üstüne başına çeki düzen verip kazağının koluyla

çenesindeki sümükleri sildi. Soba borusuna benzeyen botlarını giydi. Gözünün önüne gelen kömür karası saçlarını düzeltti. Duygularını bastırarak çamaşır odasından çıktı. Kapıyı da arkasından kilitledi.

Kendine özgü bir çalımla yürüyerek oturma odasından geçen Philip'ti. Nabzı yavaşlıyor, akciğerleri oksijenle doluyordu. Bilinci yerine gelerek Vali'ye aktarılmıştı. Gözleri berrak ve keskindi. Kapıyı, beşinci kez art arda çalınırken açtı. "Bu saatte bu kadar önemli ne bok var da -"

Kapının dışında duran kadını tam çıkaramamıştı. Kendi kendine durdu. Adamlarından birinin gelip kendini rahatsız etmesini bekliyordu. Gabe, Bruce ya da Martinez gelmiş, söndürülecek ufak bir yangın, ya da rahatsız kasaba halkı arasında çıkan sikindirik bir oyunla tadımı kaçırır diye düşünmüştü.

"Kötü bir zamanda mı geldim?" diye mırıldandı Megan Lafferty. Hafifçe yana eğmişti başını. Kapının kenarına yaslanıyordu. Kızın kot ceketi altındaki bluzunun düğmeleri açıktı ve göğüs çatalı bayağı ortadaydı.

Vali, tereddütsüz ifadesiyle onu olduğu yere çivilemişti. "Canım, ne işler çeviriyorsun bilmiyorum ama ben de tam bir şeylerle uğraşıyordum."

"Birine ihtiyacın olabilir diye düşündüm," dedi sahte bir masumiyetle. Bir fahişenin kötü bir taklidi gibi duruyordu. Şarap rengi karışık saçları dağılmış, davetkâr tutamlar halinde otla uyuşmuş yüzünden aşağı sarkıyordu. O kadar çok

makyaj yapmıştı ki neredeyse bir palyaço gibi görünüyordu. "Ama işin varsa bunu anlarım."

Vali, iç geçirdi. Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "İçimden bir ses, bir fincan şeker almak için gelmediğini söylüyor."

Megan, omzunun üstünden bir bakış attı. Yüzü seğiriyordu. Bakışları, bir boş koridordaki gölgelere, bir de kapıya dönüp duruyordu. Bu arada eliyle kollarından birini yan tarafında tutuyor, dirseğindeki Çince dövmeyi istemsizce okşuyordu. Buraya kimse gelmezdi. Vali'nin bu kişisel makamı Gabe ve Bruce için bile yasak bölgeydi.

"Ben sadece- Düşündüm ki –Ben -" diyerek kekeledi kız.

Vali, "Korkmana gerek yok, tatlım," dedi sonunda.

"Ben şey istemedim -"

"İçeriye geçebilirsin," diyerek kızı kolundan tuttu. "Yoksa soğuktan öleceksin."

Kızı içeri alıp kapıyı mandallayarak kapattı. Sürgünün kapanırken çıkardığı şıngırtı kızı yerinden sıçrattı. Hızlı hızlı nefes almaya başladı kız. Vali, kendine engel olamadı; kızın dekoltesindeki şaşırtıcı derecede dolgun göğüslerinin yükselip alçalmasını fark etti. Doksan-altmış-doksan bedenini ve güzel kalçalarını gördü. Bu küçük kız, tam doğurganlık çağındaydı. Vali, en son ne zaman prezervatif kullandığını hatırlamaya çalıştı. Bir kenara koymuş muydu acaba bun-

lardan? Ecza dolabında hiç prezervatif var mıydı? "İçki ister misin?"

"Olur." Megan, oturma odasındaki sade mobilyalara göz gezdirdi. Halı parçaları, birbirinden farklı, uyumsuz sandalyeler ve Kurtuluş Ordusu'nun kamyonundan çalınmış bir kanepe… Çok kısa bir süre kaşlarını çatıp burnunu kıvırdı kız. Çamaşır odasından içeri sızan kokuları almış olmalıydı. "Votkan var mı?"

Vali, sırıttı. "Bulabiliriz, sanırım." Evin ön tarafındaki sürgülü pencerenin yanına gidip oradaki dolaptan bir şişe çıkardı. İki kâğıt bardağa birkaç parmak içki koydu. "Biraz portakal suyu olacaktı şurada bir yerde," diye mırıldandı. Yarı dolu bir teneke meyve suyu buldu.

Sonra dönüp elinde içkilerle kızın yanına geldi. Kız, delirmiş gibi bir yudumda bitirdi içkisini. Sanki çölde kaybolmuştu da günlerdir içtiği ilk sıvı şey buydu. Ağzını sildi ve hafifçe geğirdi. "Affedersin… pardon."

Vali, sırıtarak "Çok tatlı bir şeysin sen," dedi. "Biliyor musun? Bonnie Raitt, senin yanında halt etmiş."

Kız yere baktı. "Buraya uğrama sebebim… Şeyi merak ediyorum…"

"Evet?"

"Yiyecek merkezindeki adam bana sende ot olabileceğini söyledi. Demerol falan vardır belki sende?"

"Duane mi söyledi bunu?"

Başını salladı kız. "Elinde güzel malların olabileceğini söyledi."

Vali, içkisinden bir yudum aldı. "Duane'nin böyle şeyleri nereden öğrendiğini merak ettim."

Megan omzunu silkti. "Her neyse, demek istedi-"

"Niye bana geldin?" Vali, koyu gözlerini kıza dikti. "Niye o arkadaşın Bob'a gitmedin? Kamyonunda bir kutu ilacı var onun."

Kız tekrar omzunu silkti. "Bilmem. Sadece düşündüm ki, sen ve ben, biz… bir takas yapabiliriz."

Kız şimdi ona bakıyor ve alt dudağını ısırıyordu. Vali, tüm kanının kasıklarına üşüştüğünü hissetti.

* * *

Megan, onu yandaki odanın karanlığına götürdü. Ay ışıkları içeri süzülüyordu. Kız, tamamen çıplaktı. Soğuk terler boşanıyordu vücudundan. Saçları, yüzüne düşmüş, karışmıştı. Adamın sertleşen penisiyle inip kalkıyordu. Atlıkarıncadaki oyuncak atlar gibi boş bir hışımla yapıyordu bunu. İçine giren şeyin acısından başka bir şey hissetmiyordu. Korku, duygu, pişmanlık, utanç, hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey. Yalnızca makine gibi seks jimnastiği yapıyordu.

Odadaki bütün ışıklar kapalıydı. Tek aydınlık, perdelerin üstündeki aralıktan içeri giriyordu. Bu kış gecesindeki

ayın ışıkları, toz zerrecikleri arasından parlayarak geçiyor, Vali'nin La-Z-Boy marka ikinci el televizyon koltuğunun arkasındaki çıplak duvara şekiller çiziyordu.

Adam, koltuğa yayılarak oturdu. Uzun, çıplak bedeni, Megan'ın altında kıvrılıyordu. Başını geriye atıyor, boynundaki damarlar nabız atışlarıyla titriyordu. Ama çok az ses çıkarıyor, çok az haz alıyormuş gibi görünüyordu. Adam öfkeyle kızın içine girip çıkarken Megan, onun nefesinin sürekli kendisine çarptığını duyuyordu.

La-Z-Boy marka koltuk öyle bir yerleştirilmişti ki Megan'ın gözünün kenarı arkasındaki duvara takıldı. Adamın orgazmının arttığını, sevişmenin sonunun yaklaştığını hissederken bile oraya bakıyordu kız. Odaya hiç resim asılmamıştı. Sehpa veya abajur falan da yoktu burada. Yalnızca duvarı kaplayan kare şeklindeki nesneler, hafif hafif parlıyordu. Megan başta bu nesneleri televizyon sandı. Bir elektronik dükkânının vitrinini andırıyordu bu görüntü. Ama bu adamın iki düzine televizyonla ne işi olabilirdi? Sonra Megan bu nesnelerden yayılan beyaz gürültü gibi hafif bir mırıltı duydu.

Vali, kızın altındayken "N'oldu? Bir bok mu var?" diye homurdandı.

Megan, biraz yan dönmüştü. Gözlerini, ay ışığının gölgelerine alıştırmaya çalışıyordu. Bu kare kutuların içinde kıpırdayan bir şeyler gördü. Hayalet gibi görünen bu hareketlenmeyle kız kaskatı kesilmişti. Adamın cinsel organını

da içinde sıkıştırmıştı. "Yok... bir şey yok... pardon... sadece... İstemeden -"

"Lanet olasıca orospu!" Vali, koltuğun yanındaki bir kasanın üstünde duran, pilli kamp fenerine uzanarak düğmesine vurdu ve lamba açıldı.

Lambanın ışığında bu akvaryum dizilerinin parçalanmış insan başlarıyla dolu olduğu ortaya çıktı.

Megan, derin bir soluk verip adamın cinsel organından kaçarak yere düştü. Güçlükle nefes alıyordu. Nemli halının üstünde yüzükoyun uzanıyordu. Bedenindeki tüyler diken diken olmuştu. Cam kutulara şaşkınlıkla bakıyordu. Düzgünce istiflenmiş, sıvıyla dolu kutulardaki parçalanmış kütüklerin üstünde zombileşmiş yüzler kıpırdıyor ve seğiriyordu. Bu kafaların ağızları, oksijene susamış balıklar gibi açılıp kapanıyordu. Beyaz gözleri, hiçbir şey görmese de beyaz kapsüller hâlinde dönüyordu.

"İşim bitmedi!" diyerek kızın üstüne atıldı Vali. Kızı yuvarlayarak sırt üstü çevirdi, bacaklarını açtı. Adam hâlâ sertti, vahşice kızın içine girdi. Bu ağrılı sürtünmeyle kızın omurgasına ıstırap sancıları girdi. "Sabit dur, lanet olası!"

Megan, sol taraftaki son akvaryumun sınırları içinde tanıdık bir yüz gördü ve bu görüntü onu taşa çevirdi. Yerde sırt üstü uzanıyordu. Şaşkına dönmüştü. Son kutuda köpükler içinde kaybolan o ufak yüze korkuyla bakarken başını yana çevirmişti. Vali de bu sırada acımasızca içine girip çıkıyordu. Açık sarı saçların bu sıvı içinde deniz yosunu gibi sallandığı-

nı, çocuksu hatların, büyük ağzın, uzun kirpiklerin ve hokka burnun etrafını sardığını fark etti.

Scott Moon'un yarılmış başını tanımasıyla Vali'nin işini bitirip kızın içine sıcak sıcak boşalması aynı ana denk geldi.

Megan Lafferty'nin içinde, derinlerde bir şey, sonsuza dek ve tamir edilemeyecek biçimde parçalanmış, un ufak olmuştu. Tıpkı dalgaların ağırlığıyla yıkılan kumdan kale gibi...

* * *

Az sonra Vali konuşmaya başladı: "Artık kalkabilirsin, canım... Üstünü başını düzelt."

Bunu kadını küçümseyerek veya hınçla söylememişti. Tıpkı sınav sonunda sınıfa kalemleri bırakmanın zamanı geldiğini söyleyen bir sınav görevlisi gibi söylemişti bunları.

Sonra kızın, içinde Scott Moon'un başı bulunan akvaryuma baktığını gördü. Akşam şenliklerinde artık bir gerçeğin, bir şansın, kritik bir noktanın zamanının geldiğini fark etti. Philip Blake gibi kararlı bir adam, meydanı kollayacağı zamanı iyi bilirdi. Rütbesinden faydalanması gerektiği zamanı da iyi bilirdi. Asla tereddüt etmez, vazgeçmez, kirli işler yapmaktan çekinmezdi.

Vali, aşağı uzanıp iç çamaşırının lastikli ucunu buldu. Çamaşırı bileklerine düşerek orada toplanmıştı. Adam, külotunu çekip giydi. Orada durmuş, yerde kıvrılarak cenin

pozisyonunda yatan kıza bakıyordu. "Hadi, tatlım... Gidip temizlen de bir konuşalım seninle, ikimiz."

Megan, yüzünü yere yapıştırıp mırıldandı: "Bana zarar verme, n'olur."

Vali, eğilip kızın boynunun arkasından sıkıca tuttu. Sert bir hareket değildi bu. Sadece kız dikkatini toplasın diye yapmıştı bunu. Sonra da konuştu: "Bir daha söylemeyeceğim... git, kıçını banyoya sok."

Kız, sanki her an parçalarına ayrılabilirmiş gibi kendini tutarak ayağa kalktı.

"Bu taraftan, tatlım." Kızın çıplak kolundan sertçe tutmuş, onu odadan çıkarıyordu. Kapıdan geçirip yandaki banyoya soktu.

Kapının eşiğinde durup onu seyretti. Vali, kızı itip kakarken kendini kötü hissediyordu. Ama Philip Blake, böyle bir zamanda yumuşak davranamayacağını da biliyordu. Philip, yapılmasını gerekeni yapardı. Güçlü ve kararlıydı o. Vali'nin eskiden "Brian" denen tarafı da bu şekilde hareket etmek zorundaydı.

Megan, lavabonun üstüne eğilip titreyen elleriyle sabun bezini aldı. Suyu açıp tereddütle kendini ovalamaya başladı. Titriyordu. Gözyaşları arasından "Yemin ederim, kimseye söylemeyeceğim," diye mırıldandı. "Sadece eve gitmek istiyorum... yalnız kalmak istiyorum."

Vali, kapının eşiğinden "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyorum," dedi.

"Kimseye söyle-"

"Bana bak, tatlım."

"Kimseye -"

"Sakin ol. Derin bir nefes al. Bana bak şimdi. Megan, bana bak dedim."

Kız başını kaldırıp ona baktı. Çenesi titriyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Adam da ona baktı. "Bob'la birliktesin şimdi."

"Pardon... ne?" Kız, gözlerini sildi. "Şimdi neyim?"

"Bob'la birliktesin," dedi Vali. "Bob Stookey'i hatırladın mı? Buraya birlikte geldiğin adam?"

Kız başını salladı.

"Artık onunla birliktesin. Anladın mı? Bundan böyle onunla birliktesin."

Kız, tekrar başını salladı.

"Ah, bir şey daha," diyerek ekledi Vali. Sanki sonradan düşünmüş gibiydi bunu. "Bunlardan birine bahsedersen... o güzelim, küçük kafan da akvaryumun içindeki keşin yanına girer."

* * *

Birkaç dakika sonra Megan Lafferty oradan çıkıp koridorun karanlığında kayboldu. Montunu giyerken titriyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Vali bu sırada yan odaya çekilmişti. La-Z-Boy marka koltuğunun üstüne pat diye oturmuş, yüzünü akvaryumun içindeki sıvıya çevirmişti.

Orada akvaryumlara bakarak epeyce oturdu. Bomboş hissediyordu. Arkasındaki boş odalardan boğuk boğuk iniltiler geliyordu. Eskiden küçük bir kız olan yaratık, yeniden acıkmıştı. Mide bulantısı tırmanarak Vali'nin boğazına geldi. Bu tiksinti içini sıkıştırmış, gözlerini sulandırmıştı. Titremeye başladı. Yaptıklarının dehşetiyle üstüne bir dalga yayılıp vücudunu dondurdu.

Bir süre sonra sandalyeden kalkıp sendeleyerek yürümeye başladı. Dizleri üstüne düşüp böğürerek kustu. Akşam yemeğinden midesinde kalanlar, kirli halıya yayıldı. Dizleri ve elleri üstünde durmuş, midesinde kalanları çıkarıyordu. Sonra doğrulup koltuğun bacaklarına yaslandı. Zar zor nefes alıyordu.

Vali'nin bir yanı, iyice derinlere gömdüğü, "Brian" denilen o yanı- içinde boğulduğu bu tiksinti dalgasını hissetmişti. Nefes alamıyor, düşünemiyordu. Ama yine de su emerek şişmiş bu yüzlere bakmak için kendini zorladı. Yüzler de ona bakıyordu. Akvaryumların içinde sallanıyor, köpükler çıkarıyorlardı.

Vali, kafasını çevirip başka yana bakmak istiyordu. Bu odadan kaçarak, kıpırdayan, su sesi çıkaran, parçalanmış

başlardan uzaklaşmak istiyordu. Ama duyuları uyuşana dek onlara bakmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Güçlü olmalıydı.

Olacaklara hazırlıklı olmalıydı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane
HASRET =)

15. Kısım

Kasabanın batı yakasında, duvarlı bölge içinde, postanenin yanındaki apartmanın ikinci katındaki dairede Bob Stookey, kapının çalındığını duydu. Pirinç karyolanın başlığına yaslanmış oturuyor, Louis L'Amour'un *Mesquite'deki Kanun Kaçakları* adlı kovboy kitabını okuyordu. Elindeki sayfaları kırışmış, bu ciltsiz kitabı yere bırakıp yırtık pırtık ayakkabılarına doğru gitti. Pantolonunu giydi. Fermuarını bir türlü çekemiyordu. Elleri beceriksizce hareket ediyordu.

O akşam, daha erken saatlerde deli gibi içki içmişti. Kendini hâlâ bitkin ve dağınık hissediyordu. Baş dönmesi, odaklandığı noktayı ele geçiriyor, midesi bulanıyordu. Odadan sendeleyerek çıkıp dairenin içinden kapıya doğru yürüdü. Kapı, merdivenin ucundaki ahşap sahanlığın karanlığına açılıyordu. Bob, kapıyı iterek açarken geğirdi ve tükürüklerini yuttu.

Megan Lafferty merdivenlerin gölgesinde "Bob... korkunç bir şey... Ah, Tanrım, Bob," diyerek ağladı. Yüzü, ıslak ve bitkin görünüyordu. Gözleri, kızarmış, çukurlaşmıştı.

Cam bir heykelcik gibi birazdan kırılarak parçalara ayrılacaktı sanki. Üşüdüğünden titriyordu. Kot ceketinin yakasını, acı acı esen rüzgâra karşı sıkı sıkı tutuyordu.

Bob, "İçeri gir, hayatım, içeri gir," diyerek iyice açtı kapıyı. Kalp atışları biraz hızlanmıştı. "N'oldu Tanrı aşkına?"

Megan sendeleyerek mutfağa girdi. Bob, kızın kollarından tutup dağınık yemek masasının yanında duran sandalyeye oturmasına yardım etti. Kız pat diye oturdu sandalyeye. Konuşmaya çalıştı, ama gözyaşları buna izin vermedi. Bob, kızın sandalyesinin yanında çömeldi. Kız ağlarken onun omzunu sıvazlıyordu. Megan yüzünü adamın göğsüne yaslayıp ağladı.

Bob ona sarıldı. "Tamam tatlım... Sorun neyse... çözeriz."

Kız inledi. Acı ve korkuyla tıkanmıştı boğazı. Gözyaşları, kolsuz atletini ıslatıyordu. Bob, kızın başını kucaklayıp ıslak saçlarını okşadı. Kahredici bir andan sonra başını kaldırıp Bob'a baktı kız. "Scott öldü."

"Ne!"

"Gördüm onu, Bob." Nefes alarak konuşuyordu. Gözyaşları, kızı iyice ürpertiyordu. "O... o öldü ve... o yaratıklardan birine dönüştü."

"Yavaş o, hayatım, bir nefes al ve bana ne olduğunu anlatmaya çalış."

"Ne olduğunu *bilmiyorum*!"

"Nerede gördün onu?"

Tekrar nefes aldı ve Bob'a karanlıkta sallanan yarılmış başlarla ilgili yarım yamalak, bozuk cümleler söyledi.

"Nerede gördün bunu?"

Kız, hızlı hızlı soludu. "Şeyde... orada... Vali'nin evinde."

"Vali'nin evinde mi? Scott'u Vali'nin evinde mi gördün?"

Kız başını sallayıp durdu. Açıklamaya çalışıyordu ama sözcükler boğazında düğümleniyordu.

Bob, kızın kolunu sıvazladı. "Hayatım, Vali'nin evinde ne yapıyordun?"

Kız, konuşmaya çalıştı. Yeniden ağlamaya başladı. Yüzünü elleri arasına gömdü.

Bob, sonunda "Dur sana biraz su getireyim," dedi. Hızla lavaboya doğru gidip suyu açarak plastik bir bardağa doldurdu. Woodbury'deki evlerin yarısında tesisat, ısınacak bir alet, elektrik ve musluklardan akan su yoktu. Bu rahatlıklara sahip şanslı azınlık da Vali'nin yakın çevresindekilerdi. Bu insanlara, bu şekilde biraz güç de bağışlanmıştı. Bob, duygusal açıdan çok seviliyordu. Onun evi de bu durumunu yansıtıyordu. Boş şişeler, yiyecek ambalajları, tütün çubuğu kutuları, porno dergileri, sıcak battaniyeler ve elektronik aletlerle dolu bu ev, dağınık bir bekâr evi gibi görünüyordu.

Bob, Megan'a su getirdi. Kız, plastik bardaktaki suyu içti. Suyun bir kısmı da ağzının kenarlarından süzülerek ceketini ıslattı. Megan suyunu bitirirken Bob da onun ceketini çıkarmasına nazikçe yardım etti. Kızın bluzunun düğmelerinin rastgele iliklendiğini, göbeğinin açık olduğunu görünce bakışlarını başka yöne çevirdi. Megan'ın bağrında soluk renkli göğüslerine kadar inen kırmızı lekeler ve derin sıyrıklar vardı. Sutyeni yamuk yumuk duruyordu. Göğüslerinden birinin ucu da epeyi belirgin bir halde görünüyordu.

"Al, tatlım," dedi Bob. Girişteki koridorda bulunan çamaşır dolabına doğru dönmüştü. Bir battaniye alıp geri dönmüş, nazikçe kızın üstüne örtmüştü. Megan, ağlamasını kontrol altına aldı. Sonunda gözyaşları, düzensiz, titrek solumalara dönüşmüştü. Başını eğmiş, yere bakıyordu. Ufak elleri, ters dönmüş, halsizce kucağında uzanıyordu. Onları nasıl kullanacağını unutmuştu sanki.

"Hiç yapmamalıydım..." diyerek açıklamaya başladı. Sonra kelimeleri yine boğazında düğümlendi. Burnu aktı. Kız da onu sildi. Gözlerini kapattı. "Ne yaptım ben... Bob... benim sorunum ne?"

"Hiçbir sorunun yok," dedi Bob hafifçe. Kolunu kıza doladı. "Yanındayım artık, canım. Sana göz kulak olacağım."

Kız, Bob'un kollarında sakinleşti. Sonra başını onun omzuna koydu. Nefes alması biraz daha düzene girmişti. Çok geçmeden nefesleri, hafif, kalın hırıltılar hâlinde çıkmaya başladı. Uyuyor gibiydi. Bob, şokun belirtilerini fark etti.

Kollarındaki kızın bedeni buz kesmişti. Battaniyeye iyice sardı kızı. Megan, Bob'un boynuna sokuldu.

Bob, derin nefesler alıyordu. Duygu dalgaları savruluyordu içinde.

Kızı sıkı sıkı tutarken söyleyecek sözler arıyordu. Zihninden değişik duygular geçiyordu. Megan'ın anlattığı içinde yarık başlar ve Scott Moon'un parçalanmış cesedi olan hikâyeden iğrenmişti. Kızın Vali'ye böyle şüpheli bir ziyarette bulunması da hoşuna gitmemişti. Ama öte yandan karşılıksız arzularına da yenik düşüyordu. Kızın dudaklarının bu kadar yakın olması, konuşurken Bob'un köprücük kemiğine değen yumuşak fısıltıları ve çenesine değen, dağ çileği rengi, keçeleşmiş, kıvırcık saçlarının parlaklığı... Bütün bunlar, Bob'u çabucak kendinden geçiriyor, yirmi yıllık bir viskiden bile daha çok sarhoş ediyordu. Kızın başını öpme isteğine karşı koydu.

"Geçecek," diye hafifçe fısıldadı kızın kulağına. "Halledeceğiz."

"Ah, Bob..." Sesi, belli belirsiz geliyordu. Belki de hâlâ uyuşturucunun etkisi altındaydı. "Bob..."

"Her şey geçecek," dedi Bob kızın kulağına. Yağlı ve boğumlu elleriyle Megan'ın saçlarını okşuyordu.

Kız, başını kaldırıp Bob'un ağarmış sakallarla dolu çenesinin altına bir öpücük kondurdu.

Bob, gözlerini kapayıp bu dalganın tüm vücuduna yayılmasını sağladı.

* * *

O gece birlikte yattılar. Bob başta Megan'ın bu kadar uzun süre bu kadar yakınında, böyle yanı başında olacağını düşünerek panikledi. Bob, eski eşi Brenda'yla ilişkiye girmeyi bıraktıklarından beri, yani on bir yıldır hiçbir kadınla sevişmemişti. Onlarca yıldır içtiği içkiler yüzünden Bob'un erkekliği biraz azalmıştı. Ama bu arzu, için için yanan bir kor gibi hâlâ içindeydi. Bu gece Megan'a sahip olmayı çok istiyordu. Genzindeki içki gibi tadını alabiliyordu bu arzunun. Sanki bir el, kasıklarının altını dürterek kışkırtıyordu onu.

Birbirlerinin kollarında huzursuzca uyudular. Arka odadaki çift kişilik yatakta terli battaniyelere sarılmışlardı. Sevişmenin yanından bile geçmeden uyumaları, Bob'u rahatlatmıştı.

Gece boyunca Bob'u hararetli düşünceler sarmış, yarım yamalak rüyalarında da zombi dolu denizlerle çevrili, ıssız bir adada Megan Lafferty'yle sevişiğini görmüştü. Arada bir aniden uyanıp ikinci kattaki bu yatak odasının gölgelerinde bulmuştu kendini. Bob, Megan'ın düzensiz solumalarını yanında duyduğu için bu mucizeye şaşırıyordu. Kızın sıcak kalçaları, onun karnına yaslanmıştı. O güzelim saçları, Bob'un yüzüne değiyordu. Kızdan gelen tatlı, misk kokusu,

duyularını dolduruyordu. Tuhaf ama, veba başladığından bu yana ilk kez kendini tam hissediyordu. İçinde onu canlandıran, tuhaf bir umut dalgası vardı. Vali hakkındaki karışık duyguları ve canını sıkan şüphe dalgaları, yatak odasının karanlığında kaybolup gitmişti. Bob Stookey'nin içindeki bu anlık huzur, sonunda onu derin bir uykunun kollarına bıraktı.

Şafak söktükten hemen sonra ortalığı delen bir çığlık duyarak şaşkınlıkla uyandı.

Başta hâlâ rüyada olduğunu sandı. Bu çığlık dışarıdan bir yerden geliyordu. Bob'un kulağına hayaletimsi bir yankı gibi geliyordu. Sanki bir kâbusun son kısmı, gelip onun uyanık hâlini etkilemişti. Bu yarı bilinçli haliyle sersem sersem Megan'a uzandı. Ama yatağın o yanını boş buldu. Battaniyeler, adamın ayağının ucunda toplanmıştı. Megan yoktu. Hayretle yatakta doğruldu.

"Megan, canım?"

Yataktan kalkıp kapıya doğru gitti. Çıplak ayaklarıyla bastığı yerler buz gibiydi. Bu sırada apartmanın dışındaki kış rüzgârlarını delen bir çığlık daha duyuldu. Mutfaktaki devrilmiş sandalyeyi, çekmecelerin açılmış olduğunu, dolap kapaklarının açık durduğunu fark etmedi. Birinin eşyalarını karıştırdığını gösteren bu izleri görmedi.

"Megan?"

Yan taraftaki kapıya doğru koştu. Kapı yarı açıktı ve rüzgârda çarpıp duruyordu.

"Megan!"

Kapıyı itip çıkarak sendeleye sendeleye ikinci katın sahanlığına girdi. Güneşin soluk ve sert ışıkları gözünü kamaştırıyor, soğuk rüzgârı yüzünde hissediyordu.

"MEGAN!!!"

Başta binanın etrafındaki tüm hareketleri ve koşuşturmayı anlayamadı. Merdivenlerin altında, sokağın karşısında insanların toplandığını gördü. Postane otoparkının önünde en az on iki- on üç kişi birikmişti. Hepsi de Bob'u ya da belki de çatıdaki bir şeyi işaret ediyorlardı. Hangisini gösterdikleri anlamak biraz zordu. Bob, kalbi küt küt atarak merdivenlerden aşağı indi. Sahanlıktaki sütunlara dolanmış halat kancasını fark etmemişti. Merdivenlerin ucuna vardığında arkasına dönüp taş kesildi. "Ah, Tanrım, hayır," dedi. Sahanlıktan sarkan bedene bakıyordu. Bu beden rüzgârla savruluyor, ağır ağır dönüyordu. "Ah, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır…"

Boynuna geçirdiği eğreti bir ilmeğin içinden sarkıyordu Megan. Antika bir porselen gibi renksiz ve bombozdu yüzü.

***

Lilly Caul, kuru temizlemecinin üstündeki penceresinin dışından gelen gürültü patırtıyı duyarak yataktan kalktı. Perdeyi çekip açarak kapılara çıkan kasaba halkını gördü. Bazıları, yüzlerindeki gergin ifadelerle postane tarafını gösteriyor, fısıldarmış gibi konuşuyorlardı. Lilly, korkunç bir

şey olduğunu sezdi. Vali'nin yanına kiralık katilleri, Gabe'le Bruce'u da alarak uzun montuyla kaldırımında hızlı hızlı yürüdüğünü gördü. Suikast silahlarına şarjör takıyorlardı. Lilly de hemen giyinmeye koyuldu.

Giysilerini üstüne geçirmesi üç dakika bile sürmedi. Aceleyle arka merdivenlerden inip iki bina arasındaki ara yoldan ilerledi. Postaneye giderken iki buçuk bloğu geçti.

Gökyüzü tehditkâr bulutlarla çalkalanıyor, rüzgâr sulu karları etrafa saçıyordu. Lilly, Bob'un, merdivenlerin ucunda toplaşan kalabalığı gördüğünde korkunç bir olayın sonrasına tanıklık ettiğini anladı. Seyircilerin yüzündeki ifadelerden, Vali'nin Bob'la bir köşede konuşmasından anlamıştı bunu. İki adam da birbirleriyle sessizce konuşurken yere bakıyordu. Kaygıyla harap olan asık suratları, gevşedi.

Seyirciler, Gabe'le Bruce'un etrafını sarmıştı. Adamlar kaldırımda çömelmiş, üstü çarşafla örtülü bir yığının başında duruyorlardı. Üstü örtülü bu yığını gören Lilly, aniden durakladı. Kenarda durup olanları izlerken bedeninden aşağı buz gibi bir korku yayıldı. Sokağın köşesindeki örtülmüş bir başka beden ise içinde, derinlerde bir yerdeki bam telini sızlattı.

"Lilly?"

Kız dönüp yanında duran Martinez'i gördü. Adamın deri ceketinin üstünde çaprazlanarak takılmış fişeklikler vardı. Martinez, elini kızın omzuna koydu. "Senin arkadaşlarından biriydi, değil mi?"

"Kim ki o?"

"Kimse söylemedi mi sana?"

"Megan mı?" Lilly, Martinez'in yanından geçip birkaç seyirciyi itip kakarak aralarından geçti. "N'oldu?"

Bob Stookey, kızın önüne geçip onu durdurdu. Lilly'yi hafifçe omuzlarından tuttu. "Lil, dur. Yapabileceğin bir şey yok."

"N'oldu Bob?" Lilly'nin göğsüne ağır bir yumruk indirilmişti sanki. Acı dolu gözlerini kırpıştırdı. "Isırganlar mı öldürdü onu? Bırak beni!"

Bob, kızın omuzlarından sıkıca tutuyordu. "Hayır, madam. Öyle olmadı." Lilly, Bob'un gözlerinin kızarmış, hassas ve acıyla dışarı doğru pörtlemiş olduğunu gördü. Adamın yüzü, kederle titriyordu. "Bu adamlar, onunla ilgilenecek."

"O öl-"

"Öldü, Lil." Bob bağını eğerek hafifçe başını salladı. "Kendi canına kıydı."

"Ne- N'oldu?"

Bob'un gözleri hâlâ yerdeydi. Emin olamadığıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

"Bırak beni Bob!" Lilly, seyircilerin arasından ilerledi.

"Hop! Hop- *ağır ol bakalım, kızım*!" Gabe orada durup kızın yolunu kesti. Saçları asker tıraşı olan, boğa gibi kalın

enseli, tıknaz adam, Lilly'nin kolunu tuttu. "Senin arkadaşındı, biliyorum -"

"Bırakın da onu göreyim!" diyerek kolunu adamın elinden çekti Lilly. Ama Gabe, kızı arkasından yakalayıp kollarını hareket ettiremeyecek pozisyona getirdi onu. Lilly, sinirli sinirli kıpırdanıyordu. "GİTMEME İZİN VER. LANET OLSUN!"

Saçları tıraşlı, uzun, zenci adam, üç metre ötede, bulvarın kurumuş, sarı otları üstünde duruyordu. Bruce, örtülü bedenin yanına çömelmiş, 45 kalibrelik yarı otomatik silahına yeni bir şarjör takıyordu. Suratı asık ve sertti. Derin derin soluyor, pek de hoş olmayan bir görevi bitirmeye hazırlanıyordu. Arkasında çıkan gürültü patırtıya aldırmadı.

"BIRAK GİDEYİM!" Lilly, bu şişman adamın ellerinde kıvranmaya devam ediyordu. Gözlerini, bedenden ayırmamıştı.

"Sakinleş," diyerek tısladı Gabe. "İşi iyice zorlaştırıyorsun-"

"Bırak onu!"

Sigara içtiği belli olan, bu derin ses, Gabe'in arkasından gelmişti. Lilly de bu tıknaz adam da sanki yüksek frekanslı bir ıslık sesi duyarak şaşırmış gibi donup kaldı.

Omuzların üstünden arkalarına bakarak seyircilerin oluşturduğu dairenin içinde eli belinde duran Vali'yi gördüler. Kabzası inci işlemeli 45 kalibre iki silahını, kemerinin iki

yanına sokmuştu. Bu haliyle silahlı bir soyguncuyu andırıyordu. Çini mürekkebi kadar siyah, rock yıldızı gibi uzun saçlarını toplayarak atkuyruğu yapmıştı. Saçları rüzgârla savruluyordu. Göz kenarlarındaki kırışıklıklar ve boynundaki çizgiler derinleşmiş, buruşmuş ve iyice ortaya çıkmıştı. Yüzündeki ifadeyse tam aksine belirsizleşmişti. "Sorun değil, Gabe… Hanımefendiyi bırak da arkadaşına bir veda etsin."

Lilly, yerde uzanan cesede doğru koştu. Çömelip üstü kapalı bu yığına baktı. İçinde yükselen duygu dalgasını bastırmak istercesine elini ağzına koydu. Bruce, yarı otomatik tabancasındaki emniyet mandalına bastı. Tuhaf bir şekilde geri çekilip orada durarak Lilly'ye baktı. Çevrelerindeki kalabalık da bu sırada iyice sessizleşmişti.

Vali, oraya gelip kızın yaklaşık bir buçuk metre ötesinde durdu.

Lilly, örtüyü geri doğru çekti. Eskiden Megan Lafferty olan kadının morumsu gri yüzüne bakarken dişlerini sıkıyordu. Kadının kapalı gözleri şişmiş, çenesi ölüm sertliğiyle kaskatı kesilmişti. Çin bebekleri gibi kansız yüzü, çatlayarak binlerce ince çizgiyle bölünmüş gibi görünüyordu. Çürümenin ilk safhalarında olduğu belli olan koyu renkli kılcal damarlar görünmeye başlamıştı. Kızın beti benzi atmıştı. Bu yüz, Lilly'ye korkunç acılar çektiriyordu. Sprayberry Lisesi'ndeki o çılgın günler hafızasında canlanmıştı. Bu iki kız, tuvalette otla kafayı çeker, okulun çatısına tırmanarak bas-

ketbol sahasının arkasında antrenman yapan sporculara taş atarlardı. Megan, yıllarca Lilly'nin en yakın kız arkadaşı olarak kalmıştı. Bu kızın bütün hatalarına rağmen –ki çok hata yapardı- Lilly hep onun en iyi arkadaşı olduğunu düşünürdü. Lilly, o şen şakrak arkadaşından artakalan tanınmayacak hâldeki bu yığına bakmaktan kendini alamıyordu.

Megan'ın şişmiş, mor göz kapaklı gözleri aniden açılıp içlerinden süt beyazı camlar gibi gözbebekleri çıkınca Lilly'nin nefesi kesildi.

Saçları tıraşlı, zenci adam, kalabalığı yararak gelip 45 kalibre silahını ateşlemeye hazır vaziyette kadavranın kafasına doğrultunca Lilly kıpırdamadı. Ama daha tabancanın horozu düşemeden Vali'nin sesi duyuldu: "Ateş etme, Bruce!"

Bruce başını çevirerek arkasına baktı. Vali, bir adım daha yaklaşıp yumuşak sesle konuştu: "Bırak da kız yapsın bunu."

Lilly, başını kaldırıp uzun montlu adama baktı. Gözlerini kırpıştırdı. Hiçbir şey söylemedi. Kalbi yanarak külleşmiş gibi hissediyordu. Kanı, damarlardan buz gibi akıyordu sanki. Az ileride gökyüzü, gök gürültüsüyle sarsıldı.

Vali, yaklaştı. "Hadi, Bruce. Silahını ona ver."

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir süre geçti ve tabanca bir şekilde Lilly'nin eline girdi. Kızın altında, yerde, bir zamanlar Megan Lafferty olan yaratık, kıvranıyor ve geriniyordu. Sinir sistemi, yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

Dudakları, çürüyen, gri dişlerinden ayrıldı. Lilly, gözyaşlarından pek bir şey göremiyordu.

Vali, kızın arkasından yavaşça "Arkadaşının işini bitir, Lilly," dedi.

Lilly, tabancayı kaldırdı. Embriyo sıvısından çıkan bir cenin gibi boynunu yukarı, Lilly'ye doğru uzattı Megan. Aç gibi dişlerini gıcırdatıyordu. Lilly, namluyu canavarın alnına dayadı.

"Yap şunu Lilly. Çektiği bu ıstıraptan kurtar onu."

Lilly, gözlerini kapadı. Tetik, parmağını buz gibi yaktı.

Lilly tekrar gözlerini açtığında yerdeki yaratık ona saldırıyordu. Çürük dişleri, kızın boynuna doğru geliyordu.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki Lilly az daha ne olduğunu anlamayacaktı.

Patlama sesi yankılandı.

Lilly, arkaya doğru sendeleyip poposunun üstüne düştü. 45 kalibrelik tabanca kayarak elinden düşüyordu. Megan'ın kafatasının tepesi patlayarak koyu kırmızı buharlar saçtı etrafa. Bulvarın kenarındaki kaldırımlar kızın beyin sıvılarıyla boyandı. Yeniden canlanan ceset, devrilip dağınık tabut örtüsünün üstüne düştü. Köpekbalığını andıran gözleri, kapalı göğe bakakalmıştı.

Lilly, bir süre yerde sırt üstü uzanarak bulutlara baktı. Kafası karışmıştı. Kızı kim vurmuştu? Lilly, tetiği çekmemişti.

Kim yapmıştı bu işi? Lilly, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarından kurtuldu. Tepesinde duran Vali'ye odaklanmayı başardı. Adamın ciddi gözleri, sağ tarafındaki bir şeye bakıyordu.

Bob Stookey, hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu, polislere özel, 38 kalibrelik silahıyla Megan Lafferty'nin cesedi başında duruyordu. Ateş ettiği kolu yanında sallanıyordu. Silahın namlusunun ucundan hâlâ küçük dumanlar çıkıyor, döne döne yükseliyorlardı.

Bob'un yıpranmış, keskin hatlı yüzündeki perişanlık, insanın yüreğini burkuyordu.

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca kimse havaların değişmesiyle pek ilgilenmedi.

Bob, ölene dek içki içmekle meşguldü. Hava durumu gibi ufak tefek şeyleri fark edebilecek durumda değildi. Lilly, Megan için düzgün bir cenaze töreni ayarlamaya çalışıyordu. Josh'un yanında bir yere gömmek istiyordu onu. Vali'yse zamanının çoğunu yarış pistindeki arenada düzenlenecek bir sonraki büyük dövüşü organize etmeye çalışarak geçiriyordu. Bir sonraki gösteri için büyük planları vardı. Zombileri de bu gladyatör dövüşlerine sokacaktı.

Gabe'le Bruce da yarış pistinin altındaki ek depoda eskiden muhafız olan ölü mahkûmları doğramak gibi pis işlerle uğraşıyorlardı. Çoğalan zombi koleksiyonunu beslemek için

vücut parçalarına ihtiyacı vardı Vali'nin. Bu zombiler, derinlerdeki, briketlerden yapılma yer altı mezarlarının gizli odalarında tutuluyordu. Gabe'le Bruce, Martinez'in ekibindeki genç adamlardan yardım istemişlerdi. Bu adamlar, morgun yanındaki mağara gibi, küflü mezbahada zincir testereler kullanarak insan kalıntılarını ete dönüştürüyorlardı.

Bu sırada Ocak yağmurları, hafif ve hain tehditler hâlinde bölgeye düşüyordu.

Yağmur suyu şebekesinin dış kısımlarında başta çok az tehlike işareti belirmişti. Birkaç sağanak yağmur, lağımları şişirmiş, sokakları doldurmuştu. Sıcaklık da donma noktasının üstündeydi. Ama ileride bir yerlere düşen yıldırımlar ve batı ufkundaki bulanık, karanlık gökyüzü insanları endişelendirmeye başladı. Bu kışın neden Georgi'daki diğer kışlardan bu kadar farklı olduğu hakkında kimsenin bir fikri yoktu, olmayacaktı da. Bu bölgede kış biraz daha yumuşak geçerdi. Bu yumuşak kışlarda ara sıra sağanak yağışlar olur, bir ya da iki kez kar yağar, ya da ötede beride bir kar fırtınası meydana gelirdi. Ama Kanada'dan gelen alçak basınç birimiyle bu ılıman iklime saldıracak şeye kimse hazırlıklı değildi.

Peachtree kentindeki Ulusal Hava Servisi'nden jeneratörler ve kısa dalga radyolar sayesinde hâlâ ufak tefek haberler alınabiliyordu. Bu servis, o hafta boyunca elinden geldiğince sık uyarı yaptı. Ama radyoyu dinleyen çok az kişi, bu haberlerden faydalanabildi. Bezgin meteoroloji görevlisi Barry Gooden'ın telaşlı sesini bir avuç insan ancak duymuştu.

Barry Gooden, 93'teki kar fırtınasından ve 2009'daki sellerden bahsediyordu.

Gooden'a göre buz gibi soğuk bir hava kütlesi, Güney Amerika'yı vuracak, sonraki yirmi dört saat içinde orta Georgia'nın nemli, yumuşak, sıcak havasıyla çarpışacak ve büyük ihtimalle öyle bir kar fırtınası çıkaracaktı ki bahsettiği öteki kar fırtınaları bunun yanında hiçbir şey kalacaktı. Hava tahminlerine göre saatte yüz on beş kilometre hızla esen rüzgârlar çıkacak, tehlikeli yıldırımlar da olacaktı. Karla karışık yağmur yağacaktı. Fırtına, vebanın mahvettiği bu eyalete eşi benzeri görülmemiş derecede büyük bir hasar verecekti. Sürekli düşüp artan sıcaklıklar, bu şiddetli yağmurları kar fırtınalarına dönüştürmekle tehdit ediyordu. Ayrıca Georgialılar ne yazık ki selin vereceği zararlara hazırlıksızdılar. Bunu birkaç sene önce öğrenmişler, şimdi de vebanın ortaya çıkmasıyla iyice anlamışlardı.

Birkaç sene önce büyük bir fırtına, Chattahoochee Nehri'ni taşırmış, taşan sular, Roswell, Sandy Springs ve Marietta gibi çok nüfuslu bölgeleri basmıştı. Kayan çamurlar, evleri temelinden sökmüş, otobanlar, sular altında kalmıştı. Bu felaket onlarca can almış, yüz milyonlarca dolar zarara yol açmıştı. Ama *bu* yıl, Mississippi üzerinde oluşan bu canavar, tehditkâr bir hızla açılmıştı. Alışılmışın dışına çıkacaktı.

Bu sıra dışı havanın ilk belirtisi, o Cuma öğleden sonra kasabada gürledi.

Hava kararana dek kırk beş derecelik bir açıyla yağmur yağmış, saatte seksen kilometre hızla da rüzgâr esmişti. Woodbury'nin barikatına çarparak sağanak şekilde yağıyordu yağmur. Kasabanın merkezindeki yüksek gerilimli kabloları mahvetmiş, kırbaç gibi yere vuruyor, şarkı söylüyordu. Sürekli yıldırımlar düşüyor, düşen bu yıldırımlar karanlık yolları gümüş gibi parlayan negatif fotoğraflara çeviriyordu. Dereler taşarak ana caddeyi bastı. Woodbury halkının pek çoğu, bu süre boyunca evlerine kapandı... Kaldırımlar ve tahtayla kapatılmış dükkân önleri bomboş kalmıştı...

Neredeyse bomboştu yani... Dört kişilik bir grup, yağmurda dışarı çıkmış, yarış pistinin altındaki ofiste gizlice toplanmaya gidiyordu.

* * *

"Senin için de mahsuru yoksa lambayı yakma Alice," dedi bir ses. Masanın arkasındaki gölgelerin arasından gelmişti bu ses. Karanlıkta hareket eden ince çerçeveli gözlüklerin hafif pırıltısından başka bir şey görünmüyordu. Bu gözlükler de Doktor Stevens'ı ortaya çıkarıyordu. Fırtınanın boğuk boğuk gelen gümbürtüsü, sessizliği deldi.

Alice başını sallayarak lambanın düğmesi yanında durdu. Soğuk ellerini gergin bir şekilde birbirine sürterek ovuşturuyordu. Stevens'ın depo olarak kullandığı bu karanlık, penceresiz odada kızın laboratuvar önlüğü hayalet gibi görünüyordu.

"Bu toplantıyı sen düzenledin, Lilly," diye mırıldandı Martinez. Odanın öteki ucunda bir tabureye oturmuş, puro içiyordu. Bu ince puronun yanan ucu, karanlıkta ateşböceği gibi görünüyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Lilly, gölgelerin arasında metal dosya dolaplarına doğru yürüdü. Üstünde Josh'un askeriye fazlası yağmurluklarından biri vardı. Yağmurluk, ona o kadar büyük gelmişti ki giysilerle oyun oynayan bir çocuk gibi görünüyordu. "Ne düşünüyorum? Daha fazla bu şekilde yaşamayacağımı düşünüyorum."

"Ne demek bu?"

"Şu demek: Bu kasaba sapına kadar kokuşmuş, hastalıklı bir yer. Şu Vali denen adam da içlerindeki en hasta tip. Ayrıca yakın gelecekte işler iyiye gidecekmiş gibi de görünmüyor."

"Yani?"

Kız omzunu silkti. "Seçeneklerime bakıyorum."

"Nedir bu seçenekler?"

Kız biraz daha yürüdü. Sözlerini dikkatle seçiyordu. "Pılımı pırtımı toplayıp tek başıma yola çıkmam, intihar gibi bir şey olur... Ama bu boktan yerden kurtulmamın tek yolu bu olsaydı, dışarıda şansımı denemeyi kabul ederdim."

Martinez, odanın karşı tarafında oturan Stevens'a baktı. Stevens bir bezle gözlüklerini siliyor ve dikkatle dinliyordu. İki adam tedirgin tedirgin bakıştı. Sonunda Stevens konuşmaya başladı: "Seçenekler demiştin."

Lilly gezinmeyi bırakıp olduğu yerde durdu. Martinez'e döndü. "Birlikte çit yapmaya çalıştığın şu adamlar var ya... onlara güveniyor musun?"

Martinez, purosundan bir nefes çekti. Adamın yüzünün etrafında halka şeklinde dumanlar çıktı. "Az çok."

"Bazılarına az, bazılarına çok mu?"

Martinez omzunu silkti. "Öyle de diyebilirsin, evet."

"Ama diğerlerinden daha çok güvendiğin o adamlar, gerektiğinde seni destekler mi?"

Martinez kıza baktı. "Neyden bahsediyoruz burada, Lilly?"

Lilly derin bir nefes aldı. Bu insanlara güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Ama Woodbury'de aklı başında olan bir tek onlar vardı. Durumu olduğu gibi kabullenmeye karar verdi. Uzun bir sessizlikten sonra hafif bir sesle konuştu: "Rejim değişikliğinden bahsediyorum."

Martinez, Stevens ve Alice yine endişeli endişeli birbirlerine baktılar. Gergin sessizlik, yine fırtınanın boğuk gürültüsüyle bozuldu. Rüzgâr, iyice tozu dumana karıştırdı. Gök gürültüsü giderek sıklaşıyor, altyapıyı sarıyordu.

Sonunda doktor lafa girdi: "Lilly, neyden bahsettiğin farkında olduğunu sanmı-"

"Hayır!" diyerek onun lafını böldü kız. Yere bakıyor, soğuk, düz, monoton bir tonda konuşuyordu. "Daha fazla tarih

dersi dinlemek istemiyorum doktor. Bunu geçtik artık. Risk almaktan kaçamayız. Philip Blake denen o adam gitmeli… Siz de an az benim kadar iyi biliyorsunuz bunu."

Başlarının üstünde bir gök gürültüsü bombardımanı yankılandı. Stevens kederli kederli iç geçirdi. "Böyle konuşmaya devam edersen gladyatör pistinde kendine mızrak alırsın ancak."

Lilly bundan etkilenmemişti. Başını kaldırıp Martinez'e baktı. "Seni pek iyi tanımıyorum Martinez. Ama çok soğukkanlı bir adama benziyorsun… Bir ayaklanma başlatıp işleri rayına oturtabilecek birine benziyorsun."

Martinez kıza baktı. "Ağır ol, ufaklık… Kendine zarar vereceksin."

"Her neyse… Beni dinlemek zorunda değilsiniz… Umurumda değil artık." Herkesle tek tek göz göze geldi. "Ama hepiniz haklı olduğumu biliyorsunuz. Eğer bir şeyler yapmazsak burada işler iyice çığırından çıkacak. Hainlikten içeri mi tıktırmak istiyorsunuz beni? Öyleyse buyurun, tıktırın. Neyse ne. Ama bu deliliğe bir son vermek için başka bir şansımız olmayabilir. Ve ben kendi adıma konuşuyorum, burada işler iyice karışıp daha fazla masum insan ölürken köşemde oturup hiçbir şey yapmadan beklemeyeceğim. Bu konuda haklı olduğumu biliyorsunuz." Lilly, tekrar gözlerini yere indirdi. "Vali gitmeli."

Depodaki sessizlik uzarken bir gök gürültüsü bombardımanı daha duyularak binaların iskeletlerini sarstı. Sonunda Alice konuştu:

"Kız haklı, biliyorsunuz."

16. Kısım

Ertesi gün, artık şiddetli bir yağmur ve dondurucu dolu bombardımanına dönüşen fırtına, devasa bir güçle Güneydoğu Georgia'yı vurdu. Bu saldırının şiddetiyle telefon direkleri devrilerek terk edilmiş araçlarla dolu otobanlara düştü.

Su kanalları şişip taştı. Issız çiftlikler sular altında kalırken yüksek bayırları, büyük buz tabakaları kapladı. Woodbury'nin on yedi kilometre güneydoğusunda, 36. otobanın dibindeki ormanlık çukur arazide fırtına, güney Amerika'nın en büyük mezarlığını vurdu.

Edward Nightingale Hatıra Bahçesi ve Güvercinlikleri, Sprewell Eyalet Parkı'nın güneyinde bir buçuk kilometre uzunluğundaki kayalık bir arazide uzanıyordu. Bu bahçede on binlerce açıklama yazısı vardı. Grotesk tarzda inşa edilmiş şapel ve ziyaretçi danışma merkezi de arazinin doğu ucunda, Woodland Tıp Merkezi'nin hemen yanında bulunuyordu. Woodland Tıp Merkezi, eyaletin en büyük hastanelerinden biriydi. Yeni dönüşmüş zombilerle dolu bu bina, vebanın ilk haftalarından beri personel tarafından terk edilmiş bir hal-

deydi. Woodland'deki morg ve Nightingale bahçelerinin alçak noktalarının altındaki cenaze evlerinden oluşan büyük labirent de dahil olmak üzere bütün bina kompleksi canlanmış ölülerle doluydu. Bu taze cesetlerden bazıları, otopsiye götürülmesi ya da gömülmesi için işaretlenmişti. Ötekiler de olay yerinde ölerek dolaplara tıkıştırılmışlardı. Hepsi şimdiye dek kendi kapalı odalarında mahsur kalmıştı.

O cumartesi, doğu saatine göre öğleden sonra 4.37'de Flint Nehri taşma seviyesine ulaştı. Yıldırım, fotoğraf makinesi flaşı gibi her yanı bir anda aydınlatırken vahşi dalgalar, nehrin kıyısından taştı. Çiftlikleri yıkıp panoları devirdi. Oyuncaklarını dağıtan sinirli bir çocuk gibi, terk edilmiş araçları çiftlik yollarına fırlattı.

Bir saat içinde topraklar kaymaya başladı. Mezarlığın sınırlarındaki bütün kuzey yamacı yıkılıp çamurlu, kahverengi, kumlu bir dalga hâlinde Flint nehrine doğru kaydı. Mezarlar yerlerinden çıktı, eski tabutlar tepeden aşağı saçıldı. Tabutlar, kırılarak içleri açıldı ve içlerindeki korkunç şeyleri çamur, yağmur ve rüzgâr okyanusuna döktü. Eski iskeletlerin çoğu, odun gibi parçalandı. Ama defnedilmemiş cesetlerin çoğu, özellikle de hâlâ taze ve bütün olarak kalıp sürünebilen ve tırmanabilen cesetler, yüksek ve kuru tepelere doğru çıkmaya başladı.

Nightingale ziyaretçi danışma bürosunun altlarındaki gösterişli pencereler, sel dalgasının baskısıyla çatlayıp içeri doğru patladı. Şiddetli rüzgârlar da işin geri kalanını hallet-

ti. Gotik tarzdaki kulelerin bir kısmını söküp kilise kulesinin tepesini kopardı. Dik çatıların tepelerini de alıp götürdü. Dört yüz metre doğuda taşan nehrin sel suları, tıp merkezini vurdu. Zayıf giriş kapıları ve pencereleri moloz yığınına dönüştürerek içeriye girdi.

Morgda mahsur kalan zombiler, bu tırtıklı açıklıklardan dışarı çıktı. Şiddetli rüzgâr ve hava basıncının etkisiyle bu zombilerin çoğu dalgalara karıştı.

O gün saat beşe kadar, ölü bir kenti dolduracak kadar çok ölü yaratık, komşu bahçelerde ve tütün tarlalarında birikmişti. Sanki deniz yaratıklarıyla dolu büyük bir gemi kıyıya vurmuş gibiydi. Sel akıntısında birbirleri üstüne devrildiler. Bazıları ağaçlara takılıyor, ötekiler yüzen çiftlik malzemelerine karışıyordu. Kimisi, sular altında kilometrelerce kayıyor, titrek karanlıkta istemsiz bir içgüdü ve yarım açlıkla oradan oraya savruluyordu. Binlercesi, morenlerde, vadilerde ve otobanın kuzeyindeki korunaklı bölgelerde toplandı. Yontma taş devrindeki bir çorbadan çıkan ilkel insanların kaba saba hareketleriyle çamurdan çıkmaya çalışıyorlardı.

Şiddetli yağmur fırtınası geçmeden evvel –fırtınanın en kuvvetli kısmı o gece doğu kıyı şeridini vuracaktı- bu kırsal bölgede toplanan ölü nüfusu, vebadan önce orada yaşayan insanların nüfusundan fazlaydı. Bu bölge, Georgia'nın Harrington kentine yakındı. 36. otobandaki tabelaya bakılırsa burada toplam 4011 ruh vardı.

Yeni bir çağ açan bu fırtına sonrasında asi cesetlerden yaklaşık bin tanesi birleşerek veba çıktığından bu yana görülen en büyük sürüyü oluşturdu. Yağmurun vurduğu karanlıkta zombiler, ağır ağır ve tuhaf bir biçimde bir araya gelerek toplandı. Sonunda da Crest Otobanı'yla Roland Yolu arasındaki inişli çıkışlı arazide kocaman bir kalabalık oluşturdular. Sürü o kadar sıkı sıkıya bir araya gelmişti ki belli bir mesafeden bu yaratıkların çürük başları, araziye yayılan koyu, tuzlu, yavaşça akan bir sel dalgasıyla karıştırılabilirdi.

Hiçbir özel sebebi yokken sürü, çamurda sallana sallana kuzeybatı yönüne gitmeye başladı. Ölüler, o açıklanamaz davranış biçimleriyle böyle hareket etmişlerdi. İçgüdü, koku, feronom ya da sadece tesadüf de olabilirdi bu hareketin sebebi. Zombilere en yakın nüfus merkezi de tam yollarının üstündeydi. Woodbury denen kasaba, on üç kilometre kadar ötedeydi.

* * *

Fırtınanın sonunda çiftlikler ve güneydoğu Georgia arazileri geniş, siyah, çamurlu durgun su havuzlarıyla dolmuştu. Bu havuzun ucundaki yerler siyah buzlarla kaplanmış, yüksek bölgeler de çamura batmıştı.

Dondurucu yağmurun hafifleyen dalgaları, tüm bölgede dolaşıyor, Woodbury etrafındaki orman ve tepeleri buzla kaplıyordu. Buzlarla parlayan dallar, buz saçaklarıyla süslenmiş elektrik kabloları ve kristal yollar, camdan yapılmış

bir harikalar diyarına benziyordu. Ama bütün bunlar, başka bir zaman, başka bir yerde, vebanın ve çaresiz insanların olmadığı başka durumlarda güzel olabilirdi.

Ertesi gün Woodbury halkı, kasabayı tekrar işe yarar hâle getirmek için kolları sıvadı. Vali, işçi takımına, tuz kütleleri bulabilmek için yakınlardaki bir mandıraya baskın yapmalarını emretti. Bu tuzlar kamyonlarla kasabaya getirilecek, zincir testereler yardımıyla kullanılabilir parçalara bölünecekti. Ardından da yollara ve kaldırımlara dökülecekti. Kasabanın güney tarafındaki sel basmış tren raylarına karşı kum torbaları kondu. Durgun suları emniyet altına almak için gösterilen bir çabaydı bu. Kasaba sakinleri, tüm gün, is rengi gökyüzünün altında sel basmış kuytu köşeleri silip tuzlayarak kürekle kazdılar. Buraları kazıyıp kuvvetlendirdiler.

Vali, o gün ikindi vakti, kumlu yarış pistinin uyarıcı sahasında dururken "Gösteri devam etmeli, Bob," dedi. Sahne ışıkları tepelerindeki sisler arasından parlayarak geçiyordu. Jeneratörlerin gürültüsü, fagot orkestrasının sesleri gibi ahenksiz bir vızıltı halindeydi. Havada gaz dumanlarının, alkalinin ve yanan çöplerin kokusu vardı.

Pistin yüzeyi, rüzgârla sallanıyordu. Çamur denizi, lapa kıvamına gelmişti. Yağmurlar, arenayı fena hâle getirmişti. Sahanın içi, altmış santim durgun suyun altında kalmıştı ve stadyum lambalarıyla parlıyordu.

Buzla kaplı tribünler, neredeyse bomboştu. Sadece küçük bir işçi grubu, ellerindeki çekpaslar ve küreklerle burada çalışıyordu.

"Ha?" Bob Stookey, Vali'nin altı metre arkasındaki tribüne düşmüş, orada oturuyordu.

Bob, dalgın dalgın geğirdi. Başı, sarhoş bir sersemlikle uzanıyordu. Bu haliyle kaybolmuş, küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Bob'un yanındaki buzla kaplı çelik basamağın üstünde Jim Beam marka, boş bir viski şişesi duruyordu. Yarı dolu başka bir şişeyi de yağlı, uyuşuk eli arasında gevşek gevşek tutuyordu. Son beş gündür, Megan Lafferty'yi bu dünyadan göçürdüğünden beri hiç durmadan içiyordu.

İflah olmaz bir ayyaşın sarhoşluğu normal insanlarınkinden daha uzun sürer. Sıradan içicilerin çoğu, ideal sarhoşluk seviyelerinde çok kısa süre kalabilir. İdeal sarhoşluk seviyesinde insan ağrısız, sızısız ve uyuşmuş olur. Canlı bir neşe de verir bu insana. Utangaç insanlar da ideal sarhoşluk seviyelerinde insanlarla daha çabuk iletişim kurarak sosyalleşebilir. Bu ideal sarhoşluk seviyesinden sonra sıradan içiciler, normal sarhoşluk seviyelerine dönerler. Ama Bob, bir litre viskiden sonra kayıtsızlık seviyesine ulaşıp günlerce o şekilde kalabilirdi.

Ama şu anda Bob Stookey, içki âleminin alacakaranlığına ulaşmıştı. Günde dört litre içki içtiğinden sürekli uyuyakalıyor, gerçeklerle olan bağını kaybediyor, saatlerce bayılarak halüsinasyon görüyordu.

Vali, sesini biraz yükselterek "Gösteri devam etmeli, dedim," dedi. Bob'la arasında duran tel örgülere doğru gelmişti. "Bu insanlar burada tıkılıp kalmış olmaktan sıkılıyorlar, Bob. Duygularını arındırmaya ihtiyaçları var."

Bob, tükürükle dolu bir hırıltı arasında belli belirsiz "Çok doğru," dedi. Başını dik tutamıyordu. Boş boş konuşarak çelik tel örgüler arasından Vali'ye bakıyordu. Vali, şimdi yalnızca birkaç metre ötede durmuş, tel örgülerin arkasından Bob'a pis pis bakıyordu.

Lucolux marka, soğuk stadyum ışıkları altında duran Vali, Bob'un hararetli gözlerine şeytan gibi görünüyordu. Adamın arkaya tarayarak atkuyruğu yaptığı, kuzguni siyah saçlarının üstünde gümüş renk bir hale beliriyordu. Nefesi, ağzından beyaz dumanlar hâlinde çıkıyordu. Fu Manchu tarzı bıyıkları, adam konuşurken kıpırdıyordu. "Bu ufak kış fırtınası bize engel olamayacak, Bob. Aklımda bu insanları şaşırtacak şeyler var. Sadece bekle sen. Daha hiçbir şey görmedin."

"Kulağa... güzel geliyor," dedi Bob. Başı öne doğru sallanıyordu. Gözlerinin önüne kara bir gölge iniyordu.

"Yarın gece, Bob." Vali'nin yüzü, Bob'un pek iyi göremediği gözlerinde hayalet gibi dalgalanıyordu. "Şimdi ders verme zamanı. Bundan böyle burada her şey çok farklı olacak. Kanun ve düzen, Bob. Şimdiye kadarki en iyi öğrenme fırsatı olacak bu. Hem de işe yarayacak harika bir gösteri olacak. O sikindirik dünyalarını sallayacak. Bütün bunlar

burada olacak, bu çamur ve bokun içinde. Bob? Beni dinliyor musun? Bob, iyi misin? Kendini bırakma, yaşlı dostum."

Bob, tribünden kayarak yere düştü. Bayılmıştı yine. Zihin gözünde kalan son görüntüyse tel örgülerin paslı, geometrik baklava şekilleri arasında çatlak gibi görünen Vali'nin yüzüydü.

"Hangi cehennemde şu Martinez?" Vali, omzunun üstünden baktı. "Bu şerefsizden saatlerdir hiçbir iz görmedim."

* * *

"Beni dinleyin," dedi Martinez. Gözlerini bütün komploculara tek tek çevirerek hepsinin gözlerinin içine bakıyordu. Demir yolu deposunun loş ışıkları içindelerdi. Beş adam, Martinez'in etrafında geniş bir yarım daire oluşturarak çömelmiş, deponun arka köşesinde toplanmışlardı. Örümcek ağlarıyla dolu bu depo, bir mezar kadar karanlıktı. Martinez, bir puro yaktı. Puronun dumanları, o kurnaz ve yakışıklı suratını içine aldı. "Kobranın üstündeki tuzağını hafifletmeyeceksiniz- vurabildiğiniz kadar hızlı ve sert vuracaksınız."

"Ne zaman?" dedi aralarındaki en genç delikanlı. Adı Stevie olan bu genç, Martinez'in yanında çömelmişti. Çok ırklı bir soydan gelen uzun, ince bu çocuk, ipek bir motosikletçi ceketi giymişti. Ayva tüyü bıyıkları vardı. Uzun kirpikli, samimi gözlerini gergin gergin kırpıştırıyordu. Stevie'nin bu

masum görüntüsü, zombileri öldürürken gösterdiği acımasız tavırlarla çelişiyordu.

"Yakında." Martinez, purosundan bir nefes daha çekti. "Bu gece haber vereceğim size."

"Nerede?" diye sordu başka bir komplocu. Denizci paltosu giyip atkı takmış daha yaşlıca bir adamdı bu. Swede'ydi adı. Karmakarışık olmuş, sarı saçları, kayış gibi olmuş bir yüzü ve şişkin bir göğsü vardı. Göğsünde her zaman çaprazlama takılmış fişeklikler olurdu. Bu hâliyle İkinci Dünya Savaşı'ndaki bir Fransız Direniş savaşçısına benziyordu.

Martinez ona baktı. "Söyleyeceğim size."

Swede, bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Bir burada kıçımızı tehlikeye atıyoruz, Martinez. Bize biraz detay verebilirsin. Nasıl bir şeyin içine giriyoruz biz?"

Başka birisi daha konuştu. Şişme yelek giymiş, Broyles adında zenci biriydi bu. "Bize detay vermemesinin bir sebebi var, Swede."

"Evet? Neymiş bu sebep?"

Zenci adam, bakışlarını Swede'e çevirdi. "Hata payı."

"Ne dedin?"

Zenci adam, Martinez'e baktı. "Kaybedilecek çok şey var. İşler yoluna koyulmadan biri yakalanır da işkence edilirse falan."

Martinez başını sallayarak onayladı. Purosunu içiyordu. "Onun gibi bir şey… evet."

Dördüncü bir adam, ismi Taggert olan Macon'lı eski bir tamirci araya girdi: "Peki ya yardakçılar?"

"Bruce'la Gabe mi?" dedi Martinez.

"Evet… Sence onları kendi safımıza çekebilir miyiz?"

Martinez, purodundan bir nefes daha çekti. "Sen ne düşünüyorsun bu konuyla ilgili?"

Taggert omzunu silkti. "Böyle bir şeyi kabul edeceklerini hiç sanmıyorum. Blake onlara karşı öyle katı ki geceleri ayaklarını bile yıkatabilir onlara."

"Aynen öyle." Martinez derin bir nefes aldı. "Bu yüzden ilk önce onları temizleyeceğiz."

"Bana kalırsa," diye mırıldandı Stevie. "Bu kasabadaki insanların çoğunun Vali'yle ilgili bir şikâyetleri yok."

Swede gergin gergin başını sallayarak "Stevie haklı," dedi. "İnsanların yüzde doksanı bu orospu çocuğunu gerçekten *seviyor*. Buradaki işlerin gidişatından da memnunlar. Kiler dolu, duvarlar yükseliyor, gösteri de devam ediyor… 1930'ların Almanya'sı gibi burası. Aynı şu adi Adolf Hitler -"

"Tamam, kapa çeneni!" Martinez purosunu külle dolu yere atıp balıkçı çizmesinin ucuyla üstüne basarak söndürdü. "Dinleyin beni… hepiniz." Gergin, kısık, monoton bir sesle

konuşurken tek tek adamların gözünün içine baktı. "Bu şey gerçekleşecek. Çabucak ve kararlı bir şekilde gerçekleşecek... Yoksa hepimizin sonu o mezbaha olacak. Zombi yemi yapmak için hepimizi orada doğrayacaklar. Vali, bir kaza geçirecek. Bu noktada bunu bilseniz yeter. Gitmek istiyorsanız işte kapı orada. Alınmaca, bozulmaca yok. İşte şansınız." Biraz yumuşadı. "Siz, iyi işçilersiniz, dürüst adamlarsınız... ve burada güven, öyle kolay bulunmuyor. Tokalaşarak ayrılıp bu şeyi burada bırakmak isterseniz sizi anlarım. Ama bunu şimdi yapın. Çünkü harekete geçtikten sonra her şeyi başa sarma şansımız olmayacak."

Martinez bekledi.

Kimse bir şey söylemedi. Kimse de çekip gitmedi.

* * *

O gece hava sıcaklığı iyice düştü. Rüzgârlar kuzeyden eserek tozu dumana katıyordu. Woodbury'nin ana caddesindeki bacalarda odun dumanı köpürerek yükseliyordu. Jeneratörler fazla mesai yapıyordu. Batıda, yarış pistinin üstündeki büyük ark lambaları hâlâ yanıyordu. Sonraki gece gösterilecek büyük dünya gösterimi için son hazırlıklar yapılıyordu.

Kuru temizlemecinin üstündeki evinde yalnız kalan Lilly Caul, bir çift tabanca ve fazladan cephaneleri yatağının üstüne serdi. 22 kalibrelik, Ruger Lite model, iki, yarı otomatik tabanca, bir tane fazladan şarjör ve 2 gramlık kurşunlarla

dolu bir kutu... Bu silahları ona Martinez vermişti. Ayrıca şarjörleri de nasıl değiştireceğiyle ilgili hızlı bir ders vermişti.

Kız geride durup altın kaplama silahlara gözlerini kısarak baktı. Kalp atışları hızlandı. O eskiden beri tanıdığı duygularla, kendinden şüphe ederken korkuyla boğazı kuruyordu. Kız durakladı. Gözlerini kapayıp boğazında düğümlenen korkuyu geri çekmeye çalıştı. Gözlerini açtı. Sağ elini yukarı kaldırıp bu el sanki başka birine aitmiş gibi düşündü. Eli titremiyordu. Kaya gibi sabit duruyordu.

Bu gece ve belki sonraki gece de bir dakika bile uyumayacaktı.

Yatağın altından geniş bir sırt çantasını çekip çıkararak içine silah, cephane, bıçak, el feneri, naylon ip, uyku hapı, izole bant, bir şişe Red Bull, çakmak, rulo yapılmış bir branda, parmaksız eldivenler, dürbün ve bir de fazladan şişme yelek koydu. Sırt çantasının fermuarını çekerek kapattı. Sonra da çantayı yeniden yatağın altına koydu.

Hayatının gidişatını değiştirecek göreve yirmi dört saatten daha az kalmıştı.

Lilly, şişme bir monta büründü. Ayaklarına su geçirmez botlar giyip başına da beresini giydi. Yatağının kenarında duran kurmalı saatini kontrol etti.

Beş dakika sonra, gece saat 11.45'te evinin kapısını kilitleyip dışarı çıktı.

* * *

Gece geç saatteki soğuk havada kasaba ıssız gibi görünüyordu. Kükürt ve donmuş buzla havada kekremsi bir koku vardı. Lilly, buzlu kaldırımlara basarken çok dikkatli olmalıydı. Botlarını bastığı yerler gürültüyle çıtırdıyordu. Omzunun üstüne arkasına baktı. Sokaklar boştu. Postanenin etrafından dolaşıp Bob'un evine doğru ilerledi.

Megan'ın kendini astığı ahşap merdiven sahanlığı, fırtınanın dindiği günden beri buzla kaplıydı. Lilly, temkinle basamaklardan yukarı çıkarken buzlar kırılıyor ve çıtırdıyordu.

Bob'un kapısını çaldı. Cevap gelmedi. Tekrar çaldı. Yine bir cevap gelmedi. Fısıldayarak "Bob" dedi. Ama hiçbir cevap gelmedi. İçeriden ses seda çıkmıyordu. Kapıyı yokladı. Kapı açıktı. İçeri girdi.

Karanlık mutfağa sessizlik hâkimdi. Yerlerde kırılmış tabak, çanak, çömlek vardı. Dökülmüş sıvılar, yere yayılmıştı. Bir an Lilly, "Yanımda tabanca getirse miydim?" diye düşündü. Sağ tarafındaki oturma odasını gözleriyle taradı. Devrilmiş mobilyaları ve üst üste yığılarak tepe olmuş kirli çamaşırları gördü.

Bir tezgâhın üstünde pille çalışan el feneri buldu. Feneri alıp yaktı. Evin iyice içine girerek seslendi: "Bob?"

Fenerin ışığı, koridorda yerdeki kırık camları aydınlattı. Bob'un ilaç çantalarından biri halıda ters dönmüş olarak duruyordu. Çantanın içindekiler de yere saçılmıştı. Duvarda

yapışkan bir şeyler parlıyordu. Lilly, korkusunu bastırıp devam etti.

"Kimse yok mu?"

Koridorun sonundaki yatak odasına süzüldü ve Bob'u yerde buldu. Dağınık yatağına yaslanarak oturuyordu. Başı önüne düşmüştü. Üstünde lekeli bir fanila ve boxer vardı. İnce bacakları, mermer gibi bembeyazdı. Taş kesilmiş gibi sabit şekilde oturuyordu. Lilly de çok kısa bir süreliğine onun öldüğünü sandı.

Ama sonra adamın hafif hafif alçalıp yükselen göğsünü gördü. Ayrıca uyuşmuş sağ elinde gevşek gevşek tuttuğu Jim Beam marka, yarısı boş viski şişesini de gördü.

"Bob!"

Lilly çabucak onun yanına giderek adamın başını nazikçe kaldırıp yatağa dayadı. Seyrelmiş, yağlı saçları karmakarışıktı. Gözkapakları kapanan gözleri kan çanağına dönmüş, donuk donuk bakıyordu. Bir şeyler mırıldanmaya başladı: "Çok fazlalar… onlar-"

"Bob, Lilly'yim ben. Duyuyor musun beni? Benim, Lilly."

Adamın başını sallanıyordu. "Onlar ölecek… En kötü hastaları sıraya koymuyoruz…"

"Bob, uyan. Kâbus görüyorsun. Geçti. Ben buradayım."

"Kurtlarla dolu… çok fazla… korkunç…"

Lilly ayağa kalktı. Dönüp hızla odadan çıktı. Koridoru geçip pis banyodan kirli bir bardağa biraz su koydu ve elinde suyla geri döndü. İçkiyi yavaşça Bob'un elinden çekip odanın karşısına doğru fırlattı. Şişe duvara çarparak tuzla buz oldu. Üstünde büyük güller olan duvar kâğıdı da parçalandı. Bob, bu gürültüyle sıçrayarak uyandı.

"İşte, al iç şunu," diyerek adama biraz su içirdi. Bob, öksürerek suyu çıkardı. Öksürürken elleri de hafif hafif sarsılıyordu. Lilly'ye odaklanmaya çalışıyordu ama gözleri bu konuda ona yardımcı olmuyordu. Lilly, adamın ateşli alnını okşadı. "Canın yanıyor, biliyorum, Bob. Ama geçecek. Ben buradayım artık. Hadi."

Lilly, adamı koltuk altlarından tutarak kaldırdı. Ölü gibi ağır bedenini yatağın üstüne attı. Başını da yastığa koydu. Bacaklarını battaniyenin altına yerleştirip battaniyeyi çenesine kadar çekti. Kısık sesle konuşmaya başladı. "Bunların sana çok ağır geldiğini biliyorum. Megan'ı kaybetmek falan... Ama kendini bırakmamalısın."

Bob'un alnı kırıştı. Kederli bir ifade, o solgun, keskin hatlı, bitkin yüzünü buruşturdu. Gözlerini tavana dikti. Sanki yaşarken gömülmüştü de nefes almaya çalışıyordu. Lafları ağzında geveledi. "Ben hiç istemedim... hiç... benim fikrim değildi -"

"Sorun değil, Bob. Hiçbir şey söylemene gerek yok." Lilly, adamın alnını okşayarak kısık, yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Sen doğru olanı yaptın. Her şey geçecek. Bura-

da işler değişecek. Her şey düzelecek." Bob'un yanağını okşadı. Kızın parmakları altındaki ak sakallı yüzü buz gibiydi. Lilly, yumuşak sesle bir şarkı söylemeye başladı. Aynı eski günlerdeki gibi Joni Mitchell'in "The Circle Game" şarkısını söyledi ona.

Bob başını terle ıslanmış yastığa koydu yeniden. Nefes alış verişleri, sakinleşmeye başlamıştı. Gözkapakları kapandı. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Horlamaya başladı. Bob uykuya daldıktan sonra da şarkı söylemeye epeyce devam etti Lilly.

Kısık sesle "Onu tahttan indiriyoruz," dedi uyuyan adama.

Lilly, söylediklerini Bob'un artık duymadığını biliyordu. Şimdi kendi kendine konuşuyordu. Ruhunun derinlere gömülmüş bir parçasıyla konuşuyordu.

"Geri dönmek için artık çok geç... onu devireceğiz..."

Lilly'nin sesi kısıldı. Kendine bir battaniye bulup geceyi Bob'un yatağının kenarında geçirmeye karar verdi. Kaderlerini belirleyecek o önemli günün doğmasını burada bekleyecekti.

17. Kısım

Ertesi sabah erkenden Vali, büyük gösterinin son hazırlıklarını yapmaya başladı. Şafak sökmeden önce uyanmış, çabucak giyinmiş, kahvesini yapmış, elindeki son insan organlarıyla Penny beslemişti. Saat yedide sokağa çıkmıştı. Gabe'in evine doğru gidiyordu. Tuzlama ekibi çoktan uyanmış, kaldırımlarda çalışıyordu. Geçen hafta olanları düşününce hava şaşırtıcı derece yumuşaktı bugün. Termometrenin cıvası, dokuz-on dereceye kadar çıkmıştı. Gökyüzü de açılmış, hatta biraz dengelenmişti. Çimento rengi, boz bulutlardan bir tavan oluşmuştu gökyüzünde. Sabahın bu havasını çok az bir rüzgâr bozuyordu. Yeni başlayan bugünün akşamı, geliştirilmiş yeni gladyatör karşılaşmaları için kusursuz bir akşam olacak gibi gelmişti Vali'ye.

Gabe'le Bruce, yarış pistinin altındaki depolarda tutulan zombilerin taşınmasını denetliyordu. Yaratıkların yukarıdaki bekleme yerlerine götürülmesi birkaç saat sürmüştü. Sadece ısırganların azgın yaratıklar olması değildi bunun sebebi. Vali de bu işin gizli saklı yapılmasını istemişti. Ölüler Rin-

gi sürprizi, Vali'yi iyice heyecanlandırmıştı. Vali, akşamki sahnenin, kalabalığı büyülemesini istiyordu. O gün öğleden sonra zamanının büyük bir kısmını arenada geçirdi. Sahnenin perdelerini, hoparlör düzenini, müzik çalarları, ışıkları, kapıları, kilitleri, güvenliği, son ve en önemlisi olarak da yarışmacıları birkaç kez kontrol etti.

Yaşayan iki mahkûm, Zorn'la Manning, hâlâ yeraltındaki hücrelerinde eriyip bitiyorlardı. Kas dokularının ve vücutlarındaki yağların çoğunu kaybetmişlerdi. Aylardır yedi-yirmi dört, duvara zincirli hâlde kırıntılarla, bayat bisküvilerle ve suyla besleniyorlardı. Yaşayan iskeletlere dönmüşlerdi. Ayrıca akıl sağlıklarının da çoğunu kaybetmişlerdi. Bu durumdaki tek iyi özellikleriyse askeri eğitimleri ve bir de öfkeleriydi. Öfkeleri, haftalardır süren bu işkenceli tutsaklıklarında onları azdırmış, içlerinde iyice büyüyerek intikam açlığıyla çıldırmış hortlaklara çevirmişti.

Yani, onları tutsak eden kişinin boğazına sarılamıyorlarsa ondan sonraki en iyi şeyi seve seve yapar, birbirlerinin boğazına sarılırlardı.

Mahkûmlar, bulmacanın son parçalarıydı. Vali, son ana kadar onları yerinden kaldırmadı. Gabe'le Bruce, en kaslısından üç işçiyi, bu mahpus hücresine gidip askerlere tiyopental sodyum vermekle görevlendirmişti. Böylece mahkûmlar sakinleşecek, onları taşımak da kolaylaşacaktı. Gidecek uzun bir yolları yoktu. Mahkûmların boyunlarına, ağızlarına, el ve ayak bileklerine deri kemerler bağlanarak sürüklendiler.

Bu iki mahkûm, birkaç demir basamaktan çıkarak meydana ulaştı.

Bir zamanlar bu beton koridorlarda yarış fanatikleri gezer, tişörtler, mısır sosisleri, biralar ve pamuk şekerler alırlardı. Şimdiyse bu tüneller, daimi bir karanlığa gömülmüş, tahtalarla kapatılmış, üstüne de asma kilit takılmıştı. Koridorlar, benzin bidonlarından tutun, ölülerden çalınan değerli eşyalarla dolu kapalı kutulara kadar her şeyin konulduğu geçici bir depo olarak kullanılıyordu.

O gece altı buçuğa kadar her şey hazırdı. Vali, Gabe'le Bruce'a arenanın iki ayrı ucunda durmalarını emretti. Çıkış tünellerinin içinde duracak, kaçmaya çalışan yarışmacılara ya da serseri zombilere karşı birer önlem olacaklardı. Vali, tüm hazırlıkları güzelce ayarladıktan sonra evine gitti. Gösteri kıyafetlerini giyip gelecekti. Deri yelek, deri pantolon, deri motosikletçi botu giydi. Baştan aşağı, hepsi simsiyahtı. Atkuyruğu yaptığı saçlarını da bir deriyle iyice sıkılaştırdı. Rock yıldızı gibi hissediyordu kendini. O bilindik ince montunu da üstüne geçirerek kıyafetini tamamladı.

Saat yediden sonra kırkı aşkın Woodbury sakini, stadyuma girmeye başladı. Hafta içinde tüm afişler, raptiyeyle telefon direklerine tutturulmuş, dükkânların vitrinlerine bantla yapıştırılmıştı. Bu afişlerde başlama saati, yedi buçuk yazıyordu. Ama herkes, tribünün ortalarında güzel bir koltuk kaparak oraya oturmak, içecek bir şeyler almak ve battaniyeleriyle minderlerini yerleştirmek istiyordu.

Başlama zamanı yaklaşırken herkes bu yumuşak havada heyecanla konuşuyordu.

Saat 7.28'de ön sıralara yığılmış seyircilerin üstüne bir sessizlik çöktü. Kimisi tel örgüler yüzünü dayamış, pistin etrafındaki toprak yolda duruyordu. En genç adamlar, aşağı taraflarda, önlerde oturuyordu. Kadınlar, karı-kocalar ve yaşlılar, tribünün daha yüksek sıralarına dağılmışlardı. Üşümemek için battaniyeye sarınmışlardı. Tek tek herkesin yüzünde aynı ümitsiz, sersem açlık ifadesi vardı. Uyuşturucuyu yeni bırakmış birer esrarkeş gibiydiler. Hiçbirinin vücudunda su kalmamıştı. Hepsi zayıf ve asabiydi. Tuhaf bir şeylerin olacağını seziyorlardı. Rüzgârlı havada kan kokusu vardı.

Vali, hayal kırıklığına uğramayacaktı.

* * *

Vali'nin Fossil marka, otomatik saatine göre tam 7.30 olmuştu. Stadyumdaki müzik, rüzgârın dinmek bilmeyen uğultuları arasına karışmaya başladı. Yeraltındaki bir sarsıntı kadar derin ve düşük akortluydu bu parça. Hoparlörlerden hafif hafif duyulan uvertür pek çoğuna tanıdık geliyordu. Ama bu senfonik şiirin adını çok azı biliyordu: Rizhard Strauss'un

*Also sprach Zarathustra** adlı eseriydi çalan. Bu parçayı *2001: Bir Uzay Destanı* filminin tanıtım müziği olarak biliyordu çoğu. Kornoların** gürleyen sesleri, teker teker duyuluyor, ardından da üflemeli çalgıların oluşturduğu dramatik bir müzik giriyordu.

Ark lambalarında hafif bir kar örtüsü görünmeye başladı. Çamurlu arenanın ortasına düşen büyük, parlak ışık, aydaki kraterler kadar geniş, magnezyum gibi parlayan bir havuz meydana getiriyordu. Vali, koni şeklindeki bu ışığın ortasına doğru yürürken kalabalık hep birlikte çığlık atmaya başladı.

Vali, bir elini kaldırdı. Müzik o büyük zirvesine ulaşıp biterken yaptığı bu hareket, tam da krallara yakışır, duygusal bir hareketti. Rüzgâr, ince montunun kuyruğunu uçuruyordu. Botları on beş santim kadar çamura gömüldü. Sahanın içi, yağmurları emerek bir bataklığa dönüşmüştü. Çamurun bu acıklı oyuna katkısı olacağını düşünüyordu Vali.

"Arkadaşlar! Woodbury'nin güzel insanları!" diyerek mikrofona bağırdı. Mikrofon Vali'nin arkasındaki bir yığın hoparlöre bağlanmıştı. Bu bariton sesi, geceleyin gökyüzüne yükselerek arenanın iki ucundaki boş tribünlere çarpıp yan-

* Türkçesi: "Böyle buyurdu Zerdüşt"
** Korno: Savaşlarda çağrı aracı olarak kullanılan boynuz veya fil dişi boru.

kılandı. "Bu kasabayı işe yarar hâle getirmek için çok çalıştınız! Şimdi de ödüllendirilmek üzeresiniz!"

Akılları gibi ses telleri de incelen kırk iki ses, büyük bir gürültü patırtı çıkardı. Haykırışlar yükseldi rüzgârlı havada.

"Sert bir oyuna hazır mısınız bu gece?"

Salondan kurt sesine benzer ahenksiz sesler ve şiddetli tezahüratlar yükseldi.

"Yarışmacıları getirin!"

Kocaman takip ışıkları, tam o sırada tribünün üst taraflarına döndü. Maç için tüyo verirmiş gibi büyük bir gürültü yükseldi. Işıklar, arenayı baştan aşağı dolaştı. Gümüşi renkteki ışık havuzları, meydanın etrafındaki beş tünel kapısını kapatan siyah, büyük, keten perdelere teker teker döndü.

Stadyumun öteki ucundaki garaj kapısına benzeyen kapı yukarı doğru katlanarak açıldı. Mahkûmlardan daha genç olanı, yani Zorn, tünelin ucunda belirdi. Üstünde eğreti duran bir omuz yastığı ve ayaklarında da tekmelikler vardı. Elinde büyük bir bıçak tutuyor, görünmez bir delilikle titriyordu. Yüzündeki vahşi ifadeyle yarış pisti sahasının ortasına doğru yürümeye başladı. Sert hareketlerle sarsıla sarsıla yürüyordu. Haftalardır ilk kez zincirinden kurtulmuş bir savaş esiri gibiydi.

Neredeyse aynı anda stadyumun karşı ucundaki garaj kapısı da yukarı kalkarak açıldı. Sanki Zorn'un arenaya girişi, karşıdaki aynadan yansıyormuş gibiydi. Gölgeler arasından

Manning çıktı. Daha yaşlı bir askerdi bu. Ak saçları dağılmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Manning'in elinde de kocaman bir savaş baltası vardı. Yorgun adımlarla çamurun içinde ağır ağır ilerliyordu. Böyle de bir zombiye benzemediği söylenemezdi.

Bu iki savaşçı, ringin ortasında birbirlerine doğru yaklaşırken Vali, mikrofona bağırdı: "Hanımlar, beyler, büyük bir iftiharla Ölüm Ringi'ni sunuyorum size!"

Pistin etrafındaki perdeler de tam o sırada birden açıldı. Perdelerin içinde hırıldayan, çürüyen, aç zombileri gören kalabalığın nefesi kesildi. Tribünlerdeki bazı seyirciler, ayağa fırlayıp içgüdüsel olarak kaçmaya çalıştı. Bu sırada kapıların altından çıkan ısırganlar, insan eti bulabilmek için kollarını uzatıyorlardı.

Isırganlar, yerde sürünen ayakları çamura saplanarak, tuhaf bir biçimde sahanın ortasına giden yolu yarıladılar. Ama orada zincirlerinin sonuna ulaştılar. Özgürlüklerinin sınırlanmasıyla şaşıran bazı zombiler, ayaklarına asılıp uzayda yürüyormuş gibi çamura düştüler. Ötekiler, kızgın kızgın hırlıyor, ölü kollarını zincirli tutsaklıklarının adaletsizliğine ve kalabalığa doğru sallıyorlardı. Kalabalık eğleniyordu.

"SAVAŞ BAŞLASIN!"

Sahanın ortasında Manning daha hazır değilken Zorn ona saldırdı. Doğrusu Vali bile güvenli bir şekilde oradan uzaklaşamamıştı daha. Yaşlı asker, bu şiddetli darbeyi son anda silahıyla blokladı.

Bıçak, aşağıya inip kıvılcımlar çıkararak baltanın başını sıyırdı.

Manning bataklıkta kayarak arkasındaki çamurlara düştüğünde en yakındaki zombiyle arasında yalnızca birkaç santimetre kalmıştı. Bu sırada kalabalık alkış tutuyordu. Kana susamış gözleriyle delirmiş gibi bakan ısırgan, Manning'in ayak bileğine doğru çenesini açıp kapadı. Zincirler bu yaratığı güçlükle tutuyordu. Manning yeniden ayağa kalkmak için acele etti. Yüzü, korku ve cinnetle yanıyordu.

Vali, kapıların birinden geçerek sahadan çıkarken kendi kendine güldü.

Betonla kaplı gölgeler arasında yürürken kalabalığın çıkardığı gürültü Vali'nin etrafında, bu karanlık tünelde yankılanıyordu. Vali, kendi kendine kıkırdıyor, mahkûmlardan biri bu kalabalığın önünde ısırılıp savaş sırasında gerçekten dönüşse ne inanılmaz olur, diye düşünüyordu. İşte asıl eğlence o zaman olurdu.

Köşeyi döndükten sonra adamlarından birinin, başında kimse olmayan yiyecek tezgâhının yanında AK-47 model tabancasına şarjör taktığını gördü Vali. Maconlı, iri yarı bir köylü çocuğu olan bu genç adam, eski püskü bir şişme mont giymiş ve beresini de takmıştı. Başını silahından kaldırarak baktı. "Hey, Vali... içeride işler nasıl gidiyor?"

Vali, adamın yanından geçerken gözünü kırparak "Heyecan ve gerilim dolu, Johnny, heyecan ve gerilim dolu," dedi. "Çıkışlarda bekleyen Gabe'le Bruce'a bir bakacağım... O

ısırganların sahada kalmasına dikkat et. Kapılara doğru gelmesinler."

"Tamam, patron."

Vali, başka bir köşeyi daha dönüp ıssız bir tünelden aşağı ilerlemeye devam etti.

Kalabalığın boğuk boğuk gelen sesleri, karanlıkta koridorlarda dalga hâlinde yankılanıyordu. Vali, doğu tarafındaki çıkışa doğru gidiyordu. Sanki dünyalar onun olmuş gibi ıslık çalmaya başladı. Sonra birden ıslık çalmayı bırakıp yavaşladı. İçgüdüsel olarak belindeki 38 kalibre, kısa namlulu tabancasına uzandı. Bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi hissetti birden.

Tünelin ortasında aniden durdu. Doğu çıkışı, altı metre ötedeki köşenin oradan görünüyordu ve bu çıkışta hiç kimse yoktu. Gabe falan yoktu oralarda. Ahşap suntalardan yapılmış, dikey, dış kapı, girişe doğru çekilerek kapatılmıştı. Rölantide çalışan bir aracın ön farlarından gelen parlak, ince ışık şeritleri bu kapının ardından içeri sızıyordu.

O sırada Vali, M1 suikast silahının namlusunun köşeye çakılarak yerde uzandığını gördü. Gabe'in silahıydı bu ve orada başıboş bir halde duruyordu.

"Orospu çocuğu!" dedi Vali. Silahını çekip etrafta dolaştı.

Arkasından gelen bir şok tabancasının mavi kıvılcımları yüzüne yayıldı.

* * *

Martinez, çabucak içeri girdi. Bir elinde şok tabancası, ötekinde de ağır, deri bir cop vardı. Elli kilovatlık elektriğin etkisiyle sersemleyen Vali arkasındaki duvara çarptı. 38 kalibrelik tabanca da elinden fırladı.

Martinez, copu Vali'nin şakaklarına sertçe indirdi. Donuk çarpma sesi, ahenksiz ahenksiz çalan bir zile benziyordu. Vali, duvara yaslanarak kıvranıyor, şiddetle sallanıyor ama düşmüyordu. Felçli bir hasta gibi öfkeyle karışık bir çığlık attı. Martinez'e tepik atarken boynundaki ve şakaklarındaki damarlar şişti.

Martinez'in arkasında, bir yanında Swede, öteki yanında Broyles duruyordu. Ellerindeki ipler ve bantlarla harekete hazır bekliyorlardı. Martinez, elindeki copla Vali'ye yeniden vurdu. Bu sefer bu kör nesne, işini becerdi.

Vali, kaskatı kesilip duvardan kayarak yere düştü. Gözleri, kafasının içine doğru kayıyordu. Swede'le Broyles, betonun üstünde cenin gibi kıvrılarak uzanan, titreyip seğiren bedene yaklaştı.

Altmış saniyeden daha az bir sürede Vali'yi bağlayıp paketlediler, ağzını da bantla tıkadılar. Martinez, kısık bir ıslıkla kapının dışında bekleyen adamlarına sinyal verdi. Sunta kapı birden açıldı.

"Üç diyince," diyerek mırıldandı Martinez. Şok tabancasını ortadan kaldırıp copu de belinin arkasına soktu. Adamın iple bağlı ayak bileklerinden tuttu. "Bir, iki... üç!"

Broyles, Vali'nin omuzlarından tuttu. Martinez de adamın bacaklarını kaldırıyordu. Swede, onları kapıdan geçirip soğuk rüzgârların arasında rölantide çalışan minibüsün arkasına götürdü.

Minibüsün arka kapağı açık olarak bekliyordu. Bedeni bu aracın içine koydular.

Saniyeler içinde penceresiz minibüse binip tüm kapıları çarparak kapattılar. Araç sallana sallana geriye doğru gitmeye, kapıdan uzaklaşmaya başladı.

Minibüs, stop etti. Sonra vites, sertçe çekildi. Araç kükreyerek uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra yarış pistinin girişinin dışında, yalnızca yavaş yavaş kaybolan bir karbon monoksit dumanı kalmıştı.

* * *

"Uyan, seni hasta ruhlu piç!" Lilly, Vali'yi tokatladı. Kasabanın dışına doğru gürleye gürleye giden sıkış tıkış minibüsün zemininde gözlerini kırpıştırarak açtı Vali.

Gabe'le Bruce, darmadağınık olmuş yüklüğün önüne yakın bir yerde bağlanmış ve ağızları tıkalı olarak duruyordu.

Bantlarla kapatılmıştı ağızları. Swede, elindeki 45 kalibrelik Smith & Wesson marka tabancayı adamlara doğrultmuştu. Adamların gözleri kocaman açılmış, etraflarına bakınıyorlardı. Askeri mühimmatlarla dolu kutular, yüklüğün kenarlarına dizilmişti. Zırh delici kurşunlardan, yangın bombasına kadar her şey vardı orada.

"Yavaş ol, Lill," diye uyardı Martinez. Ön tarafa yakın bir yerde çömelmişti. Eldivenli elinden bir telsiz vardı. Yüzü, çok gergin görünüyordu. Kiliseye başkaldırmış bir ateist gibiydi. Martinez dönüp telsizin konuşma düğmesine basarak kısık bir sesle konuştu: "Jeep'i takip et. Farları yakma. Ortalarda gezinen birini görürsen bana haber ver."

Vali'nin bilinci yavaş yavaş yerine geliyordu. Gözlerini kırpıştırıp gözleriyle etrafı tarıyordu. Bağlandığı iplerin kuvvetini test ediyordu. Esnek zincirler, naylon ipler ve ağzındaki bant gayet sıkıydı.

Lilly, yerde kıvrılmış yatan adama "Şunu dinle, Blake," dedi. " 'Vali'... 'Başbakan'... 'Kral Boku'... ne diyorsan artık kendine. İyi niyetli bir diktatör olduğunu falan mı sanıyorsun?"

Vali'nin gözleri, hâlâ minibüsün içinde dolaşıyordu. Hiçbir şeye odaklanmamıştı. Mezbahaya kilitlenmiş bir hayvan gibiydi.

"Arkadaşlarım ölmek zorunda değildi," diyerek devam etti Lilly. Vali'nin üstüne eğilmişti. Bir anlığına gözleri buğulandı ve bu yüzden kendinden nefret etti. "Burayı harika

bir şeye dönüştürebilirdin… insanların hep birlikte uyum ve güven içinde yaşadığı bir yere… şimdi dönüştürdüğün bu sapkın, hastalıklı, ucube gösteri merkezi yerine daha insanca bir şeyler yapabilirdin."

Minibüsün önüne yakın oturan Martinez, konuşma düğmesine bastı. "Stevie, bir şey görüyor musun?"

Telsizin hoparlöründen genç adamın sesi cızırdayarak geldi. "Olumsuz… hiçbir şey yok daha… dur!" Önce radyo parazitleri ardından da hışırtı sesleri duyuldu. Stevie'nin sesi mikrofondan duyuldu: "Bu da ne böyle?"

Martinez düğmeye basarak konuştu: "Stevie, tekrar et. Anlamadım."

Radyo parazitleri… hışırtı sesleri.

"Stevie! Duydun mu beni? Kasabadan fazla uzaklaşmak istemiyorum!"

Radyo parazitleri arasından, cızırtılar arasından biraz biraz duyuldu Stevie'nin sesi. "Dur, Taggert… Dur!... Hassiktir! Lanet olsun! Bu da ne böyle! Aman Tanrım!"

Minibüsün arkasında Lilly gözlerini silip bakışlarını Vali'nin gözlerine dikti. "Yiyecek için sevişmek ha? Gerçekten mi? Ciddi misin? İşte senin harika toplumun -"

"Lilly!" Martinez ona bağırarak seslendi. "Kes şunu! Bir sorunumuz var!" Konuşma düğmesine bastı. "Broyles, minibüsü durdur!"

O zamana kadar Vali'nin gözleri, Lilly'nin gözlerini bulmuştu. Adam artık tamamen ayılmış, sessiz bir öfkeyle Lilly'ye bakıyordu. Bu durum, Lilly'nin ruhunu delik deşik ediyordu. Martinez'i umursamadı. Fark etmedi bile bunu.

"İnsanları sersemletip uyuşturan tüm o kavgalar, intiharlar ve korku…?" Vali'nin suratına tükürmek istiyordu. "Senin fikrin işte bu sikindirik TOPLUM -"

"Lilly! Kahretsin!" Martinez dönüp ona baktı. "Duracak mısın ar-"

Kamyon, tiz bir ses çıkararak aniden durdu. Bu etkiyle Martinez arabanın ön tarafıyla arkasını ayıran duvara çarptı. Lilly de Vali'den tarafa cephane yığınlarının arasına fırladı. Lilly, yere serilirken kutular devrildi. Telsiz döne döne gidip bir sırt çantasına çarptı. Vali, bir yandan öbür yana yuvarlandı. Ağzındaki bantlar gevşedi.

Broyles'un cızırtılı gelen sesi, hoparlörden duyuldu. "Bir ısırgan gördük!"

Martinez, telsize doğru sürünüp onu kaparak düğmesine bastı. "Ne haltlar dönüyor orada Broyles? Bu şeye çarpmamızın sebebi -"

"Bir tane daha geldi!" Ufak hoparlörden cızırtılı cızırtılı geliyordu ses. "İki ısırgan geliyor ormanın… Ha, siktir… siktir… SIÇTIK!"

Martinez telsizin düğmesine bastı. "Broyles, neler oluyor?"

Telsizden: "Bizim sandığımızdan daha çok -"

Radyo paraziti yüzünden bir süre ses duyulmadı. Sonra bu cızırtının arasından Stevie'nin sesi geldi: "Tanrım! Koca bir sürü var. Ormandan -" Biraz daha parazit girdi araya. "Ormandan geliyorlar, dostum. Gelmeye devam ediyorlar -"

Martinez, mikrofona doğru bağırdı: "Stevie, söyle bana! Onları bırakıp geri mi dönmeliyiz?"

Biraz daha parazit.

Martinez haykırdı: "Stevie! Duydun mu? Geri mi dönmeliyiz?"

Broyles'un sesi: "Çok fazlalar, patron! Hiç bu kadar fazlasını görmemiştim tek bir -"

Radyo parazitleri iyice artmıştı. Minibüsün dışında bir el silah sesi ve cam kırılma sesi yankılandı. Bütün bunlar Lilly'yi ayağa kaldırdı. Kız, neler olduğunu anlayıp Ruger marka tabancasını almak için kemerinin arkasına uzandı. Tabancayı çıkarıp horozunu çekti. Omzunun üstünden arkasına bakıyordu. "Martinez, adamlarını geri çek. Buradan çıkar onları!"

Martinez, düğmeye bastı: "Stevie! Beni duyuyor musun? Çek git buradan. Geri çekil. Geri dön! Başka bir yer buluruz! Duyuyor musun beni? STEVIE!"

Stevie'nin acı dolu çığlıkları duyuldu hoparlörden. Otomatik tüfeklerin açtığı yaylım ateşi, havayı deldi... Ardından

korkunç bir metal kırılma sesi geldi... Sonra da büyük bir kaza.

Broyles'un sesi: "Tutunun! Çeviriyorlar! Çok fazlalar! Tutunun! Boku yedik! SIÇTIK!!"

Motor, devrini yükseltip hızla geriye giderken minibüs sarsılıyordu. Merkezi çekim kuvveti, herkesi öne, arabanın önüyle arkasını ayıran duvara doğru fırlattı. Lilly, omzunu tüfekliklere çarptı. Altı tane kısa tüfeği, odun gibi yere devirdi. Gabe'le Bruce birbirlerine çarparak yuvarlandı. Ötekilerin bilmediği bir şey vardu: Gabe'in parmakları, Bruce'un zincirlerinin altındaydı artık. Gabe, adamın iplerini çekiştirmeye başladı. Bruce'un ağzındaki bantlar gevşeyince adam, karmakarışık bir çığlık attı: "OROSPU ÇOCUKLARI! HEPİMİZ ÖLECEĞİZ ŞİMDİ!"

Minibüs, bir şeye çarptı. Sonra başka bir şeye daha çarptı. Sonra bir şeye daha... Islak bir şeye çarptığı belli olan aracın boğuk gürültüleriyle minibüsün gövdesini sallanıyordu. Lilly yandaki kollara tutunup minibüsün arkasını gözleriyle taradı.

Martinez, elleri ve dizleri üstünde sürünerek yerdeki telsize doğru ilerlerken zenci adam bağırıp çağırıyor, küfrediyordu. Swede, 45 kalibrelik tabancasının namlusunu kel zenciye doğrulttu. "KAPA ÇENENİ, SENİ OROSPU ÇOCUĞU!"

"SİZ PİÇ KURULARI -"

Minibüsün arkası, bilinmeyen bir nesneye çarpıp batağa saplandı. Arka tekerler, yoldaki kaygan ve vıcık vıcık bir şeylerin üstünde dönüyordu. Çekim kuvveti, herkesi bir köşeye savurdu. Silahlar, oldukları yerlerden düştü. Vali, yuvarlanarak bir yığın kartona çarptı ve kartonlar üstüne düştü. Öfkeyle bağırdı. Ağzındaki bant, çenesinden sarkıyordu şimdi. Sonra sustu.

Minibüs bir süre orada çok sabit bir şekilde otururken herkes sustu.

Sonra tüm araç sallandı. Minibüsün yanlarının sallanması, herkesin dikkatini çekti. Yere düşen telsizden Broyles'un sesi cızırtılı cızırtılı geliyordu. "Çok fazla," ya da "çıkıyor" gibi bir şeyler söylüyordu. Sonra Broyles'un AK-47 model tüfeğinin kükremesi, sessizliği deldi. Ardından camlar patlayarak kırıldı ve bir insan çığlığı duyuldu.

Sonra ortalık tekrar sessizleşti. Sakinleşti. Penceresiz minibüsün dışından sadece binlerce ölünün hafif, tükürüklü ve durmak bilmeyen iniltisi geliyordu. Minibüsün dışında kocaman bir türbinli motor dolaşıyormuş gibi geliyordu bu sesler. Arabaya yine bir şey çarptı ve onu yan taraftan şiddetle sarstı.

Martinez, minibüsün kenarından bir suikast silahını kapıp mandalını geriye doğru kaldırdı. Minibüsün arka kapağına doğru sallana sallana yürüdü. Kapının kulpundan tuttuğunda arkasından derin bir ses geldi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Lilly yere bakıp Vali'yi gördü. Adamın ağzındaki bantlar çözülmüştü. Duvara yaslanarak oturmaya çalışıyordu. Koyu renkli gözlerinin içi yanıyordu. Lilly tabancasını ona doğrulttu. Dişlerini sıkarak "Artık emir vermiyorsun," dedi.

Minibüs, yine yanlara doğru hareket etti. Gürleyen sessizlik uzadı.

"Senin küçük planın cehennemin dibini boyladı," dedi Vali. Sadistçe bir neşe vardı sesinde. Yüz hatları, travmanın kalan etkisiyle seğiriyordu.

"Kapa çeneni!"

"Bizi burada bırakıp ısırganlara yem edecektiniz ve kimse bilmeyecekti bunu."

Lilly, 22 kalibrelik tabancasının namlusunu adamın alnına dayadı. "Kapa şu lanet olasıca çeneni!"

Minibüs tekrar sallandı. Martinez kararsızlıkla donup kalmıştı. Dönüp Lilly'ye bir şey söylemeye başlamıştı ki öndeki hareket bulanıklığı herkesi şaşırttı.

Bruce, ellerini çözmeyi başarmış, sonra da birden Swede'ye saldırmıştı. Yaşlı adamın elindeki silaha vurmuştu. 45 kalibrelik silah, havaya fırlayıp yere doğru patladı. Patlama sesi o kadar yüksekti ki kulak zarlarını deldi. Patlama, yerde metal bir ses çıkarmış, Swede'nin sol botunu sıyırıp geçmişti. Bu sırada yaşlı adam çığlık atarak arka duvara çarpmıştı.

Martinez ya da Lilly ateş etmeye fırsat bulamadan, yapılı zenci, tek bir hareketle bu sıcak 45 kalibre silahı kapıp Swede'in göğsüne üç kurşun sıktı. Yaşlı adam, nefesi kesilip kıvranarak yere düşerken arkasındaki kıvrımlı duvara kanlar sıçramıştı.

Martinez arka taraftan dolanıp zenci adama doğru geldi. O yöne hızlı hızlı ve kontrollü olarak iki el ateş etti. Ama o ana dek Bruce çoktan karton kutu yığınlarının arkasına geçerek kendini korumaya almıştı. Kurşunlar da kutular, metaller ve cam liflerine girerek kutularının içinde boğuk boğuk bir dizi patlama meydana getirdi. Böylece havaya meteor gibi tahta kırıntıları dumanları, kıvılcımlar ve kâğıtlar fırladı. Herkes de yere gömüldü. Bruce, ayak bileğinde sakladığı av bıçağına doğru uzandı. Gabe'in iplerini kesmeye gidiyordu. Minibüsün arkasında her şey çok hızlı gelişiyordu artık. Lilly, tabancasını ön taraftaki iki eşkıyaya doğrulttu. Martinez, Bruce'un üstüne doğru atıldı. Vali, bağırarak "ONLARI ÖLDÜRME!" gibi bir şey söyledi. Gabe artık serbestti. Yere düşen kısa tüfeklerden birine uzanıyordu. Bruce, bıçağını Martinez'e doğru salladı. Martinez geri çekilerek bu darbeden kurtuldu. Ama ayağı tökezlemiş, Lilly'nin üstüne düşmüştü. Lilly de düşüp arka kapılara çarptı. Lilly'nin ikiz kapılara çarpan vücudunun etkisiyle, kapının sürgüsü açıldı.

Kapı aniden ve beklenmedik şekilde dışarı doğru patlayarak açıldı. Yürüyen cesetlerle dolu bir sürünün minibüse girmesine davetiye çıkardı.

18. Kısım

Lime lime olmuş bir hastane gömleği giyen büyük, çürümüş ısırgan, Lilly'ye doğru yürüdü. Çürük dişlerini tam kızın boynuna geçirmek üzereydi ki Martinez bir el ateş ederek yaratığın kafatasının tepesini uçurdu.

İğrenç kokulu, siyah kan, tavana doğru fışkırdı. Lilly açık kapıdan geri çekilerek uzaklaşırken bu kanlar onun yüzüne de sıçramıştı. Bu açık kapıdan daha çok ısırgan içeri girdi. Lilly, aracın ön tarafına doğru ilerlerken çınlayan gürültüyle kulakları sağır oldu.

Hâlâ bağlı olan Vali, saldırıdan kurtulabilmek için geri geri kaçıyordu. Gabe, fişekliği dolu, kısa tüfeklerden birini kaldırarak ateş etti. Bu yaylım ateşi, ölü dokuları ve çürük kafataslarını delip geçiyordu. Beyin maddesi, siyah kasımpatılar gibi etrafa fışkırıyordu. Minibüsün içi dumanlanıp sallandı ve ölülerin o iğrenç kokularıyla doldu. Ateşlenen bu silaha rağmen giderek daha çok ısırgan akın ediyordu kapıya.

"BRUCE, İPLERİMİ KES!"

Bu gürültü Vali'nin sesini nerdeyse boğuyordu. Lilly'nin çınlayan kulak zarları, onu güçlükle duydu. Vali'nin sesini duyan Bruce, bıçağını alıp onun yanına gitti. Bu sırada Martinez'le Lilly de yaylım ateşi açtı. Namluların ucu parlıyor, inanılmaz bir gürültü çıkıyordu. Tüm şarjörler boşaltılıyordu. Başarılı atışlar, göz çukurlarına, çene kemiklerine, ince, kel kafalara ve çürük alınlara denk geliyor, siyah dokuları, kanları ve sıvıları fışkırtarak açık kapıya sıçratıyordu.

Bruce'un bıçağı, Vali'nin iplerini kesiyordu. Saniyeler içinde Vali serbest kalarak eline kısa bir tüfek aldı.

Ateşlenen silahlar havayı parlatıyordu. Minibüsün içinde hayatta kalan beş kişi, çok geçmeden hep birlikte arabanın ön duvarına yaslanmış, kafalarına göre ateş ediyorlardı. Arka kapıya doğru bir cehennem fırtınası saçıyorlardı. Çok büyük bir gürültü kopuyordu. Minibüsün metal gövdesinin de etkisiyle kulakları delici bir ses çıkıyordu. Kurşunlardan bazıları hedeflerini ıskalıyor, sekerek kapıya kıvılcımlardan oluşan papatya zinciri gibi bir çerçeve yapıyordu.

Ezilmiş zombiler, minibüsün zeminine düşüyor, domino taşları gibi devriliyorlardı. Kimisi, kapının küçük arka kenarından kayıyor, diğerleri de yığın halinde yakalanıyordu. Bu yaylım ateşi on saniye daha devam etti. Bu sırada arkaya doğru sıçrayan kan ve vücut dokuları, insanları kan tabakasıyla kaplamıştı. Bir çelik parçası, Lilly'nin kalçasına çarpıp içine girmişti. Eşek arısı sokmuş gibi gelen bu acı, kızı uyandırmıştı.

Tek bir dakikalık sürede –Lilly'ye bir ömür gibi gelen bitip tükenmez bu altmış saniye içinde- bütün cephane, ölülerin etine boşaltılmıştı. Minibüsün kapısına akın eden en son zombi de kayarak kaldırıma düştü. Düşerken de kıvrımlı metalin üstünde cıvık kan izleri bıraktı.

Geri kalan son bedenler, kulak delen, bu korkunç sessizlikte kapıda sıkışıp kalmıştı. Gabe, Martinez ve Vali silahlarını yeniden doldururken Bruce kapıya doğru atıldı. Sürüden arta kalan bu zombileri, tekmeleyerek arka kapıdan ayırdı. Bedenler, bir şapırtı sesi çıkararak asfalta düştü. Lilly, biten şarjörünü Ruger tabancasından çıkardı. Kızın sağırlaşan kulakları, fişeklik yere düşünce çıkan metal sesini duymadı. Yüzü, kolları, kıyafeti, kan ve safrayla kaplıydı. Tabancasını yeniden doldurdu. Nabzı, travma geçiren kulaklarında atıyordu.

Bu sırada Bruce, ikiz kapıları sertçe çekerek kapattı. Hasar gören menteşeler, büyük bir gürültüyle gıcırdadı. Bu ses de Lilly'nin kulaklarındaki çınlama yüzünden pek az duyulmuştu ona.

Kapının mandalı kapanarak onları kanla sulanmış bu ölüm odasına kapattı. Ama işin en kötü yanı, herkesin dikkati çeken yanı, minibüsün ilerisinde yarım yamalak görebildikleri araziydi. Yolun iki tarafındaki orman da ilerideki düzlükte kıvrıla kıvrıla giden yol da karanlığa gömülmüştü. Her taraf hareket eden gölgelerle doluydu.

* * *

Kapılar çarparak kapanmadan gördükleri şey, akıl sınırlarını zorluyordu. Hepsi daha önce zombi sürüsü görmüştü. Bunlardan bazıları da epeyi büyüktü. Ama bu sürü, onların hepsinin alnını karışlardı. Aylar önce bu veba ortaya çıktığından beri kimsenin eşi benzerini görmediği bir ölü sürüsüydü bu. Çürümenin akla gelebilecek her safhasında bulunan yaklaşık bin tane yürüyen ceset, göz görebildiğinde uzayıp gidiyordu. Hırıldayan zombi grupları, o kadar çoktu ki omuzlarına basarak yürüyebilirdiniz. Bu sürü, 85. otobanın her iki yanındaki tepelerin eteklerine dizilmişti. Ağır ağır ve halsizce yürüyen bu kadar çok ölü, kitle imha tehdidi oluşturuyordu. Amaçsızca ağaçların arasından geçip tarlaları ve yolları mahveden siyah bir buzulu getiriyorlardı akla. Bazılarının kemikleri üstünde neredeyse hiç et kalmamıştı. Parçalanmış kefenleri, karanlıkta yosun gibi sarkıyordu. Ötekiler, yuvalarından çıkarılan yılanlar gibi istemsizce kıvrılarak havayı ısırıyorlardı. Bu sürünün boyu ve genişliği, dalgalanan mikroplu bir iltihap izlenimi veriyordu insana. Bütün yüzler, sedef gibi soluk beyazdı.

Minibüsün içinde bu görüntünün neden olduğu ilkel bir korku, oradaki herkesin kanını dondurmuştu. Gabe tüfeğini Martinez'e doğrulttu. "Seni, aptal, orospu çocuğu! Yaptığına bak! Bizi ne hâle soktuğuna bir bak!!"

Kimse bir şey yapmaya fırsat bulamadan Lilly, Ruger tabancasını kaldırıp Gabe'e doğrulttu. Kulakları çınladığı için

karşılığında ne dediğini tam olarak duyamıyordu ama ciddi bir şeyler dediğini biliyordu. "Geri çekilmezsen kafanı uçuracağım, puşt herif!"

Bruce, ev bıçağıyla kızın üstüne atılıp bıçağı onun boynuna dayadı. "Orospu! O koduğumun tüfeğini bırakmak için üç saniyen va-"

"BRUCE!" Vali, tüfeğini Bruce'a doğrulttu. "Geri çekil!"

Bruce kıpırdamadı. Bıçak, hâlâ Lilly'nin boğazına yaslı duruyordu. Lilly'nin tabancası da Gabe'e doğrultulmuştu. Martinez, suikast silahını Vali'ye doğrulttu. "Philip, beni dinle," dedi Martinez yavaşça. "Emin ol, ölmeden önce ilk seni öldürürüm."

"Herkes sadece biraz sakin olsun!" Vali'nin tüfeğin kabzasındaki eklemleri beyazdı. "Bu beladan ancak hep birlikte kurtulabiliriz!"

Giderek daha çok zombi yaklaştığı için minibüs tekrar sallandı. Herkes olduğu yerden sıçradı.

"Ne var aklında?" dedi Lilly.

"Önce şu baş belası silahları birbirinizin yüzünden çekin."

Martinez, gözlerini Bruce'a dikti. "Bruce, bırak o kızı."

"Dediğini yap, Bruce." Vali'nin silahının namlusu hâlâ Bruce'a doğruydu. Vali'nin burun direğinden inci gibi tek bir ter damlası aşağı süzüldü. "ÇEK ŞU KODUĞUMUN BI-

ÇAĞINI, YOKSA BEYİNLERİNİZİ PATLATIP DUVARA YAPIŞTIRACAĞIM!"

Bruce'un koyu, badem gözleri öfkeyle parladı. İstemeye istemeye indirdi bıçağı.

Minibüs tekrar sallandı. Silahlar teker teker aşağı inerek hedeflerini serbest bıraktı.

En son Martinez indirdi silahını. "Minibüsün önüne geçebilirsek aracı sürerek buradan çıkabiliriz."

"Olumsuz!" Vali, ona baktı. "Bu lanet sürüyü de Woodbury'ye çekeriz o zaman!"

Lilly, Vali'ye "Önerin ne?" diye sordu. Damarından akan kanlar buz gibi asitlere dönmüştü. Yeniden bu deli adama teslim olmanın getirdiği korkunç duyguyu hissetti. Ruhu küçülüp büzüşerek içinde ufak bir kara deliğe dönüşüyordu. "Burada böyle hiçbir şey yapmadan oturup duramayız."

"Kasabadan ne kadar uzaktayız? Bir buçuk kilometreden daha az herhalde?" Vali, bu soruyu öylesine sormuştu. Kana bulanmış minibüsün içine göz gezdiriyor, o kutudan bu kutuya bakıyordu. Silah dayanaklarının yedek parçalarını, fişeklikleri, askeri düzeydeki cephaneyi gördü. Martinez'e dönerek "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Bu büyük darbeyi, tam bir asker gibi tasarlamışsın. Öyle görünüyor. Kasada roket güdümlü el bombası da var mı? Ya da basit bir el bombasından daha kuvvetli bir şey?"

* * *

Malzemeleri bulup roket güdümlü bombayı yüklemek beş dakikalarını bile almamıştı. Bir strateji belirleyip pozisyonlarını aldılar. Bu süre boyunca emirleri genellikle Vali verdi. Ölü sürüsü, kovana akın eden arılar gibi minibüsün etrafını sararken herkesin bir işle uğraşmasını sağlıyordu Vali. Hayatta kalan bu insanlar karşı önlemlerini başlatmak için hazırlanırken aracın üstüne doğru gelen ölü sayısı o kadar artmıştı ki minibüs devrilecekti neredeyse.

Vali'nin minibüsün içinden boğuk boğuk gelen sesi, geri sayıma başlamıştı… "üç, iki, bir"… Bu geri sayım, ölülerin araca dayadıkları çürük kulakları için hiçbir şey ifade etmiyordu.

İlk patlama, sanki arka kapılara yerleştirilmiş patlayıcı cıvatalar gibi bu kapıları patlatarak açtı.

Bu patlamayla birlikte yaklaşık altı ısırgan havaya uçtu. Roket güdümlü el bombası, kapının arkasında toplanan ceset yığınlarını delip geçiyordu. Sanki sıcak bir şiş, tereyağına giriyordu. Bomba, minibüsün on metre ötesine düştü.

Patlama, aracın etrafında en az yüz –belki daha fazla- yaratığı yaktı. Bu patlamanın gürültüsü, yakından geçen bir jetin yarattığı ses bombasıyla yarışacak güçteydi. Bu ses, yeri sallıyor, kıvılcımlar saçarak göğe kadar çıkıyordu. Ağaçların tepesinde yankılandı sesler.

Patlama, yükselerek etrafa saçıldı. Alevlerin sıcaklığı, bir basketbol sahası kadar büyük bir alanda hissediliyordu. Bu patlamayla gece, gündüze dönmüş, en yakındaki zombiler de yanan insan artıklarına dönüşmüştü. Kimisi buharlaşmış, ötekiler de dans eden ateş sütunlarına dönüşmüştü. Bu cehennem, minibüsün etrafındaki elli metre karelik alanı yerle bir ediyordu.

Araçtan atlayarak çıkan ilk kişi Gabe'di. Napalm bombasına benzeyen bu büyük patlamada pişen ölü etlerin keskin kokusunu almamak için ağzıyla burnunun etrafına bir atkı dolamıştı. Ardından da Lilly çıktı. O da bir eliyle ağzını kapatıyordu. Öteki elinde tuttuğu Ruger tabancasından hızlı hızlı üç el ateş ederek yolları üstündeki birkaç tane, aylak zombiyi yere serdi.

Minibüsün ön tarafında doğru gidip kapıyı açarak oraya çıktılar. Broyles'un yamuk yumuk duran kanlı kalıntılarını bir kenara ittiler. Birkaç saniye içinde arka tekerlekler toprağı kazmaya başlamıştı. Sonra da araç oradan çıkıp yola koyuldu.

Minibüs, onlarca zombiyi ezerek buldozer gibi üstlerinden geçiyordu. Ayakta duran kadavraları, çürümüş jöleler haline getirip kaldırıma yapıştırıyordu. Önlerinde beliren keskin bir viraja doğru dikkatle ilerliyorlardı. Bu keskin dönüşe vardıklarında firarlarının son safhasını da Gabe yerine getirdi.

Direksiyona asılıp arabayı yolda bir tarafa, ormanlı tepenin yanına doğru hafifçe yatırdı.

Bu inişli çıkışlı arazi, aracın tekerleklerini ve süspansiyonunu zorluyordu. Ama Gabe, ayağını gazdan çekmiyor, arkadan çekişli araç da tepenin yumuşak, çamur zemininde kuyruk gibi sallanarak bir o yana bir bu yana savruluyordu. Arkadaki üç adam, bu etkiyle sarsılarak arkadaki açık ve kırık kapıya doğru düşüyordu az kalsın.

Tepenin zirvesine ulaştıklarında Gabe frenlere asıldı. Araba kayarak durdu.

Havan topunu hedefe doğrultmak bir dakikalarını aldı. Bu küçük, demir silindiri bir makineli tüfeğe çabucak monte etmişti Martinez. Namlunun ağzı, kırk beş dereceli bir açıyla yukarıya bakıyordu. Onlar ateş etmeye hazırlanırken en az iki yüz zombi de tepeden yukarı tırmanmaya başlamış, ağır ağır yürüyerek minibüse doğru geliyordu. Minibüsün gürültüsü ve farları dikkatlerini çekmişti.

Martinez, havan topunu kurup ateşleme düğmesine bastı.

Havan patlayarak içindeki topu hızla göğe doğru fırlattı. Vadi üzerinde kavis çiziyordu top. Arkasında bıraktığı iz, parlak, neon bir iz gibiydi. Patlayan top, yürüyen ölülerle dolu denizin tam ortasına düştü. Minibüsten en az dört yüz metre ötede mantar biçiminde alevli, ufak bir bulut yükseldi. Topun PAAAT diye düşerek çıkardığı gürültüden birkaç milisaniye önce görülmüştü bu bulut. Patlamanın ardından

çıkan ışık, gece karanlığını koyu, sıcak turuncu bir renge bürüdü.

Alevlenen şeyler, patlayarak gökyüzüne havalandı. Toprak, moloz ve ölü dokular saçıldı her yana. Ateşin şok dalgası, her yöne doğru en az yüz metre yayılarak yüzlerce ısırganı yakıp kül etti. Devasa büyüklüklerdeki basınçlı bir kap bile bu ölüleri bundan daha hızlı ve daha çok yakamazdı.

Geride kalan ısırganlar, ateşli manzaranın etkisiyle tepeden uzaklaşmaya başladı. Tuhaf bir şekilde geri dönüp ışığa doğru yürüyorlardı.

Woodbury'den uzaklaşıyorlardı.

* * *

Sarsılan tekerlekler üstünde kasabaya dönüyorlardı. Aracın arka şanzımanı kırılmış, pencereleri dağılmış ve kapıları patlamıştı. O devasa sürüden izler var mı diye arkalarına bakmaya devam ediyorlardı. Sürü onları takip ediyor mu, diye kontrol ediyorlardı. Ama meyve bahçelerinin uçlarında düzensizce dolaşan birkaç ısırgan dışında bir şey yoktu arkalarında. Ufuktaki kızıl turuncu renk, sürünün akıbetini yansıtıyordu.

Gabe, Martinez'in arkasından Vali'ye kabzası inci işlemeli, 45 kalibrelik, yarı otomatik silahı sessizce uzattı. İş işten geçmeden de kimse bu durumu fark etmedi. "İşimiz bitmedi daha. Sizle benim yani," diye birden gürledi Vali. Minibüs,

bir köşeden dönerken silahın namlusunu, Martinez'in sırtına dayadı.

Martinez, kederli kederli, uzun bir iç geçirdi. "Bitir şu işi, gitsin."

"Hafızan çok kısa süreli, evlat," dedi Vali. "Bu duvarların dışında olan bir bok bu. Seni harcamayacağım Martinez... henüz değil, en azından... şimdi birbirimize ihtiyacımız var."

Martinez hiçbir şey söylemedi. Yerdeki demir kıvrımlara bakarken hayatına son verilmesini bekliyordu.

Kasabaya batı tarafından girdiler. Gabe aracı, arenanın önüne çekip hizmet arabaları için ayrılan otoparka soktu. Tribünlerden hâlâ kalabalığın sesi geliyordu. Islık ve yuhalama seslerine bakılırsa müsabaka, karışıklıkla sonuçlanmıştı. Gösterinin tuhaf sunucusu, bir saatten fazla bir süredir ortalarda yoktu... Ama kimse yerinden ayrılmamış, herkes maçı izlemişti.

Gabe'le Lilly, arabadan inip minibüsün arka kapısına doğru yürüdü. Lilly, kan pıhtılarıyla kaplanmıştı. Yüzünde de kan lekeleri vardı. Tedirginlikle bedenine bir şeyler batıyormuş gibi hissediyordu. Elini, kemerinin arkasına sıkıştırdığı Ruger tabancasının sapına koydu. Mantıklı düşünemiyordu. Yarı uykuda gibiydi. Yaşadığı şokla halsizleşerek sersemlemiş, nefessiz kalmıştı.

Minibüsün arkasındaki köşeyi dönünce Martinez'in silahsız bir halde durduğunu gördü. Havan topu geri teptiği

için kolları isle kaplıydı. Keskin hatlı yüzünde, kan benekleri vardı. Hemen arkasında duran Vali, 45 kalibrelik silahının namlusunu onun boynuna dayamıştı.

Lilly, içgüdüleriyle hareket ederek hemen tabancasını çekti. Ama daha silahını doğrultamadan Vali'den bir uyarı geldi.

"O şeyi ateşlersen arkadaşın ölür," diyerek tısladı Vali. "Gabe, kızın sapanını elinden al."

Gabe, Lilly'nin elinden tabancayı kaptı. Lilly öylece Vali'ye bakıyordu. Gece karanlığında tepelerinden gelen bir ses çınladı.

"Hey!"

Vali, öne doğru eğildi. "Martinez, yukarıdaki adamına bir sorun olmadığını söyle."

Arena çatısının tepesine, üst katın bir köşesine makineli tüfek kurulmuştu. İçi delik, uzun bir namlu, eğilerek toprak otoparka doğu çevrilmişti. Tüfeğin arkasında da Martinez'in genç bir arkadaşı duruyordu. Uzun boylu, bu zenci çocuk, Atlantalıydı ve ismi de Hines'ti. Bu gizli darbe girişimine katılmamıştı o.

"Neler dönüyor?" diye bağırdı onlara. "Savaştan dönmüş gibi görünüyorsunuz!"

"Sorun yok, Hines!" dedi Martinez. "Birkaç tane ısırganla uğraştık, o kadar!"

Vali, elindeki 45 kalibrelik silahı görünmeyecek bir şekilde tutuyor, namluyu Martinez'in sırtına dayıyordu. "Hey, evlat!" Vali, başını kaldırıp ana yolun etrafındaki karanlık ormanı işaret etti. "Bana bir iyilik yapar mısın? Biz gelirken ormanların arasından çıkıp peşimize takılan şu son birkaç ısırganı temizlesene!" Sonra da minibüsü işaret etti Vali. "Bu işi bitirince minibüsün içindeki iki cesedi de kafasından vur. Sonra da onları morga götür."

Makineli tüfeğin dayanağı gıcırdadı. Namlusu da havada döndü. Herkes sokaktaki hareketi görebilmek için o yana döndü. Ağaçların arasından sallana sallana çıkan iki cesetten başka ısırgan yoktu etrafta.

Arena çatısındaki namlu kükremeye başladı. Namludan çıkan kıvılcımlar göründükten bir milisaniye sonra da patlamanın sesi duyuluyordu. Vali, Martinez'i binaya doğru itiyordu. Herkes bu patlama sesleriyle yerinden sıçramıştı.

Zırh delici kurşunlar, ormanın içinden çıkan ısırganları bombalıyordu. Zombiler, bir süre kuklalar gibi dans ettiler. Yer yarılıyordu sanki. Kafaların arkasından kanlar fışkırıp, kırmızı buharlar çıktı. Hines, işi garantiye almak için 762 milimetrelik fişeklerle dolu koca bir fişekliği ısırganların üstüne boşaltmıştı. Sonunda posaları çıkmış, üstlerinden buharlar çıkaran yığınlar hâlinde yere düştüklerinde Hines denen çocuk, ufak bir zafer çığlığı attı. Sonra da yeniden aşağı, yere baktı.

Vali, Martinez ve diğerleri, ortadan kaybolmuştu.

19. Kısım

"Siz, bunun demokrasi olduğunu mu sandınız?" Vali'nin kanla lekelenmiş, ince montu yerleri süpürüyordu. Dumanlı, kızgın sesi, toplanma yerinin altındaki özel odanın briket duvarlarına çarpıyordu.

Eskiden muhasebe ofisi ve yol parası faturalarının tutulduğu bir depo olan bu oda, yağmalanmış, bir uçtaki demir kasa patlatılmıştı. Şimdi içinde kırık dökük, uzun bir toplantı masası, duvarlarda üstünde kız resimleri olan takvimler, muhasebeciler için iki tane çalışma masası ve birkaç tane döner koltuk vardı. Hepsi de etrafa dağılmıştı.

Martinez'le Lilly, bir duvarın önündeki katlanır sandalyelerde oturuyorlardı. Savaş bunalımı yaşıyormuş gibi görünüyor, sessizce duruyorlardı. Yanlarında da Bruce'la Gabe silahları hazır vaziyette bekliyordu. Odadaki gerilim çatlıyor, yakılmış bir fitil gibi kıvılcımlar saçıyordu.

"Bu yerin yalnızca tek bir sebep sayesinde işe yarar hâle geldiğini unutmuş gibisiniz." Vali'nin konuşması, yüzündeki

tikler ve şok tabancasının travmasından kalma seğirmelerle noktalanıyordu. Kurumuş kanlar, yüzüne, kıyafetlerine ve darmadağınık saçlarına yapışmıştı. "Burası işe yarıyor, çünkü burayı ben işe yarar hâle getiriyorum! Dışarıda olanları gördünüz ya! İşte sipariş vermek istediğiniz menüde o var! Ütopik bir cennet mi istiyorsunuz? İnsanların huzur içinde rahat rahat yaşadığı bir vaha mı düşlüyorsunuz? Hadi sevimli resimler çizen, ünlü ressam Norman Rockwell'i çağırın da sizi resmetsin! Savaş lan bu!"

Sözlerinin kafalarına girmesi için biraz sustu. Odaya sessizlik hâkim oldu.

"Dışarıda, tribünlerdeki piçlere hiç sordunuz mu? Onlar demokrasi mi istiyor? Huzurlu, rahat bir ortam mı istiyor? Yoksa birinin işleri yoluna koymasını mı... onları ısırganlara yem olmaktan kurtarmasını mı istiyorlar?" Gözleri parladı. "Gavin'le adamları buranın başındayken olanları unutmuş gibisiniz! Bu kasabayı biz geri aldık! Biz işleri -"

Birisi, dış kapıyı çalarak konuşmasını böldü. Vali, sesin geldiği tarafa döndü. "NE VAR!"

Kapı tokmağı çevrildi. Kapı gıcırdayarak birkaç santim açıldı. Macon'dan gelen köylü çocuğun mahcup yüzü, içeri girdi. AK-47 tüfeğini beline asmıştı. "Patron, dışarıdaki insanlar huzursuzlanıyor."

"Ne?"

"İki dövüşçü de asırlar önce öldü. Dışarıda ölü bedenler ve zincirli ısırganlardan başka bir şey kalmadı. Ama kimse de bir yere gitmiyor... Yanlarında getirdikleri içkilerle sarhoş oluyor, zombilere bir şeyler fırlatıyorlar."

Vali, yüzünü silip Fu Manchu tarzı bıyıklarını düzeltti. "Az sonra önemli bir duyuru yapacağımı söyle onlara."

"Ama peki ya -"

"SÖYLE SEN!"

Köylü çocuk, uysal uysal başını sallayıp döndü. Arkasından da kapıyı kapadı.

Vali, odanın öteki ucunda duran, kot pantolonuna kan sıçramış, iri yarı zenciye bir bakış fırlattı. "Bruce, git Stevens'la onun o küçük köpeğini getir. Ne yaptıkları umurumda değil. Hemen buraya gelmelerini istiyorum! Koşarak!"

Bruce başını sallayıp tabancasını kemerine soktu. Sonra da çabucak odadan çıktı.

Vali, Martinez'e döndü. "O koduğumun şok tabancasını nereden bulduğunuzu çok iyi biliyorum..."

* * *

Bruce, doktorla Alice'i alıp gelmeye gittiğinde zaman durmuş gibi geldi Lilly'ye. Martinez'in yanında oturuyordu. Zombilerin artıklarından oluşan ince bir katman kızın üstünde kuruyordu. Bacağındaki yara zonkluyordu. Her an

bir kurşun gelip beynini dağıtacak diye bekliyordu. Yalnızca birkaç santim arkasında duran Gabe'in vücut sıcaklığını hissedebiliyordu. Adamın vücut kokusunu alabiliyor, yoğun solumalarını duyabiliyordu. Ama bekledikleri bu sürede tek bir kelime etmedi bu adam.

Martinez de konuşmadı.

Odanın ön kısmında volta atmaya devam eden Vali de bir şey söylemedi.

Ölüm, Lilly'nin umurunda değildi artık. Açıklanamaz bir şeyler olmuştu ona. Josh'un yer altında çürüdüğünü düşünüyor ve hiçbir şey hissetmiyordu. Megan'ın o eğreti ilmekle kendini astığını düşünüyor, yine de duygulanmıyordu. Bob'un kendisinden geçtiğini düşünüyordu.

Bunların hiçbiri önemli değildi artık.

İşin en kötü yanıysa, Vali haklıydı; Lilly de bunu biliyordu. Bu duvarların arasında Rottweiler gibi vahşi bir köpeğe ihtiyaçları vardı. Akan kan dalgasını durduracak bir canavara ihtiyaçları vardı.

Odanın öbür ucundaki kapı tıkladı. Bruce, Stevens ve Alice birlikte dönmüştü. Doktor, Bruce'un tabancası önünde birkaç metre yürüyerek üstündeki kırış kırış laboratuvar montuyla içeri girdi. Alice de peşlerinden geldi.

Vali, yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle "Gelin de partiye katılın," diyerek karşıladı onları. "Oturun. Rahatlayın. Ayaklarınız dinlensin, gelin, oturun."

Doktorla Alice, tek kelime etmeden odada yürüyüp Martinez'le Lilly'nin yanındaki katlanır sandalyelere oturdular. Cezalandırılarak odalarına gönderilen çocuklar gibiydiler. Doktor, hiçbir şey söylemeden yere bakıyordu.

"Evet, tüm çete burada şimdi," diyerek bu dörtlünün yanına geldi Vali. Devre arasında takımıyla konuşacak bir antrenör gibi birkaç santimetre ötelerinde durdu. "Şimdi şöyle: küçük bir anlaşma yapacağız… sözlü bir anlaşma. Çok basit. Bana bak, Martinez."

Martinez'in başını kaldırıp kara gözlü bu adama bakması büyük bir çaba gerektiriyordu.

Vali, bakışlarını Martinez'e dikti. "Anlaşma şu. Ben bu şerefsiz kurtları kapıdan uzak tuttuğum sürece siz de burada-ki et yığınlarının karnını doyuracaksınız… Bunu nasıl yaptığımı sormuyorsunuz."

Elini beline koymuş, önlerinde bekleyerek duruyordu. Kana bulanmış yüzündeki hatlar, sert ve ciddiydi. Gözleri, travma geçiren bu dörtlünün gözlerine baktı.

Kimse bir şey söylemedi. Lilly, ayağa fırlayıp sandalyesini tekmeleyerek devirdiğini, son sesiyle çığlık atarak o suikast tüfeklerinden birini kaptığını, açtığı ateş bombardımanında Vali'yi de öldürdüğünü düşündü.

Lilly, gözlerini yere dikmişti.

Sessizlik, uzadı.

"Bir şey daha," dedi Vali. Onlara bakarak gülümseyen gözleri, cansız ve neşesizdi. "Biriniz, bu anlaşmayı bozup burnunuzu benim işime sokarsanız, Martinez ölür. Geri kalanınız da ormana sürülür. Anladınız mı?" Sessizce bekledi. "Cevap verin bana, sizi şerefsizler! Anlaşmamızın şartlarını anladınız mı? Martinez?"

Bitkin bir nefesle geldi cevap. "Evet."

"Duyamadım!"

Martinez ona baktı. "Evet… Anladım."

"Peki ya sen, Stevens?"

"Evet, Philip." Doktorun sözleri nefretle çıkmıştı ağzından.

"Harika bir son savunma. Avukat olmalısın sen. Peki ya sen, Alice?"

Alice, hızlı ve gergin gergin başını salladı.

Vali, Lilly'ye döndü. "Ya sen sürtük? Bunu iyice anladın mı?"

Lilly yere bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Vali, ona yakınlaştı. "Bir oybirliği göremiyorum burada. Tekrar soruyorum sana, Lilly. Anlaşmayı anladın mı?"

Lilly, yine konuşmadı.

Vali, kabzası inci işlemeli, 45 kalibrelik Colt marka tabancasının horozunu çekip namluyu kızın başına dayadı.

Ama Vali bir şey söyleyemeden ya da kızın beynine kurşun sıkamadan Lilly başını kaldırıp ona baktı.

"Anladım."

* * *

"HANIMLAR, BEYLER!" Burnundan konuşan köylü çocuğun sesi, arenadaki hoparlör sisteminden cızırtılı bir şekilde duyuldu. Tel örgülerin arkasındaki karışık sahnenin üstünde yankılandı. Sımsıkı bir arada duran seyirciler, tribünlere yayılmış ama tek bir seyirci bile stadyumdan ayrılmamıştı. Bazıları, sarhoş olmuş, sırt üstü uzanıyor, yıldızsız göğe bakıyordu. Ötekiler, içki şişelerini elden ele gezdirerek az önce sahada gördükleri bu kargaşanın korkularını uyuşturmaya çalışıyorlardı.

Daha da sarhoş olanlar ise sahaya çöp ve boş şişe fırlatıyor, esir alınan ısırganlara eziyet ediyordu. Isırganlar zincirleriyle hafif hafif sallanıyordu. Çürüyen dudaklarından siyah salyalar akıyordu. İki, ölü savaşçı, zombilerin ulaşamayacağı bir yerde yığınlar hâlinde uzanıyordu. Kalabalık ıslık çalarak yuhalıyordu. Yaklaşık bir saattir durum böyleydi.

Daha sağlam bir ses duyuldu hoparlörlerden: "VALİNİN SİZE ÖZEL BİR DUYURUSU VAR!"

Bu haber, ilgilerini çekmişti. Ahenksiz bağırış çağırışlar ve ıslıklar azaldı. Kırk küsür seyirci, tuhaf bir şekilde önlerdeki koltuklarına döndü. Bazıları kendi sarhoş ayaklarına

takılarak tökezliyordu. Dakikalar içinde tüm kalabalık, ön tarafta, tel örgülerin arkasında toplandı. Bu tel örgüler eskiden insanları, kontrolden çıkan araçlardan ve yarış pistinden dışarı fırlayan, alev almış tekerleklerden korurdu.

"KORKUSUZ LİDERİMİZ, VALİMİZİ ALKIŞLAYIN!"

Ortadaki geçit kapısından uzun montlu hayalet gibi biri çıktı. Gölgeler arasından gelip kalsiyum ışıkların soğuk buharına girdi. Üstü başı kanlı ve çamurluydu. Montunun kuyruğu rüzgârda savruluyordu. Truva savaşından dönen Truvalı bir kumandandı sanki. Sahanın ortasına doğru yürüyüp ölmüş muhafızların arasında durdu. Arkasındaki mikrofon kablosunu çekiştirip mikrofonu kaldırarak gür bir sesle konuşmaya başladı: "ARKADAŞLARIM, HEPİNİZ KADER YÜZÜNDEN BURADASINIZ... KADER BİZİ BİRARAYA GETİRDİ... VE BU VEBADAN HEP BİRLİKTE KURTULMAK BİZİM KADERİMİZ!"

Çoğu sarhoş olan kalabalık, mest olarak tezahürat yaptı.

"SİZİN LİDERİNİZ OLMAK DA BENİM KADERİM... VE BEN BU GÖREVİ İFTİHARLA ÜSTLENİYORUM! BUNDAN HOŞLANMAYAN BİR OROSPU ÇOCUĞU VARSA ARANIZDA GELİP BU GÜCÜ BENDEN ALABİLİR! NE ZAMAN İSTERSENİZ! BENİ NEREDE BULACAĞINIZI BİLİYORSUNUZ! BU İŞE TALİP BİRİ VAR MI ORADA? BU KASABAYI GÜVENLİ HÂLE GETİREBİLECEĞİNE GÜVENEN BİRİ VAR MI?"

Sarhoş sesler dindi. Tel örgünün arkasında yüzler gevşedi. Vali onların ilgisini çekebilmişti. Yüksek tren köprülerine çarpan rüzgâr, sessizliğe son verdi.

"TEK TEK HERKES, BU GECE WOODBURY'DE YENİ BİR GÜNÜN BAŞLADIĞINA TANIK OLSUN! TAKAS SİSTEMİ RESMİ OLARAK SONA ERMİŞTİR!"

Şimdi sessizlik, arenanın üstüne bir örtü gibi çökmüştü. Seyirciler, böyle bir şeyi beklemiyordu. Başları, sanki her kelimeyi ağzı açık dinlermiş gibi dik duruyordu.

"BUNDAN BÖYLE ERZAKLAR HERKESİN YARARINA TOPLANACAK! HERKESE DE EŞİT DAĞITILACAK! TOPLUMUMUZDAKİ İNSANLAR BÖYLECE YOLUNU BULACAK! ERZAK TOPLAYARAK! KAMUYA YARAR SAĞLAYARAK!"

Öteki seyircilerin birkaç sıra yukarısında, titreyen dizleri üstünde duran yaşlı bir adam, başını sallayarak alkışlamaya başladı. Ağarmış sakalları altındaki çenesi gururla öne doğru çıkmıştı. Adamın üstündeki Kurtuluş Ordusu paltosu, rüzgârda savruluyordu.

"BU POLİTİKA DEĞİŞİKLİKLERİ KATI BİR ŞEKİLDE UYGULANACAK! YİYECEK KARŞILIĞINDA HERHANGİ BİR ŞEYİ TAKAS EDERKEN YAKALANANLAR, CEZALANDIRILACAK VE BU ÖLÜM PİSTİ'NDE DÖVÜŞMEYE MAHKÛM EDİLECEK!" Vali, durdu. Kalabalığı gözleriyle tarayıp söylediklerinin kafalarına girmesini bekledi. "BİZ BARBAR DEĞİLİZ! KENDİ KENDİMİZİ İDARE EDEBİLİRİZ! BİZ! KARDEŞLERİMİZİN BEKÇİLERİYİZ!!!"

Artık giderek daha fazla seyirci ayağa kalkıp alkışlamaya başladı. Bazıları aynı anda ayılıyor, sesleri yerine geliyor, sanki kilisede "şükre" karşılık verir gibi tezahürat atıyorlardı.

Vali'nin vaazı, can alıcı noktasına geldi: "HEP BİRLİKTE ÇALIŞAN WOODBURY İÇİN YENİ BİR ÇAĞ OLACAK BU! DAHA MUTLU, DAHA SAĞLIKLI, DAHA UYUMLU BİR TOPLUM MEYDANA GETİRMEK İÇİN!!!"

O ana dek neredeyse bütün seyirciler, ayağa kalkmıştı. Kükreyen sesleri, eskiden çadırlarda yapılan dini toplantılardaki sesleri andırmıyor değildi. Bu sesler, tribünün üst sıralarına yayılarak geceleyin gökyüzünde yankılandı. İnsanlar alkışlıyor, bunu onayladıklarını belirten çığlıklar atıyorlardı. Bu hoş sürprizle rahatlayarak birbirlerine bakıyorlardı… Ve belki biraz da umut vardı içlerinde.

Doğrusu seyirciler, bu mesafeden, tel örgülerin ve bütün gece içmekten cam gibi olmuş gözlerinin ardından bir şeyi fark etmediler: Bu iyi niyetli liderlerinin koyu renkli gözlerinin arkasında kana susamış bir parıltı vardı.

Ertesi sabah, saçını atkuyruğu yaparak toplamış, minyon kadın kendini stadyumun altındaki iğrenç kokularla dolu mezbahada buldu.

Üstünde Georgia Teknoloji Üniversitesi yazan, büyük beden kazağını ve yırtık kot pantolonunu giymiş, eski takılarını takmıştı. Lilly titremiyor, tırnaklarını yemek zorunda hissetmiyordu kendini. Darbe girişimine yardım ettiği için bir tür ceza olarak atandığı bu iğrenç görevden tiksinmemiş, hiç gerilmemişti.

Aslında içten içe kaynayan hafif bir öfkeden başka hiçbir şey hissetmiyordu. Yeraltındaki odanın loş ışığında çömelmiş, teflon kaplı, kırk beş santimetrelik baltayı ustalıkla savuruyordu.

Baltayı sert ve esaslı bir şekilde indiriyor, yerdeki süzgecin üstünde yayılan Swede'nin yarılmış bacağının kıkırdaklarını doğruyordu. Basınçlı bir kapak açılırmış gibi ıslak bir patlama sesi duyuluyordu. Baltanın ucu, çiğ tavuk budunu didikleyen bir aşçının bıçağı gibi diz eklemlerine giriyordu. Geriye sıçrayan kanlar, Lilly'ye doğru geliyor, yakasını ve çenesini lekeliyordu. Lilly, insan uzvunun iki parçasını yanındaki çöp bidonuna atarken pek fark etmiyordu bunu.

Bu bidonda Swede'nin, Broyles'un, Manning'in ve Zorn'un parçaları vardı. Tek kişilik iç organlar, organlar, saçlı kafa derileri, ince, beyaz yuvarlak eklemler ve yarılmış uzuvlarla dolu bir kazandı bu. Bunların hepsi toplanıp buzların üstünde saklanıyor, gladyatör oyunlarının devam etmesini sağlıyordu. Arena zombilerinin gönlü hoş tutuluyordu.

Lilly, lastik, bahçe eldivenleri giyiyordu. Son bir saatte eldivenin rengi koyu mora dönmüştü. Öfkesi, balta darbe-

lerini iyice hızlandırıyordu. Üç bedeni kolayca doğramıştı. Bu penceresiz, kirli, duvarları kan lekeli odanın karşı köşelerinde çalışan Martinez'le Stevens'ı pek fark etmemişti Lilly.

Dışlanan bu üç insanın arasında tek bir kelime bile konuşulmamıştı. Çalışma, sonraki bir buçuk saat boyunca da hiç hız kesmeden devam etti. Sonra öğleye yakın bir saatte kapının arka tarafından, koridordan gelen hafif ayak sesleri, Lilly'nin sağırlaşmış kulağına geldi. Kilit döndü, kapı açıldı.

Vali, içeri girerek "Nasıl gidiyor diye kontrol etmeye geldim," dedi. Şık, deri bir yelek giymiş, kalçasının üstüne de bir tabanca sıkıştırmıştı. Saçlarını geri çekmiş, yüzünün keskin hatlarından ayırmıştı. Lilly'nin bidonuna doğru gelip içindeki jelatin gibi şeylere bakarak "Çok iyi iş," dedi. "Daha sonra beslemek için birkaç ufak parça yapmanız gerekebilir."

Lilly, kafasını kaldırmadı. Doğramaya, doğradıklarını bidona atmaya ve baltanın ucunu pantolonuna silmeye devam ediyordu. Sonunda kadavranın başını hâlâ üstünde taşıyan bir üst gövdeyi çekip doğrama bölgesine koydu.

Vali, başıyla onaylayarak "Devam edin, askerler," dedi. Sonra da dönüp kapıya yöneldi. O odadan çıkıp giderken Lilly, kimsenin duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

Kafasının içindeki ses, beynindeki sinir kavşaklarını tetikleyerek Vali'ye yöneltilmiş bir fısıltı halinde dudaklarına ulaştı.

"Yakında... kimsenin sana ihtiyacı kalmadığında... bu bidondaki *sen* olacaksın."

Baltayı tekrar tekrar indirdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane
HASRET =)